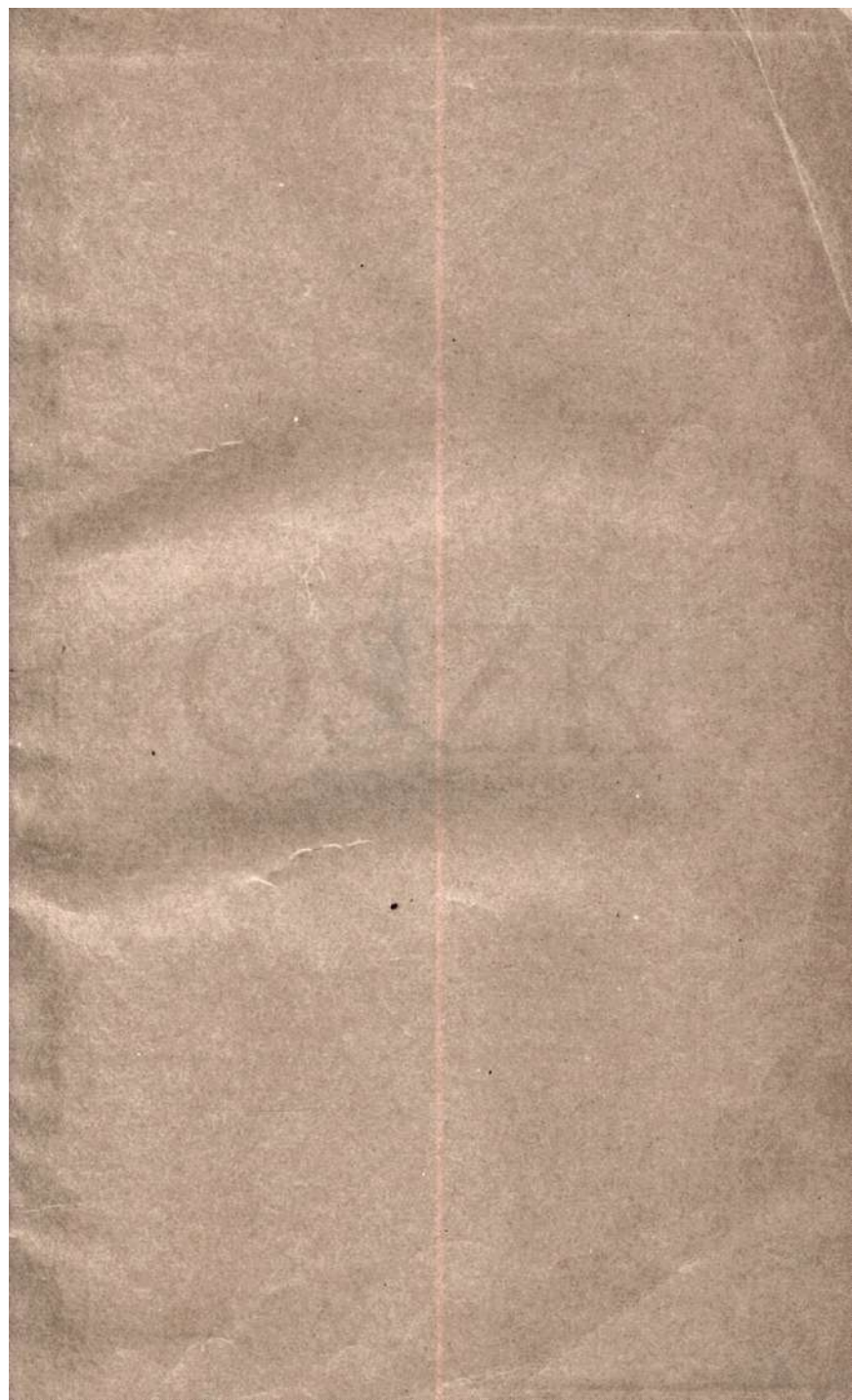
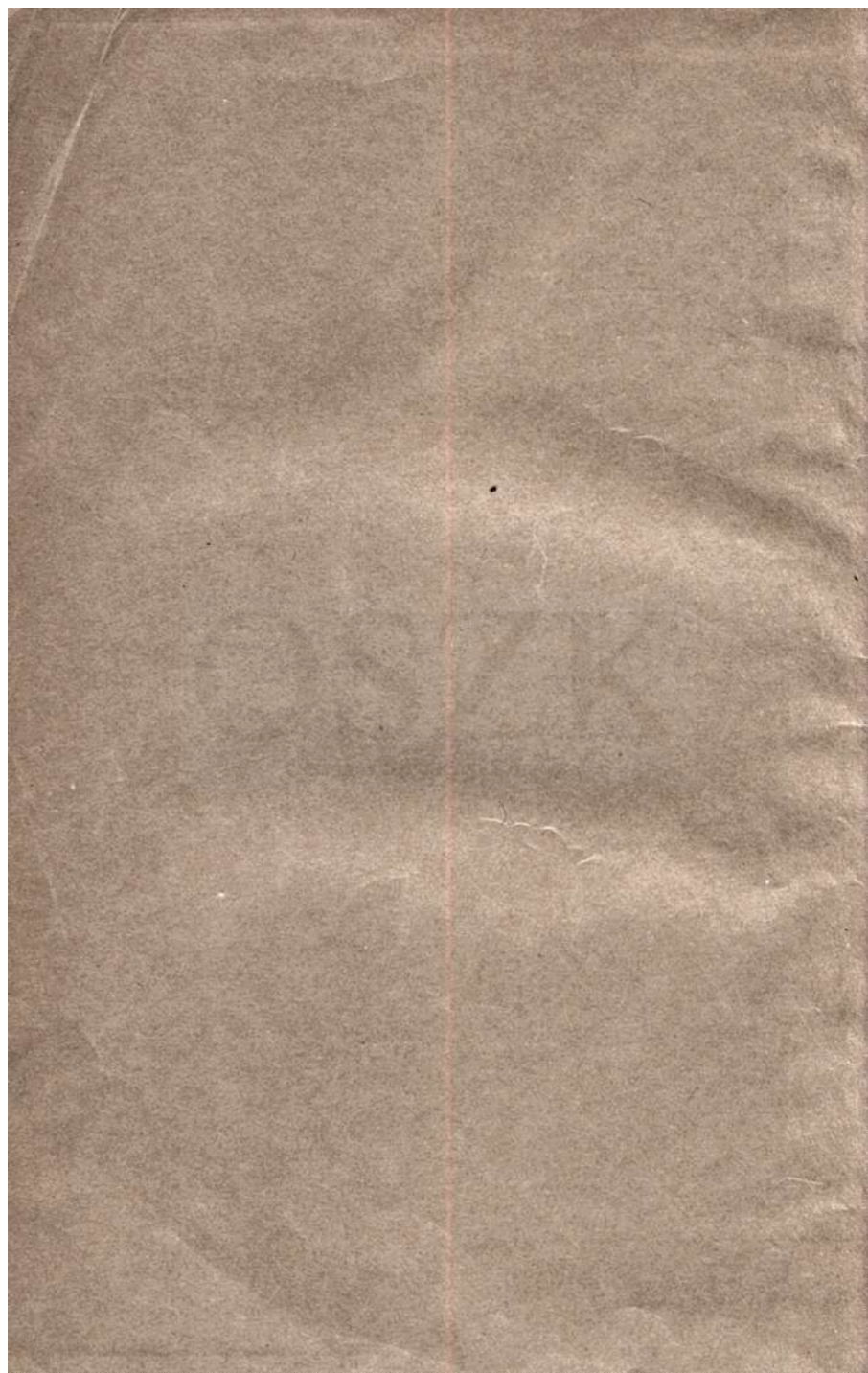

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

DUMAS
VÁLOGATOTT MŰVEI

V.

OSZK

DUMAS

386

CHARNY GRÓFNÉ

BALLA MIHÁLY FORDITÁSA

~~P. o. a. 211
77/1~~

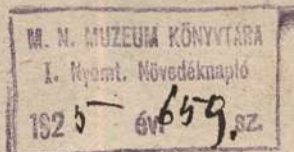

Ez a könyv a
NOVA IRODALMI INTÉZET
kiadásában (Budapest VI, Andrássy-ut 32)
1925. évben jelent meg

A borítékot Galambos Margit rajzolta

57298/
5

Bevezetés.

A Charny grófné egyike Dumas legjobb és leg-híresebb regényeinek. Ebben éri el tetőpontját a francia forradalom világtörténelmi drámája, s ebben teljesül a végzet a régi Franciaországnak és évezredes királyságának összeomlásával. A regény első részében látjuk menthetetlenül közeledni végéhez az utolsó Bourbon királyt, aki még Isten kegyelméből származtatja hatalmát, és Mária Terézia boldogtalan leányát, Mária Antoinettet, — a másodikban pedig, mely befejező része a hatalmas regényciklusnak, férfias méltóságának utolsó fellángolásával a vérpadra lépni XVI. Lajos királyt.

A Charny grófné-ban azok az események következnek sorra, melyek közvetlenül előzik meg a párisi nép rémuralmát és XVI. Lajos katasztrófáját. A végzet minden ponton előkészítette már a feltartóztathatatlanul előretörtető eseményeket. A Bastille már porban hever, kő nem maradt belőle kövön. A párisi nép éhezik és halálra keresi a bűnösöket, nyomorúságának okozóit. A királyságot és a király személyét még erős bástyafal védi: a francia népnek félig még ép, bár kikezdett royalista érzelmei. De azok, kik a forradalom eseményeit igazgatják, kezdik már rombolni ezt a bástyafalat is.

A Bastille elesett és megjelentek az első levágott fejek a sansculotteok dárdáinak hegyén. A Bastille lerombolásában, a regénysorozatnak rövid idővel ezelőtt megjelent részében vannak elmondva ezek az események, oly történelmi hűséggel és a megjelenítésnek oly megrázó erejével, mely ezt az olvasmányt el nem felejthető élménnyé tette. A nép, mely már vért szagolt, melyet az eleven hus közelsége gyilkosságokra ingerel, mely felszakítja megölt áldozatainak mellét és kitépve spongyaként facsarja ki szívüket, rohammal közeledik ahhoz a határhoz, melyen megszűnik minden tilalom. A Bastille elfoglalása után a versaillesi kastély ostroma következtet és az éhében minden emberi érzésből kivetkőzött tömeg vérét akarja látni a péknék, a péknének és a kis pékinasnak is, ahogy a forradalmi guny a királyt, a királynét és a gyermektrónörököst nevezi. Nagy a gyűlölet a király ellen, de

még olthatatlanabb az osztrák nő, vagy mint máskor nevezik: madame veto, Mária Antoinette ellen, kit minden baj okozójának tekintenek s ki súlyos bántalmakat szenvedve, bosszuszomjában csakugyan főoka volt, hogy XVI. Lajos végzetének utján meg nem állhatott.

De a történelmi események sodrát hatalmas erővel viszi előre Dumasnak ebben a regényében is az emberi szívek mindenható érzelme, a szerelem. Mária Antoinette királyné végzetes szerelemmel ég Charny gróf iránt, s akik elolvasták a Bastille lerombolását, mely sorrendben a Charny grófnét közvetlenül megelőző darabja ennek a regényciklusnak, tudják, hogy ennek a szerelemnek néma önmegtagadásával szenvedő áldozata a Varázsló-ból és a Dubarry asszony bukásából is ösmert Taverney Andrée, Mária Antoinette barátnője, ki azzal menti meg a királyné becsületét, hogy feleségül megy Charny Olivér grófhhoz, ahhoz a férfihoz, kit imádatlalt szeret s ki őt nem szeretheti, mert rabja a királyné szerelmének. De az események elidegenítik Charnyt a királynétól és közel hozzák egymáshoz ezt a két nemes szívet; — Charny és Andrée lelke reátalál egymásra és rövid ideig tartó boldogságukkal, annyi megrendítő esemény után elandalító szépséggel ér véget regényük.

A Charny grófné-ban majdnem egytől-egyig vizionáljuk azokat az emberalakokat, kiket a regénysorozat előbbi részeiből ismerünk: Gilbert doktort, Legay Nicolet, Billot uramat, Pitou Anget, Balsamo-Cagliostrot, s megismerkedünk a forradalom nemes, vagy sötét alakjai közül azokkal is, — köztük Mirabeauval — akik az előbbi kötetekben még nem léptek az események előterébe. Ebben a regényben vizionáljuk Andrée büntelen bűnének elrabolt gyermekét, Gilbert fiát is.

Pitou Ange története: A Bastille lerombolása, a forradalom eseményeit azzal a nappal szakítja meg, mikor a nép arra kényszeríti a királyt, hogy hagyja oda Versailles-t és térjen vissza Párisba. A királyi család passiójárásának ezzel a megrendítő színtétkával kezdődnek a Charny grófné-nak itt meginduló eseményei.

ELSŐ FEJEZET

Csapszék a sèvresi hidfőnél

Az olvasónak, mielőtt forgatni kezdi e könyv lapjait, elmondom, mit irtam az 1789. október hó 5-éről 6-ára virradó éjszaka történetéről *Ang e P itou* című regényemnek egyik fejezetében. Mert abban a fejezetben oly tények vannak, melyek fontosak történetünkre nézve, mely ugyanannak a hónapnak 6-án kezdődik. Ez van ott megírva:

Három óraker minden csöndes volt Versaillesben. Teremőreinek jelentéséből megnyugtatta, még a nemzetgyűlés is visszavonult, remélve, hogy nem zavarják meg ezt a nyugalmat. De csalódott. A forradalmi nyugtalanság felszítói mögött olyan emberek állnak, kik bevárják, míg megtörténtek az első mozdulatok, s míg amazok vagy elfáradtak, vagy meg vannak elégedve és már nem akarnak továbbmenni, ezek a sötétségből előbukkanó emberek, az ijesztő szenvedélyeknek titokzatos ügynökei, alattomban elvegyülnek a tömegben, újra kezdik s a végletekig hajtják a félbeszakadt mozgalmat, úgy, hogy rémségek-

kel teli ébredés vár azokra, kik elindultak a pályán és féluton lefeküdtek, gondolva, hogy elérték céljukat.

Abban a regényben megneveztünk hármat ezek közül az emberek közül. Az olvasó engedelmével itt, ezen a szintéren, vagyis a sèvresi hidfő közelében álló csapszék ajtaja előtt, bemutattunk egy embert, akit ugyan még nem neveztünk meg, bár nem játszott az övékénél kisebb szerepet azon a szörnyű éjjelen.

Negyvenöt-negyvennyolc éves ember volt, munkásnak öltözve, vagyis bársonynadrágban és zsebes bőrkötényben, minőt a kovácsok és a lakatosok hordanak. A lábán szürke harisnyát és acélcsatos cipőt viselt, a fején pedig valami prémes süvegfélét. Az őszülő hajzatnak egész erdeje bokrosodott ki e süveg alól s bonyolódott össze egy roppant szemöldökpárral, vele együtt árnyékolva be aztán az elevenséget és értelmet sugárzó, nagy és kiülő két szemet. Az arcon egyébként szembe tünt a meglehetősen nagy orr, vastag ajak, a fogak fehérsége és a naptól barna bőr. Nem volt nagy, de alakra kifogástalan, bokája, csuklója karcsu, a lába kicsi, a kezei finomszabásuak. Arannyal dusan kivert dupla puskájának egyik csövén Leclèrenek, Páris legkedveltebb puskaművesének neve látszott.

Versaillesből jött s éppen most beszélte a csaplárosnak, hogy mi történt ott. A király, a királyné meg a dauphin, mondotta, végre reászánták magukat, hogy átköltöznek Párisba a Tuilériákba. Hiszen mi mást tehettek volna, jegyezte

meg, mint hogy engedjenek a nép követelésének; Párisban most már bizonyára lesz kenyér, mert most már ott lesz a pék, a pékné, meg a kis pékinas; ő maga bevárja itt, míg Párisba tartva, erre jön a menet.

Lehet, hogy igazat mondott; de egészen bizonyos, hogy sokkal nagyobb érdeklődéssel nézett Páris, mint Versailles felé. Néhány perc múlva kielégült a várakozása. Ruházatra hozzá egészen hasonló ember jelent meg azon a magaslaton, melyen az országut, a szemhatár szélén, lefelé kanyarodik. Nehézkes léptekkel közeledett, mintha a nagy ut elfárasztotta volna. Mikor közelebb ért, körülbelül meg lehetett állapítani, hogy a jövővény, korát tekintve, az ismeretlenhez hasonlóan a negyvennek, mint mondani szokás, a rosszabbik felén áll. Arcának kifejezéséről ítélve, alantas lelketű embernek lehetett tartani.

Mikor már csak husz lépésnyire volt a csapszéktől, a másik bement az ivóba s egy tele pohár borral tért vissza az ajtó elé.

— Hallod-e, cimborám, — kiáltotta a jövővénynek — fogas az idő és eleget gyalogoltál: ne innánk meg szíverősítőnek egy jó pohár italt?

— Nekem mondja? — kérdezte amaz.

— Ki másnak mondanám?

— És borral kínál?

— Miért ne? Hiszen egy a mesterségünk.

— Meglehet. Csak az a kérdés, ki a legény és ki a mester?

— No, majd elválík mindjárt, ha megittunk ott benn még egy pohárral.

— Nem bánom, — felelte a munkás és az ivó ajtaja felé tartott.

Az ismeretlen megmutatta, melyik asztalnál ül s reámutatott egy pohár borra is. A munkás felvette a poharat, szemügyre vette a bort, nem minden bizalmatlanság nélkül, mely csak akkor oszlott el, mikor az ismeretlen megtöltötte a saját poharát is.

— No! — kérdezte — talán bizony büszkék vagyunk s nem is koccintunk a meghívott vendéggel?

— Hát arról igazán szó sincs; ellenkezőleg . . . Éljen a nemzet!

A munkásember egy pillanatig reászegzte a szürke szemét; aztán így szólt:

— Biz' Isten, jól mondotta, ugy bizony . . . éljen a nemzet!

És fenéig üritette poharát.

— Vajjon mi dolga hozta ide, — kérdezte aztán az új ismerősetől, mikor az friss bort töltött a poharukba.

— Versaillesben jártam, — felelte az — s most a királyt várom itt, aki feleségestül, gyermekestül, a csarnoki hölgyek és a nemzetgyűlés kétszáz tagjának társaságában, a nemzetőrségi és Lafayette ur védelme alatt, most tér vissza Párisba.

— Ugy hát reászánta magát, a polgár?

— Kénytelen volt vele!

— Gyanítottam, mikor ma reggel három órákor Párisba mentem.

— Ejnye, ejnye! Ma reggel három órákor indult? Odahagyta Versaillest, és nem is volt kíváncsi, hogy mi történik ott?

— Sürgős munkát vállaltam Párisban, s mint-hogy az embernek felesége, gyermeke van, akiket el kell tartania, Versaillesben pedig már nem akad valami sok dolga egy lakatosnak . . .

— Sürgős munkát? És persze nehezet, mi?

— Magam is a'mondó vagyok; és jól megfi-zették, — felelte a munkás és megcsörgetett pár-tallért a zsebében. — Láthatatlan ajtóról volt szó, vasajtóról, melyet egy deszkával burkolt szobában kellett elhelyezni. Képzелjen csak a házban egy másik házat és gondoljon hozzá valakit, aki el akar bujni otthon. Csöngetnek . . . a szolgálta ajtót nyit: »Itthon van az ur?« »Nincs itthon«. »De bizony itthon kell lennie«. »Hát keresse!« Keresik. Jó éj-szakát! Szeretném látni azt az embert, aki meg-találja ott az urat. Mert az a vasajtó a legakku-rátosabban passzol bele a falba. Az ember rá-huzza a tölgyfaburkolatot, és nincs az a teremtet-t lélek, aki kopogtatva is különbséget tudna tenni a vas meg a fa hangja közt.

— És hol a pokolban csinálta?

— Hát éppen ez az, amit nem mondhatok meg, mert nem tudom.

— Talán bizony be is kötötték a szemét?

— Be bizony, mikor beültettek abba a kocsiba, mellyel a kapunál vártak, és csak a szobában vet-ték le a kendőt a szememről. És akkor is bekö-tötték a szemem, mikor elvittek onnan.

— Ugy hát nem látott semmit?

— No, egy kicsit mégis csak láttam, mert egyszer, mikor megbotlottam, egy csöppet félre-csusztattam a kendőt s láttam annyit, hogy a ház

okvetlenül valamelyik boulevardon áll. Ennyi az egész. Mert megismerni nem tudnám azt a házat.

Ugy látszott, hogy ez a magyarázat kielégíti az ismeretlent.

— Különös, — mondotta — Versaillesből vitetnek lakatost, mintha nem találnának eleget Párisban is.

És szinig töltötte borral a lakatos poharát, kopogtatott az asztalon az üres üveggel, és még egy üveg bort rendelt.

MÁSODIK FEJEZET

Gamain mester

A lakatos felemelte a poharát és jóleső érzéssel nézte a burgundi bort, mely benne csillogott. Aztán hörpintett egyet, csettintett a nyelvével, és újabb meg újabb hörpintések közben így szólt:

— Találnának bizony Párisban mestert is akárhányat. De van ám különbség mester meg mester között.

— Ejnye, ejnye! — mondotta mosolyogva az ismeretlen — úgy veszem észre, maga is olyan, mint a szent Eligiusz, hogy nem csak, hogy mester, hanem mester a mesterek között.

— Még pedig valamennyi közt. Maga is köztünk tartozik?

— Körülbelül.

— Hát mi csoda?

— Puskaműves vagyok. Nézze meg ezt a puskát.

A lakatos kezébe vette a puskát, figyelmesen

vette szemügyre, aztán megnézte a závarzatán álló nevet és felkiáltott:

— Leclère? Nem lehet az, barátom! Leclère legfeljebb ha huszonnyolc éves ember, mi ketten pedig — ne vegye zokon — az ötvenhez közeledünk.

— Igaz, — felelte az ismeretlen — nem vagyok Leclère — de érek annyit, mint ő. Mert a gazdája vagyok.

— Ejnye, de jó, — kacagott a lakatos, — ez olyan, mintha én meg azt mondanám: »Nem én vagyok a király, de annyi, mintha az volnék, mert én tanítom a mesterségre«. *)

— Hohó! — kiáltotta az ismeretlen s felállt és katonásan tisztelgett — talán bizony Gamain ural van szerencsém beszélni?

— Vele magával, szolgálatára, — felelte a lakatosmester, elragadtatva, hogy mily hatást tett a neve erre az emberre.

— Az ördögbe, — folytatta az ismeretlen — nem tudtam, hogy ily tekintélyes emberrel van dolgom. De mondja csak, ugy-e, nem nagyon kellemes, egy király tanítómesterének lenni?

— Miért ne volna?

— Mert az embernek mindig hajbókolni kell az inasa előtt.

— Szó sincs róla!

— Mikor ilyenformán kell szólni: »Felség, vegye a balkezébe azt a kulcsot... Sire, kegyeskedjék a jobbkezébe venni azt a reszelőt!

*) Tudni kell, hogy XVI. Lajos nagy szenvedéllyel üzte a lakatosmesterséget.

— Oh, hiszen éppen az benne a legkedvesebb; mert, lássa, alapjában véve nagyon jó ember volt. Mikor bejött a műhelybe és maga elé kötötte a bőrkötényt és felgyürte az inge ujját, az ember nem hitte volna, hogy szent Lajos legidősebb fiával van dolga, mert annak nevezik.

— Csakugyan, igaza van, milyen különös is, mikor egy király olyan, mint a más emberfia.

— Mikor a műhelyben voltunk, nem hívtam másképp, mint polgárnak, ő meg engem Gamainnak szólított. Nem volt más különbség köztünk, mint az, hogy letegezett, amit én még sem mertem volna megtenni vele szemben. Azt hiszem, szívesebben töltötte velem az időt, mint mással. Elhíheti, halálos kár, hogy az az ember királynak jött a világra és annyi mellékes dologgal kell bibelődnie, ahelyett, hogy csak a mesterségére vetette volna magát. Sohasem lesz abból igazi király, de lakatosnak derék lakatos lett volna belőle. Oh, mennyi idejét nem rabolta el például Necker ur és mennyire nem rágták a többiek, az a Coigny, Vaudreuil, Polignac, hogy a többiről ne is szóljak! Mennyi pénzébe nem kerültek ezek az emberek! A magam fülével hallottam, mikor szemére lobbantotta a feleségének, hogy háromszázezer frankos gyermekkelengyével akarta megajándékozni Polignacnét, mikor fia született.

— Ugyancsak szép keresztelő ajándék!

— No hát, a királyné még azt is keveslette és ötszázezer frankossal ajándékozta meg. Pedig, lássa, azok a Polignacok, kiknek tíz évvel ezelőtt egy garas vagyonuk sem volt, most milliókat vittek ki Franciaországból! És ha még tudná-

nak valamit! de még egy patkót sem tudnának kiformálni. Nem tudnak azok mást, mint csalni, lopni! Megcsalni a királyt és meglopni a népet! Nekem pedig kitörlik a szemem másfélezer livre évi fizetéssel, nekem, aki a mestere vagyok, nekem, a barátjának, nekem, aki a reszelőt a kezébe adtam! De most már ennek is vége. Tudniillik a dolog reám nézve most már nincs veszedelem nélkül. Visszavonultam. De néhányszor mégis megszólított, mintha nem történt volna semmi. Egyszer nekem adta mindenét, ami nála volt. Kiforgatta zsebét, de nem volt abban több kilenc Louisdornál.

— Hát mit gondol? — mondotta az ismeretlen és apró kortyokban üritette ki a poharát — már csak olyanok a királyok, azok a hálátlanok! De csitt, nem vagyunk már egyedül.

Csakugyan három új vendég nyitott be, két férfi, minden látszat szerint az alsó néposztályból való, meg egy halárus asszony. Leültek a szomszédos asztalhoz. A két férfi közül az egyik valószínűs törpe volt. Zsirral bőven kikent haja a halántékához tapadt; a szeme üveges, fénytelen volt, csak az indulat pillanataiban hányt szikrát. A pofacsontjai erősen kiálltak a lapos orrán innen és tul. Sárgás, torz ajka néhány mozgó, fekete fogat takart. Olyan volt az az ember, mintha nem is vér, hanem epe folyt volna ereiben.

A másik éppen ellentéte volt a törpének, ki talán azért volt oly alacsony, mert a két térde, mikor állt, belül egymáshoz ért, a két lába pedig ugyanakkor kétfelé állt. Ez a másik hosszú és vékony, valószínűs gólyalábakon állt. Abban is

hasonlított a gólyához, hogy pupos volt s a vállai közt szinte eltűnő fejéből csak a két vérfolthoz hasonló szeme és hosszú, csörszerű orra látszott ki.

A harmadik jövevényről, ha nem nézik a ruháját, nehéz lett volna eldönteni, férfi-e, vagy asszony. Harminc-harmincnégy évesnek látszott a halárusnők szemenszedett köntösében, aranyláncsal, fülönfüggővel, csipkezebkendővel, orráig érő fátyollal az arcán, melyen néhány szépségtapasz ékeskedett.

— Bámulatos, — mondotta Gamain, — úgy rémlik, mintha ismerném ezt az asszonyt.

— Könnyen meglehet, — felelte az ismeretlen s kezébe vette a puskát és még jobban fülére huzta a süvegét.

— Talán ismeri? — kérdezte Gamain.

— Látásból. Maga is?

— Esküt mernék tenni, hogy én is láttam valahol.

— Valószínűleg a Tuilériákban.

— No persze! Egy halárusnőt.

— Mostanában sűrűn fordulnak meg ott.

— Ha ismeri őket, mondja meg, hogy hívják azt a két embert; akkor bizonyosan megtudom azt is, hogy ki az az asszony.

— Helyes. Hát az az ikszlábu Marat János Pál, az a pupos meg Verrières Prosper — no, eltalálja most már, hogy ki az a halárusnő?

— Várjon csak . . . De nem! oh, igen! nem.

— No, látom már, hogy nekem kell megmondani: az a halárusnő Aiguillon herceg.

E név hallatára a halárusnő megrázkódott és

megfordult épp úgy, mint a vele egy asztalnál ülő két férfi. De az ismeretlen ajkára tette az ujját és kiment. Gamain nyomon követte; azt hitte, álmodik.

Az ajtó előtt beleütközött egy emberbe, ki menekülni látszott az üldözői elől. Azok vadul kurtantották:

— A királyné fodrásza! A királyné fodrásza!

Az előretörtető és kiabáló csődületben voltak ketten, kik egy-egy véres fejet vittek dárdájuk hegyén. Két szerencsétlen testőr: Varicourt és Deshuttes levágott feje volt s azok, akik vitték, ahhoz a csoporthoz tartoztak, mely utánacsődült annak a szerencsétlennek, ki Gamainbe ütközött.

— Nini, Leonard ur, — mondotta a lakatos.

— Csitt, ne szólítson a nevemen! — kiáltotta a fodrász és berohant az ivóba.

— Mit akarhatnak tőle? — kérdezte a lakatos az ismeretlentől.

— Mit tudom? — felelte amaz. — Talán meg akarják vele fésültetni azoknak a szegény ördögöknek a fejét. Forradalmi időkben már vannak ily furcsa ötletei az embereknek!

És elvegyült a népsokaságban s hagyta visszatérni versaillesi műhelyébe Gamaint, kitől kétségtelenül kitudott mindent, amit tudni akart.

HARMADIK FEJEZET

Cagliostro

Könnyű volt az ismeretlennek, eltűnni a témérdek nép között. Ez a népcsődület előhada volt a király, a királyné és a dauphin menetének,

mely délután egy óra tájban indult el Versaillesből.

A királyné, a dauphin, Madame Royale, a provencai gróf, madame Elisabeth és Taverney Andrée (Charny grófné) beszálltak a király kocsijába. *) Száz kocsi vitte a nemzetgyűlés tagjait, kik nem akartak elszakadni a királytól.

Charny gróf és Billot Versaillesben maradt, megadni a végtisztességet Charny Györgynek, a gróf öccsének, kit a csöcselék az éjjel agyonvert a királyné ajtaja előtt.

A csapszék előtt az előhad két véres diadalmi jelvényével megállt. Két órával előbb indult utnak, mint a király s negyedórával most is előtte járt. Rongyos, félmeztelen csöcselék volt, olyan, mint a szennyes hab, mely a megáradt vizek színén táncol.

Egyszerre nagy tolongás támadt a csöcsületben. Megpillantották a nemzeti gárda szuronyait és Lafayette fehér lovát. Lafayette a nép bálványa és korlátlan ura volt akkor. Ő pedig nem szerette az aljanépet, és legkevésbé szerette azokat a kivégzéseket, melyeket a csöcselék maga hajtott végre. Az emberek tehát nem akartak ezekkel az új diadaljelvényekkel mutatkozni Lafayette előtt és a sokaság sietve mozdult meg s mint a zápor-

*) A dauphin a trónörökös, Madame Royale XVI. Lajos leánya, a későbbi Angoulême hercegnő. A provencai gróf XVI. Lajos legidősebb öccse, a restauráció után XVIII. Lajos király, Erzsébet asszony, a király nővére. Taverney Andréét ismerik A Varázsló és az Ange Pito u című regények olvasói.

esőtől megáradt csatorna szennye, kiabálva, lár-
mázva Páris felé indult.

A falvakban mindenütt a kíváncsiak seregei
gyülekeztek az országut két oldalán. De csak ke-
vesen verődtek hozzá az előhadhoz, a legtöbben
ott maradtak és várták a királyt, nem kiabálva,
hanem oly hallgatással, mely szinte vészjóslóbban
hatott, mint a népdüh hangos kifakadásai.

Mikor most a nemzeti gárda parancsnoka
megjelent, végigrivalgott a kiáltás az ut két ol-
dalan: »Éljen Lafayette!« A tábornok néha-néha
megemelte a kalapját és tisztelgett a kardjával.
Éltették Mirabeaut is, kinek arca azután meg-meg-
jelent az ablakában annak a kocsinak, melybe őt
másik népképviselővel foglalt helyet. Ilyképpen a
boldogtalan XVI. Lajos hallotta, hogyan köszöntik
ujjongva a népszerűséget, melyet ő elvesztett, és
a tehetséget, mely sohasem volt része.

A király kocsijának jobboldalán, vagyis a ki-
rályné ablaka mellett, mindenféle nép között Gil-
bert doktor haladt. Ő meg a társai el voltak szánva,
hogy, ha kell, életük árán is megvédik a kocsiban
ülőket.

A királyi kocsi mindkét oldalán, az utnak
mély sarában gázolva, mindenek előtt a csarnokok
hölgyei és emberei haladtak; áradatukat néha egy-
egy tömörebb hullám szakította meg, tudniillik egy
ágyu vagy egy municiószekér, asszonyokkal ra-
kodva meg, kik hangosan énekelték vagy tele to-
rokkal rikoltozták azokat a csufondáros utcai nő-
tákat, melyek a királynét akkor a »pékné« csuf-
nevével ruházták fel.

— Most már lesz kenyér, — kiabálták az em-

berek. — Most már itt van nekünk a pék, a pékné, meg a kis pékinas!

Ugy látszott, a királyné nem érti ezt az orditozást. Térdén tartotta a dauphint és a herceg ijedten nézte a vad háborgást. De a király fénytelen, közömbös pillantással meredt maga elé. Az elmúlt éjszaka majdnem semmit sem aludt s arra sem ért reá, hogy megreggelizzék, vagy megborotválkozzék. Ez a szegény uralkodó nem volt arra teremtve, hogy megbirkózzék a nehéz körülményekkel. Ezért minden bajban, mely ezután volt következő, csak lehajtotta a fejét. Még csak egyszer emelte fel aztán: a vérpadon, rövid idővel azelőtt, hogy lehullott nyakáról.

Erzsébet hercegnő, a király nővére, ezuttal is a szelidség angyala volt, kit Isten vigasztalásként rendelt e halálnak szánt teremtések mellé. A provençei gróf szeme itt sem palástolhatta álnok, fürkésző pillantását; tudta jól, hogy őt magát, legalább egyelőre, nem fenyegeti veszély. Ezidőszerint a nép még legjobban kedvelte valamennyi közt, talán azért, mert Franciaországban maradt, míg testvére, Artois gróf, elutazott.

Andrée olyan volt, mint a márványkőszobor; nem aludt jobban, mint a királyné, nem evett különben, mint a király; de úgy látszott, ez a nő felülemelkedik a közönséges életszükségleteken. Olyan volt, mint árnyék az élők között, és csak egy dolog mutatta még, hogy él: a szemében önkénytelenül felcikázó villám, valahányszor pillantása Gilbert szemével találkozott.

Száz lépésnyire a sèvresi kis csapszék előtt a

menet megállt. A királyné kihajolt kocsijának ablakából és magához szólította Gilbertet.

— Gilbert ur, — mondotta — vajjon mit énekel, mit mond, mit kiáltoz az ön népe?

De Gilbert még nem is felelhetett, mikor szörnyü tolongás támadt s úgy odaszoritotta a kocsihoz, hogy meg kellett fogódnia ajtajában, másképp elesett volna. A népnek az a csoportja, mely a két testőr véres fejét hordozta, a kocsihoz közeledett. Meg akarták mutatni a királynénak a diadálnak ezeket a jelvényeit. Mária Antoinette odanézett, ahonnan a lárma közelségét hallotta, és iszonyodva sikoltott fel. De nem azért tört ki belőle a sikoly, mert megpillantotta a véres fejeket, hanem egy Meduza-arc láttára, mely igézetbe ejtette szemét, mikor észrevette azt az ismeretlent, ki a csapszékben Gamain mesterrel beszélgetett, most pedig, karjait összefonva, egy fa törzséhez támaszkodott.

A királyné keze fölemelkedett a koci bársonykönyöklőjéről; reáhullott Gilbert vállára s egy pillanatig oly görcsösen nehezedett reá, hogy körmei belevájódtak az orvos husába.

Gilbert megfordult. Látta, hogy a királyné halálosan sápadt, hogy az ajka vonaglik s hogy dermedten néz a szemével. Követte pillantásával irányát, és ámultan kiáltott fel. Aztán mind a ketten egyszerre suttogták:

— Cagliostro!

A fához támaszkodó ember nagyon jól látta a királynét. Intett kezével Gilbertnek, mintha azt akarta volna mondani: »Jer!«

Ebben a pillanatban a kocsik elindultak. Gil-

bert gyorsan félreszökött és bevárta, míg a kocsik elhaladnak. Aztán utána ment az állítólagos munkásnak, ki néha-néha visszafordult, hogy lássa, csakugyan követik-e, befordult egy kis utcába, felkanyarodott Bellevue felé és eltűnt egy fal árnyékában.

NEGVEDIK FEJEZET

A végzet

Gilbert az emelkedő ut felerészéig mintegy husz lépésnyi távolból követte vezetőjét. Mikor ott egy nagy és szép ház elé értek, az előbbi kulcsot vett ki a zsebéből és, mintegy érthető meghívásként, kissé nyitva hagyta az ajtót, mikor bement.

Gilbert belépett utána s egy folyosóra jutott, melynek kettős falai embermagasságig művészi bronzbetétekkel voltak díszítve. Süppedős, puha török szőnyegre lépett. Balkéz felől egy ajtó nyitva volt.

Gilbert azt gondolta magában, hogy megint az ő kedvéért hagyták nyitva az ajtót s belépett egy szalónba, melynek falát indiai atlaszkárpit fődte. Egyetlen festmény díszítette a szalón falát, Rafaelnek egyik madonnaképe.

Mig ezt a mesterművet csodálta, hallotta, vagy is inkább érezte Gilbert, hogy kinyitának mögötte egy ajtót. Megfordult és felismerte Cagliostrot, ki az öltözőszobájából lépett ki.

Néhány perc elég volt számára, hogy eltüntesse karjairól és arcáról a szennyet, hogy előkelő módra megfésülje még mindig fekete haját s hogy

ruhát váltson. Nem az a durva munkás volt már, akinek az imént láttuk, hanem az a választékosan öltözött ur, akit Balsamo Józsefről irt regényünkben, A varázsló-ban mutattunk be.

Karját kitérve közeledett és Gilbert a nyakába borult.

— Drága mester! — kiáltotta.

— Kedves Gilbert! — felelte Cagliostro — nagyot haladt, mióta elszakadtunk egymástól, különösen pedig a filozófiában, úgy, hogy az a cím voltaképpen most már nem engem illelt meg, hanem magát.

— Köszönöm a hizelgő véleményt. De hogyan tud az én haladásomról? Hiszen nyolc éve már, hogy nem láttuk egymást.

— Megmondhatom, hogy mit tett ennek a nyolc évnek bármelyik napján. Még mindig kétkedik látnoki tehetségemben?

— Tudja, hogy matematikus vagyok.

— Más szóval hitetlen . . . Tehát hallja: első ízben családi ügyek miatt jött Párisba. A családi ügyekhez nincs közöm, tehát . . .

— Nem, — felelte Gilbert, ki azt hitte, hogy zavarba ejtette Cagliostrot, — inkább beszéljen, kedves mester!

— Nos hát, először fiának, Sebestyénnek nevelése foglalkoztatta, s a gond, hogy nevelőintézetbe vigye egy Páristól tízenyolc-husz mérföldnyire levő kis városba; hogy elintézzé ügyeit bérlőjével, azzal a jóra való emberrel, kit nagyon is akarata ellenére tart vissza Párisban, s akire ezer okból nagy szüksége volna a feleségének.

— Valóban mester, csodálatba ejt.

— Oh! várjon csak . . . másodszer azért járt Franciaországban, mert a politikai ügyek hozták ide; aztán megirt bizonyos röpiratokat és elküldötte egy-egy példányukat XVI. Lajos királynak. Minthogy pedig még mindig maradt önben valami a régi emberből, minthogy büszkébb egy király tetszésére, mint talán Jean Jacques Rousseau-éra, aki elődöm volt nevelésében, kíváncsi volt megtudni, mint vélekedik XIV. Lajos, IV. Henrik és Szent Lajos unokája, Gilbert doktorról. Sajnos, volt még régebbről egy kis ügy, melyre nem gondolt, s melynek folyamán valamikor vérében fekve, golyóval mellében találtam az Azori szigetek egyik barlangjában, amit annak köszönhetünk, hogy történetesen éppen ott horgonyzott hajóm. Ez a kis ügy Tavarney Andrée kisaszszonnyal állt kapcsolatban, ki azóta becsülettel és, hogy szolgálja királynéját, Charny gróf felesége lett. Minthogy pedig a királyné nem tagadhatott meg semmit attól a nőtől, aki feleségül ment Charny grófhhoz, ő felsége titkos elfogató parancsot kért és kapott férjétől ön ellen. Ennek következtében önt Havre és Páris útján letartóztatták és a Bastilleba vitték, s ott volna, kedves doktorom, még most is, ha a nép egyszer csak egy csapásra halomra nem döntötte volna a Bastillet. Jó royalista létére, kedves Gilbertem, ön menten kibékült a királlyal, és most udvari orvosa ő felségének. Tegnap, vagyis inkább ma reggel nagy mértékben hozzájárult a királyi család megmentéséhez, midőn sietve keltette fel a jó Lafayettet, ki az igazak álmát aludta; s az imént, midőn megpillantott engem, azt hitte, hogy a királyné — aki,

mellesleg szólva, gyűlöli önt, édes Gilbertem — veszélyben forog, és arra készült, hogy megvédi testével . . . Ugy van-e? Ha megfeledeztem volna valami kisebb jelentőségű részletről, mint például arról, hogy a király előtt próbát tett hipnotikus művészetéről, még pedig Charny Andréével szemben, aki egy bizonyos, önre nézve értékes szelencét idegenített el, szóljon, és ha bármi tévedés hibájába estem, kész vagyok, nyilvánosan bocsánatot kérni érte.

Gilbert ámultan állt e különös emberrel szemben.

— Igen, úgy van, — mondotta — s ön még mindig a régi Cagliostro, a mágus, a varázsló!

Cagliostro eléggülten mosolygott. Gilbert pedig így folytatta:

— Most pedig, drága mesterem, minthogy nagyon szeretném tudni, hogyan ment dolga, mióta elszakadtunk egymástól, mondja meg, ha nem talál szerénytelenséget kérdésemben, a világnak mely táján érvényesítette lángelméjét és hatalmát?

Mosolyogva felelte Cagliostro:

— Ön azért közeledett a királyokhoz, hogy segítsen rajtuk, én, hogy megbuktassam, vagy legalább a filozófiára térítsem őket, s ebben szerencsével is jártam. A nagy Frigyest, sajna, elvesztettük, de itt van még II. József, a mi kedves uralkodónőnk bátyja, ki zárdákat szüntet meg, egyházi javakat koboz el, apácákat és szerzeteseket üz ki országából; itt van a dán, ki fejét vétette udvari orvosának Struensee-nek; itt van Katalin, Oroszország császárnője, ki Voltaire-rel és D'Alembert-rel levelez. Itt van a svéd királyné . . .

— Tehát már csak a pápa hiányzik a sorból,
— vágott szavába Gilbert — s minthogy önnek
semmi sem lehetetlen . . .

— Oh, azzal bajosabban áll a dolog, — fe-
lelte Cagliostro. — Éppen most szabadultam ki
a karmaiból. Félévvel ezelőtt még az Angyalvárban
ültem ép úgy, mint ön a Bastilleben.

— Oh és úgy szabadult meg, mint én? A ró-
mai nép is ott tart már, ahol a francia? Mert hi-
szen mindig úgy hallottam, hogy aki az Angyal-
várba jut, nem szabadul ki onnan soha. Vagy talán
szárnyat készített magának, mint Benvenuto Cel-
lini, és úgy szabadult meg?

— Óvatosságból földalatti börtönbe vetettek.

— Akkor hát megvesztegette őket?

— Sajnos, nekem megvesztegethetetlen Cer-
berusom volt.

— De akkor hogyan szabadult ki?

— A megvesztegethetetlen ember szerencsére
nem volt halhatatlan is. Egyszer egészen váratla-
nul életét vesztette és másik börtönőrt rendeltek
hozzám. Ez, mikor első ízben hozta a vacsorámat,
azt mondotta, hogy gyűjtsek erőt, mert éjszakára
nagy utat kell megtennünk. Igaza volt, mert ugyan
aznap éjszaka mindegyikünk három lovat hajszott
agyon, és száz mérföldet tettünk meg együtt.

— És mit szólt az Angyalvár parancsnoka,
mikor felfedezte szökését?

— Semmit. Reáadta a holt börtönőrré azt a
ruhát, melyet börtönömben hagytam, pisztollyal
a koponyájába lőtt, a pisztolyt a halott mellé tette,
aztán világgá kürtölte a hírt, hogy megöltem ma-
gam börtönömben. Halálomat hivatalosan meg-

erősítették, a börtönőrt pedig az én nevem alatt temették el. Tehát meghaltam, és mondhatom, kedves Gilbert, nekem éppen nagyon kapóra jött, hogy eltűntem a világból és álnéven mégis továbbélhettem.

— És a mostani neve?

— Most Zannone báró génuai bankár vagyok. Én vagyok Monsiuernak, a királyi hercegnek kölcsönadója. Vele kötött üzleteim nem rosszabbak azoknál, melyeket Rohan bibornokkal kötöttem: de szerencsére nem szükséges a nyereségre néznie. Tudhatja, kedves Gilbert, hogy tudományom, szívem és erszényem mindig rendelkezésére áll önnek.

— Csakugyan bámulatos ember ön, — mondotta Gilbert kacagva; — de tudja, hogy én huszezer livre jövedelmmel gazdagabb vagyok, mint a király . . . És nem fél, hogy kellemetlenségei támadnak itt most Párisban?

— Azt akarja mondani, hogy amiatt a nyaklánc-história miatt? Oh, minden népszerű ember, Lafayette, Mirabeau, Necker jóbarátaim.

— Miért jött Párisba?

— Talán sikerül köztársaságot alapítanom.

— Gilbert a fejét rázta.

— A franciák nem köztársasági érzelműek. A király helyén marad.

— Akkor nem köztársaságot, hanem forradalmat csinálunk. Ha kétségbe vonja, vagy ha meg akarja akadályozni, akkor nem érti meg Franciaország hivatását. Franciaország a világ agyveleje. Tudja-e, hogy ki rombolta le a Bastillet?

— A nép, — felelte Gilbert.

— Tévedés. Ötszáz évig csak hercegeket, grófokat és más nagyurakat csuktak a Bastilleba. De a királynak akkor az a szerencsétlen gondolata támadt, hogy gondolkodókat és tudósokat záratott oda. A gondolat röpitette a levegőbe a Bastillet, Gilbert, a nép csak a réseken nyomult be aztán.

— Igaza van, — mondotta az orvos.

— És mind az a szörnyűség, mind az az izonyat, melyet eddig itt látott, csak a kezdete annak, ami ezután következik. Nemrégiben egy ember-szerető érdemes orvosnál jártam. Guillotinnak hívják. Ismeri a pestist, a kolerát, a puskaport és az élesre fent acélt — ami mind olyan szer, mely másvilágra segíti az emberiséget, és mégis azon gondolkodik most, hogy találjon egy oly szert, mely még szaporábban dolgozik, mint azok. Egy gépet szerkeszt, mellyel egy óra alatt körülbelül száz embert lehet a másvilágra küldeni, és ezt a gépet ajándéku akarja adni a nemzetnek. Szükség van most erre a készülékre, melynek közeldét én egyébként már évekkal ezelőtt láttam. Bizonyára eszébe jut, hogy egyszer teljes működésben mutattam meg egy pohár vízben ezt a gépet az akkori trónörökösnének, mikor bevonulását tartva Párisba, meglátogatta Taverneyt. Most majd látják működni a valóságban is, mert sok dolga lesz a hóhéroknak. Elpusztul itt minden, a nemesség és a királyság, nagy sir tárul fel mind-ezek befogadására.

— A királyságot meg kell mentenünk! — kiáltotta Gilbert.

— Oly egyszerű dolognak tartja, mikor oly király képviseli, mint ez? — felelte Cagliostro.

— De hiszen nagy törzs leszármazottja!

— A sasok papagályt nemzettek! Igen, az ősei férfiak, izig-vérig férfiak voltak; de hol van a férfiasság ebben a petyhüdt arcu, ebben a lelógó ajku, ebben az erőtelen tartásu emberben?

— Mindegy, — felelte a doktor. — Az én helyem a király mellett van.

Azzal az ajtóhoz közeledett.

— Hiszen nem is akarom megszomorítani, — mondotta Cagliostro. — Tehát hallgassa meg legáltalább tanácsomat. A királynak menekülnie kell, míg van reá idő. Három hónap múlva már késő lesz. Mondja meg ezt annak a szerencsétlen embernek. Önre hallgatni fog. Mondja meg neki még ma.

— Tudja, gróf, hogy fatalista vagyok, — felelte Gilbert. — Míg van befolyásom a királyra, addig ő Franciaországban marad, én pedig kitartok mellette. Isten önnel gróf, a harcban találkozni fogunk.

— Tehát igaz volna, hogy a legokosabb ember sem kerülheti el végzetét, — mondotta mintegy magában Cagliostro. — Azért hívtam magamhoz, hogy óva intsem, de nem hallgat figyelmeztetésemre. Tehát Isten önnel.

— Grófom, grófom, — suttofta Gilbert, megállva a küszöbön — megint el akarja hitetni velem, hogy leolvashatja az ember arcáról végzetét?

— Gilbert, — felelte Cagliostro — a mily szent igaz, hogy ismeri a csillagok járását az égboltozaton . . .

— Csitt, kopogtat valaki! Nos hát gróf, mondja meg nekem, mi sors vár arra az emberre — bárki legyen — aki éppen most jön ide. Mondja meg, mikor és mily halállal hal meg.

— Jól van, nyissuk ki az ajtót.

Az ajtó kinyílt. Elökelő külsejü, energikus arcu, magas férfi lépett a szobába.

— Jó napot, márki, — mondotta Cagliostro.

— Jó napot, báró, — felelte az érkező.

Kérdő pillantást vetett a neki ismeretlen vendégre és Cagliostro hozzátette:

— Kedves márki, ez az ur barátom, Gilbert doktor . . . Kedves Gilbertem, ez az ur Favras márki, egyik ügyfelem.

A két férfi meghajolt.

— Kérem, márki, lépjen be a szalónba. Öt perc múlva rendelkezésére állok, — mondotta még Cagliostro, és a márki köszöntve kiment.

— Nos? — ezzel a kérdéssel fordult Gilbert Cagliostróhoz.

Az mosolyogva nézett az ajtóra, mely ismét bezárult.

— Fel fogják kötni a Grève-téren, — mondotta. — De bocsásson meg, nem lehet megvárakoztatni olyan embert, kinek már nem sok van hátra.

A kapuig kísérte Gilbertet.

— Nézze, — mondotta ott — ha hozzám akar jönni, nem szükséges csengetnie. Tolja ezt a gombot egyszerűen jobbról balra, aztán felülről lefelé — s a kapu kinyílik. Isten önnel.

S visszavonult. Gilbert egy pillanatig megdöbbenve és hitetlenül állt még a ház előtt.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Tuilériák

Eközben a király, a királyné és a királyi család folytatta utját Páris felé. A szörnyű tolongás miatt, mely körülvette a kocsit, lassan juthatott előre. Csak este hat órakor érkezett a királyi hintó a kapu elé.

Utközben a trónörökös megéhült és enni kért. Könnyű lett volna kenyeret szerezni, mert hiszen minden gárdista vitt magával egy kenyeret. De Gilbert doktor eltűnt és idegenektől a királyné nem kérhetett kenyeret.

— Várj estig, gyermekem, — mondotta a trónörökösnek. — Itt most nincs kenyerünk.

A kis fiu a katonákra mutatott.

— Ezeknek van, — mondotta.

— Ők maguk is éhesek, kell nekik maguknak is, — felelte anyja.

Erre a gyermek elhallgatott és aludni próbált, a szegény királyi gyermek, kire az a sors várt, hogy nem egyszer fog még hiába kérni kenyeret!

A kapunál újra megálltak, mert a nép dalokkal és tánccal akarta ünnepelni a király megérkezését. A halárus asszonyok leszálltak lovaikról, azaz, hogy a gárdisták lovairól; a csarnok hölgyei és urai elhagyták az ágyukat, melyeknek tetején ütöttek tanyát. Hátraszorították a gárdistákat és polgárokat, s kurjongatva és ugrándozva vették körül a király kocsiját. Néhány fáklya lángja kísérteties fényt vetett a vad jelenetre, mert közben

besötétedett. Időről-időre üdvölvések durrogtak, s minden lövés után ijedten jajdultak fel a király gyermekei.

Fél órai kiabálás, dalolás, tombolás és tánc után a menet újra elindult. A városháza előtt csapatok álltak. A királyné ott a csődületben megismerte a komornyikját, Webert. Ez az ember, kinek anyja valamikor a dajkája volt, vele jött Bécsből Párisba. Magához szólította. Weber, minthogy Versaillesben felismerte, mily fontos szerep jutott ez idő szerint a nemzetőrségnek, maga is egyenruhát öltött, gondolva, hogy ebben az áruhában inkább lehet hasznára a királynénak. Utközben, hogy gyanút ne keltsen, nem maradt a kocsi közelében, hanem udvari paripán előrelovagolt. Most sietve engedett a királyné szolításának.

— Mit keresel itt a városháza előtt? — kérdezte a királyné. — Itt nem segíthetsz rajtam.

— Hát hol, felség?

— A Tuilériákban. Ott nem vár bennünket senki, és ha te nem gondoskodik, nem lesz ágy, hova lefeküdjünk és nem lesz mit ennünk.

— Jó gondolat, asszonyom, — szólalt meg a király angolul. Mária Antoinette németül beszélt, a király pedig értett ugyan, de nem beszélt németül. Ily esetekben az angol nyelvhez szokott folyamodni.

Bailly, Páris polgármestere, ki akkoriban egyike volt a nép kegyenceinek, a fogadás alkalmára hevenyében összeácsolt trón lépcsőjénél várta a királyt meg a királynét. Csak néhány üdvözlő szót mondott, mire a király így felelt:

— Mindig örömmel és bizalommal jövök jó Páris városom lakóinak körébe.

A király halkán, az éhségtől és fáradságtól bágyadt hangon beszélt. Bailly egész hangosan ismételte meg a mondatot, de kihagyta belőle ezt a szót: »bizalommal«, nem bizonyos, hogy szánt-szándékkal-e, vagy véletlenül.

A királyné észrevette.

— Bocsásson meg, polgármester ur, — mondotta elég fennhangon, hogy a körülállók minden szavát megértették — rosszul hallotta, vagy rossz emlékezőtehetsége van. A király azt mondotta, hogy mindig örömmel és bizalommal jön jó Páris városának s lakóinak körébe; minthogy pedig kétségbe lehet vonni, hogy örömmel jön ide, legalább tudják meg, hogy bizalommal jön.

Aztán felhaladt a trón lépcsőin és leült a király mellé.

Eközben Weber eljutott a Tuilériákba és elrendezett mindent a királyi család fogadására. Mikorra az megérkezett, már készen állt az estebéd.

— Oh, mily bővében van mindennek ez a Weber! — kiáltotta a király. — Asszonyom, lesz szives megmondani neki, hogy meg vagyok vele elégedve.

— Sire, nem fogom elmulasztani, hogy megmondjam neki, — felelte a királyné.

Az ebédlőben terítve volt, a királyi családnak, de Andréénak nem. Éhességében a király nem vette észre a mulasztást, amiben egyébként nem volt semmi sértő, mert megfelelt a legszigorubb etikett parancsának. De a királyné, kinek

figyelmét semmi sem kerülte el, az első szempillantással észrevette és így szólt:

— A király meg fogja engedni, hogy Charny grófné velünk vacsorázzék.

— Hogyne? — kiáltotta a király — ma családi körben étkezünk, és Charny grófné a családhoz tartozik.

— Sire, — felelte a grófné — parancs ez, melyet a királytól kapok?

A király csodálkozva nézett a grófnéra és így felelt:

— Nem, asszonyom, csak kérés, amellyel a király fordul önhöz.

— Akkor, — mondotta a grófné — arra kérem a királyt, hogy bocsásson meg; nem vagyok éhes.

— No, — jegyezte meg a király s a tányérját nyujtotta és másodszor is kért a levesből. — Nincs igaza, grófné, ez a leves csakugyan kitűnő! Miért történik most először, hogy ilyen adnak az asztalomra?

— Azért, mert új szakácsa van, sire, Lamark grófé, kinek szobájában lakunk.

— Megtartom szolgálatomban, tartozzék ezentul az én háztartásomhoz . . . Ez a Weber csakugyan bámulatos ember, asszonyom.

— Igen, — mondotta halkán és szomorúan a királyné — mily szerencsétlenség, hogy nem lehet miniszterré tenni!

A király nem hallotta, vagy nem akarta hallani; csak látva, hogy Andrée nagyon sápadtan áll az asztal közelében — mig a királyné és madame Elisabeth, bár épp úgy nem ettek, mint Andrée,

az asztalnál ültek — a következő szavakkal fordult Charny grófnéhoz:

— Asszonyom, ha már nem akar enni, remélem, legalább akar aludni. — Aztán, a királynéhoz fordulva, így szólt:

— Asszonyom, kérem, bocsássa el Charny grófnét: látjuk, hogy nem eszik, de alvásra szüksége van.

És a cselédséghez fordulva kérdezte:

— Remélem, Charny grófné asszony ágycával nem vagyunk úgy, mint a terítékével, s nem feledkeztek meg, fenntartani számára egy szobát.

— Oh, sire, — felelte Andrée — ily izgalmak közt hogyan gondoltak volna reám? Jó lesz nekem egy karosszék is.

Aközben jött egy udvaronc és jelentette, hogy Weber ur a grófnénak a királyné szobája mellett levő szobát tartotta fenn. A királyné megrázódott arra a gondolatra, hogy ha a grófné számára csak egy szoba van, akkor csak egy szoba van a grófné és a gróf számára is.

Andrée észrevette a borzadályt, mely végigfutott a királyné erein.

— Ma éjszakára, de csakis ma éjszakára elfogadom, asszonyom, — mondotta. — Ő felsége lakása sokkal szorosabb, semhogy kényelmének rovására elfoglalhatnék tőle egy szobát: a kastély manzardjain bizonyára találkozik majd számomra egy kis zug.

A királyné pár érthetetlen szót rebegett.

— Grófné, — mondotta a király — holnap majd szépen rendbe hoznak mindent.

A grófné hódolattal hajolt meg a király előtt és kiment.

A király, villáját a szája magasságában tartva, egy pillanatig utána nézett. — Csakugyan elragadó teremtés ez az asszony, — mondotta — és Charny gróf boldognak vallhatja magát, hogy ily tüneményt talált az udvarnál.

A királyné hátradőlt karosszékében, hogy elpalástolja sápadtságát, nem a király előtt, aki nem látta, hanem madame Elisabeth előtt, aki megijedt volna láttára. Mária Antoinette közel volt az ájuláshoz.

HATODIK FEJEZET

A négy gyertya

Mihelyt a gyermekek megvacsoráztak, a királyné engedelmet kért a királytól, hogy visszavonulhasson szobájába. A király még az asztalnál maradt és csak madame Elisabeth maradt mellette.

Mária Antoinette mellett nem volt egyik hölgye sem, mert kifejezett parancsára mind Versaillesben maradt. A trónörökös egy székbe vetette magát és mindjárt elaludt. A királyné körülnézett és kereste ágyát. De ágy csak valamelyik szomszédos szobában lehetett. Odalépett egy ajtóhoz; de valami nesz, melyet háta mögül hallott, arra készítette, hogy benézzen a kulcslyukon. Ekkor megpillantotta Andréet, ki egy térdeplőre bocsátkozva, csöndesen imádkozott. A szemközt levő ajtóhoz ment, kinyitotta, s éji lámpával megvilágított szobát látott, melyben két frissen áthuzott ágy volt.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, ágyába fektette a fáradt kis fiút és várt, míg leánya elmondja az esti imádságot. Mikor Teréz is lefeküdt, anyja még egy kis ideig ott maradt mellette és kezébe fogta kezét. Mikor ez a gyermek is elaludt, a királyné visszatért szobájába.

Egy vörös terítővel letakart asztalon négy viaszkgyertya égett. A királyné leült, kezére támasztotta fejét és meredten nézett maga elé. Életének minden eseménye ködfátyolkép módjára vonta el lelki szemei előtt. Eközben eszébe jutott az a Taverneyben töltött nap és a varázsló Cagliostroval való találkozása is — ugyanazzal a Cagliostroval, ki a nyaklánc-história által oly szörnyű befolyást gyakorolt sorsára. Husz év mult el azóta, s mégis az volt az érzése, mintha csak tegnap pillantotta volna meg a halálnak azt a gépét. — Ujra reszketett, mert megint megpillantotta a gép alján azt a véres fejet, mely az ő feje volt. Eszébe jutott az is, hogy azon a napon, melyet először töltött a Tuilériákban, vihar kerekedett és a vilám mellette sujtott le a kövezetre. Mindez eszébe jutott, s míg álmos szemével a vörös aszalteritőt nézte, úgy rémlett neki, hogy véres ködön át néz.

Egyszerre feltűnt neki, hogy kissé sötétebb lett a szobában. Felpillantott — a négy viaszkgyertya egyike kialudt és most kezdett bágyadni és összehuzódni egy másiknak a lángja is — kis idő mulva még egyszer fellobbant, aztán elaludt, mintha láthatatlan kéz oltotta volna el.

A királyné borzadva nézte, visszafojtotta lélekzetét, reszketve nyujtotta ki kezét a karosgyertyatartóért, s mikor a világ kialudt, visszaroskadt

székére. A rémület veritékcseppjei gyöngyöztek homlokán; lehunyta szemét; de mikor kis idő múlva újra kinyitotta, észrevette, hogy most már a harmadik gyertya is kezd bágyadtabban égni. Azt hitte, álmodik és fel akart állni, de nem volt képes reá. Szólítani akart valakit, de a szó elhalt torkában. Másfelé akart nézni, de a harmadik kialvó gyertya igézetében tartotta szemét. S most fellobbant, összehúzódott kissé, és elaludt.

Minden erejét összeszedve állt fel.

— Mi ez? — mondotta magában. — Nem bánom! Nem magyarázok bele semmit, ha a negyedik szál is el nem alszik.

De alig mondotta ki, elaludt már az a gyertya is. Ekkor iszonyodva sikoltott fel, néhányszor körben fordult, szétvetette kajait és ájultan roskadt össze.

Andrée hálóköntösben sietett be hozzá. Láta, hogy a királyné a földön fekszik, lehajolt, s oly erővel emelte fel, melyet senki sem nézett volna ki belőle, és ágyába vitte. Aztán illatos szeszt vett elő a zsebéből és odatartotta Mária Antoinette orra alá. De a királyné oly mély aléltságban feküdt, hogy csak tiz perc múlva adott életjelet magáról. Reszkető kézzel ölelte át a grófnét, nem is ismerve reá, és azt kiáltotta neki:

— Oh segítsen rajtam, mentsen meg!

Andrée visszabocsátotta a vánkosra a királyné fejét és félretette az illatszeres üveget.

— Felséged jó barátai közt van, — mondotta hidegen. — Ájulása már elmúlt.

— Charny grófné! — hebegte a királyné és teljesen elhúzódott tőle; a mozdulata olyan volt,

mintha el akarná lökni magától. A grófnének ez nem kerülte el figyelmét; egy lépéssel hátrált.

— Parancsolja felséged, hogy segítsek a vetkezésnél? — kérdezte.

— Nem, grófné, köszönöm. Menjen feküdni, bizonyára ön is fáradt.

— Visszamegyek szobámba, — felelte Andrée — de nem aludni, hanem, hogy örködjem fel-ségeden.

Tiszteletteljesen hajolt meg és lassu, ünnepeles léptekkel vonult vissza szobájába.

HETEDIK FEJEZET

Páris országútján

Ugyanaznap este komoly esemény hozta izgalomba Fortier abbé egész nevelőintézetét. Gilbert Sebestyén este tíz óra tájban eltűnt és akár-hogyan keresték, nem találták sehhol.

Csak Angelika néni vélte látni a templomból hazajövet a templom és a kert között.

Ez még inkább fokozta az abbé nyugtalanságát. Tudott Gilbert különös ábrándjairól, melyek különösen akkor ejtették hatalmukba a fiut, mikor néha megjelent neki egy nő, kit anyjának mondott. Az abbé akárhányszor követte szemével a fiut, mikor látta, hogy nagyon is mélyen megy be az erdőbe és intézetének legjobb futóit küldötte utána. De még soha sem volt szükség arra, hogy éjnek idején hajszojják. Tehát rendkívüli dolog történhetett.

— Angelika néni nem tévedett, Gilbert Se-

bestyén volt, akit látott a sötétben tovasurranni, aztán teljes erejéből futni a park virágos kertjében. Mikor odaért, a fácánosba, onnan pedig a kis erdei ösvényre sietett, mely egyenesen Hara-montba visz. Háromnegyed óra alatt megérkezett a faluba és kereste Pitout, de az a másik végen ment ki a faluból.

Bárhol tudakolták, hova tűnt Sebestyén, nem mondhatta meg senki. Az abbé mindjárt arra a nőalakra gondolt, kit a fiu már több ízben emlegetett előtte. Ő maga is sokszor ment ki Sebestyén után az erdőbe, de soha egy pillanatra sem lát-hatta saját szemével azt a rejtelmes nőalakot. Ugy lehet, mégis újra megjelent a fiu előtt és az erdő mélyébe csábitotta, hol aztán a fiu, mint eddig mindannyiszor, erejét vesztve roskadt össze és az erdei pázsiton töltötte az éjszakát. Tehát tünni kellett békén, míg reggel keresésére indulhatnak.

De Fortier abbé ez egyszer tévedett. Senki sem világosíthatta volna fel inkább, mint egykori tanítványa, Pitou Ange, kit most nagyon gyűlölt. Mert míg Pitou Bil'ot Katalin után sietett, ki Charny Izidortól való bucsuzása után ájultan esett össze az uton, Sebestyén felkereste házacskájában, s mint-hogy nem találta otthon, levelet hagyott neki, melyben a következőket írta:

»Édes Pitoum! Fortier abbé és a villers-cot-teretsi pap beszélgetéséből megtudtam, hogy Versaillesben el'enforradalomra készülnek. Ezért aggódom apám miatt, mert hiszen tudod, hogy ellensége az arisztokratáknak. Ujabban hallot-tam még azt is, hogy a csöcselék kiment Ver-

saillesbe és megölt sokakat, köztük Charny Györgyöt. Én tehát megszöktem az intézetből s el vagyok szánva, hogy Párisba megyek. Ne félj, nem fogok eltévedni. Van két louisdorom és felkaphatok az első kocsi, mellyel utközben találkozom. Nyugtasd meg holnap az abbét eltűnésem miatt. Szerető Sebestyéd.«

Sebestyén mindenesetre kissé kellemetlenül érezte magát, mikor éjnek idején oly hosszú utra indult, de nem, mintha félt volna, mert már tizenöt éves volt, és az olyan fiú, ki egy Gilbert vérmérsékletét és egy Andrée akaraterejét örökölte, ebben a korban már kész férfi.

De mikor a nagy országutak első kereszteséhez ért, nem tudta, melyik irányban induljon tovább. Leült az agyagpart mellett és gondolkodott. Egyszer csak úgy rémlett, hogy lódobogást hall Villers-Cotterets felől. Nem tartott soká, és két lovas pillantott meg. Sebestyén kilépett az országútra, hogy feltartóztassa őket s megkérdezze tőlük, merre menjen. Azok megállították lovaikat, mikor emberalakot pillantottak meg az országut közepén és a pisztolyukhoz kaptak.

— Nem vagyok utonálló, — kiáltotta nekik Sebestyén — csak kérem, mondják meg, merre jutok itt Párisba?

— Kicsoda ön, fiatalember? — kérdezte az egyik a két lovas közül.

— Én sem kérdeztem, hogy kicsodák, — felelte a fiatal Gilbert. — Csak tudni akarom az utat, melyen atyámhoz juthatok.

— Én is Párisba megyek, — felelte a lovas

— de az utat magam sem tudom határozottan; csak éppen hiszem, hogy arra felé kell tartanunk.

Sebestyén megköszönte és a két lovas folytatta útját. Mikor kissé eltávoztak már, a második lovas, ki az első szolgájának látszott, kérdezte gazdájától, hogy nem ismerte-e meg a gyereket.

— A fiatal Gilbert Sebestyén volt, aki Fortier urnál van nevelőben, — tette hozzá.

— Az ám, most már nekem is eszembe jut, — felelte a másik. Hiszen néhányszor künn járt a hosszú Pitouval Katalinnál a birtokon.

Megállította lovát és visszakialtott:

— Csakugyan maga az, Sebestyén?

— Én vagyok vicomte ur, — kialtott Sebestyén, ki maga is mindjárt reáismert a lovasra.

— No, akkor jöjjön ide és mondja meg, miért találok itt az elhagyott országon.

— Hiszen megmondottam, — felelte Sebestyén. — Meg akarom tudni Párisban, hogy atyám él-e még, vagy elpusztult-e.

— No magamat is ehhez hasonló szándék visz oda. György bátyámat tegnap Versaillesben agyonverték.

— Oh Charny ur! — kialtotta Sebestyén és odanyújtotta mind a két kezét a vicomtenak. Az elfogadta és melegen kezét szorított vele.

— Egy irányban megyünk, tehát maradjunk együtt, fiatal barátom, — mondotta. — Szálljon fel a lovászom háta mögé.

— Köszönöm, vicomte ur, — felelte Sebestyén, és Charny ur észrevette a hangján, hogy megsértette a büszke fiút azzal az ajánlatával, hogy a lovásza mögé üljön.

— Annál jobb, Sebestyén, — mondotta — tehát üljön fel hozzám. Együtt megyünk Dammartinig, onnan visszaküldjük a lovással mind a két lovat és külön postakocsira szállunk. Ugy is az volt a szándékom. Szállj le, Baptist és segíts a fiatal urnak.

— Oh, nem szükséges, — felelte Sebestyén gyorsan és egyszerre felkapott Izidor mögé. Aztán vágatásnak indultak és csakhamar eltűntek a gondrevillei uton.

NYOLCADIK FEJEZET

Az álomkép

Reggel tíz órakor érkeztek meg Dammartinba. Ott megreggeliztek és postakocsit rendeltek. Tizenkét órakor a kocsi a fogadó ajtaja elé állott. De lassan haladtak, mert minden állomáson friss lovat váltottak. Csak délután öt órakor értek a város kapujához. És fél óra múlva a Tuilériák előtt álltak meg.

Charny Izidornak elég volt a nevét megmondania, s áteresztették az őrszemek, kiket Lafayette a király biztonléte érdekében állított oda. A svájci udvarba, onnan pedig a belső udvarba vezették őket. Sebestyén remélte, hogy teljes felvilágosítást szerezhet atyjáról, mert hiszen Gilbert a király udvari orvosa volt.

A főlépcsőn felvezették őket egy karosgyertyatartókkal megvilágított nagy terembe, s ott Izidor megbízott egy ajtónállót, hogy tudakozódjék Olivér gróf és a doktor hogyléte felől.

Tíz perc múlva az ajtónálló visszatért azzal az üzenettel, hogy a gróf ur a királynénál, a doktor pedig a királynál van. Sebestyén megkönnyebbülten lélezett fel; tehát nem kell már aggódnia az atyja miatt.

Az ajtót kinyitották; belépett egy lakáj és kiáltotta:

— Charny vicomte ur!

— Az vagyok, — mondotta Izidor és előre lépett.

— A vicomte urat várják a királyné szobájába, — mondotta a lakáj és félre állt.

Sebestyén magára maradt a teremben. Leült egy pamagra és gondolataiba mélyedt. Vajjon miért nem sietett utána az a hosszulábu Pitou? Lassan haladtak, tehát könnyen utolérhette volna őket. Mikor eszébe jutott Pitou, lelki szemei előtt feltűnt az otthoni erdő képe és a gondolatkapcsolódás eléje varázsolta azt a különös álmoképet is, mely néhányszor megjelent előtte az erdő mélyén. E képzelettől egészen elfogódva suttogta: — Anyám, anyám!

E pillanatban az ajtó kinyílt. Charny Izidor tért vissza és mögötte egy hölgy lépett a terembe.

Sebestyén megpillantotta, s azt hitte, hogy álma valósággá változott. Ez a nő vonásról-vonásra hasonlított ahhoz a képhez, mely csak az ismént is megjelent képzeletében. Felugrott — ajka szóra nyílt, de nem tudott szólni, szemei kekre nyíltak.

A hölgy pedig büszkén haladt el mellette s ügyet sem vetett reá. A fiu utána sietett, a hölgy pedig, mikor lépteket hallott, még nagyobb sietség-

gel ment tovább. Sebestyén attól tartott, hogy elveszti szeme elől a sötét folyosón.

— Asszonyom, asszonyom! — kiáltotta pigyve.

A fiatal nő csodálkozva állt meg. Sajátszerűen érintette ez a hang. De aztán mindjárt megszabadította magát az érthetetlen érzéstől és tovább-sietett. Az udvaron egy kocsi állt s egy szolgálta várt nyitott ajtaja mellett. A hölgy beszállt, de mielőtt a kocsiajtót becsukhatták volna, oda ért Sebestyén, megragadta a hölgy ruháját, és megcsókolta köpenyének szegélyét. Szenvedélyesen kiáltotta:

— Oh, asszonyom! Oh, asszonyom!

A fiatal nő reánézett a szép fiura, ki eleinte megijesztette és oly hangon, mely már szelidebb volt, így szólt hozzá:

— Nos, barátom, miért fut utánam? Miért szólít? Mit akar tőlem?

— Látni akarom, — felelte a gyermek lelke szakadtán — meg akarom csókolni — és elég hallkan, hogy csak a fiatal nő hallhatta meg, hozzátette: — Anyámnak akarom szólítani.

A fiatal nő felkiáltott. Kezébe fogta a fiatal-ember fejét, s mintegy hirtelen sugallatnak engedve, gyorsan magához vonta és homlokára szorította forró ajakát. Aztán, mintha attól tartana, hogy jöhet valaki és elveheti tőle a fiut, kit éppen most talált meg, magához vonta, míg egészen benn nem volt mellette a kocsiban, aztán ő maga csapta be a kocsi ajtaját és azt mondotta a kocsisnak:

— Lakásomra, a Coq-Héron-utca 9. szám.

S a gyermekhez fordulva, megkérdezte tőle:
— Hogy hívnak?

— Sebestyénnek.

— Oh, jer, Sebestyén, jer ide ide a szivemre!

Aztán hátravetette magát, mintha ájuláshoz volna közel, és suttogva mondotta:

— Oh, mily nem ismert érzélem ez! Vajjon ez az, amit boldogságnak szoktak mondani?

KILENCEDIK FEJEZET

Andrée pavillonja

Nem kételkedett egy pillanatig sem: Igen, ez az a gyermek, kit mindjárt születése után elraboltak tőle, ez az a fiu, kit örökre elveszettnek hitt. Itt, ahol sohasem remélte megpillantani, a gyermek meglátta, anyjára ismert benne, kit még sohasem látott, érezte, hogy vonzódik hozzá, szerette és megcsókolta. S az ő anyai szive is feltáruult — ajka, mellyel sohasem érintett idegen ajakat, megtalálta az elvesztett élet minden örömét abban az első csókban, melyet az anya ad gyermekének.

A Coq-Héron-utca 9. szám ugyanaz a kertben álló kis ház volt, melyben Sebestyén 15 évvel ezelőtt világra jött.

Andrée most visszatért ebbe a házba, mert elhatározta, hogy elhagyja a királynét s átengedi a csatateret vetélytársnőjének. És most visszavitte a fiát is ebbe a házba.

Mária Antoinette nem vetett akadályt Andrée útjába. A grófnénak, mikor hirül vette, hogy a

Coq-Héron-utcai lakást rendbehozták, nem kellett engedélyt kérnie a távozásra, mert a királyné már reggel megengedte, hogy távozhassék. Teljesen zavartalanul, az udvar etikettjétől nem feszélyeztetve, tanuk nélkül, cselédség nélkül, minden korlátozás nélkül engedhette át magát Andrée az örömmek, hogy viszontlátja gyermekét. A kandalló tüzétől és két gyertya lángjától megvilágított szobájában leült a pamlagra és magához vonta Sebestyént.

— Drága gyermekem, — suttogta s egy utolsó kétség reszkettette meg örömét, — csakugyan te volnál?

A fiu megint csak azt mondhatta: — Anyám! Anyám! — és hangjának melege üdítő harmatként hullott a grófné lázasan dobogó szívébe.

— Itt, itt, — hebegte megindultan — itt születél tizenöt évvel ezelőtt, most pedig, ily hosszú idő múlva, összehozott bennünket az Isten irgalmassága.

— Igen, különösen fordult, — mondotta Sebestyén. — Aggódtam atyám élete miatt, azért indultam Páris felé; de nem tudtam, hogyan jutok oda és vártam valakit az országuton, aki utbaigazíthatna. Ekkor Charny Izidor urral találkoztam és ő magával hozott.

Sebestyén e szavainak hallatára: »Aggódtam atyám életéért«, Andrée a fájdalom keserű érzelmével hanyatlott vissza. De az, hogy férjének öccse vezette el hozzá az elveszett gyermeket, megint megnyugtatta. Hálásan emelte ég felé szemét és újra szívéhez szoritotta Sebestyént.

— Mondd, — kérdezte — hogyan ismertél

reám? Hogyan van az, hogy mindjárt anyádnak szólítottál?

— Hogyan magyarázzam? — felelte a fiu. — Magamnak is ép oly titok, mint neked.

— De valaki mégis megmondhatta, mikor elmentem melletted.

— Igen, a szívem . . . de hallgass reám, valami csodálatos dolgot fogok most elmondani.

És elbeszélte, hogyan pillantotta meg már oly sokszor álmaiban, hogyan követte nyomon képét, míg el nem tűnt az erdőben. E fiunak éber álmaj annyira rokonok voltak sok mindennel, ami vele magával történt az életben, hogy Andrée felismerte önmagát gyermekében.

— Szegény fiam, — mondotta — Isten így hát mindannyiszor közel hozott bennünket egymáshoz, ha az ellenséges szándék még úgy el akart bennünket választani egymástól. De én, gyermekem, nem voltam oly boldog, mint te; nem pillantottalak meg álmaimban; csak akkor mondotta meg egy belső hang, hogy ki vagy, mikor megszólítottál.

— Most egymásra találtunk, — mondotta a fiu. — Ugy-e, most már nem hagyjuk el többé egymást?

Andrée megijedt. Még egyáltalában nem gondolt a jövőre.

— Mily boldog volnék, — mondotta halkan, — ha lehetséges volna.

— Bízd reám, — mondotta Sebestyén. — Nem tudom ugyan, miért szakadtál el atyámtól, de kéréseim, könnyeim majd meggyőzik. Nagyon jó hozzám. Megmondom neki, hogy egymásra ta-

láltunk. Akkor aztán megfogom a kezed és hozzá vezetlek.

Andrée ellökte magától és felállt.

A fiu csodálkozva nézett reá; oly sápadtnak látta, hogy aggódott miatta.

— Soha! — mondotta újra Andrée — soha!

És hangja egyuttal többet fejezett ki az ijedségnél, mert fenyegetés volt benne.

A fiu visszasimult hozzá.

— És miért nem akarsz találkozni atyámmal? — kérdezte.

— Miért? Azt kérdezed? Megmondom! Azért, mert az atyád nyomorult, aláváló ember.

— Így beszélsz atyámról? Gilbert doktorról aki felnevelt? Arról az emberről, kinek mindent köszönök, kit tisztetek és szeretek! Akkor tévedtem, asszonyom, akkor nem lehet anyám.

Elfordult tőle és az ajtó felé sietett, Andrée visszatartóztatta.

— Nem tudod, mi történt, tehát ne ítélj.

De ebben a pillanatban kocsi robogott az udvarra. Léptek hallatszottak a folyosón. Behallatszott, hogy a kulcsár azt kérdi valakitől, hogy kit jelentsen be és ez volt a felelet:

— Charny gróf kéri, hogy a grófné fogadni kegyeskedjék.

— Hamar, Sebestyén, lépj be ide, nem szabad látnia, nem szabad tudnia létedről, — sugta Andrée és a megdöbbsent fiut a szomszéd szobába készítette és behuzta mögötte az ajtót. — Várj itt, majd ha elment, megmondok mindent... de nem, nem mondok semmit, majd megölellek, és érezni fogod, hogy csakugyan én vagyok anyád.

TIZEDIK FEJEZET

Férj és feleség

A kulcsár belépett. Mögötte a grófné éles szeme egy férfialakot pillantott meg a folyosón. A kulcsár visszavonult és Charny gróf megjelent az ajtóban. Fekete ruha volt rajta, mert gyászolta öccsét. Sápadt arcán a fájdalom jelei látszottak. Felesége mindjárt észrevette, mert a szép arc mindig a bánat óráiban a legszebb.

— Bocsásson meg, — mondotta Olivér — hogy váratlanul jöttem ide. Kocsim az ajtó előtt áll, mindjárt megyek, csak . . .

— Ellenkezőleg, gróf, — felelte Andrée. — Örülök, hogy látom; hiszen majdnem attól tartottam, hogy önnel is szerencsétlenség történt. Ugy hallottam, hogy még Versaillesben van, és csak rövid idővel ezelőtt tudtam meg, hogy megint a királynénál időzik.

A gróf hallgatott, mert hiszen nem tudta, nem kell-e szemrehányásnak vennie ezeket a szavakat.

— Szomorú kötelesség tartóztatott Versaillesben, — mondotta — egy másik kötelesség pedig, melyet a mostani viszonyok közt szentnek tartok, arra készítetett, hogy ma ismét a királynéhoz siessék. A királyné parancsolt is valamit.

Andrée felsóhajtott.

— Ebben a nehéz helyzetben maga köré gyűjt mindenkit, akiben megbizhatik, — mondotta odavetőleg.

— Téved, grófné, — felelte Charny. — Nem

azért hívott, hogy magánál tartson, hanem azért, hogy elküldjön.

Andrée csodálkozva pillantott fel. Nem tudta, mit feleljen.

— Bocsásson meg gróf, — mondotta — még nem is kértem, hogy foglaljon helyet.

E szavai közben kimerülten roskadt le a pam-lagra, melyen az imént még Sebestyén mellett ült.

Charny leült egy székre.

— Igen, hogy elküldjön, — ismételte meg szavát. — Tudniillik azt kívánja, hogy utazzam Turinba Artois grófhhoz és Bourbon herceghez.

Fürkésző pillantást vetett Andrée-ra.

— És elfogadta a megbizást? — kérdezte Andrée teljesen nyugodt hangon.

— Nem, — felelte Charny.

Andrée, bármennyire igyekezett uralkodni ma-gán, mégis elsápadt. A gróf felszökött helyéről, de Andrée villámgyorsan összeszedte magát és így felelt:

— Gróf ur, a királyné parancsának akar el-lenszegülni? Ön, gróf?

E két utóbbi szavát a csodálat és a kétség leplezetlen hangján mondotta.

— Kijelentettem, hogy jelenlétemre nagyobb szükség van Párisban, mint Turinban. Oda jó a második öcsém is, ki épen most érkezett meg Pá-risba.

— A királyné bizonyára örömmel egyezett bele, — vetette oda Andrée keserűen.

— Ellenkezőleg, a királyné annyira bosszan-kodott vonakodásomon, hogy nem ragaszkodhat-tam volna hozzá tovább, ha szerencsémre be nem

avatkozik a király. Egyetértett velem abban, hogy Izidor öcsém ép úgy elvégezhetné azt, mint én magam. Ugy vélte, a királyné nem kívánhatja tőlem, hogy ebben a nehéz időben magára hagyjam feleségemet.

— A feleségét! — kiáltotta Andrée. — Rólam szólott a király?

— Szószzerint ismételtem meg szavait, — felelte Charny. — Negyed óra mulva öcsém már utra is kelt, mert a hercegeknek szóló megbízás nagyon sürgős. Azután megkérdezte tőlem a király, tudom-e, miért hagyta el a feleségem oly hirtelen a Tuilériákat, és én csak ebből a kérdésből tudtam meg, hogy kegyed távozott az udvartól. Ő felsége úgy vélte, hogy történhetett valami kegyed és a királyné között; úgy tűnt fel neki, mintha a királyné igaztalan lett volna a grófnéval szemben, ami egyébként nem szokott előfordulni a két barátnő közt. Biztosítottam a királyt, hogy nem tudok semmit a meghasonlásukról s hogy a grófné, ha csakugyan történt valami, semmiestre sem hibás a dologban.

— Köszönöm, uram, hogy ily jó véleménnyel van rólam, — mondotta Andrée, és Charny gróf meghajolt.

— Minthogy tudtam, hogy régen ide lakott a Coq-Héron-utcában, — folytatta Charny — ide-siettem, mert a király szívemre kötötte, hogy holnap vigyem vissza ismét a Tuilériákba.

E szavai közben ismét fürkésző pillantást vetett Andréera.

— Ő felsége kifejezte részvétét is abból az alkalomból, hogy elvesztettem öcsémet és kérdezte

tőlem, hogy házasember volt-e és maradt-e családja. »Akkor gondoskodni fogok gyermekeiről, a királyné pedig az özvegyéről«, tette hozzá.

— Ezzel, ugy-e, csak azt ismételte meg, amit a felesége már megmondott önnek? — kérdezte Andrée.

— A királyné egy szót sem szólt hozzám arról, — felelte Charny — és éppen azért hatott meg a király részvéte oly mélyen, hogy könnyekre fakadtam. »Menjen a kedves Andrée-jához, gróf«, tette hozzá még azután, »ott majd megkönnyebbül; azok, kiket a szeretet köt hozzánk, legjobb vigasztalóink szoktak lenni.« Tehát, — mondotta Olivér — a király parancsára jöttem ide, s ezt mentésemre fog szolgálni kegyednél.

Andrée felállt és odanyujtotta neki mind a két kezét.

— Kétkedhetik-e benne, hogy szívesen látom? — kérdezte.

Charny ajkához vonta mind a két kezét. Andrée megrázkódott, mintha tüzes vashoz ért volna. És a pamlagra roskadt. De minthogy még mindig kézen tartotta a grófot, magával rántotta, és Charny, anélkül, hogy akár Andrée, akár ő maga akarta volna, leült melléje.

Ugyanabban a pillanatban, nesz hallatszott a szomszédos szobából. Andrée felállt és hirtelen elsietett a gróftól. Charny csodálkozva állt fel.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A hálószoba

Charny megfogódzott a pamlag támlájába és felsóhajtott. Andrée kezére hajtotta fejét. Maga sem tudta volna megmondani, mi háborog a szívében. Négy éve felesége ennek az embernek, kit végtelenül szeret — de az más nőnek ajándékozta szívét és nem gyanítja, mily áldozatot hozott érte, mikor felesége lett. Nehéz harcban állt ketős kötelességével úgy is mint hitves, úgy is mint alattvaló s végignézett mindent, elviselt mindent, hallgatott mindenről, míg férjének néhány gyöngéd pillantása, a királyné néhány barátságtalan szava el nem árulták előtte, hogy átéreztek önfeláldozását. A legutóbbi rémes napokban talán Andrée volt az egyetlen az udvarnál, ki valamenynyire örülni is tudott; mert nagyot dobant a szíve, valahányszor férjének pillantása megmondotta neki, hogy aggódik miatta. Édes borzadály hatotta át ezt a hideg lelket, mely a szerelmet eddig csak a fájdalom oldaláról ismerte.

De most hozzájárult mindehhez az, hogy megtalálta gyermekét, és az a szerelem, mellyel férje most feléje közeledett, szükségképpen utját kellett, hogy állja gyermekéhez való szeretetének. Így hát reá nézve az egyik boldogság mintegy megszüntette a másikat.

Charny természetesen nem találhatta ki gondolatait. Néhány pillanatig reánézett, aztán felsóhajtott és kérdezte tőle:

— Tehát mit jelentsek a királynak, asszonyom?

Andrée megrázkódott e hang hallatára; aztán a grófra vetette tiszta, átható szemét és így felelt:

— Uram, annyira szenvedtem, mióta az udvarnál vagyok, hogy hálásan fogadom el az elbocsátást, melyet a királyné kegyes volt megadni számomra. Nem arra születtem, hogy a nagyvilágban éljek, és mindig az egyedülletben találtam, ha nem is boldogságomat, de legalább nyugalmaimat. Engedelmeivel, uram, ebben a pavillonban akarok lakni, melyhez annyi emlékem köt, mely ha szomorú is, nincs egészen édesség nélkül.

Charny meghajolt, mint aki kész nemcsak kérést teljesíteni, hanem engedelmeskedni a parancsnak is.

— Asszonyom, — mondotta — ez hát a végső elhatározása?

— Igen, uram, — felelte Andrée szeliden.

Charny újra meghajolt és így szólt:

— Most még csak egyet kell kérdeznem, asszonyom: Szabad-e, meglátogatnom itt?

Andrée reávetette nagy, átható, rendszerint nyugodt és hideg, de most csodálkozással és szelid nyájassággal tele szemének pillantását és így felelt:

— Mindenesetre uram, s minthogy egyébként senkit sem fogadok, mindig hálás volnék önnek, ha néhány pillanatot szentelne nekem.

Charny még sohasem tapasztalt annyi gyöngédséget Andrée hangjában, mint most. Ugy érezte magát, mint a balga pásztor, ki az első csókot akarja kérni kedvesétől. Szeretett volna még egy-

szer leülni hozzá, de nem merészelt, mert hiszen azt hitte, hogy az imént eltaszította magától. Andrée pedig éveket adott volna oda az életéből, ha maga mellett látta volna. Egyikök sem tudta, mi történik a másiknak szívében és mindketten megmaradtak kínos elfogódottságukban.

— Azt hiszem, nem talál itt nagy kényelmet, — mondotta a gróf. — Engedje meg, hogy kissé gondoskodjam róla és megnézzem, mire van szüksége, hogy a lakás kényelmesebb legyen. Egy előszobán jöttem be, itt a szalonban vagyok, az az ajtó az ebédlőbe visz és ez itt?

Ahhoz az ajtóhoz tartott, mely mögött Sebestyén eltűnt. Andrée elállta útját.

— Kérem, gróf, egy lépéssel se tovább!

— Oh, megérthetem, — mondotta — ez az ajtó tehát a hálószobájába nyílik.

— Ugy van, gróf, — felelte Andrée sápadtan, reszkető hangon, s a vonásai szinte eltorzultak.

Charny reánézett és arcának sajtátszerű kifejezését megint nem magyarázhatta másra, mint arra, hogy megismételt közeledése irtózáttal tölti el.

— Oh, tudtam, hogy nem szeret, — mondotta mély fájdalommal — de azt nem tudtam még, hogy gyűlöl.

Megtántorodott, mint a mámoros ember, aztán oly kiáltással, mely elárulta szívének fájdalmát, kirohant a szobából. Andrée utána nézett és hallgatódzott, míg a kocsi zörgése elhalt, aztán gyorsan kinyitotta a hálószoba ajtaját és kiáltotta:

— Sebestyén! Sebestyén!

Senki sem felelt. Andrée belépett és körül-

nézett az éji lámpával megvilágított szobába. A szoba üres volt.

— Sebestyén! Sebestyén! — kiáltotta újra.

Ekkor észrevette, hogy az ablak nyitva van.

— Oh, — sóhajtotta — gondolhattam volna. Hiszen mondotta is, hogy nem vagyok anyja.

Igy tehát egyszerre elvesztett ismét mindent, a férjét és a gyermekét. Kimerülten dőlt le az ágyra. Nem volt már ereje, már csak sirhatott és jajveszékelt.

De egyszerre úgy rémlett neki, mintha valami még borzalmasabb érzés vegyülne fájdalmába és könnyei közé. Oly érzés, melyet életében néhány-szor már érzett és melyre mindig borzadva gondolt vissza. Felegyenesedett, zokogása elhallgatott, rajta kívül álló hatalom markolt a szívébe. Megfordult, s mintegy ködfátyolon át vette észre, hogy már nincs egyedül. Ágya előtt egy férfi állt, ki úgy lehet, az ablakon jött a szobába. Segítségért akart kiáltani, a csengő zsinórjához akart nyulni, de bénának érezte tagjait. Erőt vett rajta az a le nem győzhető meredtség, mely régente Balsamo közeledtét jelezte neki.

Abban az emberben, ki oly hatalmat gyakorolt reá, Gilbertre ismert.

Hogyan került Gilbert, a gyülölt apa, forrón szeretett fiának helyére?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mi lett Sebestyénből?

Csakugyan Gilbert doktor volt. A királynál volt, mikor Izidor parancsára és Sebestyén kérésére egy udvari szolga keresésére indult. Mikor kilépett a király szobájából, az előteremben Izidor vicomte-tal találkozott. Tőle tudta meg, hogy Sebestyén Párisba jött, keresni az atyját, hogy ő hozta magával, hogy szintén ott van a palotában, s a vicomte megmondotta azt is, hol hagyta el.

Csak hogy nem találta már ott. Érdeklődött a cselédségnél és hallotta, hogy a fiu elment egy hölgygel. Egy szolga, kinek az udvarban volt dolga, azt is megmondhatta neki, hogy a fiu kocsiba szállt azzal a hölgygel és hogy a hölgy azt parancsolta a kocsinak, hogy Coq-Héron-utca 9. számú házához vigye.

Gilbertnek mindjárt eszébe jutott, hogy ez az a ház, hol régente Andrée lakott a bátyjával. Odsietett, és hamar megtalálta azt a helyet, ahol egykor átmászott a falon. Mikor végigment a park ösvényén, azon gondolkodott, mit tegyen, ha Andrée nem volna egyedül. Minden áron visszaakarta szerezni fiát, de nem szerette volna kényes helyzetbe hozni Andréét sem.

Ott állt most az előtt az ablak előtt, melyet Andrée haragosan becsapott előtte akkor éjjel, mikor Balsamo százezer tallérjával zsebében megkérte kezét. Ebből az ablakból a szalonba vitt az ut; de minthogy a függönyöket összehúzták, nem

láthatta, mi történik benn. Továbbment s egy nyitott ablakhoz érkezett, melyből bágyadt világo-
sság esett a kertbe. Az az ablak volt, melyen át
tizenöt évvel ezelőtt megszökött azzal a gyermek-
kel, kit most keres. Benézett a szobába és az
ágyon egy halkán siránczó nőalakot látott. Semmi
kétség, Andrée. És egyedül.

Habozás nélkül lépett be a szobába és a dele-
jes erő, melynek hatalma iránt oly érzékeny volt,
hatni kezdett Andréera. De mielőtt teljesen hatal-
mába került volna ennek az erőnek, a szíve még
ráért, hogy teljesen átérezze azt az utálatot, mely
még mindig eltöltötte ez ember iránt. Az ő sze-
mében Gilbert, ki Washingtonnal és Lafayette-vel
érintkezett, kit megnemesítettek a tudomány, a
tanulmányok és a lángész, még mindig az a tria-
noni nyomorult kis Gilbert volt.

Viszont Gilbert nem érezte többé Andrée
iránt azt az égő szerelmet, mely fiatal korában
bűnre készítette, de érezte magában azt a gyön-
géd, mély részvétet, mely szolgálatába állította,
még ha életébe kerül is.

— Mit keres itt? — támadt reá Andrée.

— Legyen nyugodt, — felelte Gilbert — nem
látott senki, nem tudja senki, hogy itt vagyok.
Mit keresek itt? Azért jöttem, hogy elvigyem a
fiamat, ki legdrágább nekem, holott kegyednek
nem oly tulajdon, melyre különösebb súlyt helyez.

— Megszökött, nem tudom hova. Hiszen arra
tanította, hogy gyűlölje anyját, — felelte Andrée.

— Tehát nem tudja, hol van?

— Itt volt, bejöttem érte, de üresen találtam
a szobát és nyitva az ablakot.

— Istenem, — hebegte Gilbert. — Hova mehetett? Szegény fiu idegen Párisban és elmúlt éjjél.

— Azt hiszi, hogy szerencsétlenség történhetik vele?

— Meg kell tudnom, és kegyednek kell megmondania.

Azzal kinyújtotta kezét Andrée felé.

Andrée halkan rebegette még Sebestyén nevét, aztán egy székre roskadt.

— Aludjék és lásson álmában! — mondotta Gilbert. — Kifejtssem akaratomnak teljes erejét, vagy önként is felelni fog?

— Megengedi-e, hogy viszontlássam fiamat, ha megtalálta?

— Szereti?

— Oh mindenkinél jobban szeretem, hiszen az a gyermek ő, kit a szívem alatt hordottam!

— Akkor ép úgy anyja, mint én atyja vagyok. Viszont fogja látni.

— Köszönöm . . . kérdezzen . . . látok . . .

— Kövesse attól a helytől fogva, hol először pillantotta meg.

— Igen, a zöld teremtől fogva.

— Hova sietett kegyed után?

— A folyosókon át, míg a kocsimnál utol nem ért. Aztán a szalonba vezettem itt e mellett a szoba mellett.

— Miért küldötte be a hálósobába?

— Mert idejött a férjem.

— Mondott a fiu valamit, mikor elhagyta kegyedet?

— Igen, azt mondotta, hogy még sem lehetek az anyja.

— Miért mondotta?

— Azért, mert gyalázatos embernek mondtam az atyját.

— Gilbert egy pillanatig diadalmasan hallgatott.

— Mit tett Sebestyén, mikor ebben a szobában volt? Látja őt?

— Látom. Az ajtóhoz megy és figyel. Hallgatja, mint mond nekem a gróf . . .

— Mikor határozta el, hogy elhagyja a szobát?

— Mikor látta, hogy a gróf megcsókolta a kezem. Látom, hogy megijed amiatt és haragjában melléhez szorítja kezét! Oh Sebestyén, mily igaztalan vagy hozzám!

— Gondoljon csak reá! Ne tévessze szemelő! Mit tesz azután?

— Kilép az ablakon és eltűnik a sötétségben.

— Kövesse nyomon!

— Nem tehetem . . . nagyon sötét van.

— Ne legyen számára éjszaka, — mondotta Gilbert és végighuzta kezét a szemén.

— Igen, most látom. A kertajtóhoz fut, kinyitja az ajtót és kisiet. Künn egy asszonnal találkozik. Megáll és kérdez tőle valamit.

— Mit kérdez tőle? Jól figyeljen, akkor megérti.

— Azt kérdi, merre menjen a Saint-Honoré-utcába.

— Ah, én lakom ott, — mondotta Gilbert halkan. Várni fog reám. Szegény Sebestyén.

Andrée a fejét rázta.

— Nem, nincs ott . . . nem vár . . . látom . . . a Grenelle-utcában van . . . most a Szent Honoré-utcába ér . . . most a Richelieu-utcába . . . most a rue des Frondeurs-be. Állj meg, szegény gyermek! hova mégy? Állj meg! Nem látod azt a kocsit, mely bekanyarodik a rue de la Sourdière felől? A lovak . . . a lovak . . . oh, Istenem!

Andrée felsikoltott. Veritékcseppek gyöngyöztek homlokán. Gilbert a feje fölé tartotta kezét.

— Oh, hála Istennek! — folytatta Andrée. — A ló félrelökte, a kerekek nem gázoltak át rajta. Eszméletlenül fekszik az utcán, segítség, segítség, az én gyermekem!

Féllájtán roskadt vissza a székre. Gilbert szünetet tartott, hogy kissé megpihenhessen. De mihelyt kissé magához tért, folytatta a kihallgatást.

— Tovább! — parancsolta.

— Várjon, — dadogta Andrée. — Emberek állják körül. Oh, engedjetelek hozzá . . . hiszen Sebestyén az, az én fiam! Hát nincs orvos sehol?

— Én megyek hozzá! — kiáltotta Gilbert.

— Várjon, — mondotta ismét Andrée. — Az emberek most helyet engednek. Egy ember jön . . . szent Isten, mi az? — sikoltotta. — Ne nyuljon az az ember az én gyermekemhez! Nem is ember, hanem törpe, gnóm, vámpír . . . Óh, mily undorító!

— Kisérje szemmel! Mit művel az az idegen?

— Elviszi Sebestyént . . . végig a rue de la Sourdière-on. Most balra fordul egy kis mellék-utcába . . . belép egy házba, felmegy a lépcsőn, az asztalra fekteti a fiut; lehuzza róla a kabátot;

felgyüri az ingujját; fojtóra köt egy szalagot a karján; elővesz egy lancettát; eret akar vágni rajta . . . Oh! nem akarom látni . . . nem akarom látni a fiam vérét!

— Akkor menjen ki és nézze meg jól a kaput, mely az orvos házába visz. Nem tűnik fel rajta valami?

— Négyszögletű kis ablak van rajta keresztberakott kis vaspálcákkal.

— Menjen le és számlálja meg az utcára vivő lépcsőfokokat.

— Tizenegy lépcső, — felelte Andrée.

— Sietek oda és meg fogom találni, — mondotta Gilbert. — Akarja, hogy mindjárt felébrezzem és megtarthasson mindent az emlékezetében, vagy csak holnap reggel akar magához térni és el akar felejteni mindent?

— Nem, most mindjárt, és emlékezetemben akarok tartani mindent!

Gilbert végighuzta két hüvelykujját a szemöldökén, reálehelt homlokára és így szólt:

— Ébredjen fel!

Andrée mindjárt kinyitotta szemét és teste visszanyerte hajlékonyságát. Az ijedtségnek majdnem minden jele nélkül nézett Gilbertre.

— Siessen, siessen! — kiáltotta — és ragadja ki a kezéből annak az embernek!

TIZENHARMADIK FEJEZET

Marat

Gilbert éjfél után egy órakor ért a Saint-Honoré-utcába és abba a kis mellékutcába, melyet Andrée megjelölt. A harmadik kapun megismerte azt az ablakot, melyet Andrée leirt. Megszámálta a felfelé vivő lépcső fokait; tizenegy lépcsőfok volt. Semmi kétség, ez az a ház, melyet keres. Tehát bezörgetett. Csoszogó lépteket hallott belülről.

— Ki az? — kérdezte egy női hang.

— Nyissa ki, én vagyok az apja annak a megsebesült fiunak, kit idehoztak.

— Nyisd ki, Albertina, — mondotta egy másik hang. — Gilbert doktor az.

Most kihallatszott Sebestyén hangja.

— Apám, apám! — kiáltotta.

Gilbert fellélekzett. Ajtót nyitottak neki és belépett. Szegényes szobának sötét zugában feküdt Sebestyén és kinyújtotta karját az apja felé. Gilbert odasietett hozzá és gyöngéden szoritotta a szívére. A seborvos lámpáját magasra emelve állt ott és nézte őket.

— Nézd, Albertina, — mondotta az asszony-személynek — s velem együtt adj hálát a véletlennek, mely megengedte, hogy megtehettem ezt a szolgálatot egyik testvéremnek.

Csak most nézett reá Gilbert és szinte megrettent ettől a sárgászöld képü és meredt szemű szörnyetegtől. Azt hitte, kétlábu békát lát, de erőt vett utálatán és közeledett hozzá.

— Kedves uram, — mondotta — fogadja há-
lás köszönetét egy apának, kinek a fiát mentette
meg.

— Csak kötelességemet teljesítettem; — fe-
lelte az orvos — szívem és hivatásom parancsa
szerint. Lány természetű ember vagyok s nem
nézhetem közömbösen egy rovar szenvedését sem,
hát még egy emberét.

— Kérdezhetem-e, hogy melyik emberbarát-
hoz van szerencsém? — kérdezte Gilbert.

— Nem ismer, kartársam? — felelte a seb-
orvos oly nevetéssel, mely barátságosabb akart
lenni, de utálatos volt. — Nos, én ismerem önt,
Gilbert doktor. Ön Washington és Lafayette ba-
rátja, — különös sulyt vetett erre az utóbbi névre
— Amerika és Franciaország gyermeke, a becsü-
letes utópista, ki nagyszerű könyvet irt az alkot-
mányos királyságról, melyet Amerikából elküldött
XVI. Lajos király ö felségének, amely udvarias-
ságát ő felsége azzal hálálta meg, hogy abban a
pillanatban, mikor Franciaország földjére lépett,
a Bastilleba küldötte. Ön meg akarta menteni azzal,
hogy előre egyengette utját; ő viszont megnyi-
totta önnek a börtön utját — királyi háladatosság!

A seborvos megint kacagott, de ezuttal ré-
mesen és fenyegetően.

— Tehát nem ismer engem, de én ismerem
önt, — folytatta a seborvos. — Ismerem önt 1770.
május 30-ának szörnyű éjszakája óta; akkor esz-
méletlenül, félholtan hozták hozzám. Rousseau
hozta. Oh, nagyon sok ember életét mentettem
meg akkor éjjel.

— Akkor ön Marat Pál, — mondotta Gilbert

és hátrált egy lépéssel. És itt, ily lakásban látom önt viszont? Azt hittem, Artois gróf udvari orvosa!

— Lemondtam arról az állásról, mert nem szolgállok zsarnokokat. Azonkívül pedig a herceg elhagyta Franciaországot. Hogy miért lakom itt? Azért, mert el kell rejtőznöm; mert Lafayette, a diktátor, gyűlöl és dijat tűzött ki a fejemre. De nevetem — tudom, mit akar — együtt fondorkodik a királynéval. Határozottan tudom, Bertinné sugta be nekem. Bizonyára ismeri ön is Bertinnét, a királyné divatárusnőjét. Világgá kürtöltem már az ujságokban. Ujságomból, a »Népbarát«-ból már husz szám jelent meg. Egymagam írom ezt az egész ujságot — egy száma néha tizenhat oldal. Nem is pusztán ujság, hanem kész egyéniség — az én egyéniségem tükörképe. Ebből az oduból uralkodom a világon. Én vagyok a politika legfőbb döntőbírája és le fogok rombolni mindent, mint ahogy Sámson is romba döntötte a templomot. Az om-ladékok alatt pedig a királyságot temetjük el.

Gilbert megborzadt. Ebben a fojtó levegőjű oduban ez az ember körülbelül ugyanazt mondja neki, amit Cagliostro mondott neki egy palotában. És Marat, a kétlábu béka, megváltozott, mikor így beszélt; sárga bőre kipirosodott, üveges szemei fénylettek. Nagy volt a rutságában, mint más a szépségében.

— Még nem vagyok néptribun, — folytatta — még nem rendelkezem a megbízható hívek se-regével. De hirlapíró vagyok, van tollam, papirosom, vannak olvasóim, kiknek én orákulum, próféta, jós vagyok. Rövid idővel ezelőtt még azt

mondottam, hogy hatszáz bűnös van Franciaországban, hogy hatszáz kötél elég. De október 5-én és 6-án világosság gyult elmémben; most azt mondom, huszezer arisztokratát kell elítélni.

Gilbert mosolygott. Örületesnek tünt fel előtte ez a végsőig csigázott düh.

— Arra nem terem elég kender Franciaországban, — mondotta.

— Remélem, találnak reá eszközt, mely feleslegessé teszi a kötelet, — felelte Marat. — Tudja-e, kit várok ide ma estére? Egy kartársamat, akit ön ismer. Guillotin polgárt! Tudja-e, mit talált fel? Egy gépet, mely fájdalom nélkül öl. Mert a halál büntetés legyen, ne pedig kínzás. Nemsokára ki fogjuk próbálni azt a gépet.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Katalin

Varázsló című regényünk olvasója emlékezhetik reá, hogy Gilbert, mikor születésének éjszakáján elrabolta azt a fiút, kit Taverney Andréé, a mostani Charny grófné hozott a világra egy Villers-Cotterets közelében lévő faluba, Haramont-ba vitte a gyermeket egy Pitou nevű paraszt feleségéhez. Ott serdült fel Sebestyén a parasztnő fiával, Ange Pitouval együtt. Bizonyos idő múlva mindkettőjüket Fortier abbé iskolájába adták, Sebestyént egymagát pedig utóbb egy párisi gimnáziumba.

Mikor Párisban kiütött a forradalom, Ange Pitou és jóakarója, Billot jószágbérlő, kinek Kata-

lin leányába Ange beleszeretett, együtt Párisba mentek és részt vettek a forradalom első eseményeiben. De Gilbert doktor, el akarva távolítani saját fiát a vadul háborgó Párisból, meghagyja Angenak, hogy térjen vissza vele Villers-Cotteretsbe. A két fiu együtt ment oda, és Sebestyén ismét Fortier abbé nevelőintézetébe jutott. Billot Katalin, a bérlő leánya, nem viszonzta Ange szerelmét; Charny Izidornak, a daliás arisztokratának ajándékozta szívét, s ez, mikor Olivér bátyja Párisba szölyította, utoljára találkozott Katalinnal a haramonti erdőben és elbucsuzott tőle. A bucsuzás után a leány ájultan roskadt össze és alélt állapotában akadt reá Pitou az ut szélén.

Az előbbi fejezetben elmondott események közben Ange Pitou utnak indult Haramontból. Az alélt Katalint hazavitte az édes anyjához, Billoték tanyájáról aztán visszatért saját házába s ott találta azt a levelet, melyet Sebestyén irt neki.

Haladéktalanul utnak indult Párisba. Még mindig remélte, hogy utolérheti Sebestyént és ez, hosszú lábát tekintve, sikerült volna is neki, ha Sebestyén nem találkozik Charny Izidorról és nem vele együtt teszi meg utját. Így fordult, hogy Pitou Ange csak akkortájt érkezett Párisba, mikor Andrée újra megtalált fiával a Coq-Héron utcába hajtatót.

Pitou Ange tudta, hol lakik Gilbert doktor és Billot; remélte, hogy náluk találja Sebestyént is. De csak a bérlőt találta, az pedig nem tudott Sebestyénről semmit. Billot nem nyugtathatta meg az aggódó fiut, csak osztozkodhatott aggodalmá-

ban, melyet Gilbert doktor elmaradása még inkább fokozott.

Igy együtt vártak körülbelül éjfél után két óráig. Végre csengettek a kapun. Lesiettek és meglátták a doktort, ki karjában hozta Sebestyént. Gilbert elmondotta nekik, hogy mi történt. A fiut, ki mély álomba merült, ágyba fektették; Pitou, saját megmentésére, megmutatta a levelet, melyet Sebestyén nála hagyott; mert mióta Gilbert doktor fia mellé rendelte, felelősnek érezte magát a fiu jóvoltáért; Billot és Pitou azután visszatértek szobájukba, a doktor pedig virrasztott Sebestyén mellett.

Másnap kora reggel Billot megjelent a doktornál.

— Mindenesetre igaza volt, — mondotta — mikor Pitout egymagát küldötte vissza Haramontba, engem pedig itt tartott maga mellett Párisban. De ugyanakkor megegyeztünk, hogy hazamehetek, mihelyt itt nélkülözhető vagyok. Most bekövetkezett ez az eset. Rosszul ütött ki az aratás, a csűrök félig sem teltek meg és Katalin leányom nyakig van a munkában. Erejét vesztve rogyott össze az országuton. Nem mehetnek semmire nélkülem.

— Akkor hát menjen szépen haza, kedves Billot, — felelte Gilbert — de jusson eszébe, ha hívja a haza . . .

— Akkor tizenkét óra leforgása alatt újra itt leszek.

Kezet szorítottak és Billot apó visszatért Ange Pitouval Haramontba. A fiu magával vitte zsebében azt a huszonöt louisdort, melyet Gilbert dok-

tor adott neki a haramonti nemzetörség felruházására és felfegyverzésére.

Sebestyén az atyjánál maradt.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Fegyverszünet

Elmult egy hét, míg bekövetkezett az a nap, mikor az olvasót ismét a Tuilériák palotájába viszik, mely immár főszintere annak a nagy katasztrófának, mely be volt következendő.

Az után a nap után, melyen a király saját-szerű bevonulását tartotta Párisba, október 7-ikének reggelén nagy embertömeg gyűlt össze a Tuilériák előtt. XVI. Lajosnak egész nap bőven akadt dolga azzal, hogy fogadta a küldöttségeket. Időről-időre meg kellett jelennie az erkélyen és mindannyiszor nagy üdvriadallal köszöntötték. Madame Elisabeth mellette állt és azt mondotta neki gyanutlanságában: — Mégis csak azt hiszem, nem nehéz dolog uralkodni ily embereken.

Általánosan azt hitték, hogy a forradalom most már véget ért, mert hiszen a király odahagyta Versaillest, udvaroncainak és rossz tanácsadóinak környezetét. A királpártiság új áramlata került fölül és ezt az áramlatot nem kisebb emberek vezették, mint Lafayette és Mirabeau. Ugy látszott, csak Mária Antoinette nem bizik ebben a hangulatváltozásban; nem volt gyanutlan, mint madame Elisabeth s nem volt oly bizakodó, mint a király. Az ő öregedő, féltékenységtől és szenvedélytől megtépett szívében nem volt többé helye

a derült reménykedésnek; ő már nem várt sem boldogságot, sem békét. Míg a király vidáman intett az embereknek és madame Elisabeth mosolyogva köszöntötte az asszonyokat és gyermekeket, a királyné sötét redőkbe vonta homlokát és neheztelő pillantással felelt a zugó örömmriadalra. Jelenkeztek nála a Bastille győztesei; nem fogadta őket. Kihallgatást kértek a vásárcsarnok hölgyei; bebocsátatta őket magához, de hidegen és visszautasítóan maradt távol tőlük udvarhölgyeinek körében. A vásárcsarnoki nők királyhű érzelműek voltak, de sokan megváltoztatták nézetüket a királynéval történt e találkozásuk után.

Másnap a város képviselői arra kérték, hogy jelenjen meg a színházban, és mutassa meg a lakosságnak jelenlétével és a király jelenlétével, hogy örül, hogy a városban tartózkodhat. A királyné azt felelte, hogy elfogadja a meghívást, de ne higgyék, hogy azért oly hamar elfelejti az utóbbi napok eseményeit.

De a nép már mindent elfelejtett, és csodálkozott, hogy a királyné még gondol rá.

Érzelme Lafayette tábornokkal szemben ellenséges maradt. Mikor az orléánsi herceg Lafayette tanácsára elhagyta Franciaországot, a királyné nem akarta elhinni, hogy a tábornok ezzel szivességet tett a királynak; azt hitte, a herceg elutasítását annak a személyes viszálynak tulajdoníthatja, mely közte és a tábornok közt dul. Nem lehetett hálás érte Lafayettenek; neki nem kellett más, mint hogy fölülmaradjon és bosszút állhasson. Szívét talán nem hatotta volna át oly mélyen a keserű neheztelés, ha Charny ugyanakkor nem

vonta volna meg tőle szerelmét s nem fordult volna inkább a feleségéhez.

Ezek történtek a Tuilériákban az alatt a néhány nap alatt, mikor a forradalom szünetet tartott s mikor a kigyult szenvedélyek lehültek.

TIZENHATODIK FEJEZET

I. Károly arcképe

Gilbert napokig nem járt a királynál. De most azt hitte, hogy eleget kell tennie udvari-orvosi kötelességének. Ebben a minőségében mindig szabad bejárása volt a királyhoz.

Mikor belépett a szobába, látta, hogy XVI. Lajos elgondolkodva áll I. Károly angol király arcképe, Van Dyck remeke előtt. A doktor csöndesen megállt a küszöbön.

Kisvártatva a király, kezét hátravetve s fejét lehorgasztva körülment a szobában. A kép előtt újra megállt. Ugyanezt megismételte még egy-néhányszor, s léptei mindig az előtt a kép előtt szüntek meg.

Gilbert végre megmozdult. A király megrázkódott, reánézett és így szólt hozzá:

— Áh, doktor, örülök hogy itt van. Mióta várakozik már?

— Csak néhány perc óta, felség, — felelte Gilbert.

— Jöjjön ide! Ismeri ezt az arcképet?

— Ha felséged azt akarja mondani, hogy ismerem-e a történetét annak az embernek, akit ábrázol, azt felelhetem, hogy ismerem.

— Ez a kép Dubarry asszony tulajdona volt, — folytatta a király — s mikor számkivetésbe küldöttük, észre nem vétetve egy padlásszobában maradt. Most egyszerre itt látom a Tuilériákban. Miért üldöz ez a kép? De meglehet, hogy csak véletlen, nem pedig végzetesség.

— Végzetesség az, sire, ha ennek a képnek nincs felséged számára mit mondanía — de ha mond valamit önnek, akkor a gondviselés ujjmutatása, — felelte Gilbert.

— Hogyan hiheti, hogy egy ily képnek nincs mit mondanía az én helyzetemben levő királynak? — kérdezte XVI. Lajos.

— Merészelhetem-e megkérdezni felségedtől, hogy mit mond önnek?

— Azt mondja nekem, hogy I. Károly elvesztette a fejét, mert hadat viselt népe ellen, utóda, II. Jakab pedig elvesztette trónját, mert elhagyta népét.

— Akkor, sire, ez a kép igazat mond. Szabad-e megkérdenem azt is, hogy mit felel neki felséged?

— Még nem határoztam, doktor; ahhoz fogok igazodni, a mi majd történik.

— Az emberek félnek, hogy felséged háborura készül népe ellen.

— Ez csak a külföld segítségével történhetnék meg, de nem bizom az idegen hatalmakban. A porosz ezer embert akar küldeni nekem, de ez a kis ország nagy birodalomná szeretne lenni és csak az alkalmat keresi, hogy halászhasson a zavarosban és valami új Sziléziát ejthessen horogra. Ausztria ugyanannyi csapatot bocsát rendelkezésemre, de József sógorom nem rokonszenves ne-

kem, az ember soha sem tudja, hányadán van vele. Artois öcsém Spanyolországban és Sardiniában akar segítséget szerezni, de megbizottja, Calonne, a legellenségesebb indulattal viseltetik a királyné iránt. Katalin cárné beéri a tanácsadással s azt írja nekem: »A királyoknak tovább kell haladniok utjukon, tekintet nélkül arra, hogy mit kiabál a nép, mint ahogy a hold sem vet ügyet a kutya ugatására.« Meglehet, hogy Oroszországban a kutyák beérik az ugatással. De kérdezze csak meg Katalin Flessellestől, Foulontól és Berthiertől, akkor majd meghallja, hogy Franciaországban a kutyák harapnak is.

— Azonkívül attól tartanak, hogy felséged meg akar szökni.

— Megengedem, hogy a dolgot fontolóra vetjük. De a királyné kijelentette, hogy egyedül nem megy, és meg kellett ígérnem neki, hogy én sem szököm egyedül. Ha nem menekülhetünk együtt, akkor együtt akarunk meghalni. Már pedig teljesen lehetetlennek tartom, hogy egész családunk elérhesse a határt. Tízszor is feltartóztatnának bennünket. Egyébként is azt hiszem, hogy túl vagyunk a legnagyobb veszedelmeken.

— Téved, felség. Előbb a földrengéssel volt bajunk, most még a tűz, a hamu és a láva következik. De még mindig van reá mód, hogy elejét vegyünk a katasztrófának.

— Mondja meg, mi módon.

— Álljon felséged a mozgalom élére és vezesse. Ez az első mód.

— Magával ragadna engem is, Gilbert ur, s oly messzire nem akarok menni.

— A második mód, jó erős zablát vetni a szájára, hogy féken lehessen tartani.

— Minek mondják ezt a zablát, uram?

— A nép szeretetének és a lángelmének.

— És ki lesz a kovácsa?

— Mirabeau!

XVI. Lajos úgy nézett Gilbert szemébe, mintha nem hallotta volna jól.

TIZENHETEDIK FEJEZE I

Mirabeau

Gilbert látta, hogy harcot kell megállnia, de felkészült reá.

— Mirabeau, — mondotta még egyszer — igen, sire, Mirabeau.

A király csodálkozva nézett reá.

— Mirabeaut ön lángelmének tartja? — kérdezte. — Az államférfiban a lángelme a becsületesség.

— Oh, sire, — felelte Gilbert — mi az, hogy becsületesség? Mikor járt együtt a politika a becsületességgel? Augustus császár becsületes ember volt-e? Számüzte Lepidust, és megölte Antoniust, hogy övé magáé legyen a világ. Becsületes ember volt-e nagy Károly? Karlmann öccsét zárdába küldötte, Wittekind barátjának hiveit pedig lefejeztette, mert még mindig félt Wittekindtól. Richelieu, Mazarin és Colbert becsületes emberek voltak-e? De azért egyikök sem ártott a királyságnak.

— Mirabeau eladta magát az orleánsi hercegnek.

— Felsőged elcsaphatja a kezéről azzal, hogy jobban fizeti meg.

— Követelni fog egy milliót!

— Kevesebbet ér-e, mint egy Polignac vagy egy Polignacné?

— Gilbert! — kiáltotta a király neheztelve.

— Felsőged eltiltja szavam — hallgatok.

— Nem, beszéljen.

— Beszéltem, sire.

— Akkor tárgyaljuk tovább a szóba hozott tárgyat. Barátja önnek Mirabeau?

— Sajnos, nincs részem abban a szerencsében. Csak egy barátja van, ki egyuttal a királynénak is barátja.

— Tudom, Lamark gróf; szemére is lobbantuk a grófnak minden nap. De mit használhatna a királyságnak ez a Mirabeau? Eddig nagyon is ártott. Szóval és írással nagyban hozzájárult a mostani átalakuláshoz.

— Sire, hogy ne volna elkeseredve az atyai és királyi önkény miatt?

— Királyi? — kérdezte XVI. Lajos.

— Hogyne, sire. A király nélkül nem járhatott volna el úgy atyja. Miért küldötték tizennégy éves korában börtönbe az ősrégi nemzetségnek ezt a gyermekét? Miért zárták tizennyolc éves korában atyai elfogató parancs alapján Rhé szigetére? Miért száműzték mindjárt esküvője után Majorca szigetére? Miért szállították onnan Lux erődbe és Vincennesbe? Öt esztendeig volt tizlábnyi tömlöcbe zárva ez a hatalmas, lángoló szellem, kinek kicsiny volt az egész világ.

— Nem érte be jövedelmével, hanem harminc-

ezer frank adósságot csinált, erre az apja kénytelen volt fellépni ellene. Azonkívül elhagyta feleségét, gyermekét s ráadásul megszőktetett, magához csábított, aztán gyalázatosan elhagyott egy férjes nőt. Mit felelhet erre, doktor?

— Nem úgy van, sire, a valóság az, hogy felesége nem volt hajlandó szeretettel osztozni sorában, Monnier asszony pedig másnak szeretője lett, míg ő raboskodott. Mirabeau, mihelyt megszőkött, hozzá sietett, de hidegnek, visszautasítónak találta s már telve egy más iránt való szerelemmel. Ekkor egyszerűen csak átengedte a helyet vetélytársának. Oh, felség, ne hallgasson a kicsinyes cselszövökre. Ezeket Mirabeau hamar megregulázná. Mirabeau a mentő szellem volna felséged pártján. Mit bánja, hogy boldog volt-e a feleségével s hogy volt-e kedvese? Fizesse ki tartozásait, kösse le segítségét, tegye tanácsadójává, miniszterévé, samit a hatalmas hangjával ő mondani fog önnek, mondja tovább Franciaország, Európának, a világnak. Mirabeau mindenekelőtt arisztokrata és királypárü. Mikor megválasztatta magát a nép képviselőjének, csak azért tette, mert azt akarja, hogy az a választás ugródeszka legyen számára a céljához vivő uton. És éppen ez fogja képessé tenni arra, hogy áthidalja a nép és az udvar pártja közt levő szakadékot s hogy egyesítse a két ellenséges tábor. Ugy lehet, hogy holnap, az udvar kicsinylése miatt sérződött, már elfordul öntől, s akkor, higye el, felséged, akkor minden elveszett.

— Beszélék a dologról a királynéval, — felelte XVI. Lajos. — Talán reászánja magát, hogy

beszél Mirabeau urral. Én nem tehetem meg. Látta, szívesen szoritok kezét az olyanokkal, akikkel beszélgetek, mint ahogy most önnel is kezét szoritok; de azzal a Mirabeauval nem fognék kezét, még ha trónomat, szabadságomat és életemet menthetném meg azzal.

Gilbert felelni akart valamit, de abban a pillanatban egy szolgáló lépett be.

— Sire, az az ur, kit felséged ma reggel fogadni kívánt, itt van és vár az előszobában.

XVI. Lajos nyugtalanul nézett Gilbertre.

— Sire, — mondotta ez — ha úgy kívánja, hogy ne lássam, akit felséged vár, a másik ajtón fogok kimenni.

— Nem, — felelte XVI. Lajos, menjen ki itt, ezen az ajtón; tudja, hogy barátomnak tartom és nincs titkom ön előtt. Azonkívül pedig az az ur, akit várok, egyszerű nemesember, ki azelőtt öcsém udvarához volt beosztva és öcsém ajánlotta is nekem; hű szolgálóm ő s megpróbálom, ha lehet, hogy tegyek valamit a felesége és gyermekei érdekében. Ne felejtse el, doktor, mindig szívesen beszélgetek önnel még akkor is, mikor Mirabeauról beszél.

— Felség, e szerint úgy vehetem, hogy elutasított? — kérdezte Gilbert.

— Hiszen mondtam, hogy beszélni fogok a királynéval. Majd meglátjuk, később.

— Később, sire, amint a dolgok állnak, könnyen késő is lehet.

— Hát oly fenyegetőnek tartja a veszélyt?

— Felség, — mondotta Gilbert — ne vitesse

ki szobájából Stuart Károly arcképét, nagyon jó tanácsadó az.

És meghajolva, éppen abban a pillanatban ment ki, mikor az, akire a király várt, megjelent az ajtó nyílásában.

Gilbert nem fojthatta el csodálkozó felkiáltását. Az a nemesember Favras márki volt, kivel Cagliostrónál találkozott s kinek közeli szörnyü halálát jósolta meg a varázsló.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Favras

Favras márki megállt az ajtóban. De a király intett neki, hogy közeledjék. Favras előlépett, meghajolt és tiszteletteljesen várta, hogy megszólítsa a király.

XVI. Lajos fürkésző pillantást vetett reá. Mahi Tamás, Favras márkija, előkelő külsejű, negyvenöt éves, elegáns, de egyben határozott tartású férfi volt, az arcán meglátszott az őszinteség.

— Kivánt megjelenni előttem, Favras márki, — mondotta a király.

— A provencai gróf ő királyi fensége előtt kifejeztem azt az óhajtasomat, hogy felséged lába elé helyezhessem hódolatomat.

— Öcsém nagy bizalommal viseltetik ön iránt?

— Azt hiszem, felség, és boldoggá tenne, ha felséged is osztoznék ebben a bizalomban.

— Öcsém már régóta ismeri . . .

— És felséged nem ismer, belátom. Kegyeskedjék felségednek kérdezni és tíz perc alatt ép oly jól fog ismerni, mint fenséges öccse.

— Nos hát, ki ön, és mire hivatkozhatik?

— 1745-ben Bloisban születtem, 15 éves koromban a muskétásoknál szolgáltam és végig küzdöttem ezzel a csapattal az 1761-iki hadjáratot. Aztán a provencei gróf svájci testőrségének hadnagya voltam.

— Kilépett szolgálatából?

— Igen, sire, hogy Bécsbe utazhassam, ahol elismerttem feleségemet az anhalt schauburgi herceg egyetlen leányának.

— Feleségét nem mutatták be az udvarnál?

— Nem, felség, de éppen most részesül abban a szerencsében, hogy fiammal a királynénál lehet.

— Tehát öcsém, márkí ur, oly nagy bizalommal viseltetik ön iránt, hogy jelentékeny kölcsön kieszközlésével bizta meg?

E beszélgetés tanuja észrevehette volna, hogy ebben a pillanatban megmozdult az a kárpit, mely az alkovent takarta, mintha valaki rejtőzködött volna mögötte. De a márkí, úgy látszott, meg van döbbenve, mint aki határozott kérdést vár és egészen más kérdést hall helyette.

— Ugy van, sire, — mondotta — amennyiben bizalom jele az, ha nemesemberre bizzák egy kölcsönügy lebonyolítását, ő királyi fensége részesített engem bizalmának ebben a jelében.

A király úgy nézett a márkíra, mintha szavainak folytatását várná. És Favras így szólt tovább:

— Sire, a provencei gróf a nemzetgyűlés bizonyos önkénykedései következtében nem jutott esedékes jövedelmeinek birtokába, s ezért zálog-

leveleket adott át nekem, melyekre kétmilliót kaptam.

— Melyik banktól? — kérdezte a király.

— Először a Schaumel és Sartorius céghez fordultam, de azok az urak nem mentek bele az üzletbe. Ekkor megismerkedtem egy bizonyos Zannone báróval, aki génuai ember, felség. Sèvresben lakik, közel ahhoz a vendéglőhöz, hol felséged Párisba jöttékor pihenőt tartott és hol a zendülők Marat, Verrières és Auguillon herceg vezetésével Varicourt és Desbutes levágott fejét mutogatták dárdájuk hegyén.

A király elsápadt. Az alkovenben erősebben mozdult meg a kárpit, mint először. A beszélgetés nyilván már kinos volt a királynak. XVI. Lajos félbe is szakította.

— Jól van, márki, látom, hogy hű szolgája a királyságnak. Emlékezetemben tartom és igénybe fogom venni szolgálatait, mihelyt alkalom adódik reá.

Aztán intett a fejével, amit Favras, ki ismerte a fejedelmi mozdulatok jelentőségét, annak jelekül vett, hogy elbocsátották. Tehát meghajolt, mintha menni készülné. De aztán mégis megállt.

— Bocsánat, sire, — mondotta. — Azt hittem, felséged még többet is akar tudni.

— Nem, márki, — felelte XVI. Lajos — ennyi az egész, amit tudni akartam.

— Szó sincs róla — mondotta hirtelen egy harmadik hang, s úgy a király, mint a márki ijedten nézett az alkoven felé. — Mindenekelőtt meg akarja még tudni, hogyan szabadította meg

és vitte a porosz határra a márki ur nagyatyja Szaniszló lengyel királyt.

Ez a harmadik személy, aki most megjelent és a beszélgetésbe avatkozott, a királyné volt. Sápadt volt a színe; összeszorított ajkai reszkettek. Minthogy ismerte a király habozó természetét, egy titkos folyosón át szobájába sietett, hogy szükség esetében beavatkozhassek a tárgyalásba.

Favras meghajolt a királyné előtt. Hálás volt neki, hogy segítségére sietett. Ugy őt, mint a királyt megnyugtatta, hogy eközben reáterelte a szót a lengyel király szökésére, mert ezzel lehetővé tette a márkinak, hogy a francia királyi család szökésére vonatkozó saját terveit egy elbeszélés köntösébe takarhassa.

— Felsőged, — e szavakkal fordult Mária Antoinettehoz — valószínűleg nagybátyámat, Steinflicht tábornokot akarta mondani. Ő volt, ki megszabadította Szaniszló királyt ellenségeinek hatalmából. Danzigban a királyt már körülzárta az orosz hadsereg és ügye elveszett volna, ha nem határozza el magát a gyors menekülésre. Nem tekintve a nagy nehézségeket, a menekülésnek három tervét terjesztették eléje, mert semmi kétség, sирe, Szaniszló királynak hasonlíthatatlanul nehezebb volt megszabadulni Danzigból, mint például menekülni felségteknek Párisból, ha ugyan támadna ily gondolatuk. Tudniillik felségtek postakocsin egy nap és egy éjszaka elérhetnék a határt. Még ha királyként akarná is elhagyni felséged Párist, elég volna, ha egy bizalmára méltó nemessel összevonatna háromezer embert, aki elkísérné felségedet a Tuilériákból. A siker mind-

két esetben biztosítva volna. Ellenben Szaniszló király . . .

— Az én helyzetemet nem lehet összehasonlítani a lengyel királyéval; mert engem . . . — vágott szavába a király.

— Mert, önt, — vágott most az ő szavába a királyné — a párisijai veszik körül, kik bevettek a Bastillet, kik betörték a Versaillesbe s minden csufság és guny között hurcoltak bennünket Párisba. De öné az elhatározás.

Türelmetlen mozdulattal fordult el és sóhajtván nézett fel I. Károly arcképére a királyné.

— Miféle három terv volt az, melyet Szaniszló király elé terjesztettek? — kérdezte XVI. Lajos.

— Az első ez volt: Öltözködjék paraszti ruhába és a szintén parasztnőnek öltözött Chapska grófnővel együtt gyalogszerrel igyekezzék elmenekülni. Példának okáért felségednek sem volna nehéz, álruhában jutni ki Franciaországból. A második terv ez volt: Elindulni ezer emberrel és átvágni magát. Felséged, mint mondtam, háromezer embert is állíthatna talpra.

— Láthattuk július 14-én, hogy mi hasznát lehet venni háromezer embernek, — vetette közbe a király.

— A harmadik terv így szólt: Szaniszló király parasztnak öltözve hagyja el Danzigot, de nem nő kíséretében, nem ezer katona védelme alatt, hanem csak három megbízható emberével. Ezt az utóbbi tervet, melyet nagybátyám javasolt, el is fogadták. És, sire, ha egy uralkodó, aki ahhoz hasonló helyzetben volna, mint akkor felséges

atyjafia, Szaniszló lengyel király, volt*) ha az az uralkodó oly bizalommal volna hozzám, mint ő volt nagybátyámhoz, fejemmel állnék jót a terv szerencsés sikeréért, főként ha az utak oly szabadok volnának, mint Franciaországban és ha az illető uralkodó oly kitűnő lovas volna, mint felséged.

— Helyes, — szólt közbe Mária Antoinette, — de a király megígérte nekem, hogy nem utazik el egyedül, és ezt az ígérését ő felsége meg fogja tartani.

— Akkor az utazás mindenesetre nehezebbé válik, — felelte Favras. — Amennyiben engem érne az a megtiszteltetés, hogy vezethetnék egy ily vállalkozást, kezeskedném, hogy a királyi családot teljes épségben viszem Brüsszelbe, vagy Malmédybe.

— Hallja-e sire . . . — mondotta Mária Antoinette. — Azt hiszem, olyan emberrel, mint Favras, meg lehetne kockáztatni.

— Még nincs itt a kellő pillanat, — felelte XVI. Lajos.

— Jól van, sire, — kiáltotta a királyné — akkor várjon, mint ez az ember, kinek képe itt néz le reánk. Most azt mondja: Még korán. Nem sokára kénytelen lesz azt mondani: Már késő.

— Akármint, — szólt közbe Favras — én bármely órában készen állok. Nem ajánlhatok fel mást felségednek, mint az életemet, és az mindig is rendelkezésére állt.

*) I. Lesczynski Szaniszló lengyel király felesége XV. Lajos francia király Mária nevű leánya volt.

— Jól van, márki, — mondotta XVI. Lajos.
— Gondolni fogok önre, ha annyira jutunk.

Favras urnak most már nem volt ürügye a további maradásra. Meghajolt és eltávozott. Mária Antoinette utána nézett, míg össze nem csapódott mögötte az ajtó kárpitja.

— Sire, — mondotta halkán a királyné, és a festményre mutatott — mikor felakasztattam ezt a képet szobájának falára, reméltem, hogy meggyőzőbben fog szólni önhöz, mint ahogy a látogatás szerint szól.

A királyné felállt és az alkoven felé tartott. De hirtelen megállt.

— Vallja meg, felséged, hogy Favras ur nem az első, akit ma fogadott.

— Igaza van, asszonyom, előtte Gilbert doktor volt nálam.

— Gondoltam, — folytatta a királyné, — és úgy látszik, Gilbert doktor . . .

— Egészen az én nézetemen van, asszonyom. Kijelentette, hogy nem szabad elhagynunk Franciaországot.

— Ha ezt a nézetet vallja, akkor talán tudja a módját is, hogy lehetővé tegye ebben az országban való maradásunkat.

— Ugy van, azt ajánlja, hogy vásároljuk meg egy évre Mirabeau urat.

— Mily áron?

— Hat millióért és önnek egy mosolyáért.

Mária Antoinette elgondolkozva nézett a királyné felé.

— Csakugyan, — mondotta — talán lehetne róla beszélni.

— Igen, lehetne, de ön ellenezné, ugy-ebár?
— Nem felelek sem igennel, sem nemmel,
sire . . . fontolóra kell vennem, — felelte a királyné.

És távozóban halkabb hangon tette hozzá:

— És megfontolom.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A király családi ügyekkel foglalkozik

A király, mikor magára maradt, egy pillanatra nem mozdult; aztán félig halkan kiáltotta:

— François!

Egy komornyik jelent meg a szobában.

— François, — mondotta XVI. Lajos — tudja-e, hol lakik Charny ur?

— Sire, Charny urat a Flóra-pavillon egyik padlásszobájában szállásolták el.

— Hivd ide a grófot, beszélni akarok vele.

A komornyik elment és Charny Olivér néhány perc múlva XVI. Lajos előtt állott. A király ezuttal hátat fordított a figyelmeztető festménynek és reggelizett.

— Ah, ön az, gróf, — mondotta, s megfordult. — Nem tart velem?

— Hálásan köszönöm, de nem fogadhatom el felség, már reggeliztem, — felelte Olivér.

— Akkor kérem, várjon egy kis darabig, — mondotta a király. — Tudniillik fontos dologról, akarok beszélni önnel, de evésközben nem szeretek komoly ügyekről beszélni.

— Amint felséged parancsolja — felelte Charny.

— Helyes, tehát beszéljünk egyelőre másról, például önről, kedves Charny, — mondotta a király, és továbbreggelizett. — Ugy hallom, egyetlenegy manzardszobában lakik. Vajjon miért?

— Nincs szükségem többre, sire.

— Engedje meg, hiszen feleséges ember — mit csinál a grófné az ön padlásszobájában?

— Akár kicsiny volna a lakásom, akár nagy, feleségem nem szánná reá magát, hogy megszassa velem.

— No, akkor hol akar lakni a grófné itt a Tuilériákban?

— Sire, azt hiszem, hogy felséged kifejezett parancsa nélkül egyáltalában nem fog többé ide visszatérni.

Ugy látszott, a király egyáltalában nem is csodálkozik.

— No igen, — jegyezte meg — feltűnt már nekem, hogy némi elidegenedés támadt a grófné meg a királyné közt. Az asszonyok hamar megneheztelnek egymásra. Majd rendbe hozzuk. De nekem úgy tűnik, hogy meglehetősen kegyetlenül bánok önnel, mikor itt tartom magamnál, ahelyett, hogy engedném a feleségéhez menni, de, ugyebár gyakran látogatja? Vajjon hol lakik?

— A Coq-Héron-utcában, felség!

— No, hiszen az közel van ide. Akkor persze nem csodálom, hogy beéri itt egy padlásszobával. Akkor csakugyan nincs szüksége másra, mint egy kis szobára, ahol megszállhasson.

— Sire, az a padlásszoba valóban lakásom, mert a grófné egyedül kíván maradni.

— Micsoda? Három évi házasság után? Lehetetlen! De remélem, legalább hetenként kétszer meglátogatja?

— Azóta, hogy felséged kifejezett parancsára érdeklődtem iránta, nem láttam többé.

— De hiszen annak tiz napja már! — kiáltotta a király.

Charny meghajolt. Arcán mély fájdalom kifejezése látszott.

— Gróf, — mondotta XVI. Lajos azzal a jólelkü kedélyességgel, mely annyira illett a családapához, aminek néhanapján mondani szokta magát — gróf, annak jórészt ön maga az oka. Hálátlan volt a szegény Taverney kisasszony iránt, aki oly mélyen szereti önt.

— Sire, tudja, nem szabad ellentmondanom felségednek, — felelte Charny.

— Oh, mondjon ellent, ahányszor csak akar, hozzá vagyok ahhoz most szokva, — kacagott a király. — Október hatodikának éjszakáján láttam, mennyire aggódott a grófné önért. Mikor megtámadták szobám ajtaját, oly mozdulatot tett, mintha közbe akarta volna vetni magát, hogy elhárítsa önről a veszedelmet. S mikor idejöttünk, a királyné elmondotta nekem, hogy távolléte alatt mennyire aggódott önért.

E szavak mélyen meghatották Charnyt, de nem szüntethették meg azt a benyomást, melyet Andréével legutóbb folytatott beszélgetése hagyott benne.

— Sire, a felséged éleselméjűsége iránt való minden köteles tiszteletem mellett, — felelte — mégis arra kérem, ne vessen tulnagy súlyt fele-

ségem nagy szerelmére, mikor arról van szó, hogy fontos megbízást adjon nekem.

— De mikor a királyné most egy hete Turinba akarta önt küldeni — vetette ellene XVI. Lajos — akkor jobbnak látta, Párisban maradni.

— Fenn akartam tartani magam, sire, egy nehezebb megbízásra, — felelte Charny.

— No, annak most itt az ideje, vagy legalább is közel vagyunk hozzá, — mondotta a király. Így szólva, felállt az asztal mellől és köszörülve torkát, mint akinek nagyon jól esett az, amit evett, így szólt:

— Csakugyan teljes igaza van az orvosoknak. Az ember előbb egyék, mikor fontos ügyeket akar a kezébe venni. Jöjjön velem a dolgozószobámba, Charny. Most megbeszélhetjük a szóban lévő ügyet.

A gróf követte a királyt.

HUSZADIK FEJEZET

A király államügyekkel foglalkozik

Ámbár a király csak két hete lakott a Tuilériákban, két szoba mégis teljesen be volt rendezve számára: a lakatos műhelye, meg a dolgozószobája.

Most az utóbb említett helyiségbe ment és megállt a térképek, ujságok és egyéb papírműek előtt, melyek egészen elborították az asztalt. Kihuzott egy fiókot és kivett egy titkos fiókból néhány beirt papírlapot.

— Gróf, — mondotta — az október 5-éről

6-ára virradó éjjelen feltűnt nekem valami. Választása volt, hogy az én szobám előtt tartson-e őrséget, vagy a királynéé előtt. Őn a királyné mellé osztotta be öccsét és nálam maradt.

— Sire, — felelte Charny, — családomnak én vagyok a feje, mint ahogy ön az állam feje. Tehát engem illetett meg, hogy én haljak meg önért.

— Hü és megbízható barátomnak tartom, — folytatta a király — azért hiszem, hogy megbízhatom egy veszedelmes, nehéz küldetéssel.

— Sire, — kiáltotta Charny lelkesedve — tulbecsül felséged. Mindig csak arra a tisztességre törekedtem, hogy hü alattvalója legyek királyomnak.

— Mondja gróf, milyen következtetéseket von le a legutóbbi eseményekből? — kérdezte XVI. Lajos. — Mily tanácsot adna, ha a miniszterem volna.

— Sire, katona vagyok, — felelte Charny, a magas politika kérdéseihez nincs meg a kellő belátásom.

— Gróf, ön férfi, — mondotta a király és kezét nyújtotta neki — és egy másik férfi, ki barátjának tartja önt, ezzel a kérdéssel fordult eszéhez és becsületes szívéhez: Mit tenne az én helyemben?

— Sire, — felelte Charny gróf — nem kevésbé kényes helyzetben a királyné is megtisztelt azzal, hogy tanácsomat kérte. Akkor történt, mikor bevették a Bastillet. Tízezer katonáját akarta száz-ezernyi párisi nép ellen küldeni. Válaszom kihivta visszatetszését. Nem kell-e attól tartanom most,

hogy nagyon is őszinte nyilatkozatommal megsértem felségedet?

— Mit felelt a királynénak?

— Azt feleltem: Felségednek nincs joga, hódítóként vonulni be Párisba; mint atyának kellene bevonulnia.

— Nem e szerint jártam el? — felelte a király. — És helyesen tettem-e? Mint atya jöttem Párisba, vagy nem sokkal inkább, mint fogoly?

— Szabad teljesen őszintén beszélnem, felség?

— Tegye meg.

— Sire, én helytelenítettem a versaillesi ünnepélyt; sire, esdekelve kértem a királynét, hogy felséged távollétében ne menjen a színházba; sire, kétségbe voltam esve, mikor ő felsége lábbal taposta a nemzet kokárdáját, és Ausztria fekete kokárdáját tűzte mellére. Ebben találták meg az ürügyet azokra a lépésekre, melyek október 5-én és 6-án történtek meg. A nép, sire, jó, a népszerűt önt, a nép királypárti; de inséget szenved és rossz tanácsadókra hallgat. Azt mondom felségednek, hogy ha a nép rohamra indul, akkor a tűzvész, a vizözön következik. Sire, látta, mennyire kívánta a nép az uralkodóját, látta aztán Versaillesben fékevesztett haragjában; látta itt a Tuilériákban is, ahol képviselőit küldötte önhöz és oda tódult felségedhez, hogy lássa és beszélhessen vele.

— Helyes, — vágott szavába XVI. Lajos — és melyik az igazi nép, az-e mely öl és gyujtogat, vagy az-e, mely ujjong és hizelkedik?

— Az utóbbi, sire. Ebben bizzék, és meg fogja védelmezni a másik ellen.

— Oh szakasztottan azt mondja, amit Gilbert doktor mondott nekem.

— Ha felséged már megkérdezte oly tudós embertől, mi értéke lehet számára egy egyszerű katona tanácsának, aki nem törődik az államügyekkel?

— Értékes ember a maga nemében mind a kettő, ön is, ő is. Tehát engedje tovább kérdeznem, Charny! Ha arról van szó, hogy a szélcsendnek ebben az időközében még jókor szálljunk szembe a bekövetkező viharral, mondhat-e nekem egy embert, akiben tudni véli ezt a képességet?

— Sire, ha az a szerencse és szerencsétlenség ért volna, hogy most ennek az országnak királya volnék, jobbkezemet Lafayette tábornoknak, balkezemet Mirabeau urnak nyujtanám.

— Grófom, hogyan adhat ily tanácsot? — felelte a király. — Hiszen tudja, mily jelentéktelen az egyik és mily erkölcstelen a másik.

— Hiszen most nem arról van szó, hogy akár az egyik, akár a másik rokonszenves volna nekem, — felelte Charny gróf. — Csak arról van szó, hogy megmentsük felségedet és megtartsuk a királyságot.

— Szakasztottan ezt mondotta nekem Gilbert, — mondotta a király, mintegy magában.

— Sire, szerencsésnek vallom magamat, — felelte Charny meghajolva — hogy másodszer vagyok egy véleményen oly kitünő férfiúval.

— Tehát azt hiszi, kedves gróf, hogy ez a két ember lecsillapíthatja a népet és megmentheti a királyságot?

— Együtműködésüktől legalább is sokat várhatnánk.

— De ha hozzájárulnék oly kormány alakításához, melyben mindkettőjüknek helye volna, és nem jönne létre oly minisztérium, mi történék akkor?

— Ha megkíséreltek volna mindent, ami félségednek erejéből telik, most itt volna ideje, gondoskodni saját biztosságáról és családjának biztonlétéről.

— És menekülni, ugy-e azt akarja mondani?

— És a megbízható ezredekkel Metzbe, Nancyba, Strassbourgba, vagy valamely más erődbe vonulni vissza.

— A király arca örömtől ragyogott.

— Oh, tehát ezt tanácsolná? — kiáltotta. —

Nos, ismer minden tisztet. Mondja meg, kinek adhatnám azt a veszedelmes megbízást, hogy kísérjen? Kinek védelmére bizhatnám magam?

— Oh, sire, nagy felelősséget venne magára az, aki most határozott neveket említene, — felelt Charny. — Annyira nem vagyok tájékozódva. Kérnem kell, hogy mentsen fel a válaszadás alól.

— Legyen nyugodt, gróf, — mondotta a király — már választottam, és éppen ahhoz akarom küldeni, akire választásom esett. Tehát ha nevet mondana, ezzel nem változtatná meg elhatározásomat. Csak eggyel többet ismernék meg hű szolgálám közül, kinek talán szintén találkoznék alkalom, hogy bizonyosságot tegyen odaadásáról. Tehát beszéljen, melyik bátor és okos emberre bizná ön reá királyát?

— Sire, megnevezek egy embert, nem azért,

mert barátom és rokonom, hanem mert az amerikai háboruban vitéz és belátó, amellettszánt és nagyon erőslelkű parancsnokot ismertem meg benne. Bouillé márkira, Metz parancsnokára gondolok, reá minden aggódás nélkül bizhatja reá magát.

Lajos nem állhatta meg, hogy fel ne kiáltson örömében.

— Olvassa el, gróf, e levél címzését, — mondotta — és meg fogja látni, hogy a jószágos gondviselés adta nekem azt a gondolatot, hogy önhöz forduljak.

Charny átvette a levelet a király kezéből és olvasta címzését: »Francois Claude Amournak, Bouillé márkijának, Metz parancsnokának«.

Charny meghatottságtól könnyes szemmel nézett a királyra:

— Hogyan volna ezután titkom ön előtt, — folytatta XVI. Lajos. — Ha elkövetkezik az az óra, önre fogom bízni, — jól megértse, egyedül önre — a magam személyét, önre a királynét és gyermekeimet. Hallgassa meg tehát, mi az, amit ajánlanak nekem és amit én visszautasítok. Egy Favras nevű márkia menekülés részletes terveit terjesztette elém.

— Derék tiszt, kifogástalanul becsületes ember, — felelte Charny. — Zugolódás nélkül adná az életét, hogy beválthassa szavát. De sulyos viszonyok közt él, ez eszeveszett vállalkozásokba kergeti, és tartok tőle, hogy minden kitűnő tulajdonságai mellett nem ő az az ember, aki alkalmas erre a feladatra.

— Az egésznek voltaképpen lelke nem ő, ha-

nem Monsieur, a provencei gróf. Ő, az öcsém készit elő mindent, ő akarja feláldozni magát és akar itt maradni, mikor én elutazom.

Charny megütközött.

— És miért nem akar ő királyi fensége elutazni felségeddel?

— Hazafiasságból, mint mondtam — hogy legyen mindjárt kéznél valaki, mikor a nép leteszi a megszökött királyt és kormányzót akar választani. De, kedves gróf, ezt elvégre tudja Párisban minden gyermek. Megirta nekem tegnap az ön öccse is. Turinban tárgyaltak már letételemről és kormányzó kinevezésről, tehát megértheti, hogy miért nem vehetem igénybe a márki ur szolgálatait.

— Sire, — mondotta Charny gróf és meghajolt — utazásom titokban maradjon?

— Csak utazásának célja, kedves gróf, — felelte XVI. Lajos. — Csak Bouillé márkinak szabad tudni róla. És mielőtt átadja neki ezt a levelet, vizsgálja meg érületét. Mindent az ön kezébe teszek le. Tehát olvassa el most ön is, hogy mit írok neki.

Charny kibontotta az irást. »Márki ur, — így szólt a levél — remélem, még meg van elégedve metzi parancsnoki állásával. Charny gróf ur, testörségem hadnagya, átutazóban meg fogja kérdezni öntől, nem kívánja-e, hogy még többet is tegyek érdekében. Szívesen vagyok kész reá. Jóakaró királya XVI. Lajos«.

— Most pedig menjen, kedves gróf — folytatta a király. — Ha szükséges lesz igéreteket tenni a márkinak, korlátlan felhatalmazása van reá.

Csak olyat nem szabad ígérni, amit nem válthatok be.

Charny meghatottan csókolt kezét a királynak. Uralkodójának ez a bizalma többet ért neki minden gazdagságnál, és kegynél, melyben királya hatalmának teljes birtokában részesíthette volna.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A királynénál

Charnyban az érzelmek nagy csatája dult, mikor elment a királytól. Fájt neki, hogy éveken át mily igaztalanul bánt ezzel a derék emberrel. Mennyire örült most, hogy eltávozhatik az udvartól, hogy végre megszakadt minden összeköttetése az uralkodó hitvesével. Néhány nap előtt még élt benne a halovány remény, hogy szeretetben fog együttélni Andréével. De ez a remény meghiusult. Most már semmi sem tartóztatta. Azzal a szilárd elhatározással ment fel szobájába, hogy a királynéval írásban közli elhatározását.

De ajtaja előtt ott állt Weber komornyik és várta. Ő felsége azonnal beszélni kíván vele. Charny nem ellenkezhetett ezzel a paranccsal. Néhány utasítást adott szolgájának az utazás előkészületére nézve, azután követte a királyné tejtestvérét.

Mária Antoinette egészen más lelki állapotban volt, mint Charny. Megbánta már, hogy hidegen bánt vele. Megint tévesnek tartotta már azt a feltevését, hogy Olivér újra ébredő szerelemmel fordul feleségéhez. Igaz, haladéktalanul sietett And-

réhoz, mikor az odahagyta a Tuilériákat, de nem tért-e vissza már egy óra mulva? S azóta nem hagyta el szobáját. Elmaradt volna-e napokig a feleségétől, ha szeretnék egymást? Igen, kegyetlen és igazságtalan volt Charnyval szemben, és alapjában véve miért? Azért, mert volt egyszer egy pillantása a felesége számára is! Megbánással telve visszautasító magatartása miatt, a szeretett férfi iránt való új hevülettel látta most belépni szobájába.

Charny meghajolt és megállt majdnem a küszöbön. A királyné körülnézett, mintha azt kérdezte volna magában, hogy mi tartja vissza a szoba másik végében, s mikor meggyőződést szerzett arról, hogy Charny szántszándékkal tartja meg a távolságot, így szólt hozzá:

— Jöjjön közelebb, Charny ur, magunkra vagyunk!

Charny közeledett. Aztán csendes, de egyben oly határozott hangon, hogy lehetetlen volt abban a legkisebb lelki izgalmat venni észre, így szólt.

— Itt vagyok felséged parancsára, asszonyom.

— Gróf, — folytatta a királyné legkedvesebb hangján — nem hallotta, hogy azt mondtam, magunkra vagyunk?

— Igen, asszonyom — felelte Charny — de nem látom, mi tekintetben változtat ez az egyedüllet azon a módon, amelyen egy alattvalónak kell beszélnie uralkodónőjével.

A királyné keserűen mosolygott.

— Mindenesetre azt hittem, — felelte — hogy jóbarát jött a barátnőjéhez. De persze, igazság-

talán voltam Versaillesben — itt Párisban szeszélyesnek fog mondani.

— Igazságtalannak és szeszélyesnek lenni, — felelte Olivér — minden hölgynek szabad, hát még egy királynénak!

— Kedves barátom, — felelte a királyné azaz az igézetességgel, melyet pillantásával és hangjával csak kifejezhetett — egy nő szeszélyei nem fontosak. Hiszen a királynénak mint tanácsadó, a hölgynek mint jóbarát nélkülözhetetlen ön.

És odatartotta neki fehér, kissé megsoványodott, de még mindig szép kezét. Charny az ujja hegyével érintette meg, és csókot nyomott reá. El akarta bocsátani, de a királyné nem bocsátotta el kezét.

— Igen, igazságtalan voltam önnel szemben. Egyik öcsce szolgálatomban vesztette életét, együtt kellett volna siratnom önnel ezt a veszteséget, de gróf, e tiz napi egyedüllét alatt helyre pótoltam. Láthatja, gróf, hogy még mindig sirok.

Kissé hátravetette fejét, hogy láthassa Charny azokat a könnyeket, melyek bánatos szemében csillogtak.

Oh, ha tudta volna, mily sok könnyet fog még hullatni ez a szerencsétlen uralkodóné, lábához esett volna és bocsánatot kért volna minden szomorúságért, melyet okozott neki. De nincs emberi kéz, mely félrevonhatná a jövő fátylát, és azt a fekete szövedéket, melyből Mária Antoinette jövője volt szöve, látszat szerint oly gazdagon borította még aranyhimzéssel, hogy senki sem tartotta volna gyászfátyolnak.

— Biztosítom felségedet, — felelte Charny —

nagyon hálás vagyok azokért a könnyekért, melyeket öcsémért hullatott; de alig lesz reá időm, hogy bebizonyítsam hálámat . . . mert . . .

— Hogyan? Mit akar azzal mondani? — kérdezte Mária Antoinette csodálkozva.

— Egy óra múlva elhagyom Párist.

— Hogyan? elutazik? El akar hagyni bennünket, mint a többiek?

— A király megbízásából, — felelte Charny, — és bántva érezte magát, hogy a királyné kételkedik hűségében.

— Meddig marad oda?

— Még nem tudom.

— Egy héttel ezelőtt el akartam önt küldeni, de akkor kijelentette, hogy nem hagyja el Párist. Miért fogadja el most azt a megbízást?

— Hamar változhatik meg egy és más egy ember életében, tehát elhatározásaiban is.

A királyné nehezen küzdött izgatottságával.

— És egyedül utazik? — kérdezte.

— Ugy van, asszonyom.

Mária Antoinette megkönnyebbülten lélezett fel, hátradőlt és homlokához szoritotta battiszt zsebkendőjét.

— És hová?

— Tudom, hogy ő felségének nincs titka felséged előtt, — felelte Olivér. — Kegyeskedjék tehát felséges férjénél érdeklődni utazásom célja és iránya felől. Ő felsége meg fog mondani mindent.

A királyné megütközve nézett reá.

— Miért kell előbb a királytól kérdeznem? Miért nem tudhatom meg mindjárt öntől?

— A titok a királyé, nem pedig az enyém, — felelte Olivér.

— Azt hinném, — jegyezte meg a királyné rosszkedvűen — hogy a királynak minden titka az én titkom is.

— Semmiesetre sem vonom kétségbe, — felelte Charny — de csak a királyt illeti meg a jog, hogy közölje felségeddel.

— Külföldre utazik-e, vagy Franciaországban marad?

— Erről felséges férjétől kaphat felvilágosítást asszonyom.

Meghajolt s várni látszott, hogy a királyné elbocsátja. De Mária Antoinette nagyot sóhajtott és csak nagy erőfeszítéssel fojtotta vissza könnyeit.

— Jól van, uram, távozzék.

Charny újra meghajolt és szilárd léptekkel tartott az ajtó felé. De abban a pillanatban, mikor az ajtó kilincsére tette kezét, a királyné karját feléje tárta s kiáltva mondotta: — Charny!

A gróf megrázkódott és sápadtan fordult vissza.

— Charny, — folytatta Mária Antoinette — jöjjön ide!

Charny támolmogva közeledett hozzá.

— Jöjjön ide közelebb, — tette hozzá a királyné — nézzen a szemembe. Ugy-e, már nem szeret?

Charny úgy érezte, hogy heves borzongás fut végig erein. Egy pillanatig azt hitte, hogy elveszti esztét. Első ízben történt, hogy a büszke nő megalázkodott előtte. Máskor a lábához esett volna és bocsánatért esdekelt volna, de a királlyal történt

beszélgetésének emléke visszatartóztatta. Összeszedve minden erejét, így felelt:

— A bizalomnak és a kegynek azok után a bizonyítékai után, melyeknek ő felsége a király csak az imént adta jelét velem szemben, nyomorult ember volnék, ha ebben az órában más érzelmet tanusitanék uralkodónőmmel szemben, mint hódolatot és engedelmisséget.

— Jól van, gróf — ön szabad, menjen!

Charny habozott; majdnem azon a ponton volt, hogy lábához borul. De a királyhűség győzött és leküzdötte a szerelmet, melyről már azt hitte, hogy kialudt, s mely most egyszerre nagyobb hévvel lobbant fel benne, mint valaha. Kezét szívére szorítva sietett ki, és Mária Antoinettenek, ha hallja azokat az érthetetlen szavakat, melyeket ott künn rebegett, gyorsan váltotta volna fel ujjongó öröm könnyeit.

A királyné, mikor Charny elhagyta, mozdulatlanul maradt helyén, míg az udvarról kerekék robogása nem hallatszott fel hozzá. Odasietett az ablakhoz, és látta, hogy Charny utikocsija éppen akkor kanyarodott ki a svájci udvarból.

Csengetett Webernek.

— Ha nem volnék fogoly a palotában, — mondotta — és a Coq-Héron-utcába akarnék menni, melyik uton kellene odamennem?

— Felsőgednek a svájci udvar kapuján kellene kimennie és a Lovarda-utca felé kellene fordulnia, aztán a Saint-Honoré-utcán kellene átmennie, míg . . .

— Jól van . . . elég . . . Bucsuzni fog tőle, — suttogta. És egy pillanatig a jéghideg ablaktáb-

lára hajtva fejét, így folytatta halkán: — Oh! mégis meg kell tudnom, hogy mihez kell tartanom magam! — Aztán fennhangon így szólt: — Weber, el fogsz menni a Coq-Héron-utca 9. számú házba Charny grófnéhoz és meg fogod mondani neki, hogy ma este beszélni akarok vele.

— Bocsánatot kérek, — felelte a komornyik — azt hittem, felséged már Gilbert doktor javára rendelkezett estéről.

— Oh, igaz, — felelte tétovázva a királyné.

— Mit parancsolt felséged?

— Rendeld le az orvost és kérd meg, hogy holnap reggel jöjjön!

És halkán azt mondotta:

— Igen, úgy lesz jó, a politika maradjon holnap reggelre. Annak a beszélgetésnek, melyet Charny grófnéval akarok folytatni ma este, egyébként is lehet némi befolyása arra az elhatározásra, melyre jutni fogok!

És intve kezével, elbocsátotta Webert.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Asszony férj nélkül — Szerető kedves nélkül

A királyné tévedett. Charny nem ment a grófnéhoz. A királyi postára sietett és pihent lovakat fogatott kocsija elé. De míg befogták a lovakat, bement a postamesterhez, tollat, tintát és papirost kért s levelet irt a grófnénak, s nyomban el is küldötte neki azzal a szolgálával, ki visszavezette lovait.

Félig fekve egy pamlagon, mely a teremnek

egyik sarkában állt a kandalló mellett, a grófné éppen ezt a levelet olvasta, mikor bevezették hozzá Webert, ki közölte vele a királyné üzenetét.

Andrée egyszerűen azt felelte, hogy a királyné parancsa szerint fog tenni. Azután minden türelmetlenség és minden félelem nélkül várta azt a pillanatot, mikor a Tuilériákba kell mennie.

Máskép a királyné.

Mély gondolatokba volt elmerülve akkor is, és felriadt, mikor estefelé jelentették neki, hogy Charny grófné azt a kegyet kéri tőle, hogy bocsássa maga elé. Egy pillanatig nem tudta elhatározni, hogyan szólítsa meg azt a fehér, komoly nőalakot, mely most a bágyadt fényvel megvilágított szobába lépett és lassan közeledett a négy viaszgyertya fényköréhez. Végre kezét nyújtotta a grófnénak, ki oly sokáig volt barátnője, és így szólt hozzá:

— Mindig szívesen látom magamnál, Andrée.

Andrée nem volt elkészülve erre a hangra, mely sok bizalmas csevegéssel töltött órák emlékét juttatta eszébe.

— Ha felséged mindig így beszélt volna velem, — felelte szokott őszinteségével — akkor nem volna szüksége, hogy hívasson magához.

— Oh, kedves barátnóm, — folytatta a királyné — hiszen tudnia kellene, hogy csak rövid időre tűnhet el a felhők mögött, mint a csillag, hogy aztán annál ragyogóbban jelenjék meg az égen, mikor elmúlt a vihar. Senkit sem ismerek, akiben annyi rendületlen derű és nyugodtság volna, mint önben. Sokszor kerestem és találtam önnél vigasztalódásomat.

— Felsőged oly időkről beszél, melyek elmúltak s melyekről magam is azt hittem, hogy feledésbe mentek.

— Kemény válasz, Andrée, de megérdemlem. Igen, mikor boldog voltam, nem gondoltam feláldozó engedelmességére, de képes lettem volna-e reá minden királyi hatalommal is, hogy érdeme szerint jutalmazzam meg érte? Amit hálátlanságnak hitt, talán nem volt egyéb gyengeségnél.

— Hogyan zúgolódnám, mikor soha sem kértem semmit? — felelte Andrée.

— E világ dolgai iránt való közömbösségével, — felelte Mária Antoinette — majdnem megjjeszt. Oly lényként tűnik fel előttem, mely a mienknél tisztultabb világból szállt le a földre. Ilyen teremtésnél csak szabad vigasztalódást keresni?

— Oh, csak attól tartok, felség, hogy az eredmény nem fog megfelelni várakozásainak, — felelte a grófné.

— Elfelejtí, Andrée, hogy mily rossz és szörnyű órákban vigasztalt meg már engem.

Andrée elsápadt és lehunyta szemét. Mária Antoinette kezét nyujtotta neki, hogy maga mellé készítse a pamlagra, de a grófné állva maradt.

— Ha felséged, — felelte reszketve — részvéte érezne hű szolgálója iránt, megkimélné őt ily emlékektől. Az, aki még Istennél sem keres vigasztalást, nem vigasztalhat meg másokat sem.

— Hogyan? — istennél sem? — kérdezte Mária Antoinette.

— Nem, mert félek, hogy ő sem képes enyhíteni bizonyos fájdalokat.

— Hát azokon a fájdalmon kívül, melyeket

megvallott nekem, vannak más fájdalmai is? — S mikor Andrée hallgatott, hozzátette: — Itt az ideje, hogy mondja meg, ami a szívét nyomja. Ezért is hívtam magamhoz. Ugy-e bár, szereti férjét?

Andrée halálosan elsápadt, de még mindig hallgatott.

— Ugy-e bár, szereti férjét? — ismételte meg a királyné.

— Szeretem, — felelte Andrée.

A királyné úgy szökött fel helyéről, mint egy megsebzett nőstény oroszlán.

— Oh, tudtam! — kiáltotta hirtelen. — Mióta?

— Attól az órától fogva, mikor először láttam.

Mária Antoinette meredten nézett erre a márványszoborra.

— Oly rég óta már, — hebegte — és szólanul viselte terhét?

— Felsőged jobban tudja, mint bárki más. Vagy felsőged eddig nem vette volna észre, azért, mert felsőged szerelmét viszonzta?

— Hah, és azt akarja mondani, hogy csak most veszem észre, mikor már nem viszonzza szerelmemet?

Andrée nem felelt.

— Beszéljen már! — kiáltotta a királyné. — Mondja ki, hogy már nem szeret!

Andrée kitartóan hallgatott.

— Az ember beleőrülhet! — kiáltotta Mária Antoinetté. — Beszéljen már, mert megöl! Ugy-e, nem szeret már?

— Azt csak a gróf mondhatná meg, — felelte Andrée. — Nem ismerem szívének titkait.

— Hogyan? Nem vonta bizalmába?

— Nem nyilatkozott előttem.

— Ma reggel sem? — kérdezte a királyné oly pillantással, mely mélyen akart hatni Andrée szívébe.

— Nem láttam ma reggel, — felelte a grófné.

— Azt akarja talán mondani, hogy nem tud az elutazásáról?

— Azt nem. Levelet kaptam tőle.

— Levelet? igen? de, ugy-e, történetesen nincs nála az a levél?

— De nálam van, felség. Itt van.

Reszkető kézzel vette át Mária Antoinette a levelet, melyet Andrée a kebléből vont elő. Kibontotta a papírlapot, közelebb huzta a karosgyertyatartót és olvasta:

»Asszonyom, egy óra mulva a király parancsára elhagyom Párist. Nem mondhatom meg, hova utazom, meddig maradok oda, mi teendőm. Nem is lehet fontos önre nézve, bár szerettem volna, ha közölhettem volna önnel. Meg akartam látogatni, de nem mertem megtenni engedelve nélkül . . .

A királyné tudta, amit tudni akart, vissza akarta adni a levelet Andréének, de az, mintha övé volna a parancsolás joga, így szólt:

— Olvassá végig, asszonyom!

A királyné tovább olvasta:

»Mikor ő felsége a királyné akart elküldeni, nem akartam menni, mert szegény bolond lé-

temre azt hittem, hogy valamelyes rokonérzés Párisban tart; azóta, sajnos, meggyőződtem az ellenkezőről, s örömmel kaptam az alkalmon, hogy eltávozzam oly szivektől, melyek nem törődnek velem. Ha ugy járnék utamon, mint boldogtalan György öcsém, megtörtént minden intézkedés, hogy önt értesítsék elsőnek a szerencsétlenségről és arról, hogy visszanyerte szabadságát. Csak akkor fogja megtudni, asszonyom, mily mélyen csodáltam szivemben nemes engedelmességét, melyet oly rutul hálált meg az a nő, kiért feláldozta ifjúságát, szépségét és boldogságát. Egyetlen vágyam, melynek teljesülését akkor Istentől és öntől kérem, az, hogy szenteljen néha még egy gondolatot annak a boldogtalannak, ki oly későn ismerte fel az ön értékét. Szívének minden hódolatával Charney Olivér gróf.»

A királyné visszaadta a levelet Andréének és erőtlenül, sóhajtvá csüggesztette le a kezét.

— Nos, asszonyom, — kérdezte Andrée — elárultam önt? Nem igazoltam azt a bizalmat, melyet belém helyezett?

— Bocsásson meg, Andrée, — felelte a királyné. — Oh, annyit szenvedtem!...

— Szenvedett!... Ezt meri mondani nekem! Mit mondjak akkor én, új szót kellene kitalálnom, mely képes volna kifejezni minden fájdalmat, megértetni minden kint... Ön szenvedett... de asszonyom, megtörtént önnel az, ami velem? A férfi, kit szerettem, elfordult tőlem és másnak adta szívét. Saját testvérbátyám is szerette ezt a

másikat és megverekedett a szeretett férfival amiatt a másik miatt. Saját testvéremtől halálosan sebesítve, ott feküdt ágyában kedvesem és lázalmában egyre csak azt a másik nőt hivta; s mikor végigsettenkedtem a folyosókon, hogy hallgatódzhassam szobájának ajtaján át, akkor találkoztam azzal a másik nővel, ki tőle jött ki és szívében örömtől repesve hallgatta végig a lázas beteg szerelmi áradozását. Próbálta-e kolostorban, a feszület előtt ölni meg azt az égő szerelmet, mely összezaggatta lelkét? Aztán mikor már egy éve imádkoztam és jajgattam tehetetlenül, eljött hozzám a kolostorba az a másik és esdve kért, hogy mentsem meg becsületét, méltóságát és menjek feleségül ahhoz az emberhez, ki őt szereti — legyen feleség, kinek nincs férje, legyen felesége a látszat kedvéért és az emberek szeme előtt, csakhogy az a másik e mögött a látszat mögött újra élvezhesse boldogságát! Hozott ön ily áldozatot? Viselt oly jegygyűrűt, mely semmitmondó szimbolum volt? Hagyta el ön a kedvesét, csak azért, hogy csak vetélytársnőjének szívében lássa viszont?

A királyné felemelte erőtlen kezét s megakarta ragadni Andrée kezét, de az hátrált egy lépéssel.

— Nem ígértem semmit, — mondotta — és megtettem ezt; ön, asszonyom, — folytatta vádoló hangon — kettőt ígért nekem.

— Andrée! Andrée!

— Megígérte, hogy nem látja viszont Charny grófot; ez az ígéret annál szentebb volt, mert nem kértem öntől.

— Andrée! Andrée !

— Aztán megigérte nekem, — oh, ezuttal írásban — megigérte nekem, hogy úgy bánik velem, mint testvérével; ez az ígéret annál szentebb ígéret volt, mert nem kértem.

— Andrée!

— Mit irt akkor nekem? Így szólt a levele: »Andrée, megmentett engem! Visszaadta becsületesemet, életem az öné! E becsület nevében, mely oly sokjába került önnek, esküszöm, hogy testvéreinek szólíthat. Próbálja meg, nem fog rajta érni, hogy elpirulok miatta! Kezébe adom ezt a levelet; fogadja hálám zálogául; hozományként adom önnek. Nincs nemesebb szív, mint az ön szive; hálás lesz nekem ezért az ajándékért. Mária Antoinette«.

A királyné csak egy sóhajtással felelt.

— Oh, értem, — folytatta a grófné — azt hitte, ez a levél nem maradt meg az emlékezetemben, mert elégettem. Nem, felség, megjegyeztem minden szavát.

— Bocsásson meg, Andrée, azt hittem, hogy Charny szereti . . .

— Azért, mert elhidegült ön iránt, azt hitte, hogy okvetlenül mást szeret?

Andrée annyit szenvedett, hogy most már ő is kegyetlen volt.

— Tehát észrevette, hogy elhidegült tőlem? — kérdezte Mária Antoinette és hangja elárulta mély fájalmát.

Andrée hallgatott és alig észrevehetően mosolyogva nézett a boldogtalan királynéra.

— Oh, Andrée, Andrée, — kiáltotta Mária An-

toinette és melléhez szoritotta kezét — mit tegyek, hogy megtartsam szerelmét... mert hiszen csak abban élek! Andrée, barátnőm, testvérem, ha megmondhatod, mondd meg, kérve kérlek!

Kinyújtotta Andrée felé mind a két kezét, de az visszahátrált.

— Hogyan tudjam? Hiszen engem sohasem szeretett!

— De fog szeretni, a lábához fog esni és bocsánatot fog kérni tőled, s egy szerető férj karjában az ember szívesen megbocsát.

— Ha megtörténnék ez a szerencsétlenség, — mondotta Andrée hidegen — ön tudja, asszonyom, hogy abban az órában elmondanék neki egy titkot, melyet önnek már elmondottam...

— Megmondaná neki, hogy Gilbert meggyalázta?... Megmondaná neki, hogy gyermeke van?

— Valóban, asszonyom, kinek néz engem, hogy kételkedik benne?

A királyné nagyot sóhajtott.

— Tehát nem tenne semmit, amivel visszahódíthatná Charny urat?

— Nem, asszonyom. A jövőben épp oly kevéssé, mint ahogy nem tettem eddig.

— Nem fogja megmondani neki, nem fogja sejtetni vele, hogy szereti?

— Ha nem jön ő maga, és nem mondja, hogy szeret, nem, asszonyom.

— És ha azt mondja önnek, hogy szereti, ha ön mondja neki, hogy szereti, megesküszik nekem...

— Oh, asszonyom, — vágott Andrée a királyné szavába.

— Igen, — mondotta a királyné — igen, igaz van, Andrée, testvérem, barátnőm, s én igazságtalan, követelő és kegyetlen vagyok. Oh, de ha már minden elhagy, szeretném legalább, ha megtarthatnám ezt a szerelmet.

— Most pedig, asszonyom, — mondotta Andrée — kíván még felvilágosítást tőlem valami másról... van még parancsa számomra?

— Köszönöm, nincs. Vissza akartam adni önnek a barátságomat, de visszautasítja... Isten önnel, Andrée; vigye magával legalább a hálámat.

Andrée oly mozdulatot tett a kezével, mely láthatóan utasította vissza ezt a második érzelmet épp úgy, mint ahogy visszautasította az elsőt, és hidegen, mélyen hajolva meg, lassu léptekkel és némán ment ki a szobából.

— Oh! nagyon igazad van, márványhideg test, gyémántszív, lánglélek, hogy nem kérsz sem hálából, sem barátságomból; érzem — és bocsánatot kérek érte Istenemtől — hogy gyűlöllek, mint még sohasem gyűlöltem senkit... mert ha most nem is szeret... oh! szentül meg vagyok győződve, hogy még szeretni fog!...

HUSZONHARMADIK FEJEZET

François pék

Weber komornyik másnap reggel kilenc óra-kor belépett a királyné szobájába. Mikor kinyitotta az ajtót, a folyosókon zürzavaros lárma hallatszott.

— Mi történik, Weber? — kérdezte a királyné. — Mit jelent ez a lárma?

— Ugy látszik, nyugtalankodnak a városban, — felelte Weber. — Azt mondják, lázadás tört ki, mert a népnek nincs kenyere.

A királynénak azelőtt eszébe sem jutott volna, hogy van olyasmi is, mint az éhség; de mióta a dauphin egy darab kenyeret kért tőle, érezte, hogy mit jelent az éhség és nyomoruság.

— Szegény emberek, — mondotta halkán. — És attól tartanak, hogy a dolog komolyra fordul?

— Magam sem tudom. A jelentések nagyon ellentmondanak egymásnak.

— Akkor eredj hamar a városba, Weber, és nézd meg magad, mi történik, — mondotta a királyné.

— És Gilbert, kit felséged ide vár? — kérdezte a komornyik.

— Majd bejelenti Campanné vagy a Misery, — felelte a királyné. — Mondd meg nekik, hogy ne váraoztassák, ha jelentkezik. Ő mindig tudja, mi történik és majd megmagyarázhat mindent.

Weber utnak indult. A Louvre mellékkijáróján a hid felé sietett és csakhamar emberáradatba jutott, mely a Notredame-tér felé sodorta magával. A tömegből kihallatszott ez a kiáltás:

— Éheztető! Öljétek meg! Öljétek meg! Lám-pavasra vele!

És ezernyi hang mondotta utána:

— Éheztető! Öljétek meg! Lám-pavasra vele!

Weber most egyszerre érezte, hogy az áradat más irányba fordul. A Chanoinesse-utcából zugó, tomboló sokaság özönlött elő, a középén egy ember küzdött kétségbeesetten. Ez ellen a szerencsétlen ember ellen háborgott a nép. Min-

den átkozódás, szitok, a düh minden kitörése ő reá zudult. Egyetlenegy ember vette védelmébe és igyekezett megóvni az őrzöngök ütlegeitől: Gilbert doktor. A tömegben levők közül többen megismerték s kiabálva mondták:

— Éljen Gilbert doktor, a hazafi, Lafayette és Bailly barátja! Halljuk Gilbert doktort!

Pillanatig tartó csend következett. Weber felhasználta ezt a szünetet és egészen közel férközött az orvoshoz. Nevén szólította; a doktor feléje fordult és reáismert.

— Áh, ön az! — mondotta, és a fülébe sugta: — Mondja meg a királynénak, hogy várnia kell, mert előbb egy ember életét kell megmen-tenem.

A szerencsétlen ember meghallotta ez utóbbi szavakat és hebegve mondtotta:

— Igen, ugy-e, doktor ur, megment? Ártatlan vagyok, nem rejtettem el kenyeret.

De a tömegben meghallották ezeket a szavakat és a dühös ordítás újra kitört. Gilbert tulkiáltotta az ordítókat:

— Legyen eszetek, barátaim! Ez az ember épp oly francia és polgár, mint akármelyiktek! Nem szabad embert csak úgy egyszerűen megölni. Közönséges gyilkosság volna. Vezessétek a kerületi biztos elé és hallgattassátok ki. Akkor aztán majd elvállik, hogy mi történjék.

— Igen, igen, ugy teszünk! — kiáltották némelyek és Weber odasugta a doktornak! — Tartsa magát bátran! Én megyek a biztosokért. Negyed óra múlva itt lehetnek.

Azzal eltűnt a népsokaságban. Négy vagy öt

ember segítségére ment a doktornak és közrefogta a veszélyben forgó embert. Sikerült is legalább rövid időre visszazoritaniok a háborgó sokaságot. De aztán újabb mozgólódás támadt a tömegben és kihallatszott belőle a kiáltás:

— Jönnek a biztosok!

Ekkor sikerült a városházára vinni a szerencsétlent.

Ki volt az az ember? Egy François Denis nevű pék, ki zsemlyével szokta ellátni a városi képviselőket. Kora reggel egy öreg asszony ment a boltjába és kenyeret kért, éppen, mikor hetedszer öltötte a kemencébe áruját.

— Nincs itt már semmim, — mondotta a pék — de várjon, míg a hetedik sütet kikerül a kemencéből, akkor maga lesz az első, akit kiszolgálók.

— Nekem most kell a kenyér, — kötötte meg magát az asszony. — Itt a pénz.

— Láthatja, hogy most nincs!

Az öreg asszony keresgélt a boltban, talált az egyik polcon három száraz zsemlyét, melyet a legények tettek félre maguknak, elvett belőle egyet és fizetés nélkül akart elmenni. Minthogy pedig a mester pénzt követelt, segítségért kiáltozott, felbujtotta az összecsdüült embereket és azt mondotta nekik, hogy a pék elrejtette árujának felerészét. Jöttek részeg emberek is. Megrohanták a boltot és a száraz zsemlyéken kívül találtak száznál több frisset is, amit a mesternek a képviselők számára kellett szállítania. Erre aztán kitört a nép dühe.

— Lámpavasra vele! — kiáltották.

Szerencsére éppen arra járt a királynéhoz tartó Gilbert doktor és védelmébe vette a szegény embert. Ezután a péket a városházára vitték, a tömeg pedig ott maradt és várt. Egyre hangosabban és fenyegetőbben hallatszott ordítása:

— Éheztető! Éheztető!

Futótüzként ment végig ez a kiáltás az éhező csöcselék tömegeiben és ádáz dühre ingerelte az embereket. Kora délelőtt volt és még nem járt arra egy sem azok közül az emberek közül, kik tudtak hatni a népre: nem mutatkozott sem Bailly, sem Lafayette, sem Mirabeau. Tudták azt a bujtogatók. Néhányan közülök fellopódtak a lépcsőn és betolakodtak a házba. Vérszomjas dühvel követelték a pék halálát.

És egyszerre jött egy egész csoport, átszakította a nemzetőrség sorát, mely körülfogta Françoist, félrelökte Gilbertet és magával hurcolta a péket. Az segítségért kiáltott, rimánkodva nyujtotta ki a kezét és hiába akart visszajutni védelmezőihez, a folyam ellenállhatatlan erővel ragadta magával és csakhamar elnyelte az árada, az örvény. Ezer sebből vérzett már, mikor kinzóinak közepette megint a városház előtti térségre ért. Nem rimánkodott már kegyelemért, csak kérte, hogy végezzenek már vele.

És abban az időben mindig kéznél volt a halál, mikor szólitották. Egy pillanat alatt elválasztották a szerencsétlen ember fejét a törzsétől és egy dárda hegyére tűzték.

Gilbert látta még, hogy a csöcselék a Notre-dame hidja felé tódul az uj diadaljelével.

Egyszerre egy kéz érintését érezte vállán. Valaki egy cédulát csusztatott a kezébe és semmit sem szólva, ment tovább. Nyilván nem akarta, hogy észrevegyék, de egy csarnoki hölgy meglátta és elkiáltotta:

— Áh! hiszen ez a mi Mirabeaunk!

— Éljen Mirabeau! — harsant fel mindjárt száz torokból és az emberek sokasága vette körül és kísérte el a nemzetgyűlés kapujáig.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Mi haszon származhatik egy levágott fejből

Gilbert sietve olvasta el a cédulát, melyet Mirabeau csusztatott a kezébe, aztán fiákert hívott és a Tuilériákba vitette magát. A palotának minden kapuját lezárták, az öröket megkettőztették. Lafayette az újabb csoportosulások hírére nyomban megtette a szükséges intézkedéseket.

Gilbertet szó nélkül bebocsátották. Nyomban felment a királyné lakosztályába és Campan aszszony azonnal bevezette a királynéhoz.

Mária Antoinette megrettent, mikor megpillantotta Gilbertet. A szerencsétlen François miatt támadt dulakodásban letépték az orvos kabátját és mellszalagját; Gilbert ingén vérfoltok látszottak.

— Bocsásson meg felség, — mondotta — hogy így jelenek meg színe előtt, de már is tovább maradtam el, mint kellett volna, s nem akartam még tovább várakoztatni.

— Weber elmondotta már, — felelte a királyné. — Mi lett abból a szegény emberből?

— A nép darabokra tépte.
— Valószínűleg megérdemelte.
— Nem, felség, ártatlan volt.
— Ezek a forradalmak gyümölcsei — a lázítók most egymást verik agyon!

— Elkövetünk minden tőlünk telhetőt, — felelte a doktor. — Mindenesetre jobb volna a jövőben megelőzni az ily rémtetteket.

— Istenem, a király meg én semmit sem kívánunk forróbban, mint ezt.

— Állítsanak felségtek oly embereket a kormány élére, akikben a nép bizik, és nem fognak megisméltödni az ily esetek.

— Oh igen, ugy-e bár Lafayette urat és Mirabeau urat? De a király nem hallgat tanácsomra, doktor. Ha van valakinek befolyása reá, csak madame Elisabethnek van, nem pedig nekem.

— Ha felséged leküzdí magában Mirabeau iránt érzett ellenszenvét, könnyü volna megnyerni a királyt javaslatom elfogadására.

— Talán azt akarja mondani, hogy ez az ellenszenv ok nélkül való? Kétségbe akarja vonni, hogy Mirabeau a legdurvább becsmérléssel nyilatkozott rólam a szószeokről?

— Felség, Mirabeau azok közé az emberek közé tartozik, kik tisztában vannak saját értékükkel és nem viselhetik el, hogy visszautasítják értékes szolgálataikat. Becsmérel, hogy észrevegyék. Valóság szerint teljes szivéből hű felségedhez. Olyan ő, mint a paripa, melyet csak féken kell ragadni és ismét a helyes utra tér. Felséges aszszonyom, Versaillesbe való utazásának napján Mirabeau beszélt velem.

— És, ugy-e, örömét fejezte ki, hogy győzelmet aratott rajtam?

— Nem, felség, meg volt rémülve a veszedelmek miatt, melyeket átélt felséged s amelyek még felségedre várnak. Megismételjem-e felségednek, hogy mit mondott akkor?

— Szívesen meghallgatnám.

— Azt mondotta: »Ha kieszközölheti meghallgatásomat a királynál, igyekezzék megértetni vele, hogy el van veszve, ha Párisban marad. Biztosítsa, hogy ő meg családja számíthatnak reám s hogy egy szökés tervén gondolkodom.

— Tehát Mirabeau ur is azon a véleményen van, hogy szöknünk kell.

— Azon a véleményen volt, de most, úgy látszik, változtatott véleményén, amint kitűnik egy kis cédulából, melyet fél órával ezelőtt csusztatott a kezembe./

— Ő maga? Szabad látnom?

— Felségednek szánta.

— És Gilbert elővette zsebéből és átnyújtotta a királynénak a papirlapot.

— Durva papiros s egy korcsmában írta, — tette hozzá mentegetve.

— Nem baj; hiszen most a korcsmában csinálják az egész politikát, — felelte a királyné, kezébe vette a papirlapot és olvasta: »A mai események változtatnak a helyzeten. Nagy hasznát lehet venni ennek a levágott fejnek. A nemzetgyűlés meg fog ijedni és követelni fogja az ostromállapot kihirdetését. Mirabeau ur támogathatja és elfogadtathatja az ostromállapotot. Mirabeau ur kijelentheti, hogy csak úgy lehet boldogulni, ha

visszaadják a hatalmat a végrehajtó hatalomnak. Mirabeau ur megtámadhatja és megbuktathatja Necker urat az élelmiszer dolga miatt. A Necker-miniszterium helyébe állítsanak Mirabeau és Lafayette-miniszteriumot, Mirabeau ur kezességét vállal mindenért.

— A cédula nincs aláírva, — tette hozzá Mária Antoinette.

— Voltam bátor megjegyezni felségednek, hogy ő maga adta át nekem.

— Mi a véleménye róla?

— Azt hiszem, Mirabeau urnak teljesen igaza van. Már csak ily kormány mentheti meg Franciaországot.

— Helyes. Mirabeau juttasson el hozzám ön által egy emlékiratot az ország helyzetéről s egy előterjesztést az új miniszterium megalakítására nézve. Akkor aztán majd bemutatom ezt a tervet a királynak.

— Szabad-e Mirabeau urnak időközben loyális érzületének bizonyítására javaslatba hozni az ostromállapot kihirdetését?

— Nincs ellenvetésem. De, mint mondtam, elejthetem saját idegenkedésem, csak hogy a király hozzájárulásáról nem szavatolhatok. Mirabeau barátunk volt tegnap és holnap ellenségünk lehet, tehát járjon el óvatosan.

— Felsőged megbizhatik bennem. Ha beszélhetek vele, két óra alatt meghozom válaszát.

A királyné egy kézmozdulattal elbocsátotta az orvost. Negyed óra mulva Gilbert doktor a nemzetgyűlésen volt. Módját ejtette, hogy Mirabeau urhoz egy kis levelet juttasson el, melyben közölte

vele, hogy javaslatát elfogadta az a fél, mely a legbefolyásosabb, s hogy másnapra elő kell terjesztenie a tervbe vett miniszteriumra vonatkozó emlékiratát. Mirabeau, mikor megkapta ezt az írott üzenetet, a legközömbösebb arccal olvasta végig. Senki sem gyaníthatta volna, hogy oly hiradást kapott benne, mely megfelel legbelsőbb óhajainak. Nem kisebb nyugalommal írta meg reá a választ. Gilbert néhány perc múlva már kezébe is kapta és olvasta: »Holnap elküldöm az emlékiratot. Itt van az új miniszterek jegyzéke: néhány néven még lehet változtatni. Necker ur, miniszterelnök (ez a név majdnem kétséget támasztott Gilbertben arra nézve, hogy amit olvas Mirabeau kezéből származnék, de tovább olvasta): »Necker ur, miniszterelnök (képtelenné kell tenni arra, hogy bármit is tehessen, de azért meg kell tartani népszerűségét a király javára). A listán továbbá a következő nevek álltak: Bordeaux érseke, Liancourt herceg, Laroche-foucauld herceg, Lamark gróf, Autun püspöke, Mirabeau gróf, Target Páris polgármesterének, Lafayette, Montmorin ur, Ségur ur, Mounier ur és Chapelier u.; és mindegyik név mellett rövid megjegyzés képességéről és arról, hogy az illető mely állásra volna legalkalmasabb. Következett még néhány név, mely elfogadható alkalmat adott, hogy Lafayette vagy a királyné kívánságára változtatásokat tegyenek a névsoron.

Mindez kissé reszkető kézzel volt írva, ami azt bizonyította, hogy Mirabeau látszólagos egykedvűsége mellett sem volt ment a belső felindulástól. Gilbert végigolvasta, kitépett még egy lapot

a zsebbeli jegyzékkönyvéből és felírta reá a következő sorokat: »El fogok menni újra a tulajdonosnőjéhez annak a lakásnak, melyet bérbe akarunk venni és közlöm vele, hogy mily feltételekkel kész bérbe venni és kitataroztatni a szóban forgó lakást. Közölje velem Saint-Honoré-utcai lakásomra az eredményt nyomban az ülés végeztével«.

Mirabeau megkapta ezeket a sorokat is.

Mikor Gilbert doktor visszatért a Tuilériákba, Mária Antoinette éppen borzadva hallgatta azt a jelentést, melyet Weber tett neki a csöcselék legujabb rémtetteiről. Reszkető kézzel vette át a névsort, melyet Gilbert nyújtott át neki. Egy pillantást vetett az írásra, de sokkal izgatottab volt, semhogy már most véleményét alkothatott volna róla.

— Jól van, doktor. Hagyja itt nálam. Megfontolom és holnap közlöm elhatározásomat.

Este hét órakor egy szolga a következő levélkét adta át Gilbertnek:

»Az ülés nagyon izgalmas volt. Az ostrom-állapot kihirdetésére vonatkozó törvényt elfogadták. Buzot és Robespierre felsőbb bíróság alkotását követelték a politikai büntetettek perének elbírálására. Én elfogadtattam, hogy a nemzet ellen (ez egy új szó, melyet kitaláltunk) elkövetett bűnök dolgában a Châtelet, a királyi bíróság ítéljen. Kereken kijelentettem, hogy Franciaország boldogulása a királyság hatalmától függ, és a nemzetgyűlés háromnegyed része helyeslően tapsolt szavaimra. Ma október

21-ike van. Azt hiszem, a királyság jókora utat
tett meg október 6-ika óta. Vale et me ama.
(Élj boldogul és szeress!)

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Ismét a Sainte-Claude-utcai házban

Nagy sikere volt a királyságnak, hogy a nemzet ellen elkövetett s a haditörvény alá eső bűnöket királyi bíróság elé vitték, mert az addig mint legfelsőbb bíróság mindenható Châtelet most visszanyerte a parlament által elvett jelentőségét.

A Châtelet mindjárt azután halálra ítélte François pék három gyilkosát és törvényt ült a Franciaországból való szökése közben az ország határán még elfogott Bezenval márkin, ki az első forradalmi mozgalmak idejében nem sokkal a Bastille bevétele előtt a nép ellen vezényelte a királyi csapatokat. Ezt az embert felmentette, noha az akkor már nagyon rettegett Desmoulins Kamill halálát követelte, mások pedig egyenesen azt indítványozták, hogy vágják Bezenvalt tizenhárom darabra és az ország minden megyéjébe küldjenek el testéből egy darabot. Gilbert jelen volt a jogaiba ilyképpen visszahelyezett Châtelet első ülésén. Mikor kiment a teremből, egy kéz nehezedett vállára.

— Mit szól ehhez a most hozott ítélethez?
— kérdezte tőle egy hang.

Gilbert hátrafordult.

— Mester, — felelte — ön inkább felelhet

erre a kérdésre, mint én. Hiszen önnek nem ti-
tok a jövő.

— No, sajnálom azt az ártatlan embert, akit
ezután a bűnös ember után a Chatelet elé állí-
tanak. De jöjjön, szeretnék némi felvilágosítást
adni önnek erre a tárgyalásra vonatkozólag. Nem
kell messzire menni. Oly helyre vezetem, mely nem
lesz egészen ismeretlen önnek. Engedje meg, hogy
ideszólítsam azt az üres fiákert, mely éppen erre
megy.

A kocsis megállította lovait.

— Hova menjünk?

— Tudod már, — felelte Cagliostro s jelet
adott a kezével.

A kocsis megijedt.

— Bocsánatot kérek, — hebegte — nem is-
mertem reá.

— Én pedig, — felelte Cagliostro fölényesen
— ismerem elsőtől utolsóig minden alantasomat.
— És felszálltak a kocsira.

A Sainte Claude-utca sarkán a kocsi megállt.
Gilbert elsőnek szállt ki belőle. Cagliostro nyomon
követte.

— Nincs mondanivalód számomra? — fordult
a kocsishoz. A doktorra nézett, és Gilbert félre-
állt, hogy ne lássék kíváncsinak. De azért nem áll-
hatta meg, hogy oda ne figyeljen és ne nézzen
félszemmel a két emberre. De csak két nevet hal-
lott, Monsieur és Favras nevét. Cagliostro zse-
bébe nyult és egy aranyat adott a kocsisnak.

— Tudja uram, — mondotta a kocsis, — hogy
nem szabad pénzt fogadnunk el szolgálatainkért.

— Nem is azért fizetek, hanem a fuvarért.

— Akkor köszönettel fogadom el, — mondotta a fiákeros, felkapott a bakra és elhajtott.

— Jöjjön, kedves doktor, — kiáltotta Cagliostro, kinyitva a háza ajtaját.

Csodálkozását elrejtve követte Gilbert. Ismerte ezt a házat életének abból az idejéből, mely a legmélyebb nyomokat hagyta lelkében. Az előszobában reáismert ugyanarra a német szolgára, ki ott volt már tizenhat évvel ezelőtt is. A német egészen olyan libériát viselt, mint akkor, csak éppen, hogy korosabb lett, mint a doktor is, meg mint a ház ura is.

Fritz eltalálta, hogy hova akarja vezetni gazdája a doktort. Kinyitott két ajtót és megállt a harmadik előtt, várva, hogy nem parancsol-e neki valamit a gróf.

— Egyelőre senkinek sem vagyok itthon, — mondotta Cagliostro, aztán elbocsátotta egy kézmozdulattal és belépett a szalónba.

A szoba most is éppen olyan volt, mint régente. A falakon ugyanazok a drága festmények függtek; a cseresnyepiros székek aranyhimzése csillogott a félhomályban, melyet az összevont függönyök borítottak a szobára. A nagy asztal közepeán állt úgy, mint azelőtt, és az ablakok közt ugyanazok a drága porcellánnal megrakott asztalkák voltak. Cagliostro egy darabig nézte emlékeibe merült vendégét.

— Ugy látszik, doktor, reáismer erre a szalónra, — mondotta aztán.

— Igen, eszembe juttatja, mily nagy hálával tartozom önnek, — felelte Gilbert. — Nem felejtettem el gróf, hogy egy szegény rongyos fiut

ugyanazzal a lelki nyugalommal ajándékozott meg százezer tallérral, mint aminővel én egy koldusnak garast adok.

— Akkor bizonyára nem felejtette el azt sem, hogy az a szegény rongyos fiu visszahozta nekem, két louisdor kivételével, melyen ruhát vett magának, azt a százezer tallért. De melyik a rendkívülibb eset? Az-e, mikor egy ember, kinek milliói vannak, elajándékoz százezer tallért, vagy az-e, mikor egy szegény ember becsületességből visszaad ily ajándékot?

— Talán igaza van, — mondotta halkán Gilbert.

— De hagyjuk az emlékezést, doktorom. Ha visszagondolnék mindenre, amire e ház fái emlékeztetnek, megöszülnének hajam utolsó szálai, mielőtt végükre érnék. Ne beszéljünk a multról, hanem inkább a jelenről, vagy talán a jövőről is, ha úgy tetszik önnek. Mondja, doktor, hogy áll a dolog a fuziós minisztériummal?

— Miféle fuziós minisztériummal?

— No igen, a Mirabeau-Lafayette minisztériummal.

— Üres szóbeszéd, melyet másoktól hallott s most általam akar meggyőződni hitelességéről.

— Nagy kételkedő volt mindig és az is maradt, Gilbert, — felelte Cagliostro. — Tehát megmondjam önnek azt, amit épp úgy tud, mint én?

— Hallgatom, gróf.

— Két héttel ezelőtt Mirabeaut mondotta a király előtt az egyetlen embernek, ki megmenthetné a monarchiát. Abban a pillanatban ment ki a király szobájából, mikor Favras márki belépett.

— Ami azt bizonyítja, hogy akkor még nem kötötték fel, — mondotta Gilbert.

— Annyira nem tudja kivárni? Nem tudtam, hogy oly vérszomjas ember, doktorom, ugyan, ne sajnálja azt a pár napot attól a szegény ördögtől. Meg akarja mentetni Mirabeauval a monarchiát, de én nem akarom, hogy megmentsek, tehát nem is fog létrejönni az ön által annyira óhajtott minisztérium. De menjünk tovább: a király idegenkedett az ön tervétől, a királyné kevésbbé. Hívták is hozzá, a királyné beszélt önnel, a dologról és végre feljogosította önt, hogy tárgyaljon Mirabeauval. Ugy van-e, doktor?

— Eddig még úgy.

— Akkor ön elment és szentül meg volt győződve, hogy ön idézte elő ezt a hangulatváltozást a királynénál. Pedig a királyné valósággal a következő két ok miatt engedett: először azért, mert aznap nagy fájdalom érte szívét, s mert új fondorlatot szőni ebben a helyzetben neki szórakozás és lelki megkönnyebbülés. Aztán azért engedett, mert a királyné asszony, mert Mirabeau urat oroszlánnak, tigrisnek, medvének irták le előtte és csábitja az alkalom, hogy asszonyi művészetével ezuttal egy medvét, egy tigrist, egy oroszlánt fékezzen meg. Mondotta magában: »Érdekes volna, ha azt az embert, aki gyűlöl, a lábamhoz kényyszeríteném; ha az a néptribün, ki nyilvánosan megsértett, alázatosan bocsánatot kérne tőlem. Térdenállva látom majd magam előtt s az lesz a bosszum; ha aztán ebből a térdhajtásból valami jó származik Franciaországra nézve, annál jobb«.

De megértheti, hogy ez utóbbi érzelemnek merőben alárendelt jelentősége volt reá nézve.

— Feltevésekből indul ki, grófom, pedig azt mondotta, hogy tényekkel győz meg.

— Jól van. Tehát térjünk át a kézzelfogható dolgokra — például Mirabeau ur adósságaira.

— Ebben a dologban, grófom, kitűnő alkalma volna, bizonytságot tenni bőkezűségéről.

— Azt akarja mondani, hogy fizessem ki a tartozásait?

— Miért ne, grófom, hiszen megtette Rohan bíbornokkal is.

— Az jó spekuláció volt, mert annak köszönhettem a nyaklánc históriát. Szép eredmény volt, vagy nem? Ha remélhetném, hogy ebben az esetben is nézne ki valami eféle a dologból, kifizetném Mirabeau adósságait is. Hát igen, az a szegény Mirabeau! Azok a senkik, akikkel dolga van, félreértik lángelméjét. Az az erkölcstelen Mirabeau, — mondja róla Monsieur, ki sohasem volt erkölcsös. Az a tékozló Mirabeau, mondja Artois, kinek adósságait már háromszor fizette ki a király. Mirabeau himlőhelyes lelkét emlegetik a képviselők. Pedig, mikor majd meghal, kullogva mennek koporsója után és azt fogják jajgatni: »Jaj neked, Franciaország, a tribunodat vesztetted el. Jaj neked, királyság, nincs többé támaszod!«

— Csak nem akarja bejövendölni Mirabeau halálát is? — kérdezte Gilbert.

— Azt hiszi, sokáig él? — felelte Cagliostro. — A középszerűekkel való küzdés ki fogja meríteni ennek az atlétának az erejét is, mielőtt sikerül önnek, hogy a király miniszterévé tegye.

— Mit akar ezzel mondani? — kiáltotta Gilbert.

— Nem fogják engedni, hogy miniszter legyen belőle, mert százezer franc tartozása van, mert megszóktette egy együgyü vénember feleségét. Menjen el, doktor, holnap a nemzetgyűlésbe és meglátja majd, mi történik ott.

— Nem mondhatná-e meg már most?

— Szeretném inkább a meglepetés gyönyörűségében részesíteni. De ha nagyon türelmetlen, akkor menjen el a jakobinusok klubjába, mely egy óra múlva nyílik meg. Benne van ön ebben a társaságban?

— Nem vagyok benne. Desmoulins Kamill és Danton a Cordelierekhez ajánlottak be.

— No, menjen el csak mégis a jakobinusokhoz, nagyon jól összeválogatott társaság az.

A szolga belépett.

— Gróf ur, tálalva van.

— Jerünk ebédelni, doktorom, — mondotta Cagliostro. — Ebéd után a Saint-Honoré-utcába, a jakobinusokhoz vitetjük magunkat. Ha velem jön, beengedik. A jakobinusok szövetségének, melyet három hónappal ezelőtt alapítottak meg, már is hatvanezer tagja van Franciaországban, de egy év leforgása alatt lesz már százezer.

HUSZONHATODIK FEJEZET

A Jakobinusok klubja

Két órával ezután beléptek a jakobinus-zárda kapuján.

— Be akar jönni az ülésterembe, vagy beérné azzal, hogy a karzatra menjünk?

Gilbert azt mondotta, hogy menjenek inkább a karzatra, mert onnan áttekinthetik az egész gyülekezetet.

A karzatok már el voltak foglalva, de Cagliostrónak elég volt, néhány szót váltani két urral, kik az első sorban ültek, s azok nyomban átengedték helyüket neki és társának.

Az ülés még nem nyílt meg. A gyertyafénnyel bályadtan megvilágított helyiségben csoportosan vagy egyenkint álltak a klub tagjai. Mindenhol himzett kabátokat és tiszti egyenruhákat lehetett látni. Arisztokraták gyülekezete volt. Mert akkor még nem volt a klub tagjai közt munkás, még polgárember sem. A többség művészek és írók köréből telt ki. Cagliostro megmutatta Gilbertnek Chénjert, Laharpeot, Talmát, a színészt, Verne-t és David festőket, Bonaparteot, a fiatal korzikai hadnagyot, ki Talma mellett állt, Lais operanékest. Gilbert ezeken kívül már ismert sokakat: Siëyést, Lamethet, Barnaveot. Végigjártatta pillantását a jelentékeny férfiakkal ezen a gyülekezeten, és megkönnyebbült a lelke, mikor arra gondolt, hogy a királyság hive mind, akit lát.

— Észreveheti ön is, — sugta Cagliostrónak, — hogy az embereknek ebben a sokaságában nincs egyetlenegy ellensége a királyságnak.

— De van! Kettő, — felelte Cagliostro — ami négyszáz ember közt bizonyára nem sok, de e kettő közül az egyik XVI. Lajos leendő gyilkosa, a másik pedig utóda.

— Megmutathatná azt a két embert?

— Szívesen, pedig nagy hitetlen Tamás ön. Tehát mindenekeelőtt, ugy-e bár, az új Brutust, a király gyilkosát! Nézze azt az embert, ki éppen a kikent-fent Barnaveot mustrálja szemével. Az alakja homályban van, de arcát megvilágítja a gyertyafény. Látja?

Látom, de nem Brutusfej az, még csak nem is egy Cromwell feje, — felelte Gilbert.

— De úgy lehet, egy Cassius feje, — mondotta Cagliostro. — Halovány, keskeny, sovány arc — körülbelül azok közül való, melyek visszasan hatottak Caesárra. Nem ismeri?

— Ugy rémlik, mintha láttam volna a nemzetgyűlésben... konfuzus beszédű baloldali szónok, kit nem hallgat senki. Hogy hívják?

— Merőben jelentéktelen arrasi ügyvéd. Robespierre Miksa. Hiszen ön Lavater tanítványa, Gilbert. Nézze ezt a beesettképű, laposhomloku fejet, azt az arcbőrt, mely száraz, mint a pergament, azt az üveges szempárt, melyben csak néhanéha lobban fel valami zöldesszínű láng, azokat a merev, mozdulatlan vonásokat!

— Jó, jó! De hát ki ez a Robespierre? — sugta Gilbert türelmetlenül.

— Igen, így beszéltek a tizenhetedik század arisztokratái is. De hát ki az a Cromwell? — egy serfőző, ha nem tévedek! Hogy ki ez a Robespierre? Talán rajtam kívül senki sem tudja Franciaországban. A jelentéktelen arrasi ügyvéd egykor épp úgy lesz réme a nemzetgyűlésnek, mint ahogy most céltáblája gunyolódásának. Valamennyi közt csak egy ember sejtí jelentőségét: Mirabeau. Az oroszlán megérzi a tigrist. Legutóbb így szólt

hozzám: »Ez viszi valamerre, mert hisz abban, amit mond. A szük mellében gyűlölet forr; viharfelhők gyülekeznek a keskeny homloka mögött; néha, mikor egyedül van, oly izgalom vesz erőt rajta, hogy vér buggyan ki a szájából; de annál a vérnél, melybe kortársainak gunyja miatt érzett dühe kerül neki, rövid idő múlva sokkal több vérét fogja csapolni a nemességnek, mely kigunyolja, a papságnak, mely üldözi, a királyoknak, kik nem ismerik. Megigérttem önnek már, Gilbert, hogy megismertetem azzal a kis készülékkel, mely egy perc alatt egy, sőt két fejet fog levágni s már most megmondhatom, hogy az itt jelenlevők közül senki sem ad majd annyi dolgot annak a halálgépnak, mint Robespierre.

— Borzasztókat beszél, grófom, — sugta Gilbert. — De hol van az, akit a király utódának mond?

— Ott beszélget Barrasval, kit már bizonyára ismer. Tudja-e, mit mond neki? Azt mondja, hogy a Bastillet nem vették volna be, ha ő védelmezi.

— Tréfál, grófom. Az a hadnagyi ruhás, kicsiny, jelentéktelen alkatu ember?

— Emlékezzék majd szavaimra, Gilbert: amely igaz, hogy ez a Robespierre fogja ismét felállítani I. Károly vérpadát, oly igaz, hogy ez a hadnagy állítja fel egykor újra nagy Károly trónját!

— Akkor hát mindhiába küzdünk a szabadságért?

— Ki mondja, hogy ez a kis hadnagy nem tesz épp oly sokat trónjával a szabadságért, mint amaz a vérpadával?

— Akkor egy uj Titus, egy uj Marc Aurél,

a békének egy új istensége lesz, aki új vaskorszakot teremt az emberiségnek?

— A hadak istene lesz. A háború fogja földi istenné avatni és a háború lesz a bukása is. Ugy rémlik, ki sem számíthatnám, mennyi vért fog ontani ez a Robespierre. De semmiség lesz az a vernek ahhoz az özönéhez képest, mely ezért a kis korzikai emberért fog omlani.

— Megmondotta már a nevét? — kérdezte Gilbert.

— Most egyszerűen Bonapartenak hívják.

Gilbert a homlokához szoritotta mind a két kezét s nem vette észre, hogy megnyitották az ülést s hogy valaki felment a szószékre. Nem hallott már semmit abból a zajból, mely lenn a teremben uralkodott. Csak akkor ocsudott fel, mikor érezte, hogy vállára egy kéz nehezedik. Körülnézett. Cagliostro eltűnt; előtte Mirabeau állt.

A népszónok arcán ádáz harag kifejezése látszott; a szemei lángot löveltek.

— Elárultak bennünket, — mondotta nagy indulattal. — Nem kellek az udvarnak; bolondot üztek önből.

— Nem értem, gróf, — felelte Gilbert.

— Hát nem hallotta, mit indítványoztak itt? Aludt?

— Nem, de ébren álmodtam.

— Tehát hallja, mit mondok: A király hivei azt az indítványt tették, hogy míg a nemzetgyűlés ülészaka tart, senki sem lehet miniszterré e nemzetgyűlés tagjai közül. Nagy fáradsággal megépített tervünk összeomlott, mint a kártyavár, mert XVI. Lajos kegyeskedett beléje fujni. De a

mily igaz, hogy Mirabeaunak hívnak, oly igaz, hogy az udvar urai meggyőződnek még, hogy nemcsak egy minisztériumot semmisíthetek meg egy lélekzetemmel, hanem egy királyi trónt is fel-dönthetek.

A nemzetgyűlésben másnap Mirabeau gyújtó beszéde ellenére határozattá emelték az említett javaslatot, úgy, hogy most már a nemzetgyűlés egyetlenegy tagját sem lehetett miniszterré tenni.

— Én pedig, — kiáltotta ekkor Mirabeau — elfogadásra ajánlom ezt a módosítást, mely semmit sem változtat törvényük érdemén: »A mostani nemzetgyűlés minden tagját kinevezhetik miniszterré, az egyetlen Mirabeau gróf kivételével«.

A képviselők döbbsenten néztek egymásra és Mirabeau a halálos csend közben kiment a tereméből.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Metz és Páris

Mirabeau helyesen gyanította, hogy a király hiúsította meg Gilbert terveit, a királyné pedig minden nagyobb sajnálkozás nélkül látta össze-omlani azt az alkotmányos állványt, mely nagyon is sebztette hiúságát.

A mi a királyt illeti, ő még várni akart, időt akart nyerni és — a mi legkedvesebb óhajta volt, az első kedvező alkalommal el akarta hagyni Párist és valamelyik várban akart védelmet keresni. Evégből küldötte Metzbe Charnyt. Charny gróf két nap múlva utazásának céljához ért és átadta Bouillé márkinak a király levelét. Metz pa-

rancsnoka közben már tárgyalásba lépett Katalin császárnéval és azon a ponton állt, hogy átlép az orosz hadsereg szolgálatába. XVI. Lajos levele megváltoztatta tervét. Elhatározta, hogy Párisba küldi fiát, azzal a megbizással, hogy beszéljen a királlyal. Charny e közben Metzben marad.

Bouillé Lajos gróf november 15-én érkezett meg Párisba. XVI. Lajost ekkortájt Lafayette éber szemmel kísérte. Tehát nagyon bajos lett volna a grófra nézve, hogy Lafayette tudta nélkül a Tuilériákba juthasson. De Lafayette Bouillének nagybátyja volt, s minthogy az ifju gróf feltehetette, hogy a tábornok semmit sem tud a király és a metzi várparancsnok közt folyó tárgyalásról, elhatározta, hogy egész egyszerüen magával Lafayette-el vezetetteti be magát a palotába. Éppen, mikor megtalálta a megoldásnak ezt a formáját, levelet kapott Lafayettetől, melyben a tábornok közölte vele, hogy Párisban már tudnak megérkezéséről; keresse fel őt a nemzeti gárda vezérkari szállásán.

A fiatal Bouillé haladéktalanul odament. A tábornok a városházán járt; de a gróf találkozott Romeuf urral, Lafayette hadsegédével. Ismerték egymást, mert egy ezrednél szolgáltak, és ámbár egyikük a nemességhez, másikuk a néphez tartozott, mégis jóbaráti viszonyban voltak egymással. Egy dologban mindketten egyek voltak. Mindketten szerették és tisztelték a királyt, csak éppen, hogy az egyik azt várta a királytól, hogy tegye le az esküt az alkotmányra, a másik pedig azt, hogy tagadja meg az esküt és verje le a lázadókat.

De a két fiatal tiszt nem beszélt soká poli-

tikáról, mert Bouillé Lajos kerülni akarta a lát-
szatot, mintha politikai célok hozták volna Pá-
risba. A titoktartás pecsétje alatt megsugta ba-
rátjának, hogy engedély nélkül távozott Metzből
és kedvesét akarja meglátogatni itt Párisban.

Még benne volt történetében, mikor megjelent
Lafayette. Bouillé a tükörből látta, hogy belép a
szobába, de úgy tett, mintha nem venne észre
semmit; úgy látszott, nem érti meg Romeuf inte-
getését sem. Jó hangosan mondotta tovább törté-
netét. Lafayette odalépett hozzá és a vállára tette
kezét.

— Ahá, csapodár legényke! — kiáltotta ka-
cagva. — Hát azért bujunk el a rokonunk elől!

A harminckét éves tábornok maga sem volt
Cato, tehát Lajos grófnak nem kellett rokoni in-
telmektől tartania.

— Oh, a világeért sem bujok el, kedves bá-
csim, — mondotta. — Éppen fel akartam keresni,
mikor megkaptam sorait.

— No, most legalább látjátok, tisztelt vidéki
urak, hogyan dolgozik a párisi rendőrség, — mon-
dotta Lafayette.

— Oh, tudjuk, hogy semmi sem marad rejtve
az előtt az ember előtt, kinek a király biztonságán
kell örködni, — felelte Bouillé.

— És bácsim, Bouillé márki, — felelte Lafa-
yette és szokott szellemes, kissé gunyos mosolyá-
lyával nézett a grófra — bizonyára megbizást
adott fiának a király számára?

— Megbizott, hogy helyezzem lába elé leg-
alázatosabb hódolatát, — mondotta Lajos — a

mennyiben Lafayette ur méltónak itél arra, hogy bemutasson ő felségének.

— Azt akarná, hogy bemutassam? — mondotta a tábornok. — Most tizenegy óra. Déli tizenket-tőkor minden nap van szerencsém megjelenni ő felségeik előtt.

— De egyenruhában és csizmásan vagyok, kedves bácsim.

— Oh, most már nem veszik oly szigoruan az etikettet. Mi az, a mi jobban illik a nemes embernek a katonakabátnál? Tehát legyen rá gondja Romeuf, hogy behozzák a reggelit. Bouillé urat azután mindjárt elviszem magammal a Tuilériákba.

Ez teljesen megfelelt a fiatal gróf óhajtsá-nak. Meghajolt s ezzel adta jelét hozzájárulásának és köszönetének.

Fél óra mulva fegyverbe állt a palotának parkra néző kapujában a két katonai őr, nem gya-nitva, hogy ezzel a forradalomnak és az ellen-forradalomnak adta meg együtt a tiszteletadást.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A királyné

Lafayette tábornok és Bouillé gróf a Marsan-pavillon kis lépcsőjén mentek fel és beléptek az első emeletnek azokba a helyiségeibe, melyek a királynak és a királynénak szolgáltak lakásul. Min-den ajtó megnyílt Lafayette ur előtt. Az őrszemek tisztelegtek; a lakájok mélyen meghajoltak.

Lafayette urat előbb a királynéhoz vezették

be; a király a lakatosműhelyében volt s értesíteték ő felségét a két ur jöttéről.

Bouillé gróf három éve nem látta Mária Antoinettet. A királyné ez alatt a három év alatt sokat szenvedett és nagyot öregedett. A sok könnyhullatás és álmatlan éjszaka nyomukat hagyták szépségén. A fiatal tiszt lovagias szívére mély hatást tett, mikor megpillantotta. Mária Antoinette mindjárt ráismert; elég volt reánéznie, s már tudta, hogy hű és odaadó barátja van előtte.

Lafayettenek nem kellett bemutatnia.

— Ah, Bouillé ur! — kiáltotta a királyné, mielőtt a tábornok szóhoz jutott. Ugy nyújtotta kezét a fiatal daliának, mind aki szivesen látott régi ismerőst köszönt. Lajos gróf nem remélt ily kegyes fogadtatást. Térdre bocsátkozott és megérintette ajkával ujjainak hegyét.

A szegény királyné ezzel hibát követett el, mert megbántotta Lafayettet, ki ily kegynek még nem volt részese. Megsértett egy embert, kinek támogatása értékesebb volt reá nézve bárminél, amit egy Bouilléhez hasonló fiatalember merhetett volna érette.

— Mondhatom, kedves öcsém, — mondotta Lafayette megszokott lovagias udvariasságával — arra vállalkoztam, hogy bemutatom felséges királyasszonyunknak, de nekem úgy tűnik, mintha ön mutathatott volna be engem.

— Tábornok, — szólt közbe Mária Antoinette — Lajos gróf nem oly szigorú köztársasági ember, mint ön. Nem Amerikából jött, hanem Metzből. Nem az alkotmány érdekében akar közreműködni, hanem csak hódolatát akarja bemutatni ne-

kem. Tehát ne csodálkozzék, mikor ebben a kegyben részesitem szegény, trónjától félig megfosztott uralkodónője.

— Felséged soha sem méltányolta odaadásomat, — mondotta Lafayette. — Nagy szerencsétlenség az reám, de még nagyobb felségedre nézve.

A királyné fürkésző pillantást vetett reá. Lafayette már nem egyszer szólt hozzá így; de nem tehetett róla, mert önkénytelen idegenkedést érzett ezzel az emberrel szemben.

— Ne haragudjék reám, tábornok, — mondotta békitő hangon. — Szeretem a Bouillékat a úgy éreztem, mintha az egész családot látnám, mikor ezt a fiatal embert ide belépni láttam. Szent a béke, Lafayette, fogadja jeléül ezt a kézszorítást.

Kezét nyújtotta neki, de úgy, hogy tenyerét felfelé tartotta, hogy ne csókolhassa meg. Hidegen és habozva érintette meg a tábornok ezt a királyi kezét.

— Tábornok, — folytatta Mária Antoinette, s kis ideig kezében tartotta Lafayette kezét — az imént fogadtam az özvegyét annak a szerencsétlen péknek, kit a nép meggyilkolt.

— Felség, — felelte a tábornok — nem akadályozhattuk meg azt a gonosztettet, de megbüntettük a gyilkosokat.

— Tudom, csak hogy ez a büntetés nem vigasztalta meg az özvegyet. Szinte megőrült fájdalmában, attól tartanak, hogy holtan hozza világra gyermekét. Ha a gyermek életben marad, magam akarnám keresztviz alá tartani, és megragadom az alkalmat, Lafayette, hogy megkér-

dezzem öntől, nem történhetik-e meg ez a keresetelő a Notre Dame templomban.

— Felsőged ezzel megint vélt fogságára céloz, — felelte a tábornok. — Megismétlem öcsém jelenlétében, és kész vagyok megismételni egész Európa előtt: felsőged szabad. Sőt kifejezem azt a kérésem: birja reá a királyt, hogy kezdje meg újra kirándulásait és vadászatait, és kísérje mindig ez utjain ő felsőgét.

Ugy látszott, Mária Antoinette még mindig nincs meggyőzötve.

— A mai napra nézve, tábornok — mondotta fejét rázva — csak arra kérem, hogy kísérje el öccsét Lamballe hercegné estélyére. Hiszen tudja, hogy ő fogadja helyettem vendégeimet.

— A hercegnő még nem szólított fel, hogy jelenjek meg nála, — felelte Lafayette — máskülönben nem mulasztottam volna el, hogy ott is bemutatassam felsőgednek hódolatomat.

A királyné fejének meghajtásával s egy mosollyal felelt. Ezzel elbocsátotta a két urat és mind-egyik megkapta, amit neki szántak: Lafayette a főhajtást, Lajos gróf a mosolyt.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A király

A királyné szobájának ajtaján a király komornyikja várta a tábornokot és Lajos grófot. Ő felsőge értesült a fiatal tiszt jöttéről, és kérette az urakat, hogy menjenek fel hozzá a lakatosműhelybe.

A szolga felkísérte őket a második emeletre és végigkalauzolta őket egy hosszú folyosón. Lafayette elgondolkozva ment. Meglepte ugyan az a kegyes fogadtatás, melyben a királyné unokaöccsét részesítette, de abból még nem gyanithatta, hogy készülve volt jöttére. Semmi kétértelmű szó, semmi rejtett jeladás nem vallott reá, hogy tudomása volna látogatásának céljáról.

A műhely ajtajában a komornyik, ki nem ismerte Bouillé urat, megkérdezte, hogy kit jelentsen be.

— Jelentse a polgári gárda parancsnokát, — felelte Lafayette. — Magam leszek oly bátor bemutatni ezt a fiatal embert.

Beléptek. E napok viharos eseményei közben XVI. Lajosnak még volt kedve teljes lakatosműhelyt rendezni be a Tuilériákban, Volt ott kohó, fújtató, szerszámpad, csavarfogó, üllő, volt ott reszelő, véső, kalapács, harapófogó és szeg. Egy szóval minden eszköz kéznél s a helyén volt; és ott állt a király bőrkötényben, ingujját feltűrve. Megfordult és így kiáltott:

— Áh, ön az, Lafayette ur! A lakatos köszönti önöket műhelyében. Egy szénégető azt mondta ősömnek, VI. Henriknek: »A szénégető ur a saját házában«. Én azt mondom a lakatos házában ép oly urak önök, mint a király házában.

XVI. Lajos körülbelül olyanformán kezdette meg a beszélgetést, mint Mária Antoinette.

— Sire, — mondotta Lafayette — bárhol és bármily körülmények között ér az a tisztesség, hogy felséged elé járulhatok, mindig leghivebb

alattvalóját és legkészségesebb szolgáját találja bennem.

— Semmiesetre sem vonom kétségbe. De nem jött egyedül. Más hadsegédet vett maga mellé Romeuf helyett?

— Ez a fiatalember unokaöcsém, Bouillé Lajos gróf, Monsieur dragonyos ezredének kapitánya . . .

— Ah, igen, — kiáltotta XVI. Lajos — ugye bár Metz parancsnokának fia?

— Igen, sire, — felelte a fiatal gróf.

— Nem ismertem meg, kissé rövidlátó vagyok, — mondotta a király. — Rég hagyta oda már Metzét?

— Öt nappal ezelőtt.

— Helyesen tette, hogy Lafayette urhoz fordult, mert neki szabad bejárása van hozzám.

E szavakkal eléggé figyelmeztette Lajos grófot, hogy legyen résen. Az a kérdés, hogy már régen hagyta-e oda Metzét, azt jelentette, hogy Charny gróf megérkezése után hagyta-e oda a várat, és a gróf válasza kielégítette a királyt.

Rövid szünet következett. Lafayette érdeklődve nézett körül a műhelyben, melyet most látott először.

— Felsőged alighanem fontos munkához fogott? — kérdezte.

— Ugy van, tábornok. Zárat készitek — nem pedig Franciaországnak szánt bilincseket, mint Marat ur mondja. Oh, ha legalább itt volna az én Gamain mesterem!

— Talán meghalt az az ember, felség?

— Nem halt meg, Lafayette, még mindig Ver-

saillesben lakik a saját házában. Csak nem mer idejönni. Veszedelmes dolog mostanában, királylyal érintkezni. Minden barátom elhagyott, de ha nem tartja helytelennek, magamhoz hivatnám.

— Felséged tudja, hogy csakis felségedtől függ, hogy kik részesüljenek abban a szerencsében, hogy közelében lehessenek, — felelte Lafayette.

— Ugy van, — mondotta a király — azzal a feltétellel, hogy őrei megmotozzák a kapuban, mint a csempészeket az országhatáron. Oh, Gamain mester ugyancsak megijedne, ha zsákját tölténytáskának és reszelőit megannyi törnek néznék. Egyébként a dolog nem sürgős, körülbelül csak tíz nap múlva lesz szükségem Gamain mesterre.

— Elég jelentkeznie, és akadálytalanul juthat be felségedhez. Isten őrizzen, sire, hogy rászolgáljak a börtönőr nevére, mellyel úgy szeretnének felruházni. Sőt arra kérném felségedet, hogy kezdje meg újra vadászatait és utazásait.

— Oh, a vadászataim! Köszönöm, nem kérek belőlük. Egyébként, mint látja, egyelőre egészen mással bíbelődöm. Ami az utazásaimat illeti, azokban különbséget kell tenni. Például Versaillesből Párisba legutóbb tett utazásom elvette minden kedvemet a — legalább oly nagy társaságban való — utazástól, — mondotta a király.

Szavai közben pillantást vetett a fiatal grófra, ki szemének gyors hunyorgatásával jelezte, hogy megértette, amit mondani akar.

— Ugy-e bár, nemsokára visszatér Metzbe? — kérdezte tőle a király.

— Egyelőre Versaillesbe kell mennem a nagymamához, — felelte Bouillé. — Fontos családi ügyről van szó s kénytelen leszek nyolc-tíz napig várni arra az urra, ki el fog látni parancsaival ebben az ügyben. Tehát december első hete előtt semmiesetre sem jutok haza atyámhoz, ha csak a király valami különös okból nem kívánja tőlem, hogy siettessem Metzbe való visszatérésemet.

— Nem, uram, — felelte a király — szó sincs róla. Végezze el nyugodtan dolgát, menjen Versaillesbe, intézze el azokat a dolgokat, melyekkel a márki megbizta, és ha elintézte, mondja meg neki, hogy nem feledkezem meg róla, leghivebb alattvalóim egyikének ismerem, s hogy egyszer majd beajánlom Lafayette urnak, hogy Lafayette ur beajánlhassa Portail urnak.

És fejedelmi kézmozdulattal bocsátotta el a két urat.

HARMINCADIK FEJEZET

Régi ismerősök

Ugyanaznap estéjén hat és hét óra közt érdekes jelenet történt a Zsidó-utca egyik kicsiny ódon, sötét, piszkos házának harmadik s legfelső emeletén.

Ketten vannak a szegényes szobában, egy férfi, meg egy nő. A férfi harmincöt éves, de olyan, mintha negyvenöt volna; a nő harmincnégy éves és negyvennek látszik. A férfi elnyűtt altisztí egyenruhát visel, a nő ócska, viseltes se-lyemruhát; róla annál rettentőbben ri le a nyo-

moruság, mert egykori fényűzés maradványait mutatja. Haja aranyfésűvel van feltűzve, a keze nagyon finom és gondozott. Egyetlen szál faggyugyertya világítja meg a szobát.

— Hol maradhat az a fiu, — mondotta a férfi és felnézett a kártyájáról, mellyel valami szemfényvesztő kártyajátékban gyakorolta magát.

— Mindjárt visszajön, — felelte az asszony. — Hiszen csak egy lekvárosbuktaért ment le. Kár volt, falánkságra adnod neki az utolsó pénzünket.

— Ugyan, Nicole, holnapra gazdagok leszünk.

— Mutass előbb tiz louisdort abból a gazdagságból, akkor majd hiszek benne.

— Tiz Lajos-aranyat? Megkapod már ma este. Éppen annyit ígértek meg.

— És nekem adod, Beausire?*)

— Ötöt belőle, kedves Nicole, hogy magadnak új selyemruhát, a gyerekeknek pedig bársonykabátot vehess, a többi ötre...

— Mit csinálsz azzal?

— Szükségem lesz reá, hogy egy milliót nyerhessek rajta, — kiáltotta Beausire.

— Oh, megint majd játszol és elveszted a pénzt.

— Elvesztem? Szó sem lehet róla!

Most bejött a fiu, csinos fürtösfejű öt éves gyermek, atyjának furfangos arcával és anyjának kéjsóvár ajakával.

*) A Varázsló olvasója ismeri már ezt a két alakot, Taverney Andrée egykori komornáját és kedvesét, kiknek „A Madame Dubarry bukása“ című regényben is jelentékeny szerepük van.

— Papa, mama, — kiáltotta a kis fickó — kaptam egy louisdort!

Magasra tartotta az aranyat és gyorskezü apja sietett kikapni a kezéből.

— Kitől kaptad, kölyök? — kérdezte.

— Egy urtól, — felelte a gyerek — bejött a pékboltba és megkérdezte tőlem, hogy nem Beausirenek hívnak-e és hogy hol lakom.

— Miféle ur volt? — kérdezte az apja.

Ugyanabban a pillanatban kinyílt a szoba ajtaja és megszólalt egy hang:

— Jó estét, Nicole kisasszony, jó estét, Beausire ur, jó estét, kis Toussaint!

Mind a hárman hátranéztek. A küszöbön előkelően öltözött ur állt és gyönyörködve legettette szemét a családi együttesen.

— Cagliostro gróf! — kiáltotta a Beausire-pár egyszerre.

A gróf belépett a szobába és kíváncsian nézett körül. A látvány, mely szeme elé tárult, egyszerre tisztázta előtte, mily erkölcsi és különösen mily pénzügyi viszonyok közt látja viszont régi ismerőseit. Ugy látszott, teljesen meg van elégedve azzal, amit lát, mintha megfelelne annak a célnak, mely hozzájuk hozta.

— Oh, édes bácsi, édes bácsi, — kiáltotta a kis fickó bizalmasan — elvesztettem a louisdoromat!

— Elvesztetted? — kérdezte a gróf. — Nesze, itt van helyette kettő.

És elővette az erszényét, melyben Beausire az aranypénznek egész garmadáját pillantotta meg a mohó szemével. Mikor pedig az erszény megint

eltűnt a gróf zsebében, Nicole kedvese mélyen felsóhajtott.

— Hogyan, Beausire ur, — mondotta Cagliostro — még mindig oly busznak látom?

— Önt pedig én, gróf ur, — felelte Beausire — még mindig milliomosnak!

— Hiszen tudja, hogy a pénz nem boldogít, — felelte Cagliostro — aránylag elég gazdag embernek ismertem...

— Igen, persze, volt valamikor százezer frankom, — sóhajtotta Beausire. — De mi az azokhoz az összegekhez képest, melyek önnek állnak rendelkezésére?

— Csak reámbizott vagyon az, — felelte Cagliostro. — De most nincs semmije. Mégis, mondja, felcserélné-e ezt a helyzetet azzal, melyből évekkel ezelőtt huztam ki?

— Igaza van, gróf ur, dehogyan cserélném fel. Akkor veszedelmesen nyomomban volt a rendőrség a miatt a portugál história miatt. Átkozottul kényes ügy volt. De most már el van temetve mélyen a víz alatt.

— No, ne bizzék benne oly nagyon, tisztelt barátom. A rendőrségnek kitűnő buvárai vannak és ha még oly mély és még oly zavaros az a víz, a csunya dolgot hamarabb szokták kihalászni, mint az igazgyöngyöt. De ne szóljunk róla. Most együtt van szeretett Nicolejával, kit senki sem kényszeríthet, hogy Taverney Andrée kisasszony komornája legyen, és, ugy-e, boldogok egymással? Boldogságuk ezer Lajos-arannyal tökéletessé válhatnék.

— Oh, hogyné, — avatkozott Nicole a beszél-

getésbe — ha nekünk ezer Lajos-aranyunk volna! Annyi volna, mint huszonnégy ezer frank. Vehetnénk rajta egy falusi házat és megélhetnénk belőle szerényen, de biztosan.

— Nos, Beausire urnak elég szép kis ügy van a kezében, mely talán be is hoz neki annyit, — vetette oda Cagliostro.

Beausire meghökkent. — Miféle ügy? — kérdezte.

— Hát az a komédia, melyben testőraltisztként kell fellépnie ma este a Place Royale árkádjai alatt.

Beausire elsápadt. — Gróf ur, ne tegyen szerencsétlenné!

Cagliostro kacagott. — Ugyan, ugyan! Hát rendőrhadnagy vagyok én, hogy romlásba döntsem? Egyébként meglehet, hogy a dolog beüti.

— Ugy-e bár? — kiáltotta Beausire. — A gróf ur nemes ember és megértheti, hogy Franciaország egész nemesi osztályának érdekében áll...

— Hogy sikerüljön. Igaz; de az egész népnek meg az áll érdekében, hogy ne sikerüljön... S ha megfogadja a baráti tanácsomat, Beausire ur, ne foglaljon állást se a nemesség, se a nép mellett, hanem csak magára gondoljon.

— Én is mindig azt mondom neki, gróf ur, — szólt közbe Nicole. — Eleget gondolt másokra, most itt az ideje, hogy magára gondoljon.

— Minden dolognak meg van a jó és a rossz oldala, — folytatta Cagliostro helyeslő fejbólintással. — Az adott esetben, sajnos, nem találta el a jó oldalát. Hiszen tudja már, hogy kedvemet lelem a prófétaságban. Tehát vegye tudomásul,

hogy ebben az esetben nemcsak az életével játszik, hanem a becsületével is; nagyon könnyen juthat miatta az akasztófára!

— Gróf ur, — hebegte Beausire, és arca hamuszürkére vált — nemes embert nem lehet felakasztani.

— Ha azt akarja, hogy a fejevével megtisztelő halálában legyen része, kérnie kell, hogy kimutathassa a megfelelő számú ösöket, az pedig az adott esetben bajjal fog sikerülni önnek. Kedves barátom, az olyan embernek, ki lopás miatt gályarabságra tekinthet vissza, a nép ellen elkövetett árulás miatt pedig az akasztófát várhatja — mert ezekben a mi mostani napjainkban a király szökésének előmozdítását a nép ellen elkövetett árulásnak tekintenék...

— Az Isten szerelmére, gróf ur! — hebegte Beausire ijedten.

— Szerencsétlen ember, — jajongott Nicole — hát ilyenre akartál vállalkozni?

— Helyesen tette, Legay kisasszony — csilapította Cagliostro. — Csakhogy mint mondani szerencsém volt, minden dolgnak van jó és rossz, fényes és sötét oldala: Beausire ur pedig elkövette azt a hibát, hogy a rossz és sötét oldalt becsülte többre; elég, ha megfordul.

— Nem értem önt, gróf ur! — mondotta tévován Beausire.

— Tegyük fel, hogy a dolog balul végződik, önt pedig, mint az álarcos és a barnaköpönyeges ember cinkosát elfogják és halálra ítélik — az embernek manapság mindenre kell gondolnia, és nem mindenkinek van oly szerencséje, mint Bezen-

val urnak, akit felmentettek. Tegyük fel, hogy, ugszólván a kötéllel a nyakában, ott ülne börtönében és a balsorsán gondolkoznék; akkor egy hang azt mondaná önnek: magára vethet a szerencsétlenségért. Mert nemcsak, hogy elkerülhette volna azt a szörnyü halált, hanem ráadásul kereshetett volna ezer louisdort és nyugalmas, boldog életet biztosíthatott volna magának. Elég lett volna, ha Cagliostro grófhhoz fordul, akit ismer.

— De hiszen nem is tudtam, hogy még életben van, hiszen nem tudtam, hol lakik, — kiáltotta Beausire.

— Éppen azért kereste fel önt, mondaná az a hang, de ön nem hallgatott rá. Minthogy ismeri, tudhatta volna, hogy szeret újságokat hallani, elég lett volna, ha azt mondja neki: »Gróf ur, nagy újságot tudok. Monsieur, a király öccse, összeesküvést sző Favras márkival. Ha kedvét leli benne, hirt adok önnek napról-napra, vagy ha úgy kívánja, óráról-órára, tervük fejleményeiről». Ha ezt mondotta volna a grófnak, a gróf, nagylelkü gavallér létére, így felelt volna önnek: Helyesen van, Beausire, minden munka jutalmat érdemel, s ha szavát tartja, azon a napon, mikor a királyt megszőktetik, vagy Favras márkít elfogják, kap tőlem huszonnégyezer livret, még pedig nem kölcsönbe, hanem ajándékul.

E szavai közben elővett egy nehéz erszényt s kivett belőle tíz Lajos-aranyat. Beausire nyomban kinyújtotta érte a kezét.

— Bocsánat Beausire ur, — mondotta Cagliostro és félretolta a kezét — még csak a felleveséknél tartottunk.

— Igen, de úgy értettem, hogy a feltevésekről már áttértünk a valóságokra.

— Ott tartunk már? — kérdezte a gróf. Beausire tétovázott, mielőtt felelt volna.

— Ahá, — mosolygott Cagliostro — úgy tesz, mintha visszariadna attól, hogy visszaéljen cinikusainak bizalmával, de valóság szerint csak attól tart, hogy nem váltanám be szavam. Nos hát kezességet ajánlok fel önnek.

— És ki vállalná? — kérdezte Beausire.

— Legay Nicole Oliva kisasszony, — felelte a gróf és Beausire kedvesére mutatott. — Ő tudja, mily lelkiismeretesen szoktam beváltani azt, amit megígérek. Legay Nicole kisasszony egyszer épp oly nehéz helyzetben volt, mint ön. A rendőrség a sarkában volt, ekkor jöttem és menedéket ajánlottam fel neki. A kisasszony habozott, mert féltette a hírnevét. Szavamat adtam neki és beváltottam ígéretemet. Ugy volt-e, kisasszonyom?

— Esküszöm Toussaintom életére, hogy szóról-szóra úgy volt! — kiáltotta Nicole.

— És hiszi-e, hogy azon a napon, mikor megszöktetik a királyt, vagy elfogják Favras urat, kifizetem a huszonnégyezer livrejét, hogy azonkívül leveszem a kötelet a nyakáról és nem lesz többé szó akasztófáról — már tudniillik ebből az ügyből kifolyólag. Mert én csak azt ígérem meg, amit beválthatok, de vannak emberek, akik sehogy sem akarják elkerülni sorsukat.

— Gróf ur, — vágott a szavába Nicole — én úgy veszem azt, amit mond, mintha jegyzőnek mondaná tollba.

— No, jól van kisasszonyom, — felelte Cag-

liostro és letette az asztalra a tiz aranyat, melyet addig a kezében tartott — térítse saját meggyőződésére Beausire urat, akkor a dolog rendben van.

Félreállott. A derék pár csak néhány percig tanakodott egymással, és Beausire határozott.

Odalépett Cagliostrohoz és kezét nyujtotta neki. De a gróf homlokát ráncolta és kitért a kézszorítás elől.

— Uram, — mondotta — nemes emberek közt elég az adott szó. Én már kimondottam az enyémet, mondja ki most ön is az önét.

— Becsületszavamra, mondom, gróf ur, — felelte Beausire — megállapodásunk érvényes.

— Nekem ez elég, — mondotta Cagliostro. Aztán elővette az óráját. — Most háromnegyed kilenc óra. Pontban kilenckor várják a Place Royaleon a hotel Sully mellett levő árkádok alatt. Tegye zsebre ezt a tiz louisdort, vegye fel a frakkját, kösse fel a kardját és legyen pontos.

— És hol találkozhatom ismét a gróf ural?

— A Saint-Jean-temetőben, — felelte Cagliostro. — Mikor eféle dolgokról beszélünk, jobb a holtakhoz mennünk, mint az élőkhöz.

— És mikor?

— Mihelyt szabadulhat. Aki előbb ér oda, megvárja a másikat.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A kivégzett emberek temetőjében

Az idő éjfélre járt, mikor egy altiszti ruhába öltözött ember a rue Royale felől a Saint Antoine-utcába ment, megállt a szökőkút árnyékában, bizonyosságot szerzendő, hogy senki sem figyeli, aztán lassan ment tovább, végre a Saint-Jean-temető kapujához ért s ott megállt.

Abban a pillanatban, mikor az órák tizenketőt ütöttek, egy árnyék jelent meg a tiszafák és a ciprusok sora közt. Ez az árnyék közeledett a rácskapuhoz, nemsokára megcsikordult egy kulcs a kapu zárában, s az árnyék kiléphetett a temetőből.

A katona visszahátrált.

— No, no, Beausire ur, — szólalt meg Cagliostro gunyolódó hangon — nem ismer már, vagy megfeledkezett találkozásokról?

— Áh, ön az? — mondotta Beausire és nagyot lélezett. Aztán engedve Cagliostro jeladásának, belépett a kapun, amely aztán bezárult mögötte.

— Jöjjön utánam, — mondotta a gróf. — Ha megtettünk husz lépést, egy összeroskadtt oltárhoz érünk, ott majd beszélhetünk dolgainkról.

— Nem látom az utat, — sugta Beausire. — A bokrok megtépi a nadrágomat és a fű térdeig ér.

— Igaz, elhanyagolt temető, — mondotta Cagliostro — de nem csoda, mert ide csak kivégzett embereket temetnek, azokkal pedig nem sokat ko-

médiáznak. De sok híres ember nyugszik itt, mint például Montmorency, kit lenyakaztak, mert párbajozott, Rohan lovag, kinek felségárulás miatt vették fejét, Horn gróf, kit kerékbe törték, mert meggyilkolt egy zsidót. Demiens, kit felnégyeltek, mert merényletet követett el XV. Lajos ellen. Itt egy nemrég ásott sir. Bajtársa, Fleur d'Epine nyugszik benne, most egy hete akasztották fel, mert részt vett François pék meggyilkolásában.

Beausirenek vacogott a foga. Ugy rémlett neki, mintha a sirokból kezek nyulnának ki és meg akarnák fogni, mintegy jelezve, hogy ezen a helyen találja meg végső nyugalmát ő is.

— Helyben vagyunk, — mondotta Cagliostro, aztán leült egy kőlépcsőre és intett kísérlőjének, hogy üljön le egy mellette levő siremlékre. — Itt zavartalanul cseveghetünk, Beausire ur, — folytatta. — Tehát beszélje el, mi történt a Place Royale árkádjai alatt. Hányan voltak ott?

— Velem együtt öten.

— Lássuk, azok voltak-e, akiket gyanítok. Először ön, másodszer Tourcaty, a volt toborzó-tiszt, ki a brabanti légiót akarja most összehozni, harmadszer Marquié testőralhadnagy, negyedszer Favras márki, ötödszer az álarcos. Jól mondtam?

— Tökéletesen jól, gróf ur.

— Van valami különös mondanivalója arról az álarcosról?

— Nem Monsieur, a király öccse?

— Oh, kedves Beausire uram, ha Favras márki mondja, hogy az álarcos nem más, mint Monsieur, megérthetem; mert nem igazi összekülvő az, aki hazudni nem tud; de nagyon ke-

véssé valószínű az, hogy ön és Tourcaty barátja, a két toborzótiszt, kik láb, hüvelyk és vonal szerint szokták mérni felebarátaikat, hogy önök ketten ily tévedésbe esnének. No de ne firtassuk tovább. Beszéljünk inkább az összeesküvésről magáról. Miről beszéltek? Ugy-e, arról, hogy megszöktetik a királyt?

— Arról.

— Peronneba?

— Peronneba.

— És mily eszközök állnak az összeesküvők rendelkezésére?

— Két millió.

— Melyet egy génuai bankár ad kölcsön. Ismerem azt a bankárt. Más eszközeik nincsenek? Mert nem elég a pénz, emberek is kellenek.

— Lafayette ur felhatalmazást adott, hogy toborozzanak egy légiót, s küldjék segítségül Brabantnak, mert fellázad a birodalom ellen.

— Oh! az a jó Lafayette! — dünnyögte Cagliostro — erről reáismerek. — Aztán fennhangon így szólt: — No igen! hát lesz egy légiójuk; de ily terv kiviteléhez egész hadsereg van szükség.

— Megvan a hadsereg. Tizenkétezer lovas Versaillesben gyülekezik össze; egy meghatározandó napon esti tizenegy órakor indulnak utnak és hajnali két órakor érkeznek meg három osztagban Párisba. Az első osztag Lafayettet öli meg, a második Neckerrel, a harmadik Baillyval végez.

— Helyes.

— Mikor ez a dolog sikerült, leszegeznek az ágyukat; összegyülekeznek és a Tuilériákhoz vonulnak. A Brabantba szánt csapatokkal, négyszáz

svájccal és a vidékről feljött négyszáz összeesküvővel egyesülten elfoglalják a külső és a belső kapukat, belépnek a királyhoz és azt kiáltják: »Sire a Faubourg Saint-Antoine fellázadt . . . egy kocsi várja felségedet . . . Menekülnie kell!« Ha a király beleegyezik a szökésbe, akkor a dolog egészen magától megy tovább; ha nem egyezik bele, akkor erőszakkal hurcolják el és Saint-Denisbe viszik.

— Helyes!

— Ott a már rendelkezésre álló csapatokhoz még huszezer főnyi gyalogság és husz-harmincezer royalista csatlakoznék. A királyt ezek valamennyien Peronneba kísérik.

— Kitűnő. És Peronneban?

— Ott újabb erők csatlakoznak, még pedig huszezer ember Picardiából, Artoisból, Burgundból, Lotharingiából és Elzászból, továbbá huszezer svájci, tizenkétezer német és tizenkétezer szárd. Akkor a király már százötvenezer emberrel fog rendelkezni.

— Szép szám!

— És ezzel a százötvenezer emberrel Páris ellen vonulnak. Elvágják a várostól minden élelmezést, úgy, hogy Páris kénytelen lesz megadni magát; a nemzetgyűlést feloszlatják, a királyt pedig, ki most már igazi király lesz, visszaültetik őseinek trónjára.

— Ámen! — mondotta Cagliostro. Aztán felállt és így szólt: — Kedves Beausire ur, valóban kellemesen szórakoztatott; de végre ön is úgy van vele, mint a legnagyobb szónokok; amikor

megmondott mindent, nincs több mondanivalója,
— és mindent megmondott?

— Mindent, gróf ur, egyelőre mindent.

— Akkor jó éjszakát, kedves Beausire uram;
mikor szüksége lesz újabb tiz louisdorra, jól meg-
értsen, mindig ajándékképpen, keressen fel Bel-
levueben!

— Bellevueben, és keresni fogom Cagliostro
gróf urat.

— Cagliostro grófot? a világért se, mert nem
értenék meg; Zannone bárót keresse.

— Zannone bárót! — kiáltotta Beausire. —
Azt a génuai bankárt hívják úgy, aki két milliót
adott váltóra Monsieurnek.

— Meglehet.

— Hogyan, lehetséges?

— Hja, annyi üzletet kötök, hogy a dolog
nem jutott eszembe; de, csakugyan, azt hiszem,
emlékszem reá.

Beausire szinte kövé dermedt csodálkozásában,
de mindjárt megéledt, mikor a gróf utnak indult,
és nyomon követte lépteit.

Mikor kijutottak a temetőből, a gróf a Bas-
tille felé, Beausire pedig a Palais Royal felé vette
utját.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Melyben Gamain mester bebizonyítja, hogy csakugyan ő a mesterek mestere

Lafayette a király kívánságához képest utasításba adta, hogy Gamain lakatosmestert, bármikor jön, azonnal engedjék fel a királyhoz. Már néhány nappal a tábornok és XVI. Lajos beszélgetése után megjelent a lakatos a Tuilériák kapujánál. Vele jött a segédje is. Áthaladtak a folyosón és megmondották nevüket a komornyiknak: Gamain Miklós Claude lakatos, és Lecomte Lajos, a segédje.

A jelentés hallatára örömmel ugrott fel a király, eléjük sietett és így kiáltott nekik: — Oh! te vagy az, kedves Gamainom, nagyon örülök, hogy láthatlak; azt hittem, hogy elfeledkeztl rólam.

— Hát azért fogadott segédet? — mondotta Gamain; — helyesen tette, jogában állt, mert nem voltam itt. De nagy kár, — tette hozzá furfangos arckifejezéssel — kár, ugy-e, hogy a segéd még sem mester?

A segéd jelt adott a királynak.

— Mit gondolsz, szegény Gamainom, — mondotta XVI. Lajos — azt mondották nekem, hogy se közlről, sem messziről nem akarsz már többé látni; azt mondották, félsz, hogy veszélybe döntöd magad.

— Bizony, sire, láthatta Versaillesben, hogy senkinek sem volt ajánlatos, a barátai közé tartozni, s magam is láttam a sèvresi hidnál lévő

csapszékben, mikor megfésülték két testőr fejét. Nagyon csuf arcot vágtak szegények. Nem is csoda, mert a jó párisiak éppen akkor találkoztak velük az előszobájában, mikor látogatóba mentek felségedhez.

Borulat szállt át a király homlokán, és a segéd is lehajtotta fejét.

— De, ugy hallom, — folytatta Gamain — jobban mennek a dolgok, mióta visszatért Párisba és hogy most azt teszi a párisiakkal, amit akar. Oh, istenemre, nem csodálom, hiszen a párisiak oly ostobák és a királyné ugy tud hízkelni nekik, mikor akar!

XVI. Lajos nem felelt semmit; gyöngé piros-ság szállt az arcára és ugy látszott, a fiatalembert is nagyon kinosan érintik Gamain mester bizalmaskodó kiszólásai.

— Oh, tulajdonképpen nem is én voltak, aki nem akartam többé látni, — folytatta Gamain — mert minden hibái mellett mégis csak szeretem; de a feleségem folyton azt hajtotta: »Rossz ismerőseid vannak, Gamain, olyan ismerőseid, akik nagyon magasak neked; nem jó mostanában az arisztokratákkal találkozni. Van valami kevés vagyonunk, jól tesszük, ha vigyázunk reá; vannak gyermekeink, akiket még fel kell nevelnünk; és ha a dauphin is meg akarja tanulni a lakatosmesterséget, forduljon máshoz, ne hozzánk; van lakatos Franciaországban elég.

XVI. Lajos a segédjére nézett, elfojtott egy félig gunyos, félig bánatos sóhajt és így szólt:

— Hát igen, nincs lakatosban hiány Francia-

országban, de nincs köztük olyan lakatos, mint te vagy.

— Ezt mondta, sire, a mester is, mikor fel séged megbizásából elmentem hozzá, hogy ide hívjam, — mondotta a segéd; — azt mondtam neki: »A király éppen azzal van elfoglalva, hogy egy nagyon mesterséges zárat készít; segítségre volna szüksége; megemlítettek neki engem és magához fogadott, ami igen nagy megtiszteltetés nekem! De nagyon finom munka az, melyen a király most dolgozik. Mikor a zár reteszére került a sor, a munkás bizony zavarba jött!

— Hát nem is mindenki tud reteszt csinálni, — mondotta Gamain.

— Ugy bizony, — folytatta a segéd — azért is mentem önhöz, mert a király folyton csak Gamain mestert kívánta. Ekkor felkerekedtem, hogy majd elhozom én. De nehéz volt idehozni. Nem akart beugrani és csak akkor engedett, mikor hallotta, hogy olyan munkába fogtunk, mellyel nem boldogulunk s mikor tegnap átadtam neki a felségedtől kapott huszonöt louisdort. Ma reggel aztán eléje kötöttem a bőrkötényét, kezébe nyomtam a botját s végre itt vagyunk.

— Hozott Isten benneteket, — mondotta a király — most pedig, Gamain barátom, ne vesztegessük az időt, mert úgy látom, a dolgod sietős.

— Mindenesetre az, — felelte a lakatos; — magam is megigértem a feleségemnek, hogy ma este haza megyek... Lássuk csak, hol van a zár?

A király átadott a mesternek egy háromnegyedrészen kész zárat.

— Ahá, — mondotta Gamain — pénzes szek-

rényre való. És nem megy, mi? No, meglátjuk, hol van a bibi. Áhá, meg van már! A kulcs csak félig fordul meg a zárban. Tovább nem megy a tolla. Itt van a bibi.

XVI. Lajos és segédje sokatmondó pillantást vetettek egymásra, de azért úgy látszott, mintha osztatlan figyelemmel hallgatnák a mester magyarázatait.

— Nem is értem, hogyan nem vehette ezt észre! — folytatta Gamain. — Hogyan forduljon meg a toll, mikor már nincs helye. Ha százszor is Franciaország királya és százszor is mondja: akarom, a kulcs tolla még is azt feleli: én meg nem akarom.

— No de, ugy-e, Gamain, lehet segíteni a bajon? — kérdezte a király.

— Persze hogy lehet. Az ember balfelől meg-nagyobbítja a mozgási teret és bevágást csinál az alsó lemezen — s készen van vele.

— De a munka mégis eltart egy egész napot.

— Másnál eltart. Gamain két óra alatt elkészül vele. Feltéve, hogy kellőképen megöntözik a munkát.

— Oh hiszen egynémelykor kocintottunk is már egymással, öreg barátom. Megkapod a burgundi borodat. François, egy üveg burgundit hozzon!

— Jól van! — mondotta Gamain, és megnyalta az ajakát — ismerem már ezt a nevet. És ön mit csinál addig?

— A szekrényt, amelyre ezt a zárat szántam.

— No ez a munka inkább lesz önnek való. Jó mulatást!

— Jó munkát! — felelte a király. És bizalmasan intett Gamainnak a fejével, aztán eltávozott Lecomte Lajos nevű segédjével, vagy mondjuk inkább, Lajos gróffal, kit az olvasó minden bizonnyal felismert az állítólagos lakatossegédben.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Melyben beszélnek mindenről, csak a lakatosmesterségről nem

A csakis saját használatára szolgáló lépcsőn XVI. Lajos király visszatért lakosztályába. Dolgozószobájának asztalán Franciaország nagy térképe volt kiterítve. Azon a király kijelölte már az országhatárra vivő legrövidebb, legkényelmesebb utat.

— Végre egyedül vagyunk, kedves gróf — mondotta kísérlőjének. — Mindenekelőtt köszönöm odaadását, okosságát, mellyel dolgában eljár! Most pedig mondja meg hamar, mi hozta hozzám.

— Felsőged atyámhoz küldötte egyik tisztjét, Charny grófot. A gróf levelet hozott, mely csak bevezetésül szolgált, aztán előadta szóbeli megbizását. Ebben a dologban jöttem atyám parancsára Párisba. Tudom, hogy felsőged bizonyosságot akar szerezni arra nézve, hogy bármikor elhagyhatja Franciaországot s hogy ebben számíthat-e atyámra. Atyám alázatosan köszöni felsőgednek azt a bizalmat, mellyel megajándékozni méltóztatott.

— És mit szól a tervemhez?

— Azt mondja, nagyon kockázatos dolog és nagyon óvatosan kell végrehajtani, hogy sikerüljön.

— Azt hiszem, atyját ki kellene nevezni még más tartományok parancsnokává is, hogy jobban foghassa meg a dolgot.

— Neki is ez a véleménye, sire. Örülök, hogy felséged mondotta ki előbb, másképp olyan színe lehetne a dolognak, mintha atyám becsvágyó célokra használná ki ezt az alkalmat.

— Oh, ismerem Bouillé önzetlenségét. Mondott-e valamit arról, hogy melyik utirány volna a legalkalmasabb?

— Atyám mindenekelőtt attól fél, hogy már más oldalról is terjesztettek felséged elé terveket a szökésről s hogy a vállalkozást akkor veszélyeztethetné ezeknek a másoknak oktalansága vagy féltékenykedése.

— Figyelmen kívül fogok hagyni minden más javaslatot, kedves Lajos. Csak azt a célt szolgálják, hogy félrevezessék Lafayette éberségét s hogy annál inkább léphessünk a biztos utra. Azonkívül csak annyi megbízható embert vonok bizalmamba, amennyire a terv megvalósítása érdekében okvetlenül szükségünk van.

— Minthogy ezt a pontot tisztáztuk, felséged bizonyára megengedi, hogy előterjesszem atyám tervét. Felséged először is a Besançonon át vivő utat választhatja. Ott össze lehetne vonni egy sereget és egy svájci csapatot, aztán Burgundon át, hol sok a királpárti, Páris ellen lehetne menetelni.

A király olyan mozdulatot tett a fejével,

mintha azt akarta volna mondani, hogy más utirány inkább volna kedvére való.

— Aztán a Valenciennesen át vivő ut eshetik még figyelembe, sire, vagy valami más flandriai helység, melynek megbízható helyőrsége van.

Ugy látszott, ez sem felel meg a királynak.

— Aztán fontolóra lehetne venni az Ardenneken át Osztrák-Flandriába vivő utat. Végül nyitva állna még a Sedanba vagy Montmédybe vivő ut, honnan felséged vagy elhagyná Franciaországot, vagy Páris ellen fordulhatna.

— Hallja gróf, Besançon nagyon messze van: Valenciennesben Rochambeau, a megátalkodott demokrata intézkedik. Osztrák-Flandriát nem szeretem, mert nem vagyok Ausztria barátja. Ennek a birodalomnak egyébként most elég baja van magával, tehát nem kívánatos reá nézve sem, hogy feszült helyzetbe jusson Franciaországgal. Montmédy nincs nagyon messze és atyjának hatalmi körébe esik, tehát e mellett az utirány mellett döntök.

— Véglegesen elhatározta már felséged, hogy ez legyen a menekülés utja? — kérdezte a fiatal Bouillé.

— Elhatározni még nem határoztam el semmit, — felelte XVI. Lajos. — Minden a körülményektől függ. Ha a királyné és gyermekeim ismét oly veszedelemben forognának, mint október 6-án, akkor elhatározom magam, még pedig visszavonhatatlanul. És hogy gondolkozik atyja magáról az utazásról?

— Azt tartja, hogy a veszedelmeket lehetne csökkenteni. Felségednek Madame Royale-lal, és

Madame Elisabeth-tel kellene utaznia, a királynénak pedig a dauphinnel, úgy, hogy...

— Nem lehet! — vágott közbe XVI. Lajos. — A királynétól semmi esetre sem válok meg. Ha atyja meg akar menteni bennünket, akkor mentsen meg bennünket együtt, vagy pedig az egész dolog abbanmarad.

A fiatal Bouillé meghajolt.

— Mikor elérkezik a pillanat, felséged kegyeskedjék kiadni parancsait; azokat aztán pontosan követni fogják. Bátor vagyok megjegyezni, hogy bajos lesz olyan kocsit találni, melyben ő felségeik, gyermekeik, madame Elisabeth és két vagy három szolga elhelyezkedhetnek.

— A kocsit már megrendeltem, — felelte XVI. Lajos. — Nézze, itt ezen a térképen megjelöltem már kipontozott vonallal a Montmédybe vivő utat. Három ut visz oda. Melyiket tartja atyja legjobbnak?

— Azt, amelyik Reimson és Stenayn visz át, sire, mert ott van az egyetlen csapat, mely még teljesen megőrizte hűségét, a Royal-Allemand ezred.

— De engem Reimsban koronáztak s okvetlenül felismernének ott — vetette ellene a király. — Nem, ezt a pontot illetőleg is kész a határozatom. A Chalons-varennesi ut mellett döntöttem. A csapatokat a Chalons és Montmédy közé eső városokban fogjuk szétosztani. Az előbb említett városban várhatna engem az első osztag. De csitt, lépteket hallok a lépcsőn... Gamain jön; menjünk eléje, hogy ne lássa, hogy nem a szekrény-nyel, hanem mással foglalkoztunk.

Igy szólva, a király kinyitotta a titkos lépcső ajtaját. Ideje volt, mert a lakatosmester, kezében a zárral, már a legalsó lépcsőfokon állt.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Melyben bebizonyosodik, hogy csakugyan Isten őrzi a részeg embereket

Nyakig a burgundi borral, melyet bőségesen öntött fel a garatra, Gamain mester hazafelé indult. Mikor átment a quai de la Savonnerien, nagyon elevenen folyt az élet a sok apró korcsmában, melyet Páris polgárnépe oly szívesen keresett fel akkoriban.

A lakatos habozva állt meg az első csapszék előtt; de győzött benne a jó elhatározás, és Gamain tovább ment. A második előtt megint erőt vett rajta a kísértés. De még a lépcsőn visszafordult. Csakhogy annyi volt ott egymásután a csábító helyiség, hogy végre mégis elbukott.

Mindenesetre derekasan tartotta magát, beérte egy pohárral. Mikor bement, az ajtó közelében leült valaki és várt. Mikor Gamain visszament az ajtó felé és tovább baktatott az uton, az az ember is felállt és nyomon követte.

A következő csapszékben a lakatos már nem érte be egy pohárral. Ugy látszott, hogy az idegen, ki árnyék módjára követte, nagyon meg van nyugodva benne, hogy ezuttal hosszabb ideig kell türelmeskednie. Végre megjelent Gamain, és a másik megint csak a sarkában járt.

A mester ekkor már kissé támolgott, a ré-

szeg emberek szokott módja szerint. Ügyesen kombinált görbe vonalban minden különösebb akadály nélkül átjutott Passy városkapuján. A város határán túl csakhamar elfogytak a korcsmák, de Gamain számot vetett ezzel és bölcsen egy üveg bort vitt magával az utra. Időről-időre szájjához emelte az üveget és közben jókorákat kurjongatott. Mikor pedig kifogyott a bor az üvegből, már nem kurjongatott, hanem inkább káromkodott.

— Szégyen, gyalázat, — dohogta — vinkót adni olyan mesternek, mint én vagyok. Ezentul csak javítsa ki a zárait ő maga azzal a bitang segédjével!... Hamisított bort adni a régi barátjának, egy mesternek! Piha! Próbáljon csak még egyszer hívni, hogy javítsam meg a zárait; azt mondom majd a semmirevaló segédjének: »Jó éjszakát, tisztelt uram, ő felsége csak javítsa ki a lakatjait maga!« Oh én szerencsétlen! azt hiszem, elmérgeztek.

És alig, hogy kimondotta, harmadizben vágódott végig a piszkos kövezeten. A két első alkalommal még a maga erejéből tápáskodott fel. Harmadszorra, kétségbeesett erőfeszítések után, be kellett ismernie magában, hogy a vállalt feladat meghaladja erejét, s úgy látszott, egy sóhaj-tással elhatározta magában, hogy közös földanyánk keblén tölti el az éjszakát.

Ugy látszott, az ismeretlen csak erre a pillanatra várt. Óvatosan közeledett hozzá, megkezdte az összerokkadt nagy férfit és egy fiákert szólított oda s így szólt a kocsisnak: — Barátom, itt fekszik a segédem, utközben rosszul lett. Itt

van ez a tallér, tegye fel a szegény ördögöt a kocsijába és vigye a sèvresi hidnál levő csapszékbe! Én majd felszállok a bakra.

A kocsi egy óra mulva megállt a mondott csapszék előtt. Tíz perccel azután Gamain mester és az ismeretlen ott ült az ivóban, azaz, hogy az ismeretlen ott ült, a lakatos pedig öntudatlanul lógott a széken.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Mit nem tesz a véletlen

A korcsmáros két üveg bort meg egy üveg vizet tett az asztalra, aztán magára hagyta vendégeit, mert le akart feküdni. Az idegen kinyitotta az ablakokat és egy üvegcsét szolgáltatót a részeg emberrel. Az kinyitotta a szemét és nagyot tüszentett. Aztán dohogva mondotta: — Mérget itattak velem! — és megint összeroppant, és így ismétlődött meg egynéhányszor.

— Mérget bizony! — hagyta reá az idegen, mikor annyira volt vele, hogy megérthette szavát. — De szerencsére itt vagyok az ellenméreggel. Igya meg ezt, mester.

Néhány cseppet töltött egy kis üvegből egy pohár vízbe és megitta az egészet Gamainnal.

— Oh, — dadogta Gamain — van itt mit inni, már pedig inkább iszom a szájjammal, mint az orrommal. — Mohón kortyantotta fel a pohárba töltött italt. — Az ördögbe! — kiáltotta, mert az idegen oldott ammoniákat töltött a vízébe. — Micsoda kotyvalékot ad nekem?

— Olyat, amivel megmentem az életét.

— Jól teszi, ha megmenti az életemet, de nincs igaza, mikor ezt italnak mondja, — felelte a lakatos.

Ujra tüszentett, félrehuzta a száját és ég felé emelte a szemét. Aztán körülnézett, reáismert az ivóra, melybe mindig betért, mikor Versaillesből Párisba ment, és megnyugodva mondotta: — Ahá, most már tudom, hol vagyok.

— Nekem köszönheti, — mondotta az asztaltársa.

— Magának? Hát kicsoda maga?

— Kurta emlékezete van, Gamain mester.

A lakatos bámészul nézett az idegenre, megdörgölte a homlokát, kis ideig dörmögött valamit magában, aztán így szólt: — Az ám! október 6-án, mikor a király Párisba ment, itt ültünk együtt ketten. Ide a kezét, puskaműves!

Kezét szoritottak.

— De hol itta le magát ennyire? — kérdezte a puskaműves. — Ugy szedtem fel az országuton. Nézzen csak magára.

— Ördög és pokol! — dörmögött Gamain. — Odáig lesz a feleségem, hogy a legjobb kabátomat vettem magamra. Mondotta is, hogy: jó lesz a régi gunyád is a Tuilériákba.

— Mit nem mond! — kiáltotta a puskaműves. — A Tuilériákba? A királyhoz? Tehát mégis van valami a dologban? Azt hittem, csak részegségében mondja. Akkor igaz a dolog a segédjével is, aki faképnél hagyta?

— Micsoda? beszéltem a segédről is? — kérdezte Gamain meghökkenve.

— Mondom, hogy az országu-tról szedtem fel egy kocsi-ba ültettem, hogy elhozhassam ide. Elég bajom volt, míg kijózanítottam. Mennyi furcsa dolgot nem mondott önmagáról! Azt mondotta, hogy a segéd, az a bitang, az oka mindennek — a neve bizony már nem jut eszembe.

— Lecomte Luisnak hívják, — dörmögte Gamain.

— Igaz. Annak a Lecomte Lajosnak lett volna kötelessége, hogy visszavigye magát Versaillesbe és mégis cserben hagyta.

— Lehet, hogy mondtam.

— Hogyan? Csak nem akarja kétségbe vonni? Tudja, az aféle titkolódzás néha veszedelmes ám a mostani világban. Ha más emberrel volna dolga...

— No persze, de hát mi jóbarátok vagyunk!

— Mondhatom, nem sok bizalommal van a jóbarátjához. Előbb azt mondja, hogy igen, aztán meg azt, hogy nem. Ugy tesz, mint mikor először találkoztunk. Akkor is olyan mesét akart elhitetni velem, amit csak egy számmal hitethetett volna el.

— Hogyan? — kiáltotta Gamain elcsodálkozva. — Miféle mesét?

— Hát arról a titkos ajtóról szóló dajkamesét. Hogy egy előkelő ur házában vasalta volna meg azt az ajtót, és hogy az a nagy ur még a nevét sem mondotta meg magának.

— Most is ajtóról volt szó. Csakhogy nem lépcsőajtóról, hanem egy szekrény ajtajáról. A király zárat akart készíteni, de nem boldogult vele. Persze, mindjárt szükség volt Gamainre és elhívott azzal a segéddel, akit maga mellé vett — egy

legénykével, aki, ha lehet, még kevesebbet ért a mesterségéhez, mint ő maga. A kófic huszonöt louisdort adott a király megbízásából, hogy jöj-jek, ugy aztán odamentem. Kössenek fel, ha nem igaz!

— Tehát ez az a huszonöt louisdor, mely a zsebében van?

— Micsoda? hogyan tudja, hogy pénz van nálam?

— Mondottam már, hogy nem volt eszén, mikor az országuton találtam.

— Az ördögbe! — kiáltotta Gamain és hamar a zsebébe nyult.

— No, no, olvassa csak meg, mondotta mosolyogva a puskaműves. — Győződjék meg, hogy nem hiányzik belőle semmi.

Gamain csakugyan teljes összegben megtalálta zsebében az aranyakat.

— Hm, — dörmögte — no persze, csak hogy nem ezt hozta az a semmirevaló, mert ezt csak ma kaptam a királytól.

— Micsoda? ötven louisdort egy zár igazításért? Ördögség van a dologban, mesterem.

— Magam is a'mondó vagyok, jegyezte meg Gamain. — Gyanus volt nekem az a segéd. Megkérdezhettem volna tőle, hogy hol dolgozott már. Igaz, jól állt kezében a reszelő és tudott bánni a tüzes vassal is. De oly fehér volt a keze. Egy álló óra hosszáig moshatnám a kezem, még sem lenne olyan fehér, mint az övé.

— Vajjon mit is csinált a királynál? — kérdezte a puskaműves, — mert megint legfontosabb pontjára akarta terelni a beszélgetést.

— Ugy látszott, mintha várna bennünket, mindjárt felvezettek a műhelybe mindkettőnket. Én tüstént kézbe vettem a zárat. A király kiment a segédjével, munkába venni azt az ajtót, melyhez a zár tartozott.

— A fölépcsőn ment-e le?

— Nem, hanem a kis lépcsőn, mely közvetlenül a dolgozószobájába visz le. Gondoltam is magamban, hogy a szekrény csak ürügy lehet. Mikor végeztem a dolgommal, lesompolyogtam és váratlanul akartam betoppani, hogy lássam, mi titkos dolguk lehet egymással. De ők is résen voltak. Mielőtt a szoba ajtajához értem, a segéd már elém jött. »Végeztem«, mondtam a királynak. »Mi is«, felelte, a király. »Jer ide, van még valami dolgom számodra«. Sietve vezetett át a dolgozószobáján, de én körülnéztem és láttam, hogy egy nagy térkép van az asztalán, azt hiszem, Franciaország térképe volt. Három sor gombostű volt beléje tűzdelve — a dolog úgy festett, mintha három hadsereget akart volna jelenteni.

— Meg kell hagyni, mesterem, hogy okos ember maga, — mondotta a puskaműves. — Öröm hallgatni, mikor elmond az embernek valamit. E szerint azt hiszi, hogy egyáltalában nem dolgoztak a szekrényen, hanem csak a térképet nézték?

— Egészen bizonyosan tudom, mert a királynak is volt a kezében egy olyan gombostű, melyeket a térképen láttam, és a fogát piszkálta. De azért ott volt a szekrény is!

— Mit nem mond! Ugyan hol?

— Annak a belső folyosónak a falán, mely a király hálófülkéjéből visz a dauphin szobájába.

— Nevezetes dolog, mesterem! És nyitva volt?

— Már hova gondol! Meg sem látta volna.

De a király így szólt hozzám: »Gamain, megbírom benned. Még senkinek sem árultam el titkomat, de neked megmondom«. A segéd ott állt és égő gyertyát tartott a kezében, mert sötét volt a folyosón. »Nézz ide«, mondotta a király és kiemelt egy részt a fal deszkaborításából, akkor aztán megláttam egy kerek, körülbelül két láb széles lyukat. Mikor látta, hogy csodálkozom, alattomban intett a segédjének és így szólt hozzám: »Látod, ezt csináltam ide, hogy elrejtsem a pénzemet. Ide szereld a zárat, de úgy, hogy megint eléje lehessen tenni a deszkafalat, a nélkül, hogy bármi is látszanék belőle. Ha segítségemre lehet ez a fiu, megteheti. De ha egymagad is boldogulsz vele, akkor más munkát adok neki.«

— »Óh, sire«, feleltem »nincs ehhez segítségre szükségem. Három óra alatt elkészülök vele«. — A fiut aztán már nem láttam, a király egyedül jött oda, mikor a három óra elmúlt. Büszkén mutattam meg neki munkámat. Az ajtó oly simán és nesztelenül nyílt ki és csukódott be, hogy öröm volt nézni. »Jól van«, mondotta a király, »most pedig segíthetsz még megolvasni a pénzt, melyet oda akarok tenni«. Négy louisdossal tele zsákokot hozatott s megszámláltam egy milliót, ő is egyet. Aztán adott nekem 25 louisdort, mintha nem volna benne semmi szegény, egy milliót számláltatni meg egy szegény családapával, aztán oly kevésvel törölni ki a szemét. A borralalót min-

denesetre elfogadtam és kértem még enni valamit. Abban a pillanatban egy titkos ajtón belépett a királyné s hozott bort és kalácsot. »Kedves Gamain,« mondta, »látom hogy szomjas, igya meg ezt a pohár bort, ha pedig éhes, egye meg ezt a darab kalácsot«. Egy pohár bort adni olyan embernek, aki szomjas — egy szelet kalácsot olyanak, aki éhes! Mit szól hozzá, barátom? Mindenesetre elfogadtam és megittam bort. A kalácsot a zsebkendőmbe csavartam. Gondoltam, hogy ami nem kell az apjuknak, megkaphatják a gyermekek. Jobban tettem volna, ha otthagytam volna a bort.

— Hogyan, Gamain mester? — kérdezte a puskaműves.

— Azért, mert méreg volt benne, — felelte a lakatos. — Hogy ne mondhassam meg senkinek, hova rejtették a kincsüket, el akartak tenni az utóból. Maga megmentett azzal, hogy ellenmérget itatott velem. Ide még egyszer a kezét, puska-műves barátom! Életre-halálra barátságot kötötünk!

Gamain mester hajnali két órakor érkezett haza Versaillesbe a huszonöt aranyával. A puska-műves ott maradt a sèvres-i csapszékben, elővett a zsebéből egy jegyzőkönyvecskét és belejegyezte a következőket: »a király hálófülkéje mögött a belső folyosón, mely a dauphin szobájához visz, vasszekrény a falban. Kinyomozandó, hogy az az állítólagos segéd, ki Lecomte Louisnak mondja magát, nem »le comte Louis«-e inkább, vagyis Louis gróf, Bouillé márki fia, ki tizenegy nappal ezelőtt érkezett Metzről Párisba.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Guillotin ur gépe

A társadalom minden osztályával fentartott összeköttetéseinél fogva Cagliostro két nap mulva már tudta, hogy Bouillé gróf november 15-én, vagy 16-án Párisba érkezett és megjelent a király előtt. Tudta, hogy 22-én lakatossegédnek ajánlkozott fel Gamain mesternek, hogy negyednapra Versaillesből Párisba ment vele, ott minden nehézség nélkül bevezették a királyhoz, a Tuilériákbl pedig két órával előbb ment el, mint Gamain; végül pedig tudta, hogy még aznap este váltott lovakon Metzbe utazott.

De most vessünk egy pillantást Beausire urra. A temetői találkozás után hazament és üresen találta lakását. Cagliostrot vette gyanuba, hogy ő szöktette meg Nicole kisasszonyt, és Bellevueba sietett, hol azonnal bevezették Zannone báró szobájába. De mikor szemtől-szemben állt a gróffal, kissé mégis inába szállt a bátorsága. Még annyit sem mert neki mondani, hogy adja vissza a kedvesét.

— Ugy van — mondotta Cagliostro egész nyugodtan, mintha eltalálta volna gondolatát — elvittem magammal Nicole kisasszonyt a Saint-Claude-utcai házamba. Megint elfoglalta ott az egykori lakását.

Beausire ur nagy kedvet érzett magában, hogy kieressze a hangját és visszakövetelje Nicole kisasszonyt; de Cagliostro néhány szót ejtett arról a bizonyos szerencsétlen portugál históriáról,

mely állandóan Damokles kardjaként függött a volt altiszt feje fölött, és Beausire hallgatott.

Mikor pedig mégis bátorkodott némi kétségeit fejezni ki, hogy Nicole kisasszony csakugyan a Saint-Claude-utcában volna, a gróf azonnal fogatott, Beausire urral együtt odavitette magát, bevezette belső termébe, s félretőlva egyet a falon függő képek közül, módot adott reá, hogy egy ügyesen elhelyezett nyíláson át megpillanthassa Nicole kisasszonyt. Beausire látta, hogy valósággal királynői díszbe öltözötte, nagy karosszékben ül és olvas valamit. Mellette játszott remek játékszerrel a fia, oly szép ruhában, mint egy királyfi.

Beausire úgy érezte, hogy megdobban mellében a szerető és az apa szive; megfogadott mindent, amit a gróf kívánt, az pedig, ígéretéhez képest, megengedte Beausire urnak, hogy azokon a napokon, mikor érdekes ujdonságokkal jelentkezik, az arannyal kifizetett díján kívül elvehesse a szerelem jutalmát is Nicole kisasszony karjai közt.

Igy aztán a gróf és Beausire kívánsága szerint történt minden december hó közepéig. Ekkor, egy reggelen kopogtatást hallott Gilbert doktor az ajtaján. Kinyitotta az ajtót, és Cagliostro állt előtte.

— Bocsássa meg, doktor, hogy ily korán alkalmatlankodom, — szólott hozzá a gróf — de el akarnám vinni magammal arra az emberbaráti próbára, melyre nem nagyon régen már felhívtam figyelmét.

Gilbert nem emlékezett reá.

— Siessen, — sürgette Cagliostro — hat óra már, nem vesztegethetjük az időt.

A doktor már fel volt öltözködve. Letette a tollat és fejére tette a kalapot, aztán együtt szálltak fel Cagliostro kocsijára. A kocsis tudta már, hova kell vinnie az urakat.

Negyed óra mulva egy nagy négyszögletű udvarban állt meg a kocsi. A falakon vágott kis ablakokról megismerte Gilbert, hogy börtön, s mikor jobban oda nézett, tudta azt is, hogy a Bicêtre udvara. Negyed hét óra volt. A téli reggel félhomályában még kietlenebb volt az a hely, mint bármikor. Nagyon hideg volt, finom eső cseppjei verték a falakat.

Az udvar közepén öt ács ismeretlen, különös formájú gépet állított fel egy kistermetű, feketébe öltözött ur utasításai szerint. Gilbert meghökken. Abban az urban Guillotin doktorra ismert, kivel egyszer már Maratnál találkozott.

A kis ember is megismerte a két urat. Ugy látszott, örül érkezésüknek. Feléjük tartott és köszöntötte őket.

— Szép öntől, báró, hogy eljött, és magával hozta Gilbert doktor urat is, — mondotta. — Nevezetes dolgot fognak látni. Minden gép között, melyet valaha ember feltalált, ez a gép a leghasznosabb az emberiségre nézve.

Felnézett az állványra, melynek gyilkos formája öt elragadtatással, Gilbertet borzadállyal töltötte el. — Cagliostro egykedvű pillantásokkal nézte; Lorenza halála óta kővé dermedt a szive.

A gép alépitményét a deszkákból összerótt dobogó tette, melyre lépcsőn kellett felmenni. A dobogó egyik végén, a lépcsővel szemközt, tiztizenkét láb magas két cölöp emelkedett, melyek-

nek belső felén egy-egy felülről lefelé vájt hézag futott végig. A két cölöp közt félhold formájú bárd függött, mely úgy volt elhelyezve, hogy a hézagokban fel s alá futhatott. Fenn rugószerkezet tartotta ezt a bárdot; ha félretolták a rugót, a bárd lehullott. A cölöpök alján egy fatönk állt, olyképpen faragva, hogy reá lehetett helyezni egy ember fejét és nyakát.

Aközben, hogy Guillotin a készüléket magyarázta nézőinek, megjelent még két ur, kiknek jelen kellett lenni e gép első próbáján. Egyikök Louis doktor, a királyné volt udvari orvosa, másikuk Girard városi építőmester volt. Oldalról egy másik csoport foglalt állást: négy ember, ki szerény tartással, kalapját kezében tartva, állt egy helyben. A legidősebb, egy körülbelül ötven éves, nagy termetű férfi, Samson Károly Lajos, Páris hóhéra volt, kinek családjában már századok óta apárólfiaura szállt a szörnyü hivatal. A második a négy ember közt ehhez képest fia és leendő utóda, a másik két ember a két segédje volt. Nem gyanították ebben a pillanatban, hogy nagyon rövid idő múlva az a tisztesség éri őket, hogy egy királyon próbálhatják ki művészetüket. Most kissé bizalmatlan pillantásokkal nézegették az új gépet. Mert ha a kormány elfogadja Guillotin ur találmányát, a hóhéri hivatás nagyon sokat veszít nimbusából; mert hiszen akkor nem kell többé lesujtani a villogó pallossal, hanem egyszerűen csak meg kell nyomni egy rugót, amit akárki más is elvégezhet.

Az ácsok végeztek munkájukkal. Várakozásteljesen pillantottak a nézők Guillotin doktorra.

— Már csak Cabanis doktor hiányzik, — mon-

dotta Guillotin doktor. — Mihelyt megérkezik, hozzáfogunk.

Alig mondotta ki ezeket a szavakat, ismét kocsi járt be az udvarra és Cabanis doktor szállt ki belőle. Köszöntötte a jelenvolt urakat és kezet szorított Guillotin kartársával. Az intett a börtön felé s az egyik ajtóból kilépett két ember. Zsákot hoztak, melynek körvonalai elárulták, hogy emberi tetem van benne. A börtön rácsos ablakaiban sápadt arcok jelentek meg: hivatlan nézők, kik iszonyodva várták a készülő rémes jelenetet.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Fogadóest a Flóra-pavillonban

Ugyanaznap este, vagyis december hó 24-én, karácsony estéjén, fogadóest volt a Flóra-pavillonban. Minthogy a királyné nem akarta saját lakosztályában fogadni vendégeit, helyette Lamballe hercegnő fogadta őket, míg a királyné be nem lépett. Akkor aztán ép oly szertartásosan és ünnepélyesen folyt le minden, mint régente.

Charny Izidor, ki visszatért Turinből, a dél előtt folyamán kihallgatásra jelentkezett a királynál és a királynénál. Különösen Mária Antoinette fogadta nagyon kegyesen; Olivér elment, tehát örült, hogy legalább kedvesének öccsét láthatja magánál.

Charny Izidor azt a sürgős tanácsot hozta Artois és Condé hercegektől, hogy vegyék igénybe Favras márki hű szolgálatát és menjenek Turinba.

A királyné egy óra hosszáig tartotta magánál

Izidort és meghívta a fogadóestre is. A hercegek tervéről nem nyilatkozott, hanem csak megbizta Charnyt, hogy biztosítsa kegyéről Favras urat.

Charny meglátogatta a márkít és közölte vele, mi mondani valója van számára a hercegeknek: aztán bátyjának szobájába ment, mely Olivér távolléte alatt neki állt rendelkezésére, kissé pihent, aztán Lamballe hercegnő lakosztályába sietett.

Monsieur, de la Chatre, d'Avary, Narbonne gróf már ott voltak; nemsokára azután megjelent Lamet, Ambly, Castries Fersen, Suleau, az Actes des Apôtres (Apostoli hiradások) című szellemes lap szerkesztője, megannyi hűséges lélek, de valamennyien tüzes, jóérzésűekben kissé eszeveszett emberek.

Izidor egyet sem ismert közülök, de mikor kimondották a nevét, valamennyien nyújtották kezüket. Ráadásul híreket is hozott a külföldről s ezeknek a családoknak hozzátartozóik voltak odaát a hercegek környezetében.

Charny után Suleau jutott szóhoz. Aznap a nemzetgyűlésen járt és hallotta, mily dicsérrettel áradozott Guillotin doktor gépének előnyeiről. A nagy emberbarát fölöttébb meg volt elégedve a Bicetre-fogház udvarán reggel végbevitt kísérletek eredményével és indítványt tett, hogy a kivégzés minden eszköze, az akasztófa, a kerék és a máglya helyett, melyek eddig a nép rémei voltak, ezentul csak az ő gépét használják. A nemzetgyűlés, mint Suleau jelentette, hajlandó volt hozzájárulni ehhez az indítványhoz. Suleau előadott egy gunyverset is Guillotin találmányáról és közderűtséget keltett vele.

E beszélgetés közben lépett be az uralkodópár. A szegény király már rég hallott ily jó ízű kacajt. Mikor belépett, a kacaj természetesen elhallgatott és hódolatteljes némaság állt be helyette. El is határozta a király, hogy megkérdi, mi volt a nagy jókedv oka.

Lamballe hercegnő és madame Elisabeth a királynét köszöntötték. Monsieur a bátyját üdvözölte.

— Nem lehetne-e külön szobában játszanunk a királynéval és néhány meghitt emberrel, — kérdezte — hogy ezzel az ürüggyel zavartalanul táncskozhassunk?

— Nagyon szivesen, kedves öcsém, — mondotta XVI. Lajos. — Csak intézd el a királynéval.

Monsieur Mária Antoinettéhez tartott, ki Charny Izidorral beszélgetett.

— Hirt hoztam Favrastól, felség — mondotta éppen Izidor, mikor a provencai gróf hozzájuk lépett.

— Kedves sógornóm, — mondotta Monsieur — a király szeretne whistezni négyesben s velem együtt Felséged ellen. Felségedre bizza, hogy kit választ partnerének.

— Jöjjön Charny, — mondotta Mária Antoinette gyorsan. — Játék közben majd beszélhet Turinról.

— Turinban volt? — kérdezte Monsieur.

— Ugy van, hercegem, és éppen most jövök a Place Royale egyik házából, hol oly emberrel beszéltem, ki hódoló engedelmességgel viseltetik ő felségeik és királyi fenséged iránt.

Monsieur elpirult, köhécselt és elment. Óva-

tos uriember volt s a fiatal főur vérmes egyénisége kissé kellemetlenül érintette. Míg néhány szót váltott meghitt emberével, de la Chatre urral, a király üdvözölte a jelenlevőket, aztán visszavonult abba a szobába, ahol játszani akartak. Helyet foglalt az asztalnál, aztán körülnézve, kereste a negyediket. Ekkor vette észre Charny Izidort.

— Áh, — kiáltotta — ön fogja helyettesíteni bátyját? No, nem találhatott volna önnél jobb helyettesítőt!

A kártyát kiosztották. Hozzáfogtak a játékhoz. Mária Antoinette Monsieurhoz fordult.

— Sógor uram, a gróf megmondotta önnek, hogy Turinból érkezett?

— Igen, tett aféle célzást, — felelte Provence.

— Artois és Condé sürgősen hívnak bennünket, hogy szintén menjünk oda.

A király türelmetlenségre valló mozdulatot tett. Madame Elisabeth, ki széke mögött állt, lehajolt hozzá és a fülébe sugta:

— Kérem, kedves bátyám, hallgasson!

— Te is, hugom? — mondotta neheztelve a király.

— Én sokkal inkább, mint bárki más, kedves Lajosom, — felelte a hercegnő. — Mert sokkal jobban szeretem önt, mint a többiek mind, és aggodom érte.

— Sőt hozzá tettem, — mondotta Izidor — hogy meglátogattam a Place Royale-on egy urat és egy óránál hosszabb ideig tartózkodtam nála. Nemes ember ő, sire, s kész meghalni felségedért, mint mi valamennyien is. De vállalkozóbb szellemű,

mint mi valamennyien vagyunk és elkészített egy tervet . . .

— Mondja meg, kinek hívják, gróf, — vágott szavába a király.

— Favras márkinak, sire.

— Csakugyan, gróf ur? Ismerjük már. És hisz az odaadásában?

— Kezeskedhetem érte, mint saját magamért, felség. Természetesen más kérdés, hogy terve jó és kivihető-e. Arról nincs itéletem. De tervét gondosan készítette elő és kész minden pillanatban megvalósítani. Elég, ha felségeitek intenek, s holnap már Peronneban lehetnek.

A király hallgatott. Monsieur összegyűrte egyik kártyáját.

— Sire, — mondotta a királyné — hallotta-e, mit mondott a gróf?

— Ugy van, hallottam, — felelte XVI. Lajos rosszkedvűen.

— És ön sógor uram? — fordult Mária Antoinette Monsieurhoz.

— Ép oly kevésbé hallok nagyot, mint a király, — mondotta Provence.

— Nos, azt hiszem, javaslatról van szó. Elvégre nyilatkozni kell róla, — folytatta a királyné.

— Mindenesetre, — jegyezte meg Provence — még pedig csábító javaslatról.

XVI. Lajos éles pillantást vetett öccsére.

— És ha én elutazom, — mondotta — velem tart?

Monsieur elsápadt.

— Semmiesetre sem vagyok felkészülve reá,

— hebegte zavarodottan — nem tettem semmi előkészületet . . .

— Nincs felkészülve reá? — szólt XVI. Lajos.
— Hiszen ön adta reá a pénzt Favras márkinak. Hiszen óráról-órára kapta a jelentést a készülődések előrehaladásáról. Most pedig úgy tesz, mintha az összeesküvésről nem tudna semmit.

— Összeesküvésről? — kérdezte Provence. —
Hogyan?

— Igen, annak rendje és módja szerint való összeesküvésről, még pedig olyanról, mely fejébe fog kerülni az ön Favras márkijának, ha nem menti meg, mint ahogy megmentettük mi Bezenvalt. Tegye meg a magáét, míg nem késő!

— Ha a király megmentette Bezenval urat, meg fogja menteni Favras urat is.

— Nem, mert amit képes voltam megtenni az egyikért, nem leszek képes megtenni a másikért is. Azonkívül pedig Bezenval ur az én emberem volt, mint ahogy Favras ur az öné. Mentse meg ki-ki a magáét, akkor mindketten megtettük a kötelességünket.

A király felállt; de a királyné visszatartotta és így szólt:

— Sire, akár visszautasítjuk, akár elfogadjuk, Favras urnak válaszadásra vagyunk kötelezve. Mit feleljen Charny ur a király nevében?

— Azt fogja felelni, — jelentette ki XVI. Lajos:
— A király nem engedheti meg, hogy megszöktesék. — És kiment a szobából.

— Ez azt jelenti, — jegyezte meg Monsieur,
— hogy ha Favras márki engedelme nélkül szöktesi meg a királyt, nagyon szívesen veszik tőle,

azzal a feltétellel, hogy a szöktetés sikerül; mert ha nem sikerül, akkor tőkfilkó, és a politikában a tőkfilkó kétszeres büntetést érdemel.

— Charny ur, — mondotta a királyné — sietve látogassa meg Favras urat még ma este és ismétlje meg előtte a király szavait. Ő aztán magyarázza a király kijelentését úgy, amint akarja. Menjen!

A vicomte, ki a király válaszát és a királyné felhívását kettős beleegyezésnek vette, fogta a kalapját, kisietett, fiákerbe szállt és azt mondotta a kocsisnak:

— Place Royale 21. szám.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Amit a királyné husz évvel azelőtt látott a Taverney-kastélyban

Eközben a király visszatért az ifjúsághoz.

— Uraim, — szólította meg a fiatalokat — már előbb is meg akartam kérdezni, miért nevetek oly jóízűen, mikor beléptem. Szabad nekem is tudni?

— Oh, sire, — felelte Lamet ur — a nemzetgyűlésen mulattunk. Egy bizonyos Guillotin doktor a mai ülésen egy nagy találmányát ajánlotta fel ajándékul a nemzetnek.

— Ah, igen! én is hallottam már róla. Ha nem tévedek, a gonosztevők kivégzésére szolgáló gépről van szó.

— Ugy van, sire — felelte Suleau — s én éppen azt indítványoztam, hogy találmányának

megbecsüléseképpen és ez emberre való örök emlékeztül guillotienak nevezzük el azt a készüléket.

— Nevetnek azon a gépen uraim? — mondotta a király. — De ha csakugyan megvan az a tulajdonsága, hogy megkiméli a szenvedéstől azt a szerencsétlent, kit halálra ítélték, akkor sem mondanák jó találmánynak? Azt hiszem, a gépet ma reggel próbálták ki a Bicêtreben. Nem volt jelen egyikük sem?

— Én jelen voltam, felség, — felelte egy komoly hang.

XVI. Lajos megfordult és Gilbert doktort pillantotta meg, aki e beszélgetés közben lépett a terembe.

— No, és sikerült a kísérlet? — kérdezte a király.

— Az első nagyon rendben folyt le, sire, de a harmadiknál a gép ugyan összezúzta a nyakcsigolyát, de késsel kellett segíteni, hogy teljesen elválasszák a fejet a törzstől.

Minden vidámság elnémult, a fiatal urak borzadva néztek egymásra.

— Hogyan, sire? — hebegte Lamet. — Három embert végeztek ki ma a Bicêtre-ben?

— Három holttest volt, melyet a rendőri kórház bocsátott rendelkezésre a kísérlethez, — felelte XVI. Lajos. — Mi a véleménye, doktor, a gépről?

— Semmi kétség, nagy haladást jelent a halálbüntetés végrehajtására eddig alkalmazott módokkal szemben. De a harmadik próbánál közbejött eset azt bizonyítja, hogy még tökéletesíteni kell.

— Hogyan fest az a készülék? — kérdezte

XVI. Lajos, ki mestersége iránt való kedvtelésénél fogva nagyon érdeklődött minden iránt, aminek valami köze volt a technikához.

Gilbert hozzáfogott a készülék leírásához, de a király nem alkothatott róla magának pontos képet.

— Doktor, — vágott a szavába — van ott tinta, toll és papiros. Rajzolja le, akkor jobban látjuk, miről van szó.

— Mindenki a király és Gilbert köré csoportosult. Gilbert vázlatot készített a gépről s a király figyelemmel kísérte vonalait.

— Ki tudja, — dűnyögte Suleau — hogy egyikünknek vagy másikunknak nem lesz-e szerencséje, frigyét kötni Guillotine kisasszonnyal. Mindenesetre kedves dolog, ha az ember tudja előre, milyen a menyasszonya.

Gilbert lerajzolta a dobogót, a lépcsőt, a két cölöpöt, a tönköt és a magasban függő bárdot. Nem volt már semmi hiány a vázlaton.

— Egyáltalában nem csodálom, — mondotta a király, mikor a doktor letette kezéből a tollat — hogy a kísérlet balul sikerült. Hogyan is lehet félholdalakura formálni olyan bárdot, melynek valami keménységet kell áttörnie. Természetesen háromszögletűnek kell lennie.

Buzgón kapott az író toll után és nézetének megfelelően változtatta meg a bárd alakját.

— Ilyennek kell lennie, és kezeskedem önnek, hogy huszonöt fejet vághat le vele egymás után, anélkül, hogy a vas csak egyszer is megtagadná a szolgálatot.

Alig mondotta ki ezeket a szavakat, szivszag-

gató, rémült kiáltás szólalt meg a háta mögött. Megfordult, és feleségét pillantotta meg, ki ájultan dőlt Gilbert karjaiba. A királyné a játékszobából jött éppen, egy pillantást vetett a papírlapra és felismerte azt a borzalmas gépet, melyet husz évvel azelőtt Cagliostro mutatott neki egy vizesüvegben, azon a napon, mikor Franciaországba jövet, megpihent a Taverney kastélyban.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

A test és a lélek orvosa

Ez az esemény természetesen végét vetette Lamballe hercegnő estélyének.

Csak Gilbert maradt ott, első segítséget nyújtani a királynénak. Az öntudatlan királynét bevitték Lamballe hercegnő hálószobájába és kényelmes karosszékre ültették. Még a király is elment. Csak a doktor várta egymagában, míg visszatér Mária Antoinette öntudata. Mellette a hercegnő állt, segíteni készen, ha szükség volna segítségére.

Végre a kezek és az arc gyenge rángatózása elárulta, hogy a királyné kezd magához térni. Megmozdította fejét, halkán sóhajtott néhányszor, aztán kinyitotta szemét.

Percekig nézett szét meredten, mintha nem tudná már, hol van és mi történt vele. Aztán borzadály rázta meg egész testét. Kezét homlokához szorította, mintha valami borzasztó képet akarna megsemmisíteni benne. Aztán körülnézett és észrevette, hogy már csak a hercegnő meg a doktor vannak körülötte.

— Therèse, — mondotta — eredj és mondd meg a királynak, hogy már magamhoz tértem s nem kell aggódnia. Legyen reá gondod, hogy ne jöjjön ide senki. Beszélnem kell Gilbert ural.

Mikor egyedül volt az orvossal, így szólott hozzá, s nehezen szedte a lélekzetet:

— Doktor ur, elfogult voltam, bevallom, önnel szemben, de az események bizonyosságát adták, őszinte érzelmeinek. Előítéletem most már megszűnt.

— Fogadja felséged hálás köszönetemet ezért a kijelentéséért, — felelte Gilbert s mélyen meghajolt a királyné előtt.

— Doktor ur, ön tudós ember, — folytatta a királyné — mondja meg: hisz-e a sejtelmekben, vagy, helyesebben mondva a jövődölésekben?

— Vannak tudós emberek, vagy is inkább kivételes tehetséggel felruházott szellemek, kiknek mély tanulmányaik segítségével sikerül meglíbbenteni egy sarkát annak a fátyolnak, melyet a jószágos Gondviselés jövőnkre borított. De nagy ritkaság az ily ember s mióta a filozófia határt vetett a hitnek, a próféták nagyon sokat vesztek varázserejükből. Mindamellett még manapság is van egy ember, kiben elismerem a jóstehetséget, mert már több izben tényekkel cáfolt reá kételeyeimre.

— És ez az ember...? — kérdezte a királyné és lélekzetét visszafojtva várta feleletét.

— Nem merem megnevezni felséged előtt, — felelte Gilbert.

— Ugy-e bár, nem más, mint az ön mestere,

a mindenható, hallhatatlan ember, az isteni Cagliostro! — kiáltotta a királyné.

— Felség, az én mesterem csakis a természet. Cagliostro csak életem megmentője volt. Valamikor egy pisztolygolyó furta át a mellemet. Most, husz év elmúltával, mint orvos még mindig szilárdul hiszem, hogy az a seb gyógyíthatatlan volt. Ő pedig meggyógyított egy balzsammal, melynek összetételét nem ismerem. Ezért vagyok hálás neki ezért csodálom őt.

— És megjövendölt önnek oly dolgokat, melyek beteljesültek? — kérdezte a királyné.

— Különös, hihetetlen dolgokat felség, — felelte Gilbert. — Ha nekem jövendölne valamit, ugy cselekedném, mintha csalhatatlanul be kellene következnie.

— Ha tehát korai, természetellenes, szégyenteljes halált jósolna önnek, készülne-e életének ilyen végére?

— Annyiban mindenesetre, hogy elkövetnék minden tőlem telhetőt, hogy elkerüljem azt a halált.

— Hogy elkerülje? — felelte a királyné csüggetegen. — Oh nem, doktor, látom már, hogy el vagyok veszve. Az óceán, mely újra meg újra megtörlik ezen a palotán, végre mégis elnyel. Oh, megvetem ezt a népet, gyűlölöm, mint ahogy ő gyűlöl engem! Ne mondja ismét, hogy ne viselkedjem királyné módjára ezzel a néppel szemben, hogy anyjaként viselkedjem. Most már ismerem ezt a népet. Ma ujjong, holnap kinyújtja karjait, hogy megfojtson velük. Nem akar az mást, mint rombolni vak dühében.

— Felség, — kiáltotta Gilbert — ezt a tengert felséged mindig csak messziről látja, a meredek szirten állva, látja előretörtetését és visszahuzódását, és örjögésnek tartja panaszait. Nem úgy kell nézni. Olyasminek kell tekinteni, mit Isten lelke mozgat, mely a vizek felett lebeg. Olyannak kell tekinteni, ami előretör minden akadályon át, célja felé. Emelje fel azt a fátylat, melyet mindig és mindig a szemébe huz. Ismerje fel az új Franciaországot, mellyel vele van Isten.

Gilbert nem volt rajongó, de e szavai közben széttárta karjait és égne emelte szemét. A királyné csodálkozva nézte, nem értette meg.

— Pompázó szavak, — mondotta halkan.

— Oh nem, felség, — folytatta Gilbert — nem üres szólamokról, hanem fontos dolgokról van itt szó. Franciaország romokban hever, és még nem építettek ujjá belőle semmit. De a feneketlen mélységén át Franciaország a szabadság, az új rend felé halad. A haza egysége a nagy cél, melyhez habozás nélkül közeledik. Franciaország különböző tartományai, melyek eddig különálló területek voltak s melyeket különböző törvények választottak szét s mindenféle kis és nagy urak kormányoztak, egyetlen birodalomká lesz. Nem lesznek többé bretagneiek, burgundiak, provencálok, normannok, dauphinébeliek — csak franciák lesznek.

— Egyelőre csak lázadókat látok mindenütt, kik pártot ütnek királyuk ellen, — felelte Mária Antoinette.

— Nem, felség, a nép nem lázad fel királya és királynéja ellen, hanem inkább a király és a

királyné áll szemben a néppel a rendiség jogainak és a korlátlan hatalomnak kegyetlen szavai-
val, pedig a nép nem akar többé mást hallani,
mint a testvériség az egyenlőség, a hazaszeretet
szavát. Franciaország felemeli az új világosság
szövetnekét és ezt a világosságot fogják körül-
állni a világ egyéb nemzetei, ennek a világosság-
nak fognak hódolni. Itt, a mi hazánkban fekszik
bölcsőjében a világ megváltója — még van reá
idő, felség, lépjen ehhez a bölcsőhöz és vegye
karjaira a világ üdvösségét. Legyen anyja!

— Elfelejtí, doktor, hogy nekem vannak sa-
ját gyermekeim, — felelte a királyné hidegen. —
Ha követném tanácsát, ki kellene tagadnom őket
egy idegen gyermek kedvéért.

— Ha úgy áll a dolog, — mondotta Gilbert
fájdalmasan — akkor burkolja gyermekeit Mária
Terézia hadiköpenyébe és hagyja el velük Fran-
ciaországot. Mert akkor felségednek természetesen
igaza van — a nép el fogja nyelni és önnel együtt
elnyeli gyermekeit is. De nincs idő vesztegetni
való, drága minden pillanat.

— És nem fog akadályt gördíteni az eluta-
zás elé, doktor? — kérdezte a királyné.

— Soha, — felelte Gilbert. — Most, hogy is-
merem szándékait, inkább még segítségére leszek.

— Jól van, egy nemesember késznek nyilat-
kozott, hogy feláldozza magát, s ha kell, meghal
érettünk.

— Hogyan! — vágott szavába a doktor. —
Felséged csak nem Favras márkira gondol?

A királyné megdöbbenve nézett reá.

— Honnan tudja nevét? Honnan tud szándékáról?

— Óva kell intenem felségedet. Egy baljós-latu jövendölés...

— Hah, valószínűleg ugyanakkor a prófétának a jövendölése.

— Igen, ugyanannak, és korai, szégyenteljes halált jósol Favras márki urnak.

— Akkor semmiesetre sem lehet vesztegetni az időt, — kiáltotta Mária Antoinette — meg kell hazudtolni azt a szerencsétlenségről huhogó baglyot.

— E szerint felséged csakugyan el volna határozva, hogy elfogadja Favras márki segítségét?

— Sőt már el is küldöttem hozzá és várom válaszát.

Ebben a pillanatban lépett be Lamballe hercegnő s néhány szót sugott a királyné fülébe.

— Jöjjön be! — kiáltotta a királyné, — a doktor tud mindent. Doktor, — folytatta — Charny Izidor ur van itt, most hozza Favras márki válaszát. A király holnap elhagyja Páris, holnapután pedig túl leszünk Franciaország határán. Jöjjön, Charny, jöjjön már... Szent Isten! mi baja van? Miért oly sápadt?

— Favras márkit egy órával ezelőtt letartóztatták és a Chatelet fogházába vitték, — felelte Izidor.

A királyné kétségbeesett, haragtól lángoló pillantása találkozott Gilbert szemével. Gilbert oda lépett hozzá és a legmélyebb részvét hangján mondotta:

— Asszonyom, ha bármiben hasznomat ve-

heti, rendelkezék velem; eszem, odaadásom, életem, mindenem az öné.

A királyné felnézett Gilbertre és lassan, megadással mondotta:

— Gilbert ur, ön, aki ma reggel jelen volt a próbán, mondja, hiszi-e, hogy oly fájdalom nélkül öl az a gyalázatos gép, mint feltalálója mondja?

Gilbert felsóhajtott és eltakarta szemét mind a két kezével.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Monsieur megtagadja Favras urat

Egy nappal Favras ur letartóztatása után a következő hirdetmény jelent meg Páris falain:

Favras márkit és feleségét a 24-éről 25-ére virradó éjjel letartóztatták. A márki 20.000 embert akart összegyűjteni és azt tervezte, hogy megöleti Lafayette tábornokot, valamint Páris polgármesterét s elvágja Párist az élelembehozataltól. Ez összeesküvés élén Monsieur, a király testvéröccse állt.

A hirdetmény óriási feltűnést keltett. Csak ez a szikra kellett, hogy lángra lobbantsa a hamu alatt izzó zsarátnokot.

Huszonhatodikán este összegyűltek a városházán a városi képviselők. Mikor felolvasták a hevenyében megalakított vizsgálóbizottság jelentését, mely világosságot derített az esetre, az ajtónálló jelentette, hogy Monsieur, a király öccse, bebocsátását kéri.

A városi képviselők csodálkozva néztek egymásra. Bailly kérdő pillantást vetett az összegyűltekre, s minthogy a szemekből ugyanazt az egy választ vélte kiolvasni, meghagyta az ajtónállónak, hogy vezesse be ő királyi fenségét.

Monsieur egyedül jött, sápadtan, támolygó léptekkel. Félénken nézett körül a gyülekezeten s felemelte kezét, jeléül, hogy meghallgattatását kéri.

— Uraim, — mondotta kezdetben reszkető, de aztán mind szilárdabb hangon — az az óhajtás hozott ide, hogy megcáfoljak egy közönséges rágalmat. Favras márkit tegnapelőtt este letartóztatták, ma pedig azt a hirt terjesztik a városban, mintha összeköttetésben álltam volna vele. Ezért meg akarom magyarázni, miféle összeköttetésben álltam én vele. A márki az 1772. évben svájci gárdám tagja volt, de 1775-ben kilépett szolgálatomból s azóta egy szót sem váltottam vele.

A kételkedés moraja halatszott a gyülekezetben; de Bailly intett, és újra csend lett a teremben, és Monsieur nem lehetett egészen tisztában, hogy a moraj tetszést, vagy rosszalást jelent-e. Tehát folytatta:

— Hónapok óta meg vagyok fosztva jövedelmeimtől és jelentékeny kötelezettségeknek kellett eleget tennem, azért elhatároztam, hogy kölcsönt veszek fel, hogy ne legyek kénytelen e miatt az állampénztárt terhelni meg. Baráti részről megtudtam, hogy Favras márki abban a helyzetben van, hogy kieszközölje ezt a kölcsönt egy génuai bankártól. Aláírtam egy két millióról szóló adóslevelet, mert annyira volt szükségem, hogy eleget tehessek minden kötelezettségemnek és viselhes-

sem udvartartásom költségét is. Merő pénzügy-
let volt, melyet gazdasági ügyeim vezetője inté-
zett el. Favras márki nem is került a szemem elé.
Arról, hogy mi egyebet követett még el, nincs
tudomásom. *)

A képviseleti ülés néhány tagja nem állhatta
meg, hogy gunyos mosollyal ne árulja el, hogy
nem hisz a herceg szavában.

Monsieur észrevette és elpirult.

— Tegnap értesültem arról a hirdetményről,
melyet elterjesztettek a városban, — folytatta a
herceg. — Uraim, bizonyára nem kívánják tőlem,
hogy önigazolással alázzam meg magam, de olyan
időket élünk, mikor a rágalom a legjobb polgárt
is a forradalom ellenségének tüntetheti fel, ezért
azt hiszem, tartozom úgy a királynak, mint önök-
nek is azzal, hogy személyesen foglaljak állást az
ellenem támasztott vádakkal szemben. Megraga-
dom az alkalmat, hogy elvben kijelentsem: A most
folyó mozgalom elejétől fogva azt a nézetet val-
lottam, hogy az alkotmány válságáról van szó s
e mozgalom élére magának a királynak kell áll-
nia, mert erre kötelezi rangja, erre kötelezik jó
szándékai és tehetségei, mindegy, hogy ez a moz-
galom a nemzetnek, vagy az uralkodónak fog-e
nagyobb hasznára válni. Mindig hangsúlyoztam:
első a nemzeti szabadság és csak azután követ-
kezik a király tekintélye.

E szavakra tetszésnyilatkozatok hallatszottak.
Monsieur tehát bizokadóbb hangon folytatta:

*) A provencei gróf szavai történelmiak. *A szerző
megjegyzése.*

— Mutassanak reá egyetlenegy cselekedetemre, egyetlenegy nyilatkozatomra, mely ellenkezik ezekkel az elvekkel. Felfogásomat sohasem változtattam meg és nem is fogom megváltoztatni soha.

Monsieur elhallgatott és rövid szünet mulva felállt helyéről Bailly polgármester és a következő szavakkal válaszolt a herceg kijelentésére:*)

— Páris város képviselői meglelégedéssel látják körükben királyi fenségedet, szeretett királyunk fenkölt testvéröccsét. Monsieur a főrendek második tanácskozásán a harmadik rend javára adta le szavazatát szinte egymaga, vagy legalább a nép nagyon csekély számu barátai közt. Monsieur tehát a polgári egyenlőség hive és megérdemli a nemzet tiszteletét. Hazafias felfogása szerint kell őt megítélni, s e hazafias felfogásának ő ma is kifejezést adott. Tiszteletteljes köszönetet mondok neki ezért a felfogásért az egész gyülekezet nevében s egyben köszönetet mondok neki azért a megtiszteltetésért, melyben megjelenésével részesített bennünket.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

A király megesküszik az alkotmányra

Monsieur tehát a maga részéről részben eléget tett annak a tanácsnak, melyet XVI. Lajosnak adott. Megtagadta Favras urat s abból a dicséretből, melyben az érdemes Bailly részesítette, ki-

*) Szintén történelmieket. *A szerző megjegyzése.*

tünik, hogy vállalkozását teljes siker kísérte. Mindenesetre ez birta reá XVI. Lajost, hogy a maga részéről meg esküt tegyen az alkotmányra.

Egy reggel tehát a teremőr jelentette a nemzetgyűlés elnökének, hogy a király néhány miniszterével és tisztjével kopogtat a lovaglósiskola ajtaján. Tudniillik a nemzetgyűlés abban a helyiségben ülésezett.

A népképviselők csodálkozva néztek egymásra. Mi közölnivalója lehet a királynak velük, kikkel már oly rég ellenkező utakon járt?

Bevezették XVI. Lajost, s az elnök átengedte helyét a királynak.

Az uralkodót hangos éljenzéssel köszöntették; mert Desmoulin's Kamill és Marat kivételével még egész Franciaország királypárti volt, vagy legalább királypártinak hitte magát.

Ő felsége szót kért. Lelki szükségét érzi, így szólt, hogy szerencsét kívánjon a nemzetgyűlés munkájához. Helyesli az országnak megyékre való felosztását, mindenek előtt pedig ki akarja fejezni az alkotmányon való tetszését.

Senki sem készült a képviselők közül a király megjelenésére. Tehát nem is tudták, hogy voltaképpen mit akar. Türelemmel hallgatták végig hosszú beszédjét, a nélkül, hogy hosszadalmasnak tartották volna; sőt akárhány képviselő könnyeket hullatott meghatottságában. Barnave sirt, Lamet sirt, Mirabeau sirt — elérékenyülésüknek nem volt határa.

Mikor a király elhallgatott, az egész nemzetgyűlés egy emberként állt fel helyéről: Valamenyien felemelték kezüket és megesküdtek az alkot-

mányra, mely még el sem készült. A király aztán elbucsuzott, de a nemzetgyűlés elkísérte a Tuilériákig, ott aztán bemutatta hódolatát a királynénak is.

De Mária Antoinette, Mária Terézia leánya, nem lelkesült oly könnyen; Lipót nővére nem hullatott örömkönnyeket. Bemutatta a képviselőknek fiát és így szólt:

— Uraim, szivemből helyeslem, amit a király népe iránt való szeretetből tett. Itt van a fiam: jókor meg fogom tanítani reá, hogy oly erényes legyen, mint atyja, tisztelje a nép szabadságát és erős támasza legyen a törvényeknek.

A képviselők fellángoló lelkesedését nem lohasztotta le a szavak hűvössége. Visszatértek az ülésterembe, ott aztán indítványt tettek az eskütételre nézve, megállapították az esküformát, aztán az elnök felállt és így szólt:

— Esküszöm, hogy a nemzethez, a törvényhez és a királyhoz hű leszek és amennyire hatalmamban áll, megtartom a nemzetgyűlés által elhatározott és a király által jóváhagyott alkotmányt.

Ezt az esküt letette minden képviselő is. Tíz napig öröm és vigasság volt ezután Párisban. Felesküdtek mindenhol, a Grève-téren, a városházán, az utcákon, a hazának oltárokát állítottak s eléjük vezették az iskolás gyermekeket, s az iskolás gyermekek felesküdtek; mintha már meglett emberek volnának és tudnák, mi az eskü. A Notredame-templomban nagy tedeumot tartottak és az egész nép megismételte ott esküjét Isten színe előtt. De a király ott már nem jelent meg. Távolmaradása

feltűnt, de az emberek sokkal boldogabbak voltak, semhogy megütköztek volna rajta.

— Miért nem ment el a templomba és miért nem tett esküt az oltár előtt az egész világ hallatára? — kérdezte Mária Antoinette gunyosan.

— Azért, mert hazudni ugyan tudok, de hit-szegő nem akarok lenni, — felelte XVI. Lajos.

A királyné mélyen felsóhajtott, mert hiszen eddig ő is azt hitte, mint mindenki más, hogy a király őszintén gondolta a dolgot.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Egy nemes ember

Tizenhárom nappal azután, hogy a király megjelent a nemzetgyűlésben, a február 17-éről 18-ikára virradó éjjelen egy ember jelent meg a Châtelet-fogház kapujában és a rendőrminiszter által aláírt parancsot mutatott elő, mely meghatalmazza, hogy tanuk jelenléte nélkül beszéljen Favras márkival. A fogház kormányzója éppen szabadságon volt; felkeltették az alkormányzót; az valódinak találta a parancsot és utasításba adta, hogy vezessék az idegent a márki börtönébe.

Mikor az ismeretlen egyedül volt a kulcsárral egy sötét folyosón, melyen átvitt utjok, megkérdezte vezetőjétől, hogy Louis kulcsár-é.

— Az vagyok, — felelte a kulcsár.

— Az amerikai páholy tagja ön? — kérdezte tovább az idegen.

— Az vagyok.

— Egy héttel ezelőtt titokzatos kéz hozta önt

ide, hogy megtegyen valamit, amiről még nem tud semmit.

— Ugy van.

— Azt mondták, hogy várja be egy bizonyos ember utasításait.

— Ugy van, a nagymester utasításait.

— És miről fogja megismerni a nagymestert?

— Egy mellvértről, melyen három betű áll.

— Én vagyok az a bizonyos — itt van a három betű.

— Az idegen szétvetette köpenyét és megmutatott egy vértet, melyen ezek a betűk álltak: L. P. D. *)

— Nagymester, — mondotta a kulcsár, s meghajolt — állok parancsára.

— Nyissa ki nekem a márki börtönét és legyen készen, hogy engedelmeskedjék annak, amit mondok, — felelte az idegen.

A foglyot óvatosságból a föld alatt 20 láb mélyen levő börtönbe zárták, de társadalmi állására mégis tekintettel voltak annyiban, hogy ágyat, asztalt állítottak szobájába s ellátták tiszta fehérneművel, írószerrel. A márki oly mélyen aludt, hogy nem hallotta, mikor a két férfi belépett börtönébe. A kulcsár letette a lámpát az asztra és kiment. Az ismeretlen egy pillanatig szomorú pillantással nézte az alvót, aztán vállára tette kezét és felébresztette.

A fogoly felriadt. Bizonyára azt várta, hogy rossz hírt mondanak neki.

*) *Lilia pedibus destrue* — taposd el a liliomokat. Tudniillik a Bourbonok liliomait.

— Legyen nyugodt, márki, „jóbarát jön hozzá,
— mondotta az idegen.

Favras reánézett éjszakai látogatójára, kíváncsi volt arra a jóbarátra, ki husz lábbal a föld alatt látogatja meg.

— Áh, — mondotta, felocsudva — Zannone báró.

— Az vagyok, márki.

Favras azt mondotta, hogy foglaljon helyet azon a zsámolyon, melyen könyvei és ruhadarabjai voltak.

— Üljön le, kérem, báró ur.

— Kedves márki, nem adhatok bőséges magyarázatot; nincs sok időnk vesztegetni való. Tudja, hogy holnap fognak ítéletet mondani önről.

— Magam is hallottam már róla, — mondotta Favras.

— Ugyanazok előtt a bírák előtt fog állni, kik felmentették Bezenval urat. Tudja, hogy ezt a felmentést az udvar közbenjárásának lehetett köszönni?

— Tudom, — felelte a márki nyugodtan.

— Valószínűleg azt reméli, hogy az udvar meg fogja tenni önért is azt, amit megtett Bezenval urért.

— Báró ur, — felelte a márki — azok az urak, kikkel a tudvalevő dologban érintkezésem volt, fogják tudni, mi a teendőjük és amit elhatároznak, helyeselni fogom.

— Akkor hát hallja: Monsieur a városházán kijelentette, hogy csak egész felületesen ismeri önt 1772-ből; ez idő óta egyáltalában nem látta önt soha.

Favras helyeslően bólintott.

— A király hallani sem akar többé a szökésről. Megjelent a nemzetgyűlésen és esküt tett az alkotmányra.

— Favras mosolygott.

— Kétségbe vonja? — kérdezte Zannone.

— Ki mondja? — felelte Favras.

— Ebből mindenesetre láthatja, hogy nem számíthat sem Monsieur, sem a király támogató-sára.

— Ne térnénk végre a dologra, báró? — kérdezte Favras.

— Holnap meg kell jelennie bírái előtt.

— Egyszer már mondotta.

— El fogják ítélni.

— Feltehető.

— Még pedig halálra.

— Valószínűnek látszik.

— De nem tudja, milyen halálra! — kiáltotta a báró türelmetlenül.

— Amennyire tudom, csak egy halál van.

— De meghalni különböző módokon lehet; különböző módokon lehet embert kivégezni. Akasztófán, kerékbetörve, hóhérbárddal. Az ön számára az akasztófát fogják választani.

— Az akasztófát? — kérdezte Favras s a hangja most először remegett kissé.

— Ugy van, a nemzetgyűlés kimondotta mindenkinek a törvény előtt való egyenlőségét. Ennek következtében a nemesekkel ép úgy kell elbánni, mint a nép gyermekeivel. Fel fogják önt kötni, márki ur.

— Báró, — felelte Favras megint teljes nyu-

galommal — csak ezeket a kellemes dolgokat akarja közölni velem, vagy valami jobb cél hozta ide?

— Meg akartam mondani önnek, hogy elő van készítve minden, hogy megszökhessék. Ha akarja, tíz perc alatt szabad lehet és huszonnégy óra alatt túl lehet az ország határán.

Favras néhány percig gondolkozott, de nem árulta el a legcsekélyebb meglepetést sem.

— A királytól származik ez az ajánlat, vagy pedig a király öccsétől?

— Nem, márki, hanem tőlem.

Favras a báróra nézett.

— Öntől? — kérdezte. — Miért törődik sorssal? Hiszen alig látott kétszer.

— Nem szükséges, gyakran látni valakit, hogy az ember megismerje, márki, — felelte Zannone. — Ritka az igaz nemesember, szeretném megmenteni az emberiség számára ez emberek egyikét.

— Nincs reá más oka is?

— De van. Kölcsönügyletet kötöttem önnel s így bizonyos mértékben magam is oka vagyok a szerencsétlenségének.

Favras mosolygott.

— Nyugodtan alhatik, én felmentem, — felelte.

— Hogyan? Tehát nem akar megszökni? — kérdezte csodálkozva a báró. A márki kezét nyujtotta neki.

— Szivemből köszönöm önnek feleségem és gyermekeim nevében, de nem akarok szökni.

Zannone úgy nézett reá, mintha kétségbevonná, hogy helyén van az esze.

— Nem érti meg, báró, — mondotta a márki

— hogy miért akarom én elszenvedni a halált, bármely formában vár reám? Megmondom. Kiráypárti vagyok, de nem azok közül való, kik nem mernek szint vallani és elköltöznek az országból. Az én kiráypártiságom nem ravasz számítás, hanem mélyen gyökerező meggyőződés, hit, vallás; a király az én szememben Isten helyettese. Ha megszököm, a nép azt hiszi, hogy a király vagy Monsieur segített a szökésben. Nagy kárt okoznék nekik, ha megszökném. Báró ur, a vallások elpusztulnak, ha nincsenek vértanúik. Én meg fogok halni a hitemért. És minél szégyenteljesebb lesz a halál, annál eredményesebb lesz az áldozat. Krisztus a keresztfán halt meg két lator között.

— Márki ur, helyeselném, amit mond, ha halálával ugyanazt tudná megtenni a királyságért, amit az Üdvözítő halála a világért tett. De a királyok bűneit nem lehet jóvátenni egy nemesember vérével.

— Isten kezében van az, — felelte Favras. — Az állhatatlanságnak és hűtlenségnek ebben a korszakában azt a vigasztaló tudatot fogom siromba vinni, hogy lelkiismeretesen teljesítettem kötelességemet.

— Ellenkezőleg, márki ur, — mondotta Zannone — azzal a tudattal fog megválni az élettől, hogy hiába halt meg.

— A katona, ki nem menekül el, hanem dacol a tulerővel, szintén tudja, hogy halálával nem használ semmit, de meghal, mert belátja, hogy becsatlenség volna, megfutnia.

Zannone elővette az óráját. — Van még egy

óra időnk, — mondotta. — Leülök ehhez az asztalhoz és várok fél óráig. Aközben gondolja meg.

— Jó éjszakát, báró ur, — felelte a márki s a másik oldalára fordult. A bankár azt hitte, azért teszi, mert háborítatlanul akar gondolkozni, de mikor a fél óra letelt s az ágyhoz lépett, látta, hogy Favras mélyen alszik.

— Még sem teszek le róla, — mondotta magában Zannone — talán még remél, s ha kimondták az ítéletet, akkor...

Kezébe véve a tollat és a következőket írta egy papírlapra: »Majd ha kimondták az ítéletet, nem kételkedik többé, hogy a király és Monsieur elejtették. Ha akkor aztán jobbat gondol, elég lesz hívnia Louis kulcsárt s megmondani neki, hogy elhatározta magát a szökésre. Még akkor is találkozik mód a megmentésére. Nincs késő a megmentésére akkor sem, mikor már viszik az akasztófához, elég, hangosan mondanja: »Akarom, hogy mentsenek meg«, és megmentik«.

Kiment a börtönből. Künn a kulcsár a parancsait kérte.

— A fogházban maradni és megtenni mindent, amit Favras márki kíván, — felelte Cagliostro.

A kulcsár átvette kezéből a lámpát és tiszteletteljesen ment előtte, a szolgál módjára, ki urának világít.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Cagliostro jóslata beteljesül

Másnap délután egy órakor, a Châtelet bíróságának jegyzője négy fegyveres ember kíséretével lement a börtönbe Favrashoz és tudtára adta, hogy meg kell jelennie a bíróság előtt.

Favras pöre óriási feltűnést keltett, senki sem kételkedett benne, hogy a márkit halálra ítélik s hogy a tárgyalás a negyven bíró előtt, kiknek színe elé vezették, voltaképpen merőben fölösleges. Ép úgy vihették volna akár mindjárt a börtönből az akasztófa alá.

A márki derült, nyugodt arccal jelent meg ez emberek előtt, kik nem bírái, hanem hóhérai voltak. Gondosan öltözködött. Selyem frakkja, fehér atlasz mellénye, selyem harisnyája, csatos cipője és a Szent Lajos-rendnek gomblyukába tűzött jelvénye a társaságba készülő ur külsejét kölcsönözték ennek a fogolynak.

Favras ur helyet foglalt a vádlottak padján és körülnézett a teremben. Nagyon jól tudta, hogy ellenfelei részéről minő érzületre tarthat számot. A gyűlölettől égő szemek, a fenyegetően összeszorult öklök megmondották neki azt, hogy elveszett. A nézőknek ebben a vadul izgatott sokaságában csak egy arcot látott, mely részvétet árult el, éjjeli látogatójának arcát.

A vádlott nevére, állására és származására vonatkozó megszokott kérdéseket gyorsan elintézték, a vádiratot felolvasták, aztán sorrakerült a terhelő tanúk kihallgatása, s ekkor Favras, ki a szökés

gondolatát ugyan visszautasította, de azért védeni akarta életét, azt várta, hogy előszólitják a mentőtanukat, kiket ő nevezett meg. De az elnök felállt és befejezettek nyilvánította a tárgyalást. A márkinak arra az ellenvetésére, hogy hátra van még tizennégy tanu kihallgatása, az elnök azt felelte, hogy a bíróság ezeknek a tanuknak kihallgatását nem engedte meg.

Favras szemében villám cikázott fel.

— Azt hittem, hogy a párisi Châtelet ítél fölöttem, — mondotta. — De tévedtem. Ugy látom, a spanyol inkvizíció előtt állok.

— Vezessék el a vádlottat! — mondotta az elnök.

Mikor a márki kiment a teremből, száz hang kiáltotta mögötte: — Semmi kegyelem! Semmi kegyelem!

Mikor a vádlott eltávozott, a bírák tanácskozásra ültek össze. De Favras a megszokott órában lefeküdt.

Éjjel tizenegy órakor Louis kulcsár belépett börtönébe. A márki már aludt. A kulcsár felébresztette.

— Márki ur, a bírák ebben a pillanatban mondják ki önre az ítéletet.

— Barátom, ha csak ennyi mondanivalója van, — felelte a márki — kár volt felébresztenie.

— Márki ur, de ha már elítélték, őrít állítanak börtöne elé, és ha még oly hatalmas az az ember, ki tegnap önnél járt, nem tehet többé semmit. Nem üzen neki semmit?

— Sem most, sem később.

— Akkor sajnálom, hogy háborgattam, de egy

óra mulva ugy is felébresztették volna.

— Akkor fölösleges újra elaludnom, — mondotta Favras.

A felső folyosók tájáról léptek és fegyvercsörgés zaja hallatszott.

— Nekem szól? — kérdezte a márki.

— Igen, fel fogják olvasni önnek az ítéletet, — felelte a kulcsár.

Néhány perc mulva kinyitották az ajtót. A bíróság jegyzője, nemzetőröktől kísérve, belépett. Száraz, egykedvű hangon olvasta fel a halálos ítéletet.

Favras nyugodtan hallgatta. Nem ijedt meg akkor sem, mikor hallotta, hogy Zannone jól sejtette, és kötél által fog meghalni.

— Márki ur, — mondotta aztán a jegyző — tudhatja, hogy most már nincs számára más vigasztalás, mint melyet a vallásban találhat.

— Téved, megmarad számomra még az a vigasztalás, melyet jó lelkiismeretemben találok.

— Kivánja-e, hogy papot küldjenek önnek?

— A Saint Paul plébánosát kérem.

Két órával azután megjelent nála az a tiszteltreméltó pap, kinek látogatását kérte.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

A Grève-tér

A papot rövid ideig magára hagyták az elítélttel. Aztán megjelentek a pribékek, lefosztották a márki kabátjáról a szent Lajos rend keresztjét, összekötözték kezét, táblát kötöttek a mellére ezzel a felirással: »Hazaáruló«, aztán elvezették.

Künn már készen várta a kocsi. A pap a baljára ült. A hóhér utolsónak szállt fel s a háta mögött foglalt helyet. Favrasnak nyakába vettete a hurkot és a kötél végét a kezében tartotta.

A kocsi átrobogott az embertömegekkel telt utcákon és kísérete mind sűrűbbé vált. Ez emberek között, kik közvetlenül a kocsi után tódulnak, a márki felismerte éjszakai vendégét, aki most halárusnak öltözött.

Favras intett neki, de ez a biccentés csak hálat fejezett ki, semmi mást.

Mikor megérkeztek a Notredame-templom elé, a hóhér azt mondotta az elítéltnak, hogy le kell szállnia és vezekelnie kell.

Favras szót fogadott. A templom kapujában megparancsolták neki, hogy térdeljen le. Maga mellett megint ott látta a halárust. Ez a kitarítás meghatotta, de azért nem szólt semmit. A Châtelet egyik őröké összehajtogatott papírlapot nyomott a kezébe és odasugta neki: — Olvassa el!

Favrast úgy kötötték meg, hogy használhatja kezét. Felemelte összekulcsolt kezeivel a papírdarabkát s a következőt olvasta: »Elég egy szót szólnia, és megmentik«.

A márki nem felelt semmit. Most megkezdtek az ítélet felolvasását. A menet aztán újra elindult.

— Uraim, — mondotta Favras — vigyenek a városházára, szeretném ott tollbamondani végrendeletemet. Ugy hallottam, ezt az utolsó kegyet mindig megadják a halni készülőknek.

Teljesítették kívánságát. Mikor a kocsi megállt a városháza előtt, a tömeg ezt kiáltotta:

— Leleplezéseket akar még tenni!

A városháza külső lépcsőzetén egy előkelően öltözött fiatalember állt. Halálosan elsápadt, mikor hallotta a tömeg kiáltását, és olyan állást foglalt el, hogy Favrasnak észre kellett vennie, mikor elhaladt mellette. A márki csak egyetlen pillantást vetett rá és halkán így szólt:

— Ne féljen semmitől, Narbonne ur, szót sem fogok szólni arról, amit a Place Royaleon beszélünk meg.

Határozott léptekkel ment fel a lépcsőn. De tovább maradtak a városházán, mint a népnek kedvére volt. Ujra felhangzott az a szörnyű kiáltozás, mely megelőzte Foulon és Berthier halálát is. A sokaság azt hitte, hogy egy hátsó ajtón menekülni engedték az elítéltet.

Favras semmivel sem háborította magát; gondosan átolvasta a végrendeletet, melyet tollbamondása alapján egy írnok a papírra írt, kijavított rajta három hibát, aztán aláírta nevét.

Ezerszavu ujjongás harsant fel, mikor az elítélt végre ismét megjelent. Favras körülnézett a lépcső tetején.

— Egyetlenegy fogat sem kísér végső utamon, — mondotta gunnyal. — A nemesség hálátlan. Horn gróffal szemben udvariasabbak voltak, mint velem szemben.

— Horn gróf gyilkos volt, de te vértanu vagy, — mondotta egy hang.

Favras odanézett és újra felismerte a halárust, kivel már kétszer találkozott halálának útján.

Szilárdan és kiegyenesedve ment fel a vesztőhely lépcsőjén. Mikor a létra első fokára tette lábát, hangosan kiáltotta:

— Polgártársak, ártatlanul halok meg!

Mikor a negyedik lépcsőfokra ért fel, még egyszer megállt és kiáltotta:

— Polgártársak, imádkozzatok érettem!

Az egyik pribék, ki mögötte állt, a fülébe sugta: — Tehát nem akarja, hogy megmentsek?

— Nem, Isten jutalmazza jó szándéktokat, — felelte Favras. — Tegyétek meg kötelességteket!

A hóhér letaszította a létráról. Az a fekete ruhás előkelő ur, ki a városháza lépcsőjén állt, s most egy kerékvető kőről nézte a kivégzést, a következő pillanatban leugrott a kőről, egy kocsihoz sietett és a Luxembourgba vitette magát.

Ott nagy türelmetlenséggel várta jöttét három ur: Monsieur és két meghitt embere. Két órákor ebédelni akartak, de úgy szorongtak, és szurkoltak, hogy nem ehettek egy falatot sem. A szakács kétségbe volt esve; nem tudta már, hogyan tartsa meg izletességükben a fogásokat. Ekkor végre kocsi robogott az udvarra. Provence grófja az ajtóhoz sietett, de akkor már felfelé tartott rohanva Narbonne Lajos gróf is.

— Királyi fenség, — kiáltotta — szerencsésen mult el minden. Favras meghalt s egy szót sem árult el.

— Akkor végre ebédelhetünk, — mondotta Monsieur és nagyot lélezett.

— Derék nemes volt, — tette hozzá egyik meghitt embere — az ebéd végén poharat fogunk üríteni egészségére.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

A királyságot megmentették

Néhány nappal Favras kivégzése után egy ember tartott felfelé Saint-Cloud fasorán. Almás-

szürke lovon ült. Szemmel láthatólag a nemesi osztályhoz tartozó, 40 éves ember lehetett. Fel-tűnő rutsága nem volt nagyszerűség nélkül: pu-fók arca, aránytalanul vaskos fej, himlőhelyes arc-bőr, villogó szempár, gunyos ajak. Mikor a fasor végére ért, habozás nélkül a palota udvarába tar-tott s az udvar mélyébe vetette pillantását. Két épület közt, jobbra, egy másik ember várta és jelt adott neki a kezével.

Egy kapu nyitva állt; az az ember, ki az érke-zőt várta, átment ezen a kapun; a lovas nyomon követte és csakhamar egy másik udvarba ért. Ott a vezetője megállt; fekete kabát, fekete nadrág, fekete mellény volt rajta. Mikor körülnézett és látta, hogy az udvarban nincs senki, kalapját kezé-ben tartva, közeledett a lovashoz.

De az bizonyos mértékig megelőzte, mert lo-vának fejéhez hajolt és halkán kérdezte:

— Weber ur?

— Mirabeau ur?

— Az vagyok.

És nagyobb könnyűséggel, mint hinni lehe-tett volna, leszállt nyergéből.

— Lépjön be, — mondotta Weber, és vár-jon egy pillanatig, míg az istállóba vezetem lovát.

Ugyanakkor kinyitotta egy szalón ajtaját, melynek ablaka és másik ajtaja a parkra szolgált. Mirabeau belépett és levetette hosszú szürke láb-szárvédőjét, mely alól most előtűnt selyemharis-nyája és lakkcipője,

Öt perc múlva Weber újra megjelent.

— Kövessen, gróf ur, a királyné várja, — mondotta. Azzal kinyitotta a kertbe nyíló üvegajtót

és az ösvények tömkelegén át a park legrejtettebb részébe vezette.

Ott előtűnt egy pavillon, melynek zsalugáteres ablakai kettőnek kivételével zárva voltak. Benn élénk tűz égett a kandallóban; az asztalon kétágu gyertyatartó állt. Ebben az előszobában Weber megkopogtatott egy ajtót, bejelentette a jövevényt, aztán félreállt s bebocsátotta a grófot.

Mikor Mirabeau belépett a szobába, felállt egy nőalak és tétován, majdnem ijedten ment eléje. A királyné volt.

Dobogó szívvel lépett a hirhedt, gyűlölt ember elé, kiben minden szerencsétlenségnek egyik legfőbb okozóját látta, ki véleménye szerint maga csinálta meg október 5-ét és 6-át, s kivel most mégis kénytelen alkuba állni.

Mirabeau oly kecsesen közeledett, hogy senki sem várta volna tagbaszakadt alakjától, tiszteletteljesen meghajolt, és várt.

— Mirabeau ur, — kezdette a királyné a beszélgetést — Gilbert doktor biztosított bennünket arról, hogy kegyed hajlandó volna pártokra állni.

Mirabeau meghajlással fejezte ki, hogy a dolog csakugyan úgy áll.

— Máris javaslatot tett egy új minisztérium megalakítására nézve. Nem a mi hibánk miatt történt, hogy ez a minisztérium nem jött létre.

— Elhiszem, — felelte Mirabeau. — Legalább is nem felséged hibájából. Előterjesztésem bizonyos emberek ellenkezésén bukott meg, kik a királyság hű embereinek adják ki magukat.

— Mit gondol, gróf ur? Ez is csak egyike a helyzetünkkel együtt járó szerencsétlenségeknek. A királyok ép oly kevésbé válogathatják meg ha-

rátaikat, mint ellenségeiket; a királyok akárhányszor kénytelenek elfogadni egyeseknek vészes odaadását. Oly emberek vesznek körül bennünket, kik meg akarnak bennünket menteni, és tönkre tesznek bennünket. Oh! az embernek el kell vesznie, mikor nagytehetségű emberek támadják és oly emberek védik, kik megérdemlik ugyan becsülését, de fogalmuk sincs helyzetünkről.

És a királyné sóhajtvá szorította szeméhez a zsebkendőjét.

— Felség, — felelte Mirabeau — bizonyára nem tekint ellenségének. Leszögeztem magam királpárti elveim mellett és a trón jogaiért küzdöttem, bár tudtam, hogy nem remélhetek köszöretet a megcsalt, a félrevezetett királytól. Fel lehet-e tenni rólam, hogy másképp gondolkozom most, mikor ez a kegyes fogadtatás hálára kötelez? Igaz, késő van, nagyon késő. Talán már csak romlásomba dőlhetek a királysággal együtt, melynek megmentésére hívtak ide ma. Mert most, mikor átadták a nemzetgyűlésnek a »Vörös könyv«-et, az uralkodóház titkos pénztári könyvét, melyben az udvar minden kegyencének kifizetett titkos nyugdíjak és kegyadományok vannak elkönyvelve...

— Ebben az árulásban a királynak nincs része. A könyvet ő a titoktartás kötelezettségével adta át a bizottságnak, de a bizottság nem váltotta be ígétét, hanem nyilvánosságra hozta a könyv tartalmát. Ő felségének tehát nincs része benne, hogy barátaink nehéz helyzetbe jutottak.

— Mint becsületes ember, rosszalom ezt a közzétételt, — felelte Mirabeau. — Tudja-e felséged, hogy mi indította reá a bizottságot? A király ugyanakkor, mikor itt esküt tett az alkot-

mányra, titkos megbizottakat tartott Torinóban; ugyanakkor, mikor itt elfogadta a pénzügyi reformot, Trierben nagy költséggel udvari istállót tartott fenn. Artoisnak és Condénak még mindig jelentékeny összegeket fizetnek ki, noha két hónappal ezelőtt kormányhatározattal megszüntettek minden nyugdíjat. Ez alatt a két hónap alatt hatvan milliót adtak ki, senki sem tudja mire. A királytól sürgősen kértek felvilágosítást, de ő megtagadta a választ. Ennek következtében a bizottság nem érezte magát többé ígéretéhez kötve és közzétette a »vörös könyv«-et. A királynak soha sem lett volna szabad kiadni kezéből oly fegyvert, melyet oly megsemmisítő erővel lehetett ellene fordítani. Ha én volnék ő felségének tanácsadója, a dolog nem történt volna meg. Ugy szolgálنام őt, mint a törvények által szabályozott királyi hatalom, mint a királyi hatalom által biztosított szabadság apostola. Ennek a szabadságnak három ellensége van: a papság, a nemesség, a parlament. A papság már kiesett a sorból; de a nemességgel számot kell vetni. Azt féken kell tartani, ami csak úgy lehetséges, ha a királyság szövetkezik ellene a néppel. De a királyi tekintély, sajnos, tudni sem akar a néppel a nemesség ellenében való szövetkezésről. A parlamentek hatalmát ép úgy meg kell törni, mint a papság hatalmát. A kormányhatalom erősítése, a királyi hatalom helyreállítása és a népszabadsággal való egyesítésük, ez az én politikám. Ha a király magáévá akarja tenni ezt a politikát, mondja ki nyíltan. Ha nem, akkor visszavonulok.

— A királyt illetőleg nem mondhatok semmit, — felelte Mária Antoinette. — De magamévá

tenném ezt a politikát, ha a döntés joga az én kezemben volna. Mondja meg azokat az eszközöket, melyekkel el akarja érni célját.

— Felsőged — mondotta Mirabeau — tisztában lehet vele, hogy nem szabad többé Párisra számítanunk, de azzal is, hogy még nagyon sok hívünk van a tartományokban, kiket erős hatalommá egyesíthetünk. Tehát azt a tanácsot adom, a király hagyja el Párist, de ne Franciaországot; a király menjen Rouenbe és bocsásson ki ott oly parancsokat, melyek nagyobb örömeire szolgáljanak a népnek, mint a nemzetgyűlésnek. Legyen forradalmibb a forradalomnál, akkor el lehet kerülni a polgárháborút. Mert a királyságnak a régi alapon való helyreállítása, felség, a lehetetlenségek közé tartozik. Ezt a régi királyságot nem védhetem. Csak arról van szó, hogy ujjaalakítsuk, és ezt megpróbálnám abban a formában, melynek példáját Angliában látjuk.

— Oh, gróf ur, biztosítsa számunkra csak ezt a monarchiát, — kiáltotta a királyné — és meglátja, nem vagyunk oly hálátlánok, mint amilyenek mondanak bennünket.

— Megteszem, — felelte Mirabeau bizakodó hangon. — Ha megtalálom felségednél és a királynál azt a támogatást és biztatást, melyre szükségem van, esküszöm itt ezen a helyen, hogy beváltom ígéretemet, ha életembe kerül is.

— Gondolja meg, gróf, — mondotta Mária Antoinette — ezt az esküt nemcsak egy asszony, hanem egy ötszáz éves uralkodóház előtt teszi, melyet velünk együtt trónjától fosztának meg.

— Tudom, mily felelősséget vállalok magamra. — felelte Mirabeau. — Nehéz a vállalkozás, de

erős az akaratom és törhetetlen a hűségem. Ha bizonyos vagyok királynőm kegyében és királyom bizalmában, végbeviszem.

— Ha csak erre a segítségre van szüksége, mindkettőt megígérem, — mondotta Mária Antoinette.

És azzal a szirénmosollyal nézett reá, melylyel meg tudta nyerni a sziveket.

Az államférfi büszkesége kielégült, de hiusága még többet kívánt.

— Asszonyom, — mondotta — felséges anyja, Mária Terézia császárné, mikor elbocsátotta a kihallgatásról alattvalóját, csókra szokta neki nyujtani kezét.

A királyné diadalmas pillantást vetett a megszelidített oroslánra és odatartotta neki alabástrom finomságu ujjait. Mirabeau mélyen lehajolt és a szép hideg kézre szoritotta ajkát. Aztán büszkén egyenesült fel.

— Felsőg, — mondotta — ez a kézcsók meg fogja menteni a királyságot.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Pitou ápolja Katalint

Pitou Ange Párisból, hova a megszökött Sebestyén után ment, együtt tért haza Billot-val. Utközben elmondotta neki, hogyan találta Katalint ájultan az utszélen és hogyan vitte haza; mindenestre hallgatott a teljes valóságról, mert tudta Billotról, hogy szerető apa, de szigorral óvja családjának becsületét. Ha megmondja neki, hogy leányának szerelmi viszonya van egy arisztokrátával, kinek, nézete szerint, bizonyára nem lehet-

nek tisztességes szándékai, a leánnyal, a derék panasztember okvetlenül nagy haragra lobban; tehát Pitou jobbnak látta, e pontot illetőleg hallgatni. Azokra a kérdésekre, melyeket Billot amaz ájulás gyanítható okairól intézett hozzá, Ange következetesen csak azzal felelt, hogy: »Nem tudom!«

Arra aztán mind a ketten elmerültek saját gondolataikba.

Mikor a tanyához értek, Billot rögtön besietett. De leányának hálósobája előtt váratlan akadály állta útját, Raynal doktor személyében, ki határozottan kijelentette neki, hogy Katalin állapotát tekintve, minden felindulás életveszélyessé válhatnék a beteg leányra nézve. Az orvos agylobot állapított meg, melyen most, az akkor még szokásos módok szerint, mustártapasszal és érvágással igyekezett segíteni. Minthogy a beteg különös dolgokat beszélt lázában, már anyjának sem engedték meg, hogy betérjen a betegszobába; az orvos most távol tartotta onnan az apát is.

Billot anyó révetegen ült a konyhában. Mikor megpillantotta urát, felugrott helyéről, elkiáltotta magát örömeiben és a nyakába borult.

Billot megdöbbenve nézett reá, mintha meg sem ismerte volna.

— Mi történik itt? — kérdezte, s minthogy az asszony csak szomoruan rázta a fejét, megint az orvoshoz fordult:

— Még is csak meg kell néznem a leányomat, — mondotta.

— Néhány percre megengedhetem, — felelte Raynal. — De aztán feltétlenül békében kell hagyania. Jöjjön.

Beléptek a szobába. A leány arca lázban égett, homlokán jeges borogatás volt; érthetetlen szavakat rebegett, de Billotnak úgy rémlett, mintha kihallaná belőlük az Izidor nevet.

Billot apó, ígéretéhez képest, csöndesen kiment a szobából s megszólítani sem próbálta leányát; de nagyon sötét arcot vágott s úgy látszott, inkább harag, mint aggodalom bántja. — Ideje volt hazajönnöm, — dörmögte.

Raynal doktor azt a megfigyelést tette, hogy Katalin csakugyan nagyon sűrűn emlegeti az Izidor nevet s ebből azt következtette, hogy az az Izidor okvetlenül a szeretője. De ugyanakkor majdnem mindig kiejtette Pitou nevét is, amiből meg azt a következtetést vonta, hogy Katalinnak Ange a barátja. Ez arra a gondolatra juttatta, hogy Ange-ot rendelje be hozzá betegápolónak, hogy zavartalanul beszélhessen vele Izidorjáról, mikor a láza majd elmúlik.

A Villers-Cotterets környékének viszonyaiban nagyon otthonos orvosnak nem kellett soká gondolkoznia, hogy abban az Izidorban Charny gróf testvéröccsére ismerjen, s minthogy volt tudomása a fiatal vicomtenak Párisba való utazásáról, nem kételkedhetett többé abban sem, hogy a betegségnek ez az elválás a tulajdonképenvaló oka. Mikor tehát elment, úgy rendelkezett, hogy hagyják mellette Pitoutt kisegítőnek a mellett az ápolónő mellett, kit még ma elküld a házhoz, mindenkinek másnak pedig újra megtiltotta, hogy a betegszobába lépjen.

Katalin csendesesen töltötte az éjszakát. Több óra hosszáig aludt, aztán bevette orvosságát és nyugodtan tette vissza fejét a vánkosra.

Pitou nagyot sóhajtott, mikor az ápolónő tett-
vett a beteg körül, mert azt hitte, hogy Katalin
észre sem vette. Pedig tévedett. Katalin csak arra
várt, hogy az ápolónő újra elszunnyadjon a ka-
rosszékeiben, akkor aztán óvatosan felült és ma-
gához intette szemével.

— Oh, édes Pitou, — sóhajtotta és megfogta
kezét — oly szerencsétlen vagyok!

— Édes Katalin, — felelte Pitou és gyöngé-
den simogatta meg ujjait — tudtam, hogy sze-
reted, de azt még sem tudhattam, hogy agylázat
kapsz, ha elmegy. Megmondhatom, hol van és
hogyan érzi magát.

— Hogyan? Láttad?

— Nem láttam, de tudom, hogy szerencsésen
érkezett meg Párisba. Tudniillik Gilbert Sebestyén
megszökött az intézetből, mert Párisba akart menni,
megkeresni apját. Izidor ur utközben találkozott
is vele, én pedig, minthogy Sebestyén atyja, hogy
ugy mondjam, reám bízta fiának gondját, hala-
déktalanul Párisba siettem Sebestyén után. Ezért
tudok Izidor ur szerencsés megérkeztéről. De tu-
dok még többet is. Ez idő szerint már nincs Pá-
risban. A király Olaszországba küldötte. Ha meg
akarod tudni, hogy pontosan hova, akkor majd
tudakozodom róla. Gilbert doktor a Tuilériák-
ban még beszélt vele, mielőtt elküldötték. A
doktortól megtudhatom. Huszonnégy óra lefor-
gása alatt megtudom, ha úgy kívánod.

— Köszönöm, Pitou, nem lesz szükség reá,
— felelte Katalin — holnap bizonyosan kapok tőle
levelet.

— Levelet? — kérdezte Pitou, és körülnézett.

— Oh, Katalin, apádnak kezébe ne essék!

— Apám kezébe! — mondotta Katalin ijedten.
— Hát nincs már Párisban?

— Tegnap jött meg velem, — felelte Ange.
— Az orvos megtiltotta neki, hogy a szobádba lépjen. De tartok tőle, tudja, hogy mi történt; mert hallottam, mikor dörmögte: »Jól van, no, amíg beteg, hallgatok, de azután majd meglátjuk«.

— Hallod-e, Pitou, — mondotta Katalin aggodva — nem szabad leveleinek apa kezébe kerülni, mert megölne.

— Ugy bizony, Katalin, abban nem érti a tréfát, — jegyezte meg Ange.

— Eredj el, Pitou, Colombe anyóhoz, — folytatta a beteg — tudod, ahhoz a boltosasszonyhoz, aki a leveleket hordja, és mondd meg neki, hogy senki másnak ne adja át a nevemre érkező leveleket, mint neked. Ez volna az egyetlen és legbiztosabb mód, ha te is úgy akarnád, mert tudom, hogy benned megbízhatom.

Pitou mélyet sóhajtott. — Szivesen megteszem érte, — mondotta.

— Derék ember vagy, — sugta Katalin boldogan. — Jobb minden orvosságnál, amit megteszel, érettem. Eredj, eredj most mindjárt.

— Felkeltsem az ápolónőt? Fél hatra.

— Nem, hadd aludjék, nem kell nekem most más, mint . . .

Hirtelen elhallgatott.

— Igen, igen, tudom már, — egészítette ki szavát Pitou elszomorodva — nem kell most más, mint Izidor ur levele, azt akartad mondani. No, megkapod minél előbb.

Kiment. Katalin, a hosszú beszélgetéstől kimerülten, visszaroskadt párnáira.

Mikor Pitou sompolyogva ki akart menni a tornácon, a konyhából kihallatszott Billot szava:

— Te vagy az, gyerek?

— Én vagyok, Billot apó.

— Csak nem akarsz elmenni? Hova készülsz?

— Villers-Cotteretsbe, Raynal doktorhoz.

— Történt valami?

— Nem, az éppen nem.

— Az orvos azt mondta neked, hogy csak akkor menj hozzá, ha valami új dolog történt.

— Hát történt is, mert Katalin kisasszony egyszerre jobban lett.

Billot nem szólt többet, hanem hagyta, hogy menjen utjára. Ugy lehet, örült a megnyugtató hírnök, vagy talán megint sötét gondolatokba mélyedt.

Pitou elment az orvoshoz; reggelinél találta, megtette neki jelentését, aztán a levélhordó asszonyhoz ment.

Colombené asszony éppen a boltját nyitotta. Szoros érintkezésben volt Angelika nénivel, de ez a barátság nem tartotta vissza attól, hogy ne szeresse Pitout. Mikor a fiú Katalin leveleit kérdezte, irrott meghatalmazást kért tőle, mert tilos, másnak adni ki a levelet, mint címzettjének. De Angeoly szépen tudta kérni, hogy végre késznek nyilatkozott, a postára menni véle és átadni neki a levelet.

Fél óra múlva Pitou illatos levelet csuszított a zsebébe és nagy örömmel sietett vele vissza Billoték tanyája felé.

Utközben azon gondolkodott, hogyan adhatná át suttymban a levelet Katalinnak, anélkül, hogy előbb találkoznék Billot apóval. Ugy

fordult, hogy az ápolónő kinyitotta a betegszoba ablakát, mert friss levegőt akart bocsátani Katalinra. Pitou odasompolygott, egy orvvadász szemességével nézett körül, hogy nem látja-e meg valaki, aztán bedugta fejét az ablakon.

Katalin ébren volt és őt várta. Meg is látta mindjárt.

— Hoztál-e levelet? — kérdezte sugva.

— Itt van, — felelte Pitou és gyors mozdulattal a vánkosa alá csusztatta. Aztán szaporán visszahúzódott és a ház kapujához sietett. Ott állt Billot, de minthogy a betegszoba ablakai a ház szöglete mögül nyiltak, nem láthatta, ami ott történt.

Ange megijedt, mert nem készült reá, hogy találkozik Billot apóval.

— No, mit végeztél? — kérdezte Billot egész nyugodtan.

— A doktor ur még ma eljön, — felelte Pitou.

— Éppen jókor jössz a reggelire, — mondotta Billot. — Eredj csak be.

De nem vette le szemét a fiuról, és csak akkor nyugodott meg, hogy Pitou reggeli sétájának csakugyan nem volt titkos célja, mikor látta, hogy Ange leül a cselédek asztalához és jóízűen lát hozzá a falatozáshoz.

Kis idő múlva jött az ápolónő.

— Hogy' van a leányom? — kérdezte tőle Billot.

— Már megint félrebeszél, — felelte az aszszony. Folyton egy városról csacsog, melynek Turin a neve s olyan országban van, melyet ő Szardiniának mond. Azt mondja, jöjjön be hozzá Pitou. Hogy az majd felvilágosítja mindenről.

Billot összeráncolta homlokát — Pitou nem tudta, mit is feleljen. Billotné félt, hogy leányának állapota megint rosszra fordul.

— Eredj már hozzá, Ange, — kiáltotta aggodva. — A doktor is azt mondotta, hogy te viseld gondját.

— Ugy van, — mondotta Billot is — mint-hogy Katalin téged hivat, hát eredj. Talán lesz egyszer olyan pillanata is, amikor a szüleit kívánja.

NEGYVENHETEDIK FEJÉZÉT

Pitou földrajzi tudománya

Pitou gyanította, hogy vihar van itt kitoróban, és elhatározta, hogy mihelyt Katalin állapota valamennyire is engedi, hazamegy Haramontba.

A beteg türelmetlenül várta. Alig, hogy leült hozzá, megragadta a kezét.

— Oh, Ange, köszönöm, — mondotta — de mily soká is maradtál oda!

— Nem tehettem róla, Katalin, — felelte Pitou — apád tartóztatott. Azt hittem, észrevett valamit. Aztán meg tudtam, hogy egyelőre meg van mindened, amit kívántál.

Erre aztán Katalin kezdett kérdezősködni Szardiniáról és Turinról, és a szegény Pitounak elő kellett szednie minden tudományát, mely Fortier abbé tanításából megragadt benne. Végre mégis eszébe jutott, hogy Szardínia egy sziget, mely Korkzikától délre van a tengerben. Turin okvetlenül valami nagy város ezen a szigeten.

— Oh, bizonyosan nagyon messze van in-

nen, — sóhajtotta Katalin. — Nem is régen csak háromnegyed órányira volt tölem, és bármikor láthattam, most pedig sok-sok mérföld választ el tőle. Milyen messze lehet, Pitou?

De a jó fiu azt már nem mondhatta meg neki; annyira már nem terjedt a tudománya.

— Turinról csak azt az egyet tudom, Katalin, — tette hozzá — hogy oda menekült valamennyi herceg, aki megszökött Franciaországból. Ugy látszik, a nagyurak fészke lett. Ott van Artois gróf, Condé herceg, Polignac hercegnő és azonkívül is még sok más hazaáruló; de remélem, nem-sokára leütik a fejüket azzal az ügyes masinával, melyet most talált fel Guilloin doktor.

— Oh, istenem, miket beszélsz? — jajdult fel Katalin. — Mily kegyetlen vagy!

— Kegyetlen? — felelte Pitou. — Hát persze, Izidor urfi is azok közül a nagyurak közül való, és érette aggódik. Ne szóljunk róla többet. Mondd meg inkább, mit tehetsz még neked.

— Bizonyos, hogy még több levelet is kapsz tőle, — mondotta Katalin.

— És, ugy-e, hozzam ide azokat is, ugy, mint ezt? Szívesen megteszem.

— Hiszen magam nem mehetek értük, apám szemmel fog kísérni.

— Oh, erősen tart szemmel engem is, — mondotta Pitou.

— De nem megy utánad Haramontba, — felelte Katalin — és megállapodhatunk valami helyben, ahova elrejtetheted a leveleket.

— Abban igazad van. Mit szólnál ahhoz az utszéli odvas füzfához, ahol elájulva találtalak?

— Az ám, jó lesz, mert azt a fát látom innen

az ablakomból. Csak aztán vigyázz, hogy apám rajta ne érjen.

— Oh, kérdezd csak az erdőkerülőktől, rajta-érték-e valaha, pedig tucatszámra oroztam tőlük az üregi nyulakat. De aztán hogyan jutnál hozzá a levelekhez?

— Majd igyekszem jó hamar meggyógyulni,
— felelte Katalin.

NÉGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Az emberi jogok kihirdetése

Az orvos megjött és nehéz szívvvel hagyta oda Pitou a tanyát; mert nagyon édesnek érezte, hogy Katalin oly nagy bizalommal van iránta, bár megkeserítette minden örömét, hogy ő tesz most szerelmi szolgálatokat Charny Izidornak, a vetélytársának.

A doktor nagyon csodálkozott, hogy oly gyorsan javult meg Katalin állapota. Most már nem kellett kitiltania a szülőket gyermekük szobájából. Be is mentek azok és Billot, minden neheztelése mellett, örömmel zárta karjába szeretett leányát.

Pitou, minthogy most már semmi dolga sem volt Villers-Cotterets-ben, hazament szülőfalujába.

Haramontba való megérkezése nagy esemény volt. Párisi utazása sok szóbeszédre és magyarázgatásra adott okot, azt pedig, ami Lafayettenek Párisból küldött parancsa után történt, tudniillik, hogy lefoglalták a Fortier abbénál rejtgetett fegyvereket, a Haramontiak Pitou politikai jelentőségének tulajdonították. Némelyek azt beszélték, hogy Gilbert doktor hívta Pitout Párisba,

mások meg, hogy nem Gilbert, hanem Lafayette tábornok hívta, még mások pedig, — és mindenestre ezek voltak a legkisebb számmal — hogy a király hívta.

Pitou, bár semmit sem tudott e híresztelésekről, amelyek távollétében terjedtek el, oly méltóságteljesen tért vissza szülőfalujába, hogy mindenki elcsodálkozott. Alig, hogy belépett házába, alig, hogy fogadta a dobos látogatását, már kiadta e barátjának a parancsot, hogy a legközelebbi vasárnap délre nagy katonai szemlét hirdessen Haramont főterére.

Azután kiment az erdőbe, néhány tört vetni, és felkeresni Clouis apót az erdész kunyhójában. Mikor ezen is tulesett, elment Colombe anyóhoz, de nem kapott tőle Katalinnak szóló levelet.

Következő útja Dulauroy szabómesterhez vitte. Azt a huszonöt louisdort, melyet Gilbert doktortól kapott, arra akarta fordítani, hogy egyenruhát készíttet nemzetőreinek, s megkérdezte a szabótól, hogy vállalja-e a haramonti nemzetőrség számára ezt a szállítást, és hogy mit kér érte.

Dulauroy mértéket vett minden egyes katonának és végezetül kijelentette, hogy a megrendelésre váró harminchárom kabátot és nadrágot nem csinálhatja meg harminchármon alul. Pitou ezt pogányul drágának mondotta. Megmagyarázta a mesternek, hogy Lafayette tábornok három millió embernek egyenruhával való ellátásáért hatvanmillió livret fizetett. — A mi csak husz livre egy embernek. Dulauroy mester azt felelté, hogy ily esetben a nagy megrendelés teszi, hogy olcsóbb árban készíthetik. Már pedig ő nincs abban a helyzetben, hogy egy-egy ruhát olcsóbban csi-

náljon meg, mint — hogy alkudni is lehessen vele — huszonkét frankért, ráadásul pedig a szűkségessé váló beszerzések miatt kiköti a készfizetést.

Pitou elővette zsebéből az aranyakat és kijelentette, hogy az megtörténhetik, de csak meghatározott összeg áll rendelkezésére, és ha Dulauroy nem hajlandó szállítani a harminchárom kabátot és nadrágot huszonöt louisdorért, akkor kénytelen lesz más szabóhoz menni. Ez hatott. A mester megegyezett Pitouval, sőt beleegyezett abba a feltételbe is, hogy Ange, mint megrendelő, ingyen kapja meg a saját egyenruháját.

Másnap a haramonti nemzetőrség néhány óra hosszáig gyakorlatozott parancsnokának vezetésével, és a falu népe összecsendült és nézte a látványosságot. Harsányan hangzottak fel Pitou Ange vezényszavai. Az egész csapat együttes gyakorlatai után Tellier Claude és Maniqet Désiré alparancsnokok azt a parancsot kapták, hogy kisebb csapatmozdulatokat végezzenek saját embeerekkel, amire aztán Pitou ügyelt fel. Mikor a gárda visszavonult, a nép ujjongva kiáltotta parancsnokának:

— Éljen Pitou Ange, a nép atyja!

A forradalmi Franciaországban akkortájt mindenfelé testvériesülési ünnepeket ültek, melyeken a minden rendű és rangú polgárok kihirdették együvé tartozásukat és egyenjogúságukat s ugyanakkor esküt tettek a nép képviselői által kivivott alkotmányra. Ilyen ünnepélyt készültek tartani Villers-Cotteretsben és környékén is. A város előtt oltárt állítottak és diszitettek fel gyönyörűen, s azt akarták, hogy Fortier abbé mondja előtte a misét.

Az imént elmondott eseményekre következő vasárnap kora reggelén Haramontban és Villers-Cotteretsben megperdültek a nemzetország dobjai. Az őrseg a Pitou által készített uj egyenruhájában vonult fel. Csakhamar megjelentek a falubéliek, valamennyien ünneplő ruhában és látni lehetett köztük Ange nénikéjét, az öreg Angelika kisasszonyt is. A nénike régebben hallotta már Dulauroy mestertől, hogy öccse rendelte meg az egyenruhákat katonáinak. A fősvény öregasszony sehogy sem érthette meg, hogyan adhatott ki a gyerek ily dologra huszonöt louisdort. Nem kétkedett többé, hogy milliomos lett a koldus-szegény fiuból.

Pitou nem sokat törődött nagynénjével; csak Katalint nézte, kit a fehérruhás leányok csoportjában pillantott meg. Katalin még nagyon sápadt volt, meglátszott rajta alig kihevert betegsége, de Pitou szemében szebbnek tűnt fel, mint valaha. Pitou csak előtte való nap estéjén tett egy levelet a füzfa odvába, és Katalin hálás, vidáman sugárzó pillantása most azt mondotta neki, hogy a levél kézhez jutott. Némi keserőséggel gondolta magában Ange, hogy talán nem nézne reá oly vidáman, sőt talán egészen el is maradt volna a látványosságtól, ha nem kapott volna hirt kedvesétől. Mikor szürke lován elhaladt a leányok előtt, Katalint köszöntve, lebocsátotta kardját és legénységéhez lovagolt, mely már felállt az oltár mellett. Ott leszállt lováról.

Ekkor sokhangu lárma hallatszott a vásártér tulsó oldaláról. Tudniillik a polgármester elrendelte, hogy a vallási ünnephez szükséges egyházi edényeket vigyék oda a templomból, de Fortier

abbé nem volt hajlandó kiszolgáltatni a szent tárgyakat. A község feje, a tanács tagjai, az irnok, Billot mester és mások izgatott csoportba gyűltek, melynek közepén Fortier abbé állt a templom bezárt ajtaja előtt. Az urak semmiképpen sem tudtak megegyezni egymással; ennek következtében az ünnep nem folyhatott le a programnak megfelelően. Mit tehettek? A megátalkodott Fortierrel szemben csak nyers erőszakkal győzhettek. Hívták a csendőrt, odarendeltek egy lakatost, és a polgármester kijelentette, hogy fel kell törni a templom ajtaját.

De Fortier szétvetette lábát az ajtó előtt és mennydörgő hangon kiáltotta:

— Vissza!

— Abbé ur! — mondotta Longpré polgármester — nem hajlandó misét mondani a haza oltáránál?

— A haza oltáránál? — mondotta az abbé indulatosan. — Megszenteljem a lázadást, megátkozzam az erényt és megáldjam a bűnt? Nem, soha! Nem, ezt az istentelen misét nem mondom soha!

Ekkor előrelépett Billot.

— Polgármester ur, — mondotta — kényszeríteni kell az abbét, hogy tartsa meg az istentiszteletet, ha maga jószántából nem teszi meg.

— Vissza! — dörögte az abbé — el innen, eretnek, istentelen!

— Hagyjuk azt, abbé ur, — felelte a paraszt. — Nem sértettem meg önt, csak azt mondom, hogy kényszeríteni is lehet rá, hogy tegyen eleget annak a hivatásnak, amelyre a község megfogadta.

— Az egyház független, — felelte Fortier. —

Nem engedelmeskedik senkinek másnak, mint az Istennek.

— Hogyan? — felelte Billot — külön testületet alkotnak önök? Államot az államban? Francia-e, vagy külföldiek? Állampolgárok-e, vagy nem? Ha a poroszok, vagy osztrákok fizetik meg önöket, akkor nekik tartoznak engedelmeskedni. De ha a francia nemzettől huzzák a fizetést, akkor engedelmeskedjenek a nemzetnek!

— Igaza van, igaza van! — kiáltotta több hang.

— Azért hát, lelkész, — tette hozzá Billot — ezennel felszólítalak a nemzet nevében, végezd kötelességedet és áldd meg polgártársaidat.

— Bravó! Bravó! — kiáltotta a sokaság. Éljen Billot! Hurcoljátok az oltárhoz azt a papot!

Fortier abbé látta, hogy lehetetlen tovább el-lenszegülnie. Félre állt a templom ajtajától, a községi szolgálta hozta kihozta a szent edényeket és az abbé reákezdett a »Libera nos domine« dallamára.

Az ünnep rendben folyt le. Mise után felolvasták a parlament által törvénybe foglalt emberi jogokat, és először hallotta most a nép ezeket az új tételeket, melyek szerint mindenki, ur és paraszt, egyenlő a törvény előtt, melyek szerint semmi nagyurnak, még a királynak sincs többé joga, hogy jobbágy munkára kényszerítse őket, melyek szerint az egyháznak sem szabad többé tizedet követelni tőlük. Sőt az új határozatok értelmében a nép jogositva van, hogy törvényeket alkosson magának és gondoskodhassék végrehajtásukról is. Első a nép akarata, a király tekintélye csak másodíknak következett.

Csodálkozva hallották és ujjongva fogadták

a kihirdetést. A szabadság és testvériség, mely eddig pusztán szólam volt, valósággá lett. A szolgáltság, az elnyomatás, a jognélküliség századai elmultak — földmivelő, munkás és kézműves levegett a bilincset, melyet emberöltőkön át a zsarnokok szeszélye vert kezére. Új korszak kezdődött. Hatezer ember ünnepelte vidáman a szabadság feltámadásának ünnepét.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Az ablak alatt

Az itt leírt ünnepség, melynek az volt célja, hogy egyes szövethétszövetkezesek útján összehétszövetkeztessen egymással Franciaország minden községét, csak előjátéka volt annak a nagy testvéri ünnepnek, melyet aztán 1790 július 14-én tartottak meg.

A községek természetesen már e kisebb egyesületek alkalmával kijelölték a nagy testvériesületei ünnepre kiküldendő képviselőket, és természetesen, hogy erre a célra a polgártársak jelöltje Billot és Pitou volt.

Aztán újra megkezdődött a szokott hétköznapi élet. A tanyán minden istenadta reggel kinyitották a kaput; a cselédek kimentek a földekre, a barom a legelőre, és Billot normandiai lovának nyergébe ült, nézni, hogy rendben folyik-e minden a gazdaságban.

A viszonyokat nem ismerő ember azt hihette volna, hogy Billot csak a gazdaságával törődik; de aközben, hogy künn járt a lován, mindig arra figyelt, hogy nem kószál-e a tanya közelében egy ismeretlen alak, hogy nem váltanak-e titkos jeleket

Katalin szobája és a közeli füzes bokrai közt, a földeken pedig élesen figyelte, nem lát-e itt vagy ott nagyuri lábnyomokat.

A leányával kedvesen bánt; de Katalin nem kételkedhetett, hogy még mindig bizalmatlan, és igazán nem is tudta, kívánja-e Izidor hazatértét, vagy ne.

Billot anyó most, hogy leánya meggyógyult, és férje osztogatja a parancsokat a tanyán, visszamerült szokott lomha egykedvűségébe. Pitou tovább is végezte szerelmi szolgálatait és az érkező leveleket pontosan rejtette az öreg fűzfa odvába. Az utolsóelőtti levél a lyoni posta bélyegét viselte, az utolsó pedig már Párisból érkezett. Tehát a vicomte Párisban van s bizonyára nemsokára visszatér Boursonne kastélyába.

Egyszer, mikor tudta, hogy Billot künn jár a földeken, bement a tanyára és Katalin ablakához ment. Katalin a szobájában volt, meglátta és közeledett hozzá. Pitou azt mondotta, hogy csak azt akarta megtudni, hogyan érzi magát. Törököt akar elhelyezni a Farkasréten, ahol a dusan termő kakukfü miatt a legkövérebb nyulak vannak. Ha majd fog egynéhányat, egy párat hoz neki is.

— Köszönöm a figyelmességedet, Pitou, — felelte Katalin, — még egyszer köszönöm, hogy mindig oly szépen elhoztad a leveleket. Most már nem terhellek vele; mert egyelőre nem kapok több levelet.

Pitou éppen mondani akarta, hogy gondolta már; de mégsem mondotta. Akarta látni, mennyire vonja bizalmába Katalin.

De az beérte azzal, amit mondott. Pedig Pitou

ugy szerette volna tudni, hogy hazatér-e most már Charny Izidor ur a kastélyába.

Billot apó hazajött a földekről. Egyenesen a felé az ember felé tartott, kit Katalin ablaka előtt látott. Mikor Pitoura ismert benne, nyájasan köszöntötte a fiut, de a sötét kifejezés nem tünt el arcáról.

— Ebédre hivod magad hozzánk, Pítou? — kérdezte.

— Oh, dehogy, Billot apó, már azt még sem merném... de...

Az a pillantás, melyet Katalin reávetett, mintha felbátorította volna.

— De... no, mit akartál mondani? — kérdezte Billot.

— De ha meghiv, elfogadom.

— Akkor hát tarts velünk, — mondotta Billot, aztán leszállt a lováról és bement a házba. Pitou nyomon követte.

— Kész-e az ebéd? — kérdezte ott benn a paraszt.

— Kész bizony, apó, — felelte a ház asszonya.

— Akkor szaporán, még sok dolgom van ma délután.

Mikor asztalnál ültek, Billot megkérdezte a fiutól, hogy mi hozta a tanyára. Ange megmutatta a töreit.

— Ahá, — kacagott Billot — ugy látszik, végeztél már az ottani vadászterületteddel és most itt akarod üzni tovább a mesterségedet.

— Azt hiszem, kissé békében kell hagynom Haramont körül a nyulakat, — mondotta Pitou. — Aztán meg... az itteniek izesebbek, mert itt sok hangát és kakukfüvet találnak a mezőn.

— Nézze az ember, — kiáltotta Billot — nem hittem volna, hogy oly nyalánk legény vagy.

— Oh, szó sincs róla, — felelte Pitou — meg-
eszem én, amit élém tesznek, de egyszer már
akarnék jó falatot szerezni Katalin kisasszonynak.

— No, jól teszed, — mondotta Billot, — lát-
hatod, hogy még mindig étvágytalan.

— Csak éppen most ittam egy nagy bögre-
tejet, és kenyeret is ettem hozzá, apám, — fe-
lelte a leány.

ÖTVENEDIK FEJEZET

A bujócska

Billot történetesen az ablakra nézett:

— Áh, — kiáltotta — itt jön valaki, aki be-
szélni akar velem.

Pitou az asztal alatt gyengén Katalin lábára
lépett. Katalin elsápadt és ijedten nézett az ab-
lakra. Ekkor megpillantotta Clouis apót, az or-
leansi herceg vadórét, ki valami rejtett kunyhóban
lakott az erdő közepén s majdnem sohasem járt
az emberek társaságába. Hóna alatt duplacsövű
puska volt, melyben Katalin az ezüstveretről mind-
járt apja puskájára ismert.

Billot már az ajtóhoz sietett és bebocsátotta
az öreg erdei embert. Az megemelte a prémes sü-
vegét és kedves egészségükre kívánta az ebédet.

— Hozott Isten, — felelte Billot — örülök,
hogy beváltottad szavad.

Pitou a fülét hegyezte; Katalin figyelt.

— Igen, meghoztam a tizenkét golyót, me-
lyet puskájához rendelt, — folytatta Clouis apó.

— Jól tetted. No, tarts velünk. Itt van a szék, öregem. Foglajj helyet és váljék egészségedre, — mondotta Billot.

Clouis Katalinnal szemben foglalt helyet; a leány rémült pillantásokkal nézte a remete szőrös arcát. Clouis hozzálátott az evéshez.

— Ma jól csináltam a dolgot, Billot mester, — mondotta. Aközben, hogy idejövök, akartam mindjárt löni egy nyulat, mert ugy-e tudja, hogy a hercegtől engedelmet kaptam, hogy minden nap lőhetek egy erdei vagy egy üregi nyulat. Nem akartam két puskát hozni magammal s inkább tizenhárom golyót öntöttem s a fölös golyóval meg a maga puskájával szerencsésen teritékre is hoztam a nyulamat. Nagyon jó puskája van.

— Nagyszerü fegyver az, — mondotta Billot.

— Tizenkét golyót, Billot apó? — avatkozott a beszédükbe Pitou. — Céllövészet lesz mostanában?

— Álló, vagy futó vadra kell-e? — tette hozzá Clouis.

— Még nem tudom, — mondotta Billot. — Csak annyit mondhatok, hogy lesre megyek.

Mély hallgatás következett; Katalin közel volt az ájuláshoz.

— Hm — mondotta Clouis — gondolom, hogy a herceg vaddisznai bejárnak a kukoricásába. No, azoknak a vastagbőrűeknek ez a golyó talán valamelyest kicsiny, ha az ember nem találja jól vele.

— Nem vaddisznónak szántam ezeket a golyókat, — felelte Billot.

— No, akkor szeretném tudni, mit akar löni velük? — kérdezte Pitou. — Se nem célba, se

nem vaddisznóra? Hát akkor mire kell az a tizenkét golyó?

— Farkast akarok löni, mely a nyájam körül ólálkodik, — felelte Billot.

— De most nem jár erre farkas, — mondotta Ange. — Hiszen még le sem esett a hó.

— Én pedig tudom, hogy jár egy itt közel, — felelte Billot és Katalinra nézett. — A pásztor látta ma reggel a Párisból Boursonneba vivő országuton, az yvorsi erdő szélén. Már tavaly is látták erre azt a fenevadat, magam is tudtam felőle — de aztán egyszerre elment, s azt hittük, többé vissza sem jön. Ugy látszik, hogy most megint bátorságtalanná akarja tenni a környéket — s azért öntettem Clouis apóval ezt a tizenkét golyót.

Katalin felállt és az ajtóhoz támolygott. Félni lehetett, hogy összeroskad — Pitou utána sietett és felfogta karjával. A leány összeszedte minden erejét és magával vonta Pitout a szobájába.

— Megértetted? — kérdezte tőle elfogyó lélekzettel. — Izidor ma reggel érkezett meg Boursonneba. Ő tudja és agyon akarja löni, ha itt közel mutatkozik.

Ekkor belépett a szobába Billot.

— Pitou, — mondotta szigorú hangon — ha csakugyan azért jöttél ide, hogy töröket vess az erdőben, akkor itt az ideje, hogy utnak eredj, mert besötétedik.

Pitou vele együtt kiment. Katalin felállt és reátolta ajtajára a reteszt.

— No, no, — dörögte Billot — csak zárd magadra az ajtót, szerencsétlen! Nekem mindegy, mert nem ezen az oldalon állok lesbe.

Pitou, ki, ha kellett, oly erős volt, mint az oroszlán, mindig oly okos volt, mint a kigyó. Minthogy gyermekkorától fogva azon mesterkedett, hogy túljárjon a csöszök, meg a vadörök eszén és elkapja orruk elől a gyümölcsöt, a veteményt, a vadat, meg a szárnyast, csupa éberség, fürelem, kitartás és furfang volt. Így aztán most is egész nyugodtan látott dolgához. Lerakta töreit, hogy ne hozta légyen hiába, leült az erdőben és gondolkozni kezdett.

Kezdetben azt gondolta, hogy ugy volna legjobb, ha Boursonneba menne és óvna Charnyt az életét fenyegető veszedelemtől. De aztán azt mondta magában, hogy Katalin nem hatalmazta fel reá, neki magának pedig elvégre nem is volna oly kellemetlen, ha, mint mondotta, »valami emberi dolog« érné a vicomteot.

Tehát elhatározta, hogy vár és egészen a körülményekhez alkalmazkodik. Ehhez képest viszont a tanyaház közelébe s lebujt a bozótba és figyelt. Látta, mikor Clouis apó kijött a házból és elköszönt Billottól. Látta, hogy a paraszt meggyújtja szobájában a lámpát és megtölti puskáját. Billot aztán eloltotta a lámpát és kinyitotta az ablakot, nyilván, hogy figyeljen. De szobájából nem láthatta Katalin ablakát, ellenben szabad kilátása volt a Boursonneba vivő utra egészen az ivoryi kis erdő széléig. Ha Katalinnak eszébe jutna, hogy kiugorjon az ablakon és az erdőbe menjen, akkor okvetlenül meglátta volna; s minthogy Pitou nem kételkedett benne, hogy Katalin azt csakugyan megteszi, megosztotta éberségét a két ablak között.

Pitou jól gyanitott, mert mikor egészen be-

sötétedett, Katalin kinyitotta ablakát és kiugrott a szobájából. Nem fenyegette a veszély, hogy meglátják, míg a villers-cotteretsi irányban maradt, és egyelőre csakugyan azon az uton járt. De kisértetve mélyen lekuporodott és sompolyogva ment át arra a keskeny gyalogösvényre, mely az erdő felé vitt.

Pitou, mikor látta, hogy elérte az ösvényt, nem kételkedhetett többé, hogy mire készül. Főlősleges volt már utána néznie, hanem minden figyelmét arra a félig nyitott ablakra fordíthatta, mely mögött Billot állt lesben.

A birtok és az erdő közt egészen nyílt síkság terült el. Katalin, bár fekete köpenyét vetett a vállára, nem maradhatott ezen a sikon észrevétlenül. A tanyától némi távolban juhakol volt, a kutyák ugattak és a földön átsuhanó árnyék felé rontottak. Pitou látta, mikor Billot kihajolt az ablakon és belenézett az éjszakába. A kutyák most megálltak, elhallgattak és visszamentek az akol felé. Megismerték gazdájuk fiatal leányát, és Billot most már látta, hogy csakugyan a leánya volt. Behuzta az ablaktáblát. Pitou eltalálta, hogy utána akar menni a leányának.

Néhány perc múlva csakugyan kinyílt a kapu és Billot, puskával a kezében, megjelent. De nem tért arra a gyalogösvényre, melyen Katalin járt, hanem a szekérutra fordult, mely negyed óra múlva egyesült a gyalogösvénnyel.

Pitou pillanatig sem habozhatott, ha megakarta akadályozni az apának és leányának összelátkozását. Gyorsan vetette magát Katalin után, ki éppen az erdő szélére ért. Minthogy nem kellett többé a paraszt kémlelő szemétől tartania, to-

ronyiránt futhatott Katalin után. Ilyképen néhány perc alatt oly közel juthatott hozzá, hogy egy kiáltással figyelmessé tehetette. Katalin megállt és bevárta.

— Mit akarsz Pitou? Mi baj? — kérdezte aggodva.

— Az Isten szerelmére, egy lépéssel se tovább! — sugta Pitou. — Apád meglátott és a bourg-fontainei utkereszteléshez futott. Ott les reád.

— De... nekem... nekem beszélni kell Izidorral, — hebegte Katalin.

— Nem lehet, apád elállja az utat. Eredj vissza a szobádba, kérve kérlek. Én majd őrt állok az ablakod közelében, — unszolta Pitou — és ha Charny ur jön, majd figyelmeztetem.

— Igen, megteszed, Pitou? — kérdezte a leány.

— Oh, éretted megteszek mindent, Katalin, — felelte Pitou meghatottan — hiszen ugy szeretlek!

Katalin megszorította kezét és hazakisértette magát vele.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET.

A farkasles

Mikor Katalin visszatért szobájába, Pitou elbujt egy árokban, melyet sűrű bozót takart el. Ebből a rejtekhelyéből láthatta a ház egész elő részét, és figyelemmel kísérhette a Boursonneból a tanyára vivő utat.

Rejtekében odasimult ahhoz a fatörzshöz,

melynek odvába szokta tenni a Katalin számára érkezett leveleket.

Nemsokára nehéz lépteket hallott. Billot volt, ki visszatért a tanya udvarára. Egy darabig várt a bourg-fontainei keresztutnál. Minthogy pedig nem jött senki, elhatározta, hogy hazasiet és újra elfoglalja helyét az ablakában. Ugy gyanította, hogy Katalin szándékosan félrevezette. Talán az erdőbe akarta csalni, hogy távolléte alatt a ház közelében találkozhasék kedvesével.

A véletlen úgy intézte, hogy Billot egyenesen a fűzfáknak ahhoz a csoportjához tartott, ahol Pitou állt. Gyorsan bujt le a fiu az árokba és elrejtőzködött az egyik odvas fa tövébe.

A paraszt, sajnos, nem ment tovább, hanem megállt a bozót közepén, mert úgy látta, hogy neki is jó lesz az megfigyelő helynek. Pitou most már arra volt kárhóztatva, hogy tétlenül gubbaszkodjék az árok fenekén. Azt sem láthatta már, hogy jön-e Charny ur, nem hogy figyelmeztethette volna. Már csak abban az egyben reménykedett, hogy az urfi nem jön oly nagyon is korán. Akkor pedig Billot türelmét vesztí és visszamegy a házba.

Pitounek egyszerre úgy rémlett, mintha lódobogást hallana. A ló közeledett, s most már nem lehetett kételkedni a dologban. Pitou látta, hogy Billot előrehajol, hogy jobban lászson a sötétben. Aztán hallotta, hogy a lódobogás elhallgat, és ebből kitalálta, hogy a lovas az udvar falához érkezett és leszállt nyergéből. Mindjárt azután valami neszt hallott, melynek természetében Pitou, az orvvadász, nem kételkedhetett. Billot felhuzta a kakast.

Borzasztó csend következett: Pitou minde

pillanatban várta, hogy eldördül a lövés. Fordított a fején, amennyire képes volt reá s kissé előre-nyújtotta a nyakát is, s most láthatta, hogy fölötte egy puskacsó mered vízszintesen a levegőbe.

De a cső most ismét leereszkedett. Billot nyilván nagyon látta a távolságot, vagy pedig tartott tőle, hogy téved és nem a várt embert látja maga előtt.

Az idegen most az ablakhoz ment, mert világosan lehetett hallani az éj sötétségében, hogy valaki halkán megkopogtatja az ablakot.

A puskacsó megint felemelkedett. Csattogva ütődött a kova a serpenyő fedőjéhez. Megvillant valami, de nem durrant utána. Csak a puskapor vetett lobot.

Charny vicomte, mert ő volt a lovas, halotta a csettenést, látta a villanást és megsejtette a veszélyt, mely fenyegeti. Olyan mozdulatot tett, mintha a rejtekben levő puskához akarna sietni. De Katalin kinyitotta az ablakot, előre nyújtotta a két kezét és sugva mondotta neki:

— Szerencsétlen! az apám van ott... tud mindent.

Megfogta kezével és Charny megértette, hogy mit kell tennie. Gyorsan kapott fel az ablakba és Katalin behuzta magához.

Billotnak volt még egy töltés a puskájában. De a fiatalok szorosan ölelkeztek össze; attól kellett tartania, hogy eltalálja mindkettőjüket.

— Hiszen majd csak kijön, — dörmögte — akkor nem szabadul.

Megtisztította a serpenyőt, és újra felporozta, hogy ne ismétlődhessék meg az a véletlen, melynek a vicomte életét köszönhette.

Elmult öt hosszú perc. A kutyák hirtelen elvakkantották magukat az udvaron.

— Hah, — mondotta Billot — most a gyümölcsöskerten át ereszti ki.

Átugrotta az árkot, az udvar felé rohant és mindjárt azután eltűnt a fal egyik szöglete mögött. Remélte, hogy a ház másik felén kézhez kapja a vicomtet.

Pitou most sietve bujt elő rejtekéből és nyilírányt Katalin ablakához futott. Beugrott a szobába. Ott nem volt senki. Átsietve a tornácon, elérte a ház hátsó ajtaját és a kertbe sietett. Ott két alakot látott. Az egyik éppen át akarta vetni magát a falon, a másik kinyújtotta karjait. A vicomte, mielőtt átugrott volna, még egyszer így kiáltott:

— A viszontlátásig, Katalin! Ne felejtsd...

— Nem, nem, — felelte a leány lélekzete fogytán. — Csak siess már, siess!

— Igen, igen! — kiáltotta nekik Pitou. — Siessen, vicomte ur, legfőbb ideje már!

A fal tulsó oldaláról tompa zuhanás hallatszott, aztán egy füttyentés, s egy ló gyors dobogása. Az állat nyilván gazdájához sietett erre a jeladásra. Aztán újabb lódobogás az éjszakában... eldördült egy lövés... még egy... Katalin felsikoltott és Pitou karjaiba omlott.

— Légy nyugodt, Katalin, — sugta Ange, élesen figyelve — nem találta el... a ló tovább rohant... most tul van a lövés távolán... most nem hallani már többé. Jer ide, jer!

— Hova?

— A szobádba!

— Nem, nem! Nem tudsz valami helyet, a

hova elrejtethnél? Vigy el innen! Nem akarok, nem tudok itt maradni!

— Hát az apád?

— Nem apám többé, mert meg akarja ölni a kedvesemet!

— De, gondold meg, Katalin...!

— Nem viszel el innen? Jól van, akkor magam megyek.

— Nem, nem, Katalin, megteszik mindent, amit akarsz...

Kisiettek a veteményeskertbe s egy kis kapun át a szabadba jutottak. Nemsokára azután mindketten eltűntek azon a mély uton, mely La Mouebe, a szomszéd birtokra vitt.

Magánkívül dühében és felindulásában lépett Billot a házba; de mikor nem találta meg a leányát, mikor hiába kereste az egész házban és a kertekben, mikor be kellett vallania magában, hogy leánya megszökött és hogy nem tudhatja, mi lett belőle — nagyon megnehezült a haragvó embernek vadul háborgó szive; dühe elpárolgott és az apa szeretete megmozdult szívében.

Mikor a reggel szürkülni kezdett, Billot kilovagolt és órák hosszáig kutatta át mindenfelé a szántóföldeket és az erdőket.

Mikor hazatért, a nélkül, hogy bármit talált volna, eléje ment a felesége.

— Mi történt? — kérdezte aggódva. — Halottam, hogy a kutyák ugatnak és valaki többször elsütötte puskáját. Hol van Katalin? Nem találom a házban.

— Elvittem Solange néniéhez, — felelte Billot nyersen.

— Csakugyan? — felelte az asszony elcsodálkozva. — És sokáig marad ott?

— Mig jobban nem lesz, — felelte Billot.

Sietve nyelt le néhány falatot és leöntötte még néhány pohár borral. Aztán megint lóra pattant és elvágatott. Csepp fáradságot sem érzett az álmatlan éjszaka után.

Álmatlan volt az az éjszaka másvalakinek — Raynal doktornak is. Hajnali egy óratájban csengettek az ajtaján. Charny vicomte egyik szolgája kereste. A doktor jöjjön mindjárt Boursonneba, a fiatal urnak van szüksége reá. Hogy mi történt, majd megtudja a kastélyban.

A szolga hátsólovat hozott magával a doktor számára is. Raynal sietve felöltözködött, nyeregbe pattant és Boursonneba vágatott.

A vicomteot puskagolyó érte a bal oldalán s egy másik golyó a jobb vállát horzsolta. Hogy miképpen érték ezek a sérülések, a fiatal ur nem volt hajlandó megmondani. A baloldali lövés nem volt jelentéktelen, de nem volt veszedelmes. A golyó megszagatta husát, de szerencsére nem sértett fontosabb szerveket. A horzsolás jelentéktelen volt.

Mikor elhelyezték a köteléket, a fiatal ur huszonnégy louisdort adott az orvosnak, hogy hallgasson a dologról.

— Ha azt akarja, hogy hallgassak, akkor a közönségesen megszokott díjat fizesse látogatásomért, tudniillik egy pisztolt, — mondotta Raynal doktor. És elvett egy louisdort és visszaadott tizennégy livret a vicomtenak, bármint kérte is Charny, hogy többet fogadjon el. A doktor éppen csak azt jegyezte meg, hogy szükség lesz látoga-

tására, következőképpen eljön még másnap és a negyednapra is.

A második látogatás alkalmával a doktor már ágyon kívül találta betegét; egy öv segítségével, mely a sebhez rögzítette a köteléket, Izidor már másnap lóra ülhetett, mintha semmi sem történt volna, úgy, hogy inasán kívül senki sem tudott semmit az esetről. Mikor pedig a doktor harmadik látogatását tette, betege már elutazott.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Mirabeau nagy árulása

Az olvasó emlékezhetik azokra a szavakra, melyeket Mirabeau mondott a királynénak abban a pillanatban, mikor az csókra nyujtotta neki kezét: »Ez a csók, asszonyom, megmentette a királyságot.«

Bizva saját erejében, Mirabeau hozzáfogott a nagy feladathoz, melyre kötelezte magát. Mikor néhány nappal a királynénál történt kihallgatás után a nemzetgyűlésbe ment, nyugtalan, zajongó embercsoportokat látott az utcán. Közeledett hozzájuk, és látta, hogy röpiratokat osztogatnak közöttük. Az az ember, aki osztogatta, mindegyre ezt kiáltotta:

— Mirabeau ur nagy árulása! Mirabeau ur nagy árulása!

A gróf elővett a zsebéből egy pénzdarabot és odament az árushoz, ki néhány vékára való ily röpiratot tartott még maga mellett a földön.

— Barátom, — mondotta neki — mibe kerül Mirabeau ur nagy árulása?

Az ember reánézett és felismerte.

— Gróf ur, a röpiratot ingyen osztogatják,
— mondotta, és halkán hozzátette: — Százezret
nyomattak belőle.

Mirabeau gondolatokba mélyedve ment tovább. Százezer példány! És ingyen osztogatják!

Kis idő múlva megállt és pillantást vetett a röpiratba, melyet ingyen kapott. Első oldalán adósságainak pontos jegyzékét találta. Megfelelt az utolsó betűig. 280.000 frank. Alatta állt naptári pontossággal az a nap, mikor Fontanges ur, a királyné alamiznása, folyósította ezt az összeget. Aztán annak az összegnek megemlézése következett, melyet az udvar havonként fizetett ki neki: 6000 frank. Befejezésül részletes tudósítás volt a füzetben a királynéval folytatott beszélgetéséről. Érthetetlen! Mirabeau azt várta, hogy gyűlölködő, értéktelen pamfletet fog olvasni és nem talált egyebet póré valóságoknál. Ki az a titkos, jól értesült ellenség, aki így üldözi?

A házaló ismerte. Mirabeau tehát még egyszer visszafordult, de ekkor már más ember állt a kosarak mellett.

A véletlen úgy hozta, hogy éppen akkor ment arra Gilbert doktor. Az az ember odanyújtott neki egy röpiratot, ezzel a kiáltással: — Mirabeau ur nagy árulása! — De mikor meglátta a doktort, csak leesett az álla.

Gilbert féltredobta a kezébe adott röpiratot s egy pillantást sem vetett belé.

— Rossz mesterséget űz itt, Beausire ur! — mondotta a házalónak. Aztán megpillantotta Mirabeaut, karonfogta és vele ment a nemzetgyűlésbe.

— Ismeri azt az embert? — kérdezte a gróf utközben.

— Valamikor alhadnagy volt, most a legrosszabb fajtájú kártyás és szerencselovag. Ne vegye szivére, gróf, ezt a rágalmat!

— Nem ismer engem, doktor! — felelte Mirabeau nagy indulattal. — Mit bánom, hogy tegnap kedvelt ember voltam s ma már nem vagyok az? Nem bizonyos-e a jövőm? Engem csak az az ígéret nyugtalanít, melyet a királynénak tettem. Azt hiszem, nem leszek képes beváltani. Tudja, hogy beszélgetésem volt vele, és azután egy pillanatig arról álmodtam — ostoba álom volt — hogy nem a király minisztere leszek, mint Richelieu, hanem a királyné szeretője, mint Mazarin. De mit tett Mária Antoinette? Alig, hogy elbocsátott, levelet irt Flachsland urnak, németországi megbizottjának, hogy közöljék Lipót testvérével, hogy megfogadja tanácsát s elfogadja Mirabeau gróf szolgálatait — de a világeért sem veszi komolyan hozzá való viszonyát.

— Bizonyosan tudja?

— Mindenesetre... de most jön még a java.... Mit gondol, miről lesz ma szó a képviselő-kamarában?

— Azt hiszem, a háboruból, melynek okaival egyébként nem vagyok tisztában.

— Oh, a dolog egészen egyszerű. Európa két táborra szakadt, egyik részen Ausztria és Oroszország, a másikon Anglia és Poroszország — de azért mind a négyen egy lélekkel gyűlölik Franciaországot és a forradalmat. Ausztriának és Oroszországnak nem kell titkolnia érzelmeit; de a szabadelvű Angolország és a filozóf Poroszország

nem ismerheti be csak úgy egyszerűen, hogy el-
lensége a szabadságnak. Átengedik a kezdést Li-
pótnak. Közben Anglia beleköt a mi szövetség-
sünkbe, Spanyolországba. Már most vita fog ke-
rekedni arról, hogy kit illet meg, dönteni a hábo-
rúról. A belügyet meg az igazságügyet már ki-
vették a király kezéből. Ha megfosztják a had-
üzenet jogától is, akkor mi marad meg neki? És
hiszi-e, hogy kezében hagyják a királynak, ki gya-
nussá tette magát, a legfontosabb és legveszedel-
mesebb döntést? De én, adott ígéretemhez képest,
követelni fogom, hogy hagyják meg neki ezt a
hatalmat, készülök kockára vetni népszerűségemet,
sőt talán életemet is azzal, hogy el akarom fogad-
tatni ezt a követelésemet. Jöjjön, doktor, kezes-
kedem, hogy szép ülésnek lesz tanuja.

Mirabeau nem hazudott, s már belépésének
pillanatában bizonyosságot tett bátorságáról. Min-
denki a szemébe kiáltotta: Árulás! — és az egyik
kötelet, a másik pisztolyt mutatott neki. De Mi-
rabeau utat tört magának a sokaságon át.

Az ülésteremben megismétlődtek az ily kiál-
tások:

— Itt van már! Az áruló! A pénzen megvá-
sárolható!

Barnave állt a szószéken és így kezdte be-
szédét:

— Igen, áruló vagy, és ellened beszélek!

— Ha te beszélsz ellenem, — felelte Mirabeau
— akkor ráérek még fordulni egyet a Tuilériákban,
egész bizonyosan itt leszek, mire bevégezed.

Csakugyan kiment és a Tuilériák felé tartott.
Hangos szitkok kísérték ki a teremből.

Két óra múlva tért vissza. Barnave éppen ak-

kor szállt le a szószékről. Egyikét mondotta el azoknak a homályos beszédeinek, melyek tetszeni szoktak minden pártnak.

Mirabeau felment a szószékre s a szitkok és kiabálások viharával fogadták. De ő felemelte hatalmas kezét, aztán élve a csendnek néhány piltanatával, odakiáltotta:

— Jól tudtam, hogy a tarpéji szikla nincs messze a Kapitóliumtól!

Ez a néhány szó elhallgattatta a legjobban háborgókat is. Csend lett a teremben, s Mirabeau ezzel félig már győzött is.

Ötször lépett a szószékre ezen az ülésen és összesen három óra hosszáig beszélt. Végre elérte a következő határozatokat: A királynak joga van, belátása szerint felkészülni a háborura és rendelkezni a haderőről. A hadüzenetre nézve joga van javaslatot terjeszteni a nemzetgyűlés elé, mely nem határozhat el semmit a királyi szentesítés nélkül.

Mikor odahagyta az üléstermet, a künn várakozó nép majdnem darabokra tépte. Ellenben Barnaveot ünnepléssel vették körül. Szegény Barnave, nincs már messze az idő, mikor te fogod hallani ezt a kiáltást. »Barnave ur nagy árulása!«

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Az életital

Mirabeau büszke pillantással és fejét magasra tartva ment ki a nemzetgyűlés terméből.

Mikor hazaérkezett, lefeküdt a földre, virágok közt levő párnáira. Mert kettőt szeretett: az asszonyt és a virágot.

Mióta megnyílt a nemzetgyűlés, egészségszemmel láthatóan romlott. Testre és szellemi képességekre óriás volt, de a kicsapongó élet, a börtönben töltött évek és ellenségeivel vívott harcai felemésztették életerejét. Abban a korban volt, mikor a tulfeszített szervezet kezdi felmondani a szolgálatot.

Ezuttal annyira aggasztotta állapota, hogy szokása ellenére nem mondott ellent szolgálójának, mikor azt mondotta, hogy orvost hív. Éppen ekkor csengetett be Gilbert doktor. Mirabeau kezét nyújtotta neki és leültette maga mellé.

— Kedves gróf, — mondotta Gilbert — nem akartam hazamenni anélkül, hogy szerencsét ne kívánjak sikeréhez, diadalához!

— Pyrrhusi győzelem volt, doktorom, — felelte Mirabeau. — Még egy ily győzelem, és el vagyok veszve.

Gilbert reánézett. — Gróf, — mondotta — betegnek látom.

Mirabeau csak a vállát vont.

— Más már régen belepusztult volna, — mondotta mosolyogva. — Adjon valamit, doktorom, a mi életben, vagy legalább erőben tart.

— Nehéz, tanácsot adni az oly betegnek, mint ön, gróf ur, — felelte Gilbert. — Nyugalmat és önmérséklést ajánljak? Óvjam az asszonyoktól? Azt feleli majd, hogy inkább meghal. Tehát éljen úgy, amint élnie kell.

— Oh, a szenvedélyes szerelmi viszonyokkal sokkal rosszabbul jártam, semhogy hajlandó volnék elején kezdeni. Három évi börtön, egy halálos ítélet és egy asszony öngyilkossága, akit szerettem és aki másért ölte meg magát, kigyógyítottak az

eféle szenvedélyekből. Egy pillanatig valami nagy-
ról álmodtam, álmodtam Erzsébetnek Essex gróf-
fal, ausztriai Annának Mazarinnal, II. Katalinnak
Potemkinnel való viszonyáról; de csak álmom volt.
Mit gondol! nem láttam viszont azt a nőt, kiért
küzdök, és semmi kétség, nem látom viszont soha...
Oh, Gilbert, nincs nagyobb gyötreme a világon,
mint érezni, hogy az ember mérhetetlen terveket,
egy királyság boldogulását, barátainak diadalát és
ellenségeinek megsemmisítését hordja magában és
hogy mindezt a véletlen rosszakarata, a végzet
szeszélye elragadja tőle! Egy évvel ezelőtt még
megmenthettem volna a királyságot. Tartok tőle,
hogy ma már későn van a királyság meggyógyu-
lására ép úgy, mint az én gyógyulásomra.

— Gróf ur, — felelte Gilbert s egy zöldes
folyadékkal telt kis üveget vett elő a zsebéből —
legalább önnel teszünk még egy kísérletet. Egy
barátom adta a recipét ehhez az italhoz. Általános
szer, sőt ugyszólván életital, akárhányszor maga-
mon is kipróbáltam már és nagyon üdvösnek ta-
láltam hatását.

— Az ön kezéből mindent elfogadok, dokto-
rom, — felelte Mirabeau.

— Helyes, — mondta Gilbert. — Akkor ho-
zasson be magának egy kanál pálinkát vagy bor-
szeszt.

Egy szolgáló behozta, amit kívántak, és Gilbert
belecseppentett néhány cseppet a kanálba az üveg
tartalmából. Mirabeau megitta.

— Az ördögbe! — kiáltotta — úgy érzem
magam, mintha villámot nyeltem volna le. — Egy
pillanatig mozdulatlanul ült helyén, mintha meg-
dermedt volna. — Igen, — kiáltotta aztán hirt-

len — életital ez! Hogyan érzem magam! Érzem, hogy megduzzad bennem minden erő — oh, hadd ingadozzék most a királyság, megint elég erős vagyok arra, hogy feltartózhassam bukásában! — Mondja, doktor, hol kapni ezt az italt? Ha minden cseppjét ugyanoly nagyságu gyémánttal kellene megfizetnem, ha le kellene mondanom minden fényüzésről — meg kell kapnom ezt a folyékony tüzet, és győzhetetlen leszek!

— Igérje meg, hogy hetenkint kétszer vesz belőle néhány cseppet, akkor itt hagyom önnek ezt a kis üveget, — felelte Gilbert. — Ha elfogy, forduljon hozzám. És még egyet — vegyen bérbe egy kis házat valami környékbeli falun, ahol jó a levegő. Kocsin, lovon hamar bejöhét onnan Párisba.

Magam is gondoltam már arra, — mondotta Mirabeau és behívta a szolgáját. — Nem mondtad-e Jules, hogy Argenteuilban találtál már valami nekem valót?

— Igen is, gróf ur, — felelte a szolga. — Egyik földim figyelmessé tett egy házra, melyben valamikor a gazdája, egy külföldi bankár lakott. Ez a ház bérbeadó. Gróf ur megkaphatja, a mikor akarja.

— Jól van, mindjárt kihajtatunk. Doktor, legyen oly szives, tartson velem. Argenteuilt nagyon szeretem. Ott lakott atyám. Emlékeim fűznek ahhoz a helyhez.

Bérkocsit hivatott és rövid idő múlva künn voltak a szép fekvésű külvárosban. Kiszálltak a kocsiból és elindultak a magas fákkal szegélyezett utakon. Mirabeau szótlan merengésbe mélyedt.

— Hol lakott az atyja, gróf ur? — kérdezte

„Gilbert doktor, csakhogy valamivel megkezdje a beszélgetést.

A gróf éppen megállt egy kert sövénye előtt.

— Itt lakott, doktorom, — felelte. — De csakhamar előrohant egy nagy eb és ki akarta dugni fejét a rácsos kerítésen.

— Ohó! — kiáltotta Mirabeau visszarettenve. — Látom, semmi sem változott itt, éppen úgy fogadnak még, mint atyám életében!

Egy fiatalember közeledett a kapuhoz.

— Bocsássanak meg, — szólította meg a két urat, — hozzánk készülnek?

— Szerettem volna megnézni egyszer ezt a házat, — felelte Mirabeau — valamikor gyakran fordultam meg benne.

— Oh, nehogy azt higgyék, — mondotta a fiatalember — hogy a háziak is oly barátságatlanok, mint a kutyájok. Kérem, kerüljenek beljebb. Hallgass Cartouche! — kiáltott a kutyára.

— Hadd ugasson, — mondotta Mirabeau mosolyogva — hozzá vagyok szokva, hogy megugassanak a kutyák és emberek. A kutyák még soha sem haraptak meg, de az emberek nagyon gyakran.

— Cartouche nagyon harapós, uram, — felelte a fiatalember. — Vigyázzanak magukra.

— Napról-napra sokkal több gonosz állattal van dolgom, — felelte mosolyogva Mirabeau. — Csak ma reggel is egész falkáralvót kellett szétvernem.

— Igaz, — avatkozott Gilbert a beszélgetésbe — de azokkal az állatokkal beszélhet.

— Doktor, — felelte a gróf — önnek, mint a magnetizmus ismerőjének, még is kellene hinnie

az emberi szem hatalmában. Hadd tegyek próbát ezzel a kutyával, majd meglátja...

— Inkább ne tegyen, uram, — óvta a fiatal-ember — veszedelmes kísérlet volna.

A kutya visszament a házába és lehasalt benné, de még mindig rosszindulatu pillantásokat vetett a jövevényekre.

— Kérem, bizza reám, — mondotta megátal-
kodva Mirabeau. — Vonuljanak félre mindketten.

A kutya, mikor észrevette, hogy gazdája el-
távozott és az idegenek egyike megállt közelében,
morogni kezdett, felállt és közelebb sompolygott
hozzá.

Mirabeau parancsoló testtartással és kemény
pillantással várta. Ugy látszott, minden benne la-
kozó villamosság kisugárzott szeméből; haja fel-
borzolódozott, mint az oroszlán sörénye.

A kutya megállt és végignézett rajta lábától
fejéig. Mirabeau felvett a földről egy jó nagy
marék homokot és reádobta. Ekkor az állat
felszökött és fogát vicsoritva rohant feléje. De
Mirabeau felemelte karját, azzal a fenyegető moz-
dulattal, mely soha sem tévesztette el hatását a
szószéken, mikor nyomatékokat adott vele gunyjá-
nak, vagy ádáz haragjának. Aztán lassan, de kitar-
tóan közeledett az állathoz. Az a fogát vicsorgatta,
morgott, jobbra, balra tért ki, és végre meghátrált.
Mirabeau tovább ment, fejét előre nyújtva, pil-
lantását az eb szemére meresztve. Ekkor aztán
az állat reszketve ment vissza a házába.

A két ur oda akart menni.

— Maradjanak, — kiáltotta a gróf — még
nem végeztem.

Odalépett a kutya házához és így kiáltott: —
»Jer elő Cartouche!«

A kutya morgott és nyüszített. Mirabeau megismételte parancsát. Ekkor az állat kijött.

— Lefeküdni! — parancsolt reá a gróf. És csakugyan lehasalt és cipőjét nyaldosta megfékézőjének.

— No, jól van! — mondotta Mirabeau. — Most vissza a házadba!

— Bravó! — kiáltotta Gilbert — kitünően sikerült a kísérlet!

Mirabeau mosolyogva nézett reá.

— Csak azt szeretném, — mondotta, bólintva a fejével — ha XVI. Lajos is végignézte volna.

A fiatalember hívta atyját és hugát, aztán a házba vezették a vendégeket. Mirabeau szobáról-szobára ment s egészen átengedte magát gondolatainak és emlékeinek.

— Miért vették bérbe ezt a házat? — ezzel a kérdéssel fordult hirtelen a ház lakóihoz.

— A fiam kedvéért, — felelte az öreg ur. — Gyakran megfordult itt a híres Mirabeau s a fiam rajong azért az emberért.

— Hogyan? — felelte a gróf — azért a hírhedt, gyűlölt, kicsapongó Mirabeauért? Hiszen mindenki erkölcstelen embernek mondja!

— Oh uram, — kiáltotta a fiatalember — mondja inkább, hogy nagy ember!

A gróf a doktorra nézett.

— Csakugyan vannak még olyanok is, akik így gondolkoznak Mirabeauról? — mondotta hal-
kan.

Nemsokára ajánlották magukat, de mikor el-

bucsuztak, a gróf nem állhatta meg, hogy a szolgálával ne küldje be névjegyét a fiatalembernek.

Mikor Jules visszatért, futva jött nyomában a fiatalember, és éppen hogy elérhette még kezével a látogató kabátjának szélét, mikor fel akart szállni kocsijába.

— Oh, Mirabeau gróf ur, — kiáltotta. — Engedje meg, hogy megcsókoljam a kezét!

Mirabeau megfordult, kitárta karját és szívére szorította a fiatalembert. Szeme megtelt könnyel.

— Gróf! — kiáltotta az ifju ember — Marnaisnak hívnak. Ha bármikor szüksége lesz egy melegszívű, őszinte tisztelőjére, kész vagyok meghalni önért.

— Doktor, — mosolygott Mirabeau — ezek azok az emberek, kik majd utánunk következnek.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Egy nő, ki a királynéhoz hasonlít

Mirabeau kocsija megállt az Argenteuili templom kapuja előtt.

— Azt mondtam önnek, — szólt Mirabeau a doktornak — hogy soha sem jártam Argenteuilben az óta a nap óta, mikor apám bottal kergett ki házából; tévedtem; itt voltam azon a napon is, mikor koporsóját ebbe a templomba kísértük.

És kiszállt a kocsiból, kezébe vette kalapját és ünnepélyes léptekkel ment be a templomba. Ott pihent az édesanyja is.

Mikor elvégezte ájtatosságát, ahhoz a kastélyhoz vitette magát, melyet bérbe akart venni. Ismerte már, de még sohasem nézte meg tüzete-

sebben. Utközben elhaladtak egy szegényes kunyhó előtt. Egy asszony ült küszöbén a beteg gyermekével.

— Doktor, — mondotta Mirabeau és megállt — oly babonás vagyok, mint egy öregasszony. Ha ez a gyermek meghal, akkor nem kell a kastély. Tegye meg azt a szivességet, menjen be hozzájuk és vizsgálja meg a szegény kis teremtest. Aztán jöjjön utánam és mondja meg, hogy meg lehet-e menteni. Addig megnézem a birtokot. — Jó asszonyom, — fordult a parasztnőhöz — ez az ur hires orvos, meg fogja vizsgálni, s ha lehet meggyógyítja beteg gyermekét.

Az asszony álmatagon nézett reá. A gróf egyedül ment tovább.

A kastély nagyon tetszett neki. Fel volt szerelve mindazzal a kényelemmel, melyet akkoriban ismertek és becsben tartottak. A négyszögű udvar mögött kis kertje volt. Jobbfelől melléképületet láttak, melyben a kertész lakott. Balfelől másik épületet, mely diszesebb volt, mint amaz s melyet rózsafával, szekfűvel és más virággal ültettek körül. A szőlő oly sűrűn benőtte ezt az épületet, hogy a kíváncsi szem nem láthatott belsejébe.

— Ez a kert is bérbeadó? — kérdezte Mirabeau, kit nagy virágkedvelő létére elragadtak a pompás virágágyak.

— Igenis, — felelte a kertész. — Igaz, hogy e baloldali épületben most egy hölgy lakik, de minthogy nem kötöttek vele bérleti szerződést, egész egyszerűen ki lehetne tenni a lakásból.

— Egy hölgy? — kérdezte Mirabeau kíváncsian. — Fiatal hölgy?

— Körülbelül 35 éves.

— És szép?

— Nagyon szép. Egyébként az a patak ott elválasztja a kertnek azt a részét ettől, s talán lehetne úgy intézni, hogy a hölgy nyugodtan ott maradjon, ha kegyelmességed beéri a park felerészével.

— Nem bánom, — felelte Mirabeau — szívesen fogadnék el egy szép szomszédasszonyt. Majd meglátjuk. Mutassa meg most a szobákat.

— A belső berendezés mindenképpen megfelelt a gróf igényének. Minden ablakból, mely a kertre nézett, kémlő pillantást vetett át a pavilonra, hogy, ha egy percre is, meglássa bérlőjét. Egy szomorú fűzfa alatt egyszer csak egy nőt fedezett fel az egyik ablakból. Ott ült a fa árnyékában és körülbelül öt éves fiu játszadozott mellette a pázsiton.

Izléssel készült csipkeruha volt rajta; finom kezeinek nagyon nagyuri formája volt és selyempapucsba bujtatott kicsiny lábai is előkelő származásra látszottak vallani. A fiun fehér atlaszruha volt. Mirabeaunak eszébe jutott, hogy ép úgy volt öltözve a dauphin is, mikor a királyné megmutatta a népnek a Tuilériák erkélyéről.

Megállt az ablak előtt és sokáig nézte azt a kis csoportot. A hölgy valami könyvet olvasott és nem gyanította, mily hév pillantással nézi kívülről. De kisvártatva felpillantott, meglátta az ablak előtt állót, úgy látszott, mintha megjédt volna, hívta a fiát, felállt és bement a szobába, de azért még vissza-visszanézett.

Mirabeau csodálkozó felkiáltással ment el az ablaktól. Ugy rémlett neki, mintha Mária Antoi-

nettere ismert volna benne. Mily véletlen hozhatta éppen abba a házba, melyet lakásul ő szemelt ki magának?

Még elgondolkozva állt ott, mikor hozzálépett Gilbert doktor. Mirabeau már nem hitt a babonájában.

— A gyermek meg fog halni, grófom, — mondotta az orvos. — Nem csoda! A levegő sűrű itt a földből felszálló gőzöktől. Ugy látom, a kertet mocsaras patak szeli át. Gondoskodik az miazmákról az egész környéknek. Csak azt ajánlhatom, ne bérelje ki ezt a kastélyt, hanem válasszon másikat, mely magasabb helyen épült! Mindegy volna, akár itt lakni, akár Párisban.

— Kedves doktorom, — felelte Mirabeau — jut-e még eszébe, mit mondtam a királynénak, mikor csókra nyujtotta a kezét: »Asszonyom, ez a csók megmentette a királyságot!«

— Emlékszem reá.

— Hát nehéz kötelezettséget vállaltam, de nem akarom kihuzni magam belőle. Azt mondotta az imént, doktorom, hogy öngyilkosságot követek el, ha idejövök lakni! Ez az öngyilkosság talán az egyetlen lehetőség lesz arra, hogy becsülettel huzhassam ki magam ebből a dologból.

És Mirabeau két nappal utóbb bérbe vette a kastélyt.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

A Mars mezején

— Egész Franciaországot felbonthatatlan kötelek füzte együvé s ennek hatása nem maradhatott el egész Európára nézve sem.

Mirabeau erre a nagy közösségre törekedett. A király aggodalmaira azt felelte, hogy ha van még menekülés Franciaországban a királyság számára, nem Párisban, hanem a vidéken kell azt keresni. Azonkívül nagy előny származnék az ország minden részéből összegyülekező emberek egyesüléséből, a király látná népét és a nép látná királyát. Franciaország egész népe, melyet háromszázezer testvéri szövetségbe állt polgár, hivatalnok, katoná képviselne, azt kiáltaná a Marsmezőn: »Éljen a nemzet!« és összefogna egymással a Bastille romjai fölött. Akkor nem mondhatnák többé egynémely udvaroncok, hogy maréknyi lázadó vezetésével kíván Páris oly szabadságot, melyet Franciaország többi része egyáltalában nem kíván. Nem, Mirabeau a franciák szíve mélyén akkor még elevenen élő királyhűségre épített, és remélte, hogy az uralkodónak a néppel való ebből a szokatlan, előtte ismeretlen, hallatlan érintkezéséből szent szövetség támad, melyet semmi cselszövés nem lesz képes megdönteni.

Mikor Páris községtanácsa a nemzetgyűlés elé terjesztette az általános testvériesülésre vonatkozó indítványát, nagy mozgás támadt a hallgatóságban. Ezt a Párisban, a nyugtalanságnak ebben az örök fészkeben való népcsődületet a kamarának mindkét pártja, a royalisták és a jakobinusok pártja egyformán helytelenítette.

Ez azt jelentené, mondották a royalisták, hogy július 14-ikének fokozott veszedelmét idéznők fel, oly veszedelmet, mely már nem a Bastille, hanem a királyság ellen irányulna. Mi lenne a különböző szenvedélyeknek ebben az összevisszaságában, az ellentétes nézeteknek ebben a szörnyű

ütközésében a királyból? De a jakobinusok sem féltek kevésbé ettől az összecsődüléstől, mert tudták, hogy XVI. Lajosnak mily hatása van még mindig a tömegekre. Ennek következtében mind a két párt igyekezett meghiusítani Mirabeau tervét. De nem sikerült nekik. A nemzetgyűlés kénytelen volt beérni azzal, hogy korlátok közé szorítsa a mozgalmat, amennyire lehet. Evégből a küldöttségek felutazásának költségét az egyes községekre háritották, úgy, hogy a szegényebb községek kénytelenek voltak lemondani részvételük-ről.

De nem vetettek számot az általános lelkesedéssel. Akadt igen sok gazdag ember, aki sajátjából járult hozzá a költségek fedezéséhez. És az országutak mentén mindenhol táblákat állítottak ezzel a felírással: »Franciák, nyissátok ki ajtajaitokat. Testvérek érkeznek a haza legmesszebb tájairól!«

És ekkor mindenfelől felhangzott a kiáltás: — Ide jöjjetek, testvérek, ide jöjjetek, zarándokok, ide, nemzetörök és matrózok! Jertek be mind! Apát, anyát, testvért találtok itt! A vendégszeretet, a hazaszeretet egyetlen családdá tesz mindannyiunkat!

Franciaország minden tájáról háromszázezer francia vonult fel Párisba. Az egységes, szabad haza reménye járt előttük. Valamennyien ugyanazt az egy dalt énekelték, akár délről, akár keletről, akár északról, vagy nyugatról jöttek. Az a dal volt, melyet egykor Kisázsian át való utjokon a keresztes hadak zengettek. Senki sem tudja, kitől tanulták meg mind ezt a dalt, a híres »Saira«!-t; nem azt a véres dalt, mely utóbb a for-

radalom csatadala lett, hanem a régi ének eredeti, igazán jámbor szövegét.

Nagy tér kellett hozzá, hogy elhelyezhessék a jövévények százezreit s ráadásul Páris millióját és e célból Mars mezejére esett a választás. Elhátározták, hogy nagy körtöltés készítésével óriási amfiteátrummá alakítják át ezt a síkot. Tizenöt-ezer embert küldöttek ki a munkára, de a hatalmas teljesítményre már csak három hét maradt, és két nap múlva látták, hogy három hónap volna reá szükséges.

Ekkor csoda történt, amelyen meg lehetett ismerni a párisiak lelkesedését. Az egész nép önként ment ki a munkára. Férfiak, fiatal legénykéék és asszonyok százezrei jelentkeztek ásóval, lapáttal és csákánnyal meg taligával. Mások hordószámra szállították ki a bort; még mások hegedűvel, sippal és dobbal mentek ki a dolgozók szórakoztatására. Dolgoztak éjszaka is a fáklyák fényénél.

A legszorgalmasabb munkások közt feltűnt egy negyven éves, ember, ki sötét arccal, majdnem egy szót sem szólva végezte munkáját. Mellette egy körülbelül 20 éves egyenruhás legényke ásta a földet. Parasztos arcú, kék szemű, világosszöke haju és erőscsontu legény volt. Nagy könnyűséggel vitte a legnehezebb terheket, a legtelibb taligákat is úgy tolta, mintha üresek lettek volna, egyre énekelte és sohasem fáradt el. Ezt a két embert Billotnak és Pitounak hívták.

A parasztnak bizony volt oka a mogorvaságra, mert a házában legutóbb történt események keserűséggé változtatták minden örömét. Felesége nem vett rajta észre semmit, az ártatlan Pitounak is

elkerülte figyelmét a változás; de ő, az apa, ki leányát mindenek fölött szerette, jól tudta, hogyan állnak a dolgok.

Leánya áldott állapotban volt. Egy arisztokrata iránt való szerelmében megfeledkezett szüzi erényeiről. Ő pedig nem ölhetette meg családi becsületének meggyalázóját.

Egyelőre csak Raynal doktor tudott még titkáról. Az orvost egy éjszaka, rövid idővel azután, hogy a Boursonne-kastélyban járt, a vicomte újra elhivatta, szolgáljával és Clouis apó erdei lakába vitette. Ott találta Billot Katalint. A szegény leány fiúnak adott keze alatt életet. Mikor Katalin ismét erőre kapott, a vicomte elment érte s bevitte Párisba, sógornőjének Andréenak házába. Erről Raynal doktor persze már nem tudott, és Billot apó sem gyanította, hogy mily közel van leányához, mikor a Mars mezejére Párisba ment.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

1790 július hó 14-ike

1790 július 13-ának estjén ért véget az az óriási munka, mely dombláncolattal körülfogott völgyfenékké tett egy végeláthatatlan síkságot. Egész Páris zsufolva volt idegennel. Minden fogadó megtelt; a vendéglősök mérsékeltek amennyire csak bírták, az árakat; az érkezettek többsége pedig a polgároknál lakott ingyen. A párisiak vetélkedtek egymással az önzetlenségben és a hazaszeretben.

Ugyanabban az időben két fontos határozatot hozott a nemzetgyűlés. A nemesi rendet Lafayette

indítványára megszűntnek nyilvánították és kimondták, hogy senkinek elítélése nem jelent hátrányt rokonaira, feleségére és gyermekeire nézve, hogy még az apa kivégzése sem rontja le a gyermekek becsületét.

De ugyanekkor mégis minden irányban érvényesült Mirabeau befolyása, ékesszólása mind több és több hivatást szerzett az udvarnak. Engedve pártoló indítványának, a nemzetgyűlés huszonöt milliónyi civillistát szavazott meg a királynak és négy milliónyi özvegyi tartásdíjat a királynénak. A gróf ezzel dúsan térítette vissza azt a kétszáznyolcvanezer frankot, melyet kifizettek érte, és azt a hatezer frankot, mellyel havonta fizették. Helyesen ítélte meg az országban uralkodó hangulatot. A képviselők ugyan Bailly előtt lengették kalapjukat, de XVI. Lajos előtt letérdeltek, lábához helyezték kardjukat és azt kiáltották: »Éljen a király!«

A költői képzelőerőben és lovagiasságban szegény uralkodó szerencsétlenségre nem tudott megfelelő választ adni a sziveknek erre az ömlengésére. Szerencsétlenségre a királyné is sokkal büszkébb volt, semhogy méltányolni tudta volna ezeket az őszinte hódolatnyilvánításokat. Nála hozzájárult mindehhez még a Charny távolléte miatt érzett lehangoltság, mert Charny még mindig Metzben volt, bár nem volt már ott mit tennie. — Mirabeau tehetségeinek méltánylására pedig hiányzott a királynéból az igazi mérték, mert nagyon is az asszony szemével nézte ezt a férfiut. Utálta a betegesen elhízott, himlő helyes arcú, vérben uszó szemű és duzzadt nyaku embert. Összehasonlította Charnyval, az előkelő, viruló szép daliával, vállát vonta, és mélyen felsóhajtott. Mikor Olivérre gon-

dolt, mit bánta a hullámozó néptömeget, mely trónjának lépcsőjéhez tódult ezzel a kiáltással: »Éljen a király! Éljen a királyné!«

Végre elérkezett július 14-ike. Esős, borongós nap volt. De mit bánták azt a föllekesült emberek? Az esőtől átázva, énekszóval és ujjongva vonultak ki a Mars-mezőre; és ámbár az esőnek sehogya sem akart vége szakadni, sok százezeren voltak, kik a mezőt körülvevő gáton foglaltak állást. A Mars-mező a nép küldötteinak megszámlálhatatlan seregeivel telt meg. Minden új csoportot, mely áthaladt a diadaliveken, ujjongó rivalgással fogadták. Soha sem látott a világ ily látványosságot.

A mező közepén a haza oltára állt és hatalmas obeliszk emelkedett túl rajta. Mind a négy oldaláról lépcsők vittek fel hozzá. A kárpitokon, melyek borították, feliratok diszlettek, melyek a nép szabadságát, az emberek jogait hirdették és felhívták a nemzeteket, hogy kövessék Franciaország példáját. Minden sarkán tömjén füstölgött. Zászlók és virágfüzerek diszébe öltöztetett karzatok várták a királyi családot, az udvart és a nemzetgyűlés tagjait, egymáshoz teljesen hasonló két trónszék állt a király és a nemzetgyűlés elnöke számára.

Viharban és esőszakadásban vonultak be a szövetségesek a diadalív három kapuján át a tágas arénába. Elsőnek jöttek Páris választói, a községi képviselők, a nemzetgyűlés tagjai. Ez a menet egyenes vonalban haladt előre, míg a haza oltára a folyam közepén felmeredő szikla módjára ketté nem osztotta. A menet eleje már az emelvényekig ért, mikor a vége még a diadalívnél tar-

tott. Ez a temérdek ember mind az emelvényeken foglalt helyet.

Utána a népképviselők, a katonai küldöttségek és a nemzetőrségek menete következett. Minden megye saját zászlaja alatt jelent meg.

Ugyanakkor helyet foglalt a király és a nemzetgyűlés elnöke, mindegyik a saját trónján, a királyné az emelvényen.

Mária Antoinette kísérete nevetségesen kicsiny volt. A királynét elhagyták legjobb barátai és barátnői. Hogy Olivér nincs Párisban, tudta, azért nem is kereste. De szerette volna látni és maga mellett tudni az öccsét. Csakhogy nem mondhatta meg neki senki, hogy hol van. Ha megtudta volna, hogy ugyanabban az időben helyezi el a Bellevue egy kis házában kedvesét, a parasztember leányát, bizonyára szánakozva vontatna volna vállát. De ki tudja, hogy ez a királynő nem adta volna-e oda szívesen koronáját és trónját, ha Olivér úgy szeretné még, mint ahogy Katalin szerette Izidort.

»Oh, Charny! Charny! sóhajtott, miközben a dobok peregtek, a trombiták harsogtak és az ezerfőnyi tömeg harsányan kiáltotta: — Éljen a király! Éljen a törvény! Éljen a nemzet!

Kétszáz papi diszbe öltözött lelkész közeledt az oltárhoz Talleyrand urnak, Autun volt püspökének vezetésével. Talleyrand béna lábával lépdelt fel az oltár elé. Mefisztófelesz várta Fausztot, de úgy volt megírva a sors könyvében, hogy csak vendémiaire 13-án találja meg.

Talleyrand mondott misét — és ez volt ennek a napnak egyik baljóslatu eseménye. Az idő viharosabbá vált — úgy látszott, mintha az ég is

ez ellen a hamis próféta ellen akarna fordulni. A háromszinü zászlók, melyek az oltár köré sereglettek, suhogtak és pattogtak a szélfuvásban. Mise után Talleyrand ur megáldotta a nemzet zászlaját és a megyék lobogóit. Aztán megkezdődött az ünneplés eskütétel.

Elsőnek Lafayette esküdött fel az ország minden nemzetőrsége, a nemzeti gárdák nevében. Aztán a nemzetgyűlés elnöke Franciaország nevében; aztán a király a maga személyében.

— Hűséget esküszünk a nemzetnek, a törvénynek és a királynak — esküszünk, hogy erőnkbelől telhetőleg megóvjuk a nemzetgyűlés által elfogadott és a király által jóváhagyott alkotmányt — gondoskodunk az egyes ember és a tulajdon biztonságáról, az ország belsején való közlekedésről és az adó behajtásáról — hogy testvéri szövetségre lépünk minden franciával.

Igy esküdött Lafayette és száz ágyu dörgése adta meg reá a választ.

— Hűséget esküszöm a nemzetnek, a törvénynek és a királynak. Esküszöm, hogy megtartom a nemzetgyűlés által elfogadott és a király által jóváhagyott alkotmányt!

Igy esküdött az elnök. És újra megszólalt száz ágyu.

Most a királyra került a sor.

— Én, a franciák királya, — mondotta XVI. Lajos — esküszöm, hogy arra fordítom teljes hatalmam, melyet az állam alkotmányos törvénye reám ruházott, hogy fenntartom a nemzetgyűlés által elfogadott és általam jóváhagyott alkotmányt.

A száz ágyu újra megszólalt.

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Pitou és Sebestyén

Nagy öröm órája volt ez Párisnak és az egész országnak. Mirabeau egy pillanatra megfeledkezett a királynéról, Billot pedig a leányáról. A király a tetszés általános riadala közben vonult vissza, a nemzetgyűlés pedig ismét üléstermébe, melynek mennyezetére odaerősítették azt a zászlót, melyet Páris városa ajánlott fel a hadsereg veteránjainak.

Az ünnepre következő napon Pitou engedelmet kapott Gilbert doktortól, hogy meglátogathassa Sebestyént. Levelet is vitt magával, melyet Gilbert doktor küldött a fiának.

Sebestyén, ki a Szent Lajos-iskolában lakott, megölelte barátját, aztán elolvasta a levelet, gyöngéden reászoritotta ajkát a papirosra, s végül megkérdezte Pitoutól, hogy nem mondotta-e neki atyja, hova menjenek együtt.

Nem, csak annyit mondott, hogy kísérje el Sebestyént, ha úgy kívánná.

— Olyan helyre megyek, ahol csak egyszer voltam, Pitou, de nagyon örülök, hogy megint szabad oda mennem, és természetesen eljöhetsz velem te is.

— Akkor elég, ha megmondod Bérardier abbenak, hogy elmegy a háztól, mert a bérkocsi már künn vár bennünket a kapu előtt.

Sebestyén nem volt már gyermek, közel járt tizenhetedik évéhez. Arca szabályszerű és kifejezésteljes volt; gesztenyeszínű fürtjei dúsan omlottak nyakába, kék szemepárjában fiatalos tűz lo-

bogott. Gyorsan öltözött át, aztán a két jóbarát odahagyta az intézetet.

— Coq-Héron-utca 9. szám! — kiáltotta Sebestyén a kocsisnak. — Kedves Pitou, ha otthon van az, akit meg akarok látogatni, körülbelül egy óra hosszáig maradok nála, — mondotta, mikor már a kocsiban ültek.

— Sebaj, felkészültem reá, — felelte Ange és kacagva mutatott egy kis csomagra, melyben kenyeret, kolbászt s egy kis innivalót vitt magával.

Mikor a kocsis megállt, Sebestyén kiugrott a kocsiból, csengetett a kert ajtaján, és Charny grófnét kérdezte. A grófné otthon van, felelte a kapus és bebocsátotta.

Pitou elővette az ennivalóját. Már javában benne volt a falatozásban, mikor újra megjelent a kapus és bekiáltotta a kocsi belsejébe: — Charny grófné kéreti Pitou kapitányt, hogy jöjjön be.

Ange gyorsan lenyelte a szájában levő falatot, hamarosan összecsomagolta ismét a kolbászt és a kenyeret, kilépett a kocsiból és meghökkenve követte a kapust.

Zavara csak még nagyobbra nőtt, mikor benn meglátott egy szép hölgyet, ki Sebestyént a szívéhez szoritotta, őt pedig közben kéznyujtással köszöntötte.

— Oly nagy örömet szerzett nekem, Pitou ur, — mondotta — hogy személyesen akartam megköszönni.

Pitou néhány ügyetlen szót hebegett, de nem mert megfogni a grófné kezét.

— Fogadd el a kezét, Pitou, — mondotta Sebestyén — és csókold meg, anyám megengedi.

— Anyád? — kiáltotta Ange csodálkozva.

— Igen, én vagyok az anyja, — mondotta Andrée örömében sugárzó arccal. — Háromnegyed éve mult, hogy utoljára láttam, és most történik másodsor, hogy egyáltalában itt látom magamnál. Fiam mondotta, hogy még nem reggelizett. Menjen be az ebédlőbe s engedje meg, hogy mig beviszik önnek a reggelit, beszélgessek kissé Sebestyénnel.

Fiával együtt a hálósobába ment. Ange pedig kíváncsian várta az ebédlőben az elkövetkezendőket. Felszolgáltak neki borju gerincet, hideg szárnyast, gyümölcsbefőttet, és egy palack bordeauxi bort. Mikor még csak a szárnyasnál tartott, kinyílt az ajtó. Pitou egy előkelő ifju urat látott belépni és a következő pillanatban így kiáltott:

— Charny vicomte ur!

A fiatal ur csodálkozása nem volt csekélyebb, mint az övé.

— Pitou Ange! Mit keressz te itt?

Pitou felállt; a vicomte megjelenése eszébe juttatta szívének szomorúságát. De Izidornak sejtelve sem volt arról, hogy ez a fiu szereti Katalint. Csak azt tudta, hogy nagy hálával tartozik a gyerekeknek. Oda lépett hozzá és egészen fesztelesen s a maga módja szerint kissé fennhéjázva így szólt hozzá:

— Örülök, hogy alkalmam van, köszönetet mondani azokért a szolgálatokért, melyet nekem tettél.

— Vicomte ur, — felelte Pitou kurtán — csak Katalin kisasszonynak tettem szolgálatokat, másnak nem.

— Tökéletesen úgy van, addig az időpontig, mikor megtudtad, hogy szeretem Katalint. Akkor-

tól fogva nekem is hasznomra váltak szolgálataid, s minthogy közben bizonyára voltak kiadásaid...

Zsebébe dugta kezét. De Pitou a szavába vágott:

— Vicomte ur, kijelentem még egyszer, hogy csak Katainért tettem, ön nem tartozik nekem semmivel, és nem ajánlhat fel nekem semmit.

Izidor meghökkent azon a hangon, melyen ezt Pitou mondotta. Csodálkozva nézett a hórihorgas fiura. Csak most látszott észrevenni, hogy Pitou egyenruhában van.

Hm, — ümmögött. Aztán a született ur közvetlenségével így szólt:

— Mégis adósa vagyok önnek valamivel, Pitou ur. Köszönettel vagyok adósa, ehhez ragaszkodom, és van is mit felajánlanom, tudniillik a kézszorításomat. Remélem, nem fogja megvetni köszönetemet és nem utasítja vissza kézszorításomat.

Oly nemesen és finom kimélettel mondotta ezt, hogy Pitou megfélekedezett minden nehezteleséről és megszorította kezét.

Ekkor lépett be a grófné.

— Vicomte ur, — mondotta — beszélni kíván velem, itt vagyok.

Izidor meghajolt és bement vele együtt a szalónba. A grófné nyilván szándékosan hagyta nyitva az ajtót, hogy Pitou meghallja, amit Izidorral beszél; Pitou azt is észrevette, hogy a hálószobába nyíló ajtó is nyitva van, úgy, hogy Sebestyén is végighallgathatta a beszélgetést. Csak hogy Sebestyén nem volt látható.

— Grófné, — mondotta Izidor — hiradást kaptam bátyámtól. Még nem mondhatja meg pontosan, hogy mikor jön vissza, de nagyon örülne,

ha levelet, vagy legalább általam köszöntést kaphatna öntől.

— Vicomte ur, — felelte Andrée — nem válaszolhattam még férjem levelére, mert hiszen nem tudom, hol tartózkodik. De szívesen élek közvetítésével, hogy kifejezzem előtte tiszteletem és engedelmességemet. Ha holnap eljön egy levelemért, készen fogja találni.

— Irjon neki, drága sógornőm, — mondotta Izidor — de csak öt, vagy hat nap mulva jöhetnek a levélért. Tudniillik fontos ut áll előttem s még nem tudom, meddig kell odamaradnom.

A vicomte aztán elbucsuzott.

Pitou eközben újra hozzálátott a szárnyashoz és végzett már a befőttel is, mikor a grófné Sebestyénrel együtt visszatért. Andrée még egyszer csókokkal borította el fiának arcát, aztán ismét hű barátjának gondjaira bízta Sebestyént.

Az az elkedvetlenés, mellyel Sebestyén első találkozásuk alkalmával vált el anyjától, nem tartott sokáig. Lelki szeme előtt újra meg-megjelent anyjának képe, mikor visszatért az iskolába. A gyermeki szeretet felülkerekedett benne, és örömmel élt atyjának engedelmevel, hogy újabb látogatást tehessen nála.

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

Kettesben

Ange ugyan hallotta, hogy mit mondott Izidor Sebestyén anyjának, de nem gyanította, hogy a vicomte Villers-Cotteretsbe készül; nem tudott róla még semmit, hogy Katalin odahagyta már Clouis

apó erdei kunyhóját. Miért is busult volna? A Mars-mezőn bemutatatták őt is, mint a nemzetőrség minden más parancsnokát, a királynak; a Mars-mezőn kezét szorított vele Maillard, d'Élie, Hullin, és a Bastille ostromának több más hőse. Meg lehetett elégedve ennyi tisztességgel. Meg lehetett elégedve a nép ügyének előrehaladásával; Csak egy dolog nyomta lelkét: hogy Billot apó oly nagyon szomorú.

Éppen erről gondolkodott, mikor visszatért a fogadóba, hol együtt laktak és leült Billottal szemközt egy asztalhoz. Minden kísérlete, hogy beszélgetést kezdjen, meghiusult Billot szótalanságán. Ha felelt is valamit, csak egyhangú szó volt az egész.

Mig ily rosszkedvvel költötték el vacsorájukat leült hozzájuk egy idegen s kissé gunyos arcú mustrálta Billotot.

A paraszt nem volt abban a hangulatban, hogy sokáig bírja az ily pillantásokat. Már szóra is nyitotta száját, hogy valami goromba kérdéssel forduljon az idegenhez, mikor az felemelte ujját és szabadkőműves jelet adott.

— Nem ismeresz, — mondotta az idegen — de én ismerlek mindkettőtöket, téged is, Pitou kapitány, és téged is, Billot paraszt.

— Igen? Ismer bennünket? — mondotta Billot csodálkozva.

Az biccentett a fejével és így szólt:

— Miért vágsz oly sötét arcot testvér? Talán bánt, hogy Katalin leányod...

Figyelő pillantást vetett Billotra és elhallgatott.

— Csitt! — vágott szavába Billot — nem akarok hallani róla semmit!

— Miért nem? — kérdezte amaz — hiszen segítségedre akarok lenni, hogy bosszút állhass.

— Az más, — mondotta a paraszt keserű mosollyal. — Ha arról van szó, akkor beszélj.

— Milyen bosszút akarsz állni? — kérdezte az idegen. — Kicsinyeset-e, mint első ízben, amikor csak egy embert akartál agyonlőni, vagy...?

A paraszt elsápadt; Ange is érezte, hogy hideg verejték gyöngyözik homlokán.

— Vagy, — tette hozzá az idegen — bosszút akarsz állni egész fajzatán?

— Ugy van, egész fajzatán! — kiáltotta Billot. — Mert egyik olyan az, mint a másik. »Szegény Billot«, mondotta nekem Gilbert doktor, »száz apa járt úgy, mint te!«

— Igen? azt mondotta Gilbert doktor? — kérdezte az idegen.

— Ismered? — kérdezte viszont Billot.

Az idegen mosolygott.

— Ismerek mindenkit, — mondotta. — Ismerem a Boursonne kastélyban lakó Charny vicomteot és ismerem Katalint is...

— Egyszer már kértelek, hogy ne említsd nevét! — mordult rá Billot.

— Miért ne?

— Azért, mert nekem már nincs Katalin leányom.

— Ha Diogenes volnék, — felelte az ismeretlen — eloltanám a lámpámat, mert azt hiszem, hogy találtam embert. Jer, testvér sétáljunk egyet. Pitou addig üritse ki ezt az üveget.

Karonfogta Billotot és kiment vele.

3 Ange nem tudta, mit is tartson a dolgról. De az idegen úgy beszélt és úgy is tett, hogy eleve kizárt minden ellenkezést. Pitou egy ideig elgondolkozva ült helyén, de aztán okosabbnak tartotta, hozzáfogni a vacsorához és nem törődni semmi mással.

Kisvártatva Billot egyedül jött vissza. Még mindig oly szótalan volt, mint az imént, de arca derültebbnek látszott. Ange várta, hogy majd elmondja neki, mi történt közte és az idegen között. De a paraszt nem szólt semmit.

Pitou végre nem állhatta tovább.

— No, mi ujság? — kérdezte.

— Semmi, — felelte Billot. — De van mégis, egymagad fogsz hazautazni.

— És Billot apó? — kérdezte Ange.

— Én maradok, — felelte Billot.

HATVANADIK FEJEZET

A Patrière-uccai páholy

Egy hónap mult el az itt elmondott események után. A patrière-utcán egy ember ment sietve és megállt az előtt a ház előtt, melybe számos évvel azelőtt, Marat és Cagliostro meghívásának engedve lépett be Rousseau, a nagy filozófus. Ez az ember, kinek ruhája és egész külseje a jómódu gazdaemberre vallott, Billot volt.

A mondott ház ajtajára egy kis papírlap volt kifüggesztve, melyen, vörös krétával, ez a három betű állt: L. P. D.

Billot belépett s egy hosszú folyosón át lement a piacébe. Mikor elhagyta az utolsó lépcső-

fokot is, boltives helyiségbe jutott s egy imbolygó fénysugárt követve, hirtelen egy embert látott maga előtt, ki széken ült s egy ujságlapot tartott az orra előtt. Az az ember felnézett reá, valami jelet adott, melyre Billot megfelelő jeladással válaszolt. Ekkor kinyílt egy láthatatlan ajtó és Billot egy kerek terembe lépett.

Körülbelül ötven ember volt már ott együtt. A mennyezeiről lámpa világította meg az egész helyiséget. Egy emelkedett hely, melyhez négy lépcsőfok vitt fel, a szószék volt, az elnök számára külön szék állt egy dobogón.

Nem tartott sokáig, s a terem egészen megtelt minden rendű és rangu emberrel, hercegtől parasztig. Valamennyien szabadkőműveskötényt viseltek kabátjuk, vagy köpenyük alatt, s ha már beavatott tagjai voltak a szövetségnek, még az illuminátusok övét is. Csak három ember nem volt még felruházva ezekkel a jelvényekkel. Az egyik Billot volt, a másik egy körülbelül 20 éves fiatalember, a harmadik látszólag a legfelsőbb társadalmi körökhöz tartozó körülbelül negyvenkét éves ember.

Néhány perc múlva kinyílt egy oldalajtó. Az elnök megjelent. Valamennyien meghajtották előtte fejüket. Billot mindjárt reáismert arra az idegenre, ki a vendéglőben asztalához ült. Az elnök felment a lépcsőn s a következő beszédet mondotta:

— Testvérek, három új tanítvány kéri felvételét, továbbá jelentést kell tennem munkám előrehaladásáról, hogy eldönthessétek, méltó vagyok-e tovább is bizalmatokra. Most csak a mesterek maradjanak itt, hogy felvehessék vagy visszauta-

síthassák a tagságra jelentkezőket. A többiek rövid időre vonuljanak ki a teremből.

Oldalról kinyílt egy másik ajtó. A szem tágas kriptaszerűen boltozott helyiségbe látott. A jelenlevők egész serege oda vonult át, csak az a három ember maradt benn, aki még nem viselte a rendjelvényeit. Mindjárt azután belépett ugyanazon az ajtón, melyen az elnök jött be, hat álarcos, kámszás alak és az elnök széke mellett foglalt állást.

— A három közül ketten most távozzanak el egy percre, — mondotta az elnök.

A fiatalember és az előkelő külsejű férfiü visszavonult a folyosóra. Billot egyedül maradt a mesterek előtt.

— A neved? — szólt hozzá az elnök.

— Billot Ferenc.

— És a beavatottak közt?

— Förré.

— Hol láttad meg a világosságot?

— Soissonsban, az igazság barátainak páholyában.

— Mióta vagy tagja a szövetségnek?

— Hét év óta.

— Miért akarsz egy fokkal előbbre lépni?

— Ugy hallottam, hogy az ember ezzel a fokozattal egy lépéssel közelebb jut az általános világossághoz.

— Vannak keresztszüleid?

— Nincs senki más, mint az, ki maga ajánlotta fel nekem az előléptetést, — mondotta Billot és élesen az elnökre nézett.

— Mily érzelmekkel jársz majd azon az uton, melyre lépni kívánsz?

— Gyűlölni fogom a hatalmasokat és harcolni fogok minden ember egyenlőségéért.

— Mi biztosít bennünket ezekről az érzelmeidről?

— A férfiember adott szava.

— Mi tett téged minden ember egyenlőségének előharcosává?

— Születésem alantas volta.

— Mi tesz téged a hatalmasok ellenségévé?

— Az az én titkom.

— Akarsz-e minden erődből odahatni, hogy megnyerjed ismerőseidet és barátaidat ennek az egyenlőségért való harcnak?

— Akarok.

— Akarsz-e minden erődből küzdeni Franciaország felszabadításáért?

— Akarok.

— Akarod-e életed legfőbb feladatává tenni ezt a fogadalmat és megszabadítani magad minden ezzel ellenkező kötelezettségtől, melyet ezelőtt netalán magadra vállaltál?

— Akarom.

— Testvérek, — e szavakkal fordult az elnök a többi mesterhez — ez az ember megbízható. Én magam ígértem meg neki előléptetését. Nagy fájdalom köti őt ügyünkhöz. Sokat tett már a forradalom érdekében és még többet tehet. Én magam vállalom keresztatyaságát és kezeskedem múltjáért, jelenéért és jövőjéért.

A hat mester egyhangulag foglalt állást felvétele mellett. Az elnök most felolvasta az esküformát, melyet Billot utánamondott:

— A keresztre feszített Jézus nevében esküszöm, hogy nem ügyelek azokra a testi kötelezésekre,

melyek atyához, anyához, fivérekhez, nővérekhez, feleséghez, gyermekhez, jóbaráthoz, kedveshez, királyhoz, jóltevőhöz, vagy más emberi lényekhez fűznek, kiknek hűséget, engedelmességet, vagy szolgálatot fogadtam. Esküszöm, hogy a szövetség új fejének, kit elismerek, mindenben engedelmeskedem, hogy tudtára adom a szövetségnek, bármit látok, olvasok, hallok, megtudok, vagy kitalálok és hogy nyomozni fogom az oly dolgokat, melyeket szememmel nem láthatok. Esküszöm, hogy meg fogom tisztítani a földet méreggel, tüzzel és vassal azoktól, kik meg akarnak fosztani bennünket a szabadságtól. Esküszöm, hogy sohasem fogok elárulni semmit abból, amit üléseinken mondanak, vagy tesznek.

Billot ezután visszavonult. Szólitották a második számot. Az a körülbelül husz éves fiatalember volt. Arcának leányosan szép és finom vonásai voltak. Haja elől mélyen a homlokába volt fésülve, hátal hosszú fürtökben omlott a nyakába. Tartása merev és félszeg volt. Az elnök fürkésző pillantást vetett reá, melyet az ifju minden zavardottság nélkül állt ki.

— Hol ismerted meg a világosságot? — e kérdéssel kezdődött kihallgatása.

— Laonban, az Emberbarátok páholyában.

— Mióta tartozol a szövetséghez?

— Öt év óta.

— A neved?

— Saint-Just Antal.

— És a beavatottak közt?

— Alázatosság.

— Miért akarsz előlépni egy fokkal?

— Azért, mert magasabbra törés benne van

az ember természetében és mert a magasban tisztább a levegő, ragyogóbb a fény.

— Vannak keresztstüleid?

— A két Robespierre-testvér.

— Minő érzelmekkel fogsz járni azon az uton, melyre lépni kívánsz?

— Azzal a törekvéssel, hogy Franciaországot a szabadsághoz, a világot nagykorúságához segítsem.

Azután megisméllödték azok a kérdések, melyeket már Billotnak is tettek, s következett ugyanaz az esküforma. Saint-Just feszes léptekkel ment ki a teremből.

Szólították a hármast számot.

Az előkelő külsejü férfi belépett. Arca erősen ki volt pirulva; ruhája még az arisztokratákra vallott, de meglátszott már rajta a polgáriasság színét kereső egyszerűség is.

— Jer közelebb, — mondotta az elnök. —

Mi volt a neved a profánok közt?

— Lajos Fülöp József orléansi herceg.

— Mi a neved a kiválasztottak közt?

— Egalité, egyenlőség.

— Hol ismerted meg a világosságot?

— A szabad emberek páholyában Párisban.

— Mjóta vagy köztünk?

— Semmi óta, — felelte a herceg.

— Miért kívánod, hogy felvegyünk magunk közé?

— Azért, mert mindig csak a nagyok közt éltem, most pedig végre emberek között akarok élni; mert az után, hogy ellenségek közt éltem, végre testvérek közt akarok élni.

— Vannak keresztstüleid?

- Van kettő.
- Hogy hívják őket?
- Az egyiket Gyűlöletnek, a másikat Utálatnak.
- Mily kívánsággal akarsz azon az uton járni, melyet meg akarsz nyittatni számodra?
- Azzal a kívánsággal, hogy bosszút állhassak.
- Ki az, akin bosszút akarsz állni.
- Az, a ki félreismert, az, aki megalázott.
- Mit adnál azért, hogy ehhez a céloddhoz érhesz?
- Vagyonomat, vagyonommál is többet, életemet; életemnél is többet, becsületemet!
- Ment vagy-e minden lekötelezettségtől, vagy megszegnél-e valamely vállalt kötelezettséged, ha ellenkeznék azokkal az ígéretekkkel, melyeket az imént tettél?
- Tegnap óta megszüntettem minden lekötöttségemet.
- Testvérek, hallottátok-e? — mondotta az elnök, és álarcos társaihoz fordult.
- Hallottuk.
- Ismeritek azt, aki megjelenik, hogy velünk együtt vigye végbe munkánkat?
- Ismerjük.
- Minthogy pedig ismeritek, azon a nézeten vagytok-e, hogy vegyük fel körünkbe?
- Azon, de tegyen esküt.
- Ismered-e azt az esküt, melyet le kell tenned?
- Nem ismerem, de mondd elém, és bárminő eskü legyen, utánad fogom mondani.
- Szörnyü eskü az, különösen reád nézve.

— Nem szörnyűbb, mint az a sértés, melyet elkövettek rajtam.

— Oly szörnyű, hogy megengedjük, hogy viszszafelelj, ha kételkedel, hogy teljes szigorában követni tudod.

— Mondd elő!

Az elnök a jelöltre vetette átható pillantását; aztán, mintegy előkészíteni akarva, az első helyett a második ponttal kezdte és a herceg megesküdtött reá, épp úgy, mint többi részeire.

Az elnök most még ezekkel a szavakkal fordult a jelölthöz:

— Lajos Fülöp József orleansi herceg, Egalité testvér, felszabadítottad magad az alól az eskü alól, melyet királyodnak tettél, kiváltál az uralkodó családból, melyből származol s már csak a hazának vagy fia, melynek mindannyian fiai vagyunk. Csak egyről ne feledkezzél meg soha: arról, hogy a villám nem sujt le gyorsabban, mint amily sebesen fog utolérni a láthatatlan és el nem kerülhető kés, bárhol rejtőzködjél. Most pedig eredd az Atyának, Fiunak és Szentlélek Istennek nevében!

Igy szólva, arra az ajtóra mutatott, mely megnyílt a herceg előtt. Mint aki testi erejét meghaladó terhet emelt fel, Lajos Fülöp a homlokához kapott, zihálva szedte a lélekzetet, nagy erőfeszítést tett, hogy elszakítsa lábát a földtől, aztán, a szomszédos helyiségbe rohanva, így kiáltott:

— Bosszut fogok állni, bosszut!...

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Beszámoló

Mikor magukra maradtak, a hat álarcos meg az elnök néhány szót váltott halkán egymással. Aztán fennhangon mondotta Cagliostro:

— Most jöjjenek be mind; kész vagyok ígéretem szerint, elmondani beszámolómat.

Az ajtót kinyitották, a sokaság beözönlött. Mikor mindenki helyet foglalt, Cagliostro felemelte kezét.

— Testvérek! — kiáltotta — néhányan közületek talán jelen voltak azon az ülésen, mely husz évvel ezelőtt folyt le a Mont Tonnerre egyik barlangjában, a Rajnai-tartományban. *) Akik ott voltak, emeljék fel kezüket.

Hat kéz emelkedett fel.

— Jól van, — folytatta Cagliostro. — A többi, aki még szintén ott volt, vagy meghalt, vagy a föld kerekiségén szétszóratva működik tovább a jó ügy érdekében. A munka, mely most foglalkoztat bennünket, akkor kezdődött csak el. Voltak ugyan már akkor egyes kicsiny államok, melyekben otthona volt a szabadságmozgalomnak, de éppen, mert kicsinyek voltak, nem járhattak elől példával a világ előtt. Nagy országra volt szükségünk nagy célunk érdekében. A világosság csak akkor borithatta el fényével az egész világot, ha egy hatalmas birodalom ragadja fel és lobogtatja meg a szabadság szövétnekét. Ezért fordítottuk szemünket Franciaországra. Ezért ha-

*) Ez a gyűlés *A varázsló* című regény elején van leírva.

tároztuk el, hogy Franciaországot tesszük munkánk színterévé. Kedvező talajnak tünt fel előttünk már azért is, mert XV. Lajos a királyságot megfosztotta itt minden tekintélyétől, mert nemcsak legmagasabban álló, hanem egyben legalantasabb embere volt országának. A királyság régi meggyökeresedett előítéletek és előjogok következtében mégis oly szilárdan állt, hogy én, mint a vállalkozás vezetője, husz évi határidőt kötöttem feltételül. Megadták azt a határidőt, s kiadtam a jelszót: Lilia pedibus destrue! Tapossátok el a lilimokat! És mennyire jutottunk munkánkban? Az állam csödbe jutott, a kormányrudat a nemzetgyűlés tartja kezében, a harmadik rend legyőzte a nemességet és a papságot, a Bastille összeomlott, az arisztokraták elmenekültek az országból, a király a nép foglya. Beteljesült-e jóslatom? Nem Franciaország-e az a nap, mely meg fogja világosítani az egész világot?

— De az! — hallatszott köröskörül.

— Szabadság, egyenlőség, testvériség! Ez a mi célunk és félig elértük már. Franciaországban szabaddá, egyenlővé és testvérekké tettük az embereket. Ennél is tovább megyünk, és ki fogjuk terjeszteni a szabadság, egyenlőség és testvériség kötelékét az egész világra. Tehát előre bátran, testvérek!

Cagliostro elhallgatott. Hangos tetszés fogadta szavait. Aztán előlépett a hat álarcos, meghajoltak előtte és megcsókolták kezét, aztán eltávoztak. Utánuk a többiek is elvonultak a szónoki emelvény előtt és Cagliostro egyedül maradt.

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Virág és asszony

Néhány hónappal az események után, 1791 március végén, egy kocsi állt meg Maraisban, Mirabeau kastélya előtt. Gilbert doktor szállt ki belőle, s a szolga a gróf hálósobájába vezette.

Csodálkozó pillantással nézett fel reá Mirabeau.

— Hogyan? — mondotta gyenge hangon — ily csekélység miatt orvost hívnak? Sajnálom, hogy alkalmatlankodtak önnek, doktorom.

— Sohasem alkalmatlankodnak, ha barátomhoz hívnak, akin segíthetek, — felelte Gilbert. — De mondja meg, mi baj? Jules, nyissa ki az ablakot.

— A nemzetgyűlésben tegnap megint nagy csatám volt, és fényes győzelmet arattam; ezt csak meg kellett ünnepelni? Meghívtam magamhoz néhány barátomat s igaz, hogy vesztettül mulattunk reggel háromig. Akkor lefeküdtem, de öt óraker már szörnyű belső fájdalmak ébresztettek fel.

Gilbert hozzáfogott a beteg megvizsgálásához. Aztán elővette zsebéből a műszereit és mindenekelőtt eret vágott.

A beteg egy szempillantás alatt jobban érezte magát. Megkönnyebbült lélekkel mondotta:

— Határozottan nagy ember ön, doktorom!

— Ön pedig nagy bolond, grófom, hogy néhány órai képzelt öröm kedvéért kockára veti barátai és Franciaország számára oly drága életét.

— Drága? — kérdezte Mirabeau. — Ön maga sem hiszi komolyan.

— Ha most komolyan megbetegszik, holnap egész Páris az ablaka elé csődül, ha pedig meghal, egész Franciaország kíséri koporsóját.

— Nagy vigasztalás nekem, amit most mondtott, — suttogta a gróf.

— Most hogyan érzi magát?

— Jelentékenyen könnyebben, de még mindig érzem a fájdalmakat.

— Kiszivatjuk majd egy kis mustártapasszal, grófom. Az érvágás megtette a magáét.

A komornyik meghozta azokat a szereket, melyekért az orvos elküldötte. Negyed óra múlva Mirabeau már egészen jól érezte magát.

— Most adok egy órai pihenőt, — mondotta Gilbert — aztán együtt kocsizunk be Párisba.

— Párisba? Egy óra múlva? — mondotta a gróf. — Nem, nem lehet, mert látogatót várok.

— Mikor idejöttem, temérdek illatos virágot láttam a szalónban; gyanitom, miféle látogatást vár, — jegyezte meg Gilbert. — Virág és asszony — gróf, megöli magát!

— Legalább szép öngyilkosság volna, — felelte Mirabeau.

— Ma nem tágitok mellőle, — mondotta az orvos.

— Istenem, doktor, szavamat adtam. Azt akarja, hogy megszegjem? Estére chaussée d'antini házamban leszek s otthon talál. Hiszen most egészen jól érzem magam...

— Más szóval, elküld magától?

— De szó sincs róla!

— No, egyébként sem maradhatnék tovább, mert szolgálatom van a Tuilériákban.

— Igen? Akkor látni fogja a királynét?

— Valószínűleg. Van valami üzenete számára?

— Nem venném magamnak azt a bátorságot. Jobban teszi, ha meg sem mondja, hogy beszélt velem. A királyné ugy is csak azt kérdezné tőle, hogy megmentettem-e, ígéretem szerint, a királyságot, és kénytelen volna tagadó választ adni kérésére. Egyébként a királyné épp oly hibás a dolgban, mint én magam.

— Ne mondjam meg neki azt se, hogy buzgalmával, a szónoki emelvényen vívott harcaival a sirba dönti magát? — kérdezte Gilbert.

— Megmondhatja neki, — felelte Mirabeau.

— De meg kell ismételnie előttem, hogy mit felel reá.

— Szóról-szóra. Addig pedig Isten önnel, grófi! S még egyet! Semmi ötven évesnél fiatalabb ápolónőt, megértette?

— Jól van, — kacagott Mirabeau. — Ha más-kép nem lehet, fogadok két huszonöt-huszonöt éveset. Isten önnel!

A folyosón a komornyik várta Gilbertet.

— Oh, már elmegy doktor ur? — kérdezte.

— Igen, elküldöttek, barátom.

— És tudja-e, miért? — kérdezte a hű szolgáló és könny csillogott a szemében. — A miatt a szomszédban lakó hölgy miatt. Mert nagyon hasonlít a királynéhoz. Hogy az okos ember néha mily ostoba!

Kinyitotta a doktornak a kocsis ajtaját.

Gilbert meghökkent. Egy hölgy, ki hasonlít a királynéhoz? Kérdezni akart még valamit, de erőt vett magán. — Nem, — gondolta — az Mirabeau titka, és nincs hozzá közöm.

Hátradőlt a kocsiban.

— Párisba, kocsis! — mondotta.

HATVANHARMADIK FEJEZET

Amit a király mondott; amit a királyné mondott

Gilbert lelkiismeretesen teljesítette Mirabeau-nak tett kettős ígéretét. Mikor visszaérkezett Párisba, találkozott Desmoulins Kamillal, az élő újsággal. Közölte vele, hogy Mirabeau beteg, és szándékosan tulozta kissé a betegség mértékét. Aztán a Tuilériákba ment és hirt adott a királynak. Ez csak annyit mondott:

— Oh! oh! a szegény gróf! Nincs már étvágya?

— Nincs, — felelte Gilbert.

— Akkor komoly a dolog, — mondotta a király, és másról beszélt.

Gilbert azután belépett a királynéhoz és megismételte előtte azt, amit már a királlyal is közölt. Mária Antoinette redőkbe vonta büszke homlokát.

— Miért nem érte utól a betegség annak a napnak reggelén, mikor azt a szép beszédét mondotta a háromszinü lobogóról? — mondotta halkán; de úgy látszott, mindjárt meg is bánta, amit mondott, és hozzátette: — Szerencsétlenség volna Franciaországra és reánk nézve, ha komolyan megbetegednék. Gyógyítsa meg.

— Megteszek mindent, ami erőmből telik, — felelte a doktor. — De az eredményről nem állhatok jól.

— De hallja, az állapotáról állandóan jelentést kell tennie. Elvárom.

Aztán másról beszélt.

Este Gilbert a megállapított órában Mirabeau lakására ment. A grófot pamlagon találta. Az egyik szék karján egy kasmir öv hevert, melyet egy hölgy felejtett ott.

— Javithatatlan ember, — dörmögte Gilbert. Mirabeau látta a rosszaló pillantást, melyet a doktor az áruló övre vetett és csak a vállát vonta.

— Tudom Gilbert, — e szavakkal köszöntötte az orvost — hogy már beváltotta egy részét ígéretének. Páris már tudja, hogy beteg vagyok. Egyre-másra jönnek barátaim és kérdésekkel ostromolják a szegény Julest. És hogy' vagyunk ígéretének második részével? Azt mondotta, szóról-szóra megismétli előttem, a mit a király és a királyné mondott rólam. Állja szavát? Igen? No, akkor ki vele. Mit mondott a király?

— Ő felsége sajnálta, hogy nincs étvágya, — felelte Gilbert.

— Oh, a jó király, — kacagott a gróf. — Halálos ágyán is azt fogja mondani, lemondással a hozzátartozóinak: ma este Plutónál vacsorázom. És a királyné? Tétovázik? Meg kell tartani, a mit az ember ígér, doktorom. Szóról-szóra!

— Kegyesen érdeklődött, hogyléte iránt és azt kívánja, hogy állandóan értesítsük jobbulásáról, — mondotta Gilbert.

— Ismételje meg szavait, nekem az a fő.

— Megátalkodott ember ön, gróf.

— Mindig az is voltam. Tehát szóról-szóra!

— Nos, ha minden áron úgy akarja, — felelte Gilbert. — Ő felsége mindenekelőtt megjegyezte, hogy annak a napnak reggelén kellett volna megbetegednie, mikor a háromszinü zászlóról szóló beszédét mondta.

Mirabeau felszökött, mintha tüzsurás érte volna.

— A királyok hálátlansága! — mondotta hal-
kan. — Tehát nem gondol már arra, a huszonöt
millió civillistára és a négymillió özvegyi tartás-
díjra? Elfelejté, hogy miatta megfosztottam magam
a népszerűségtől? Mindaz, amit a nemzetgyűlésen
kivívtam értük, neki semmi? A háromszinü
zászló! Az most a királyság egyetlen menedéke.
Meg lehetne menteni, ha őszintén és nyíltan a
háromszinü zászló árnyékába állnának. De ez az
asszony nem akarja, hogy megmentsek. Bosszút
akar állni, nem pedig megmentetni. És kikkel har-
colok értük? Igen, ha legalább ember, tigris vagy
oroszlán ellen harcolnék! De egy egész óceán el-
len küzdök! Tegnap térdemig ért az ár, holnap a
torkomig emelkedik, holnapután összezsap a fe-
jem fölött! Oh doktor, mennyire utálom mind-
ezt! Elég volt. Mi volt az álmom? Hogy közvetit-
sek a nemzet és a királyság közt. Megmenteni a
királyt és a királynét, mikor az ár elragadja őket.
Ostobaság! Soha sem számítottak komolyan az én
segítségemre. Csak meg akartak fosztani a nép-
szerűségtől, hogy lehetetlenné tegyenek. Mond-
hatom doktor, nem tehetek okosabbat, mint ha még
jókora meghalok; jó volna, művészi testtartással
dőlni le, mint az ókori atléta szokta.

Mirabeau visszadőlt pamlagára s a vánkösát
harapta ádáz dühében.

— Gróf, — kérdezte Gilbert — mit tenne, ha
a király holnap érdeklődnék hogyléte iránt!

A beteg vállát rándította, mintha azt mon-
daná: »Nem adnék reá sokat«.

— A király... vagy a királyné? — tette hozzá Gilbert.

— Nem fogja megtenni.

— De ha megtenné?

— Azt hiszi, leereszknék oly mélyre a királyné?

— Nem hiszek semmit, csak felteszem.

— Helyes, várok holnap estig. — Ha megteszi, akkor önnek van igaza és nem nekem.

— De, kedves Demosthenesem, addig nyugton kell maradnia és — tette hozzá Gilbert a segy pilantást vetett a kasmir övre, — nem szabad fogadnia senkít. Semmi izgalom, jól megértsen! Zavartalan éjszakai nyugalom!

A doktor aztán elment. Az ajtó előtt Jules várta szomorú arccal.

— Csak bátorság, öregem, — vigasztalta Gilbert — urad már jobban érzi magát.

— Oh, nem remélek semmit, — mondotta a szolgál — míg itt van körülötte a gonosz szellem.

Nagyot sóhajtva világított az orvosnak. Lenn a lépcső alján Gilbert egy lefátyolozott nőt pillantott meg. Az pedig, mikor közeledni látta, eltűnt egy félig nyitott ajtó mögött.

— Ki az a hölgy? — kérdezte Gilbert.

— Mondottam már, doktor ur, — felelte Jules — a királyné képmása.

Gilbertben újra megmozdult az a gyanu, mely egyszer már felébredt benne; olyan mozdulatot tett, mintha be akarna lépni azon az ajtón. De hirtelen megállt.

— Lehetetlen, — mondotta magában és a kocsijához ment.

A gróf nyugodtan töltötte az éjszakát. Majd-

nem reggel nyolc óráig aludt megszakítás nélkül. Aztán megfésültette, megborotváltatta és felöltöztette magát s egy ablakhoz ült, melyből kilátott az utcára. A délelőtt elmúlt. Csak egy szolga jött Gilbert doktortól s a következő levelet hozta:

»Üzenje meg, hogyan érzi magát. Ma este eljövök, és remélem, hogy akkor meghallom öntől, igazam volt-e, vagy sem«.

Mirabeau megüzente a doktornak, hogy felkel az ágyból és estére várja.

Elkövetkezett a délután. Eljött egész Páris és feliratkozott arra az ivre, melyet kitétek a fogadószobában. A csengő egy pillanatig sem pihent. A kocsikat mellékutcába terelték, hogy a lárma ne zavarja a nagybeteg nyugalmát.

Jules felment urához és megjelentette ezt neki.

— Nincs jobb mondani valód? — kérdezte Mirabeau.

— Jobb? — csodálkozott az öreg — azt hittem, hogy az egész nép szeretetének ilyen bizonyítéka a legjobb, amit jóságos uramnak jelenthettek.

— Igazad van, — rebegette a gróf — hálátlan vagyok.

Kiment az erkélyre. Köröskörül mint a tenger rivalgása hallatszott fel a kiáltás: — Éljen Mirabeau!

Ő pedig csak arra a szép, büszke asszonyra gondolt, ki semmit sem törődik vele, és fürkészve kereste a tömegben, hogy nem mutatkozik-e valahol egy kék libériás lakáj. Elszoruló szívvvel ment

vissza szobájába. Beesteledett. Az udvartól nem jött senki.

Tizenegy órakor Gilbert érkezését jelentették.

— Nos?

Mirabeau a vállát vont.

— Nem járt itt semmi küldönc, — mondotta.

— Lehetetlen! — kiáltotta a doktor.

A gróf megfogta a kezét. — Becsületes, gyantlan ember! — kiáltotta. — A Tuilériákban járt és beszélt a királynéval, én pedig úgy érzem, mintha jelen lettem volna, oly pontosan tudom, hogy mit beszéltek.

— No, halljuk! — felelte Gilbert.

— Egy órakor megjelent a királynénál és jelentette neki, hogy rosszabbul vagyok és ajánlatos volna, ha nem is részvétből, de legalább politikai okosságból, érdeklődni hogylétem felől. Ugy látszott, a királyné igazat ad önnek és azzal bocsátotta el önt magától, hogy majd küld valakit hozzám. E királyi kijelentésen örülve és bizalomteljesen ment el ön aztán. De az nevette az ön hisztékénységét. Őszintén mondja meg doktor! Ugy volt-e?

— Valóban úgy volt, kedves gróf, — felelte Gilbert — akkor sem láthatta és hallhatta volna jobban, ha ott lett volna.

— Mily örültség! — kiáltotta Mirabeau. — Nem mondtam meg? A Tuilériákban nem tudnak az időkhöz és a körülményekhez igazodni. Ha ma megjelent volna egy udvari szolga azok közt az emberek közt, kik a házam előtt álltak, a Bourbonok egy évre megint meghódították volna maguknak a népet.

Elfordult. Gilbert látta, hogy egy könnycsepp

pereg végig az arcán. Fürdőt rendelt számára, s néhány tanáccsal látván még el az éjszakára, elbucszott.

A gróf, mikor a fürdőszobába ment, a fiatalabbik komornyikját szólította, mert az öreg Julest a földszinti helyiségekbe osztotta be. Unta már az öreget a fátyolos hölgy látogatásai miatt tett szemrehányásaiért. — Jean, — mondotta neki — terítettess asztalt a szobámban és kérdezd meg madame Olivát, hogy együtt vacsorázik-e velem. És meg ne feledkezzél a virágról!

Reggel négy órakor felkeltették Gilbert doktort.

— Oh, elképzelném, — mondotta mielőtt még tudta volna, hogy ki hivatja — Mirabeau rosszabbul van.

Ugy is volt. A gróf, mikor megfürdött s mikor felszolgálták a vacsorát, feküdni küldötte két szolgáját. Jean végignyujtózkodott egy székben, de Jules ébren maradt. Félnégykor hirtelen erős csengetés hallatszott. A két szolga egyszerre talpon volt, de zárva találták a hálószobába vivő ajtót. Kerülő utat voltak kénytelenek tenni az ismeretlen nő szobáin át, hogy a hálószobába juthassanak.

Mirabeau félig ájultan hevert egy széken és karjai közt tartotta a nőt, mintha meg akarná akadályozni, hogy segítségért kiáltson, vagy hogy kinyissa az ajtót. A nő ijedtében az asztalon álló csengőhöz kapott. Mikor megpillantotta a két szolgát, már csak kapkodva szedte a lélekzetet, mert Mirabeau görcsösen rángatózó karjai már-már megfojtották. Jean és Jules nagy bajjal szabadí-

tották ki s a nő ijedten menekült, a gróf pedig visszaroskadt a székbe.

Jean ezután elindult Gilbert doktorhoz, de Jules uránál maradt.

— No, mi baj megint? — kérdezte Gilbert, mikor belépett a házba.

— Oh, doktor ur, — mondotta Jules s a kezét tördelte — mit tett az az asszonyi ördög... nézze csak, mit tett!

Gilbert sietve ment fel a lépcsőn. A folyosón eléje rohant egy fehérruhás nőalak s a lábához vetette magát.

— Gilbert! Gilbert! — kiáltotta, és megragadta kezét — az Isten szerelmére mentse meg!

— Hogyan? — kiáltotta Gilbert megdöbbenve. — Nicole! Nicole! Tehát maga!

— Mentse meg! Mentse meg! — mondotta újra Nicole.

Borzasztó gondolat cikázott át Gilbert agyán. — Most már értek mindent, — dörmögte. — Beau-sire ellene szóló röpiratokat osztogat, Nicole pedig a kedvese! El van veszve! Cagliostro keze van ebben a játékban!

És felsietett Mirabeau szobájába, mert tisztában volt vele, hogy percet sem szabad elvesztesgetnie.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Éljen Mirabeau!

Mirabeau ágyában feküdt; ismét eszméletre tért. A vacsora maradványai s a virág ép oly vádló tanui voltak a történeteknek, mint a méreg-

nek a pohár fenekén maradt cseppjei egy öngyilkos ágya mellett.

Gilbert sietve toppant a gróf ágyához és megkönnyebbülten vett lélegzetet, mikor megpillantotta a beteget.

— Oh! — mondotta — mégsem állunk oly rosszul, mint gondoltam.

Mirabeau bágyadtan mosolygott s a fejét rázta. Ő maga érezte, hogy állapota reménytelen.

A doktor alaposan megvizsgálta. Még nem végzett vele, mikor újra elkezdődtek azok a görcsös rángatózások, melyek már egy nappal azelőtt is jelentkeztek. A beteg vagy nem bírta már tovább tünni a mustártapaszokat, vagy pedig nem akart többé meggyógyulni. Követelte, hogy szedjenek le róla minden tapaszt.

A hír, hogy a beteg állapota rosszabbra fordult és hogy élete is veszélyben forog, gyorsan terjedt szét a városban. Egész Páris megdöbönt. Mindenki úgy érezte, mintha közös szerencsétlenség fenyegetné az egész népet. Az utca megtelt embersokasággal. El kellett zárni az oda vivő utakat, hogy biztosítsák a beteg nyugalmát. A türelemmel várakozó tömeg óráról-órára hirt kért a beteg állapotáról. Irott orvosi jelentéseket adtak ki s villámgyorsasággal ment szét híruk az egész városban.

Az orvos és betege kevés szót váltott egymással.

Gilbert belátta, hogy Mirabeau végzett az élettel, s már beérte azzal, hogy megtesz mindent, ami erejétől telik, bár jobbulásra nem volt remény.

Este megérkezett a házba a jakobinusok kül-

döttsége, tudakozódni egykori elnökük, Mirabeau hogyléte iránt.

Gilbert huszonnégy óra hosszáig maradt a beteg ágya mellett. Csak azután pihent egy keveset az egyik mellékszobában. Megparancsolta a két szolgának, hogy tüstént keltsék fel, ha történék valami.

Pirkadatkor felébredt. Senki sem zavarta álmában; de nem hihette, hogy ily soká tart a jobbulás, mely lehetővé tette, hogy kissé magára hagyja a beteget. Mindjárt bement hozzá; a folyosón könnyes szemmel mondotta neki az öreg szolgál, hogy Mirabeau állapota nagyon aggasztó, de a beteg szigorúan eltiltotta, hogy felkeltsék az orvost. Pedig szörnyen szenvedhetett, mert közel volt a megfulladáshoz és érverése időről-időre megszűnt. Még mindig a királynéra gondolt.

— A hálátlan! — suttozta — még csak nem is tudakozódott rólam. Aztán hozzátette: — Szeretném tudni, mit szól majd, ha holnap, vagy holnapután megtudja, hogy meghaltam.

Gilbert számot vetett azzal, hogy a válság küszöbön áll. Piócát rakatott a beteg mellére. De a piócák nem szívtak. Tehát újabb érvágáshoz kellett folyamodnia. Nyolc óra hosszáig tartott ez a halálküzdelem. Aztán végre enyhült a láz, a halál visszavonult, de úgy, mint a tigris, mely ugrásra készen áll. Gilbert nem is merített reményt ebből a haladékból. Tudta, hogy Mirabeau elveszett. E pillanattól fogva a beteg és Gilbert, mintegy ugyanattól a gondolattól, ragadtatva meg, úgy beszéltek Mirabeauról, mint oly emberről, aki volt, de megszűnt lenni. Ettől a pillanattól fogva a nagy ember arca magára öltötte azt az ünnepélyes ki-

fejezést, melyet sokszor láttak már kiváló emberek halálküzdelme közben. Hangja komoly, szinte prófétai volt. Szavaiban e pillanattól fogva valami nagyobb szigor, nagyobb mélység, érzelmeiben valami szeretetteljesség, fennköltség.

Az a fiatalember, kinek családja Mirabeau egykori szülőházában Argenteuilben lakott, bejelentette magát s bebocsátották. Letérdelt az ágy mellé és zokogva vonta ajkához a beteg kezét. Mirabeau felismerte; a fiatal rajongó csak erre vágyott. Sirva állt mellette és kiment.

A komornyik újra megjelent a szobában és átadott egy papírszeletet, a fiatalember kérte, hogy adja ezt át Gilbert doktornak.

»Mikor Argenteuilben megcsókolhattam Mirabeau ur kezét«, olvasta a doktor, »megigértem neki, hogy meghalok érte. Azért jöttem el, hogy beváltsam ígéretemet. Azt olvastam egy angol ujságban, hogy brit orvosok ehhez hasonló esetben megmentettek egy beteget friss vér átömlesztésével. Ha Mirabeau uron ez még segíthetne, felajánlom véremet. Egészséges és tiszta. M a r n a i s«.

Mirabeau nem tarthatta vissza könnyeit, mikor ezt hallotta. De, természetesen, nem élhetett a rajongó ajánlattal.

Most már bebocsátottak mindenkit, aki látni akarta a beteget. De a királyné küldöttje még mindig nem jelentkezett. Az utcáról újra meg újra felhatolt egy kiáltás az ablakokig; szomoru kiáltás volt: »Éljen Mirabeau!« A nép kiáltotta, s kiáltása imádságnak látszott, inkább volt benne panasza, mint reménykedés.

Mirabeau meghallotta és kinyitotta az ablakot, hogy fülébe zengjen ez a kiáltás, mely oly

sok szenvedésének jutalma volt. Aztán suttogva mondotta:

— Oh! áldott jó nép! melyet ép úgy elrágalmaztak és bántottak, mint engem. Van benne igazság, hogy ők feledkeznek meg rólam, s hogy te vagy, a ki megjutalmazol!

Gilbert ezt az éjszakát is a beteg ágyánál töltötte. Mikor felvirradt, Mirabeau így szólt:

— Kedves doktor, ma meghalok. Szabad-e azt tennem, amit akarok?

Gilbert bólintott a fejével.

A gróf behívatta két szolgáját. Jeannak meghagyta, hogy hozza szobájába a legszebb virágot, mely csak kapható. Julesnek megparancsolta, hogy borotválja és fésülje meg.

Jeant, mikor kilépett a házból, a néptömeg kérdésekkel ostromolta. Alig hogy megtudták, hogy a beteg virágot akar, minden kert, minden melegház, mely közelben volt, odaadta számára kincseit. Mirabeau lakása egy órán belül virágházzá alakult át.

— Kedves doktor, — mondotta Mirabeau kisvártatva — megigérte, hogy azt tehetem most, amit akarok. Szeretnék elbucsuzni valakitől, kinek előttem kell elhagyni ezt a házat. Ha az illető elment, önnek itt kell maradnia halálomig.

Gilbert újra csak bólintott, aztán kiment. Künn körülfogták és kérdésekkel ostromolták a grófnak azok a barátai, kiket bebocsátottak. Gilbert tartózkodás nélkül kijelentette, hogy a beteg nem éri meg az estét.

Fél óra múlva lenn előállt egy kocsi, melyet Jean hivatott. Mindjárt azután a szolga ismét kiment a házból s egy fátyolos hölgyet vezetett a

kocsihoz. A néptömeg készségesen engedett utat. Senki sem kérdezte, ki az a hölgy. Mikor a kocsi elrobogott, Mirabeau visszahívta az orvost. Zseb-
kendőt tartott a kezében, mely nedves volt könnye-
nyeitől.

— Mily önzetlen! — suttogta. — Nem fogadott el semmit, hanem még itt is hagyott valamit. Olyan nő, aki nem szivtelen.

Visszahanyatlott ágyára és lehunyta szemét. Ha melle nem hörög, holtnak tartották volna. Gilbert nem tágitott ágyától. Lépésről-lépésre kísérte az erős ember végső tusáját, azét az emberét, ki eszeveszett életével gunyolta a halált, de most a természet örök törvénye szerint még is tusára kel vele.

Sokáig feküdt eszméletlenül, aztán kinyitotta szemét és látni akarta azt a névsort, melybe oda-
írták, vagy odairatták nevüket azok, kik hogyléte
iránt érdeklődtek. De a királyi családhoz még kö-
zelállónak neve sem volt közte.

— Az elvakultak! — mondotta. — Majd csak akkor siratnak meg, ha siromon a lázítók széttépik a királyságot.

És profétai hangon, mintha az örökkévalóság-
küszöbén állna és iátná relemelkedni a jövő
fátylát, hozzátette: — Aki 1791-ben hal meg, bol-
dognak vallhatja magát. A forradalom még csak
ragyogó arculatát mutatja, de nemsokára majd
vérbenforgó szemmel és fogát vicsorgatva nézi ré-
mes meduzafő módjára a világot. Szép álmom volt:
félkézrel az ifju szabadságot tartani, másikkal az
öreg királyságot és összeszövetkeztetni a kettőt
egymással! De én végbevitem volna. Szinte fáj,
hogy elmegeyek, mielőtt végbevitem volna. Há-

borgó vizeken, feneketlen mélységek fölött jártam, s elmerülök a vihar közepette. Hogy bizonyos mértékig miért kerestem sietve a halált? Azért, mert semmire sem voltam képes nélküle, s éppen ő volt az, ki nem akart velem tartani.

Ismét hátrahanyatlott és megint sokáig feküdt egészen mozdulatlanul. Keze majdnem három óra hosszáig pihent csöndesen az orvos kezében. Gilbert azután érezte, hogy ismét rángatódzik.

Most jön a vég, mondotta magában.

Verejték gyöngyözött a haldokló ember homlokán. Mirabeau felvetette szemét, bágyadtan nézett körül és halkán mondotta:

— Meghalni... talán aludni is... — Aztán, kis idő múlva, újra megszólalt: — Irni akarok... — kezéből kiesett a toll. Pihelve kapott a melléhez. — Elviselhetetlen fájdalom... doktorom! Adjon abból a folyadékból... tudom, hogy ópium... oly sokszor éreztem édességét!

Gilbert felnézett az égre. Átölelte a beteget, ki heves rángatózás közben dobálta magát.

— Hát nem orvosom és nem barátom-e? — hörögte Mirabeau. — Nézheti, hogyan szenvedek! Csak egy cseppet!

— Megkapja, a mit kíván! — felelte Gilbert; kezébe vette a tollat és megirt egy recipét. Mikor a szolgálta kisietett vele, Mirabeau így szólt:

— Ide a tollat... papirost!

Kezébe vette a tollat és majdnem nyugodt kézzel írta le azt a három szót: »Menekülni! Menekülni! Menekülni!«

Alá akarta írni még nevét, de csak a harmadik betűig jutott el. — Adja át neki! — rebegte.

Utolsó szavai voltak. Visszahanyatlott vánkó-

sára — lélegzete elhallgatott — pillantása kialudt — meghalt.

Gilbert elfordult. Kis ideig mélyen megrendülten állt meg, aztán átment a szomszéd szobába, hol a grófnak még mindig sok barátja várt.

— Uraim, — mondotta tompán — véget ért Mirabeau szenvedése.

Aztán a Tuilériákba hajtattott, teljesíteni az elhunytnak utolsó kívánságát. Utközben betért egy szobráshoz s megbizta, hogy készítse el a halotti maszkot.

Lenn az utcán megtudta a nép a nagy ember halála hírét. A mély fájdalom némaságával vette tudomásul. Villámgyorsasággal száguldotta be a gyászhir az egész várost. Aznap este lemondották a színházi előadásokat. Bálat, táncmulatságot sem volt szabad tartani. A nemzetgyűlés éjszakai ülést hívott össze és elhatározta, hogy valamennyi tagja részt vesz a temetésen. Másnap hozzáfűzték ehhez azt a határozatot, hogy Pantheonná alakítják át szent Genovéa templomát és abba temetik a nép nagy halottait; Mirabeau lesz az első. Az ülés után az egész nemzetgyűlés teljes számmal vonult a halottas házba. Utban volt ahhoz az egész jakobinus klub is, mintegy második nemzetgyűlés-képpen. A népnek megszámlálhatatlan sokasága kísérte utján. Zenekar haladt elől és először játszott egy ujonnan szerzett gyászindulót. Ceruti mondott beszédet a holttestnél. Azután tizezer nemzetőr sortüzet adott. Éjfél volt, mikor a mérhetetlen gyászmenet elért a Pantheon elé.

Mirabeau halála után úgy tűnt fel, mintha váratlanul sötétség támadt volna. Ugy rémlett,

mintha egy ideig senki sem tudná már, hogy mily
utra térjenek. A hajókalauz egy ismeretlen tenger
örvényei és szirtjei közt elhagyta a hajót.

HATVANÖTÖDIK FEJEZET

A király megbizottja

Egy órával azelőtt, hogy Mirabeau meghalt,
egy tengerésztiszt, ki a sorhajókapitányi diszruhát
viselte, a Saint-Honoré-utca felől a Tuilériákba
tartott.

A király komornyikja, mikor megpillantotta,
csodálkozva, majdnem örömmel kiáltott fel; de
az érkező ajkára tette ujját és így szólt: — Hue
ur, fogadhat-e a király ebben a pillanatban?

A király egyedül volt; a komornyik kinyitotta
az ajtót és jelentette:

— Charny gróf ur.

— Csak jöjjön be, hamar jöjjön be! — kiáltotta
XVI. Lajos. — Tegnap óta várom.

Olivér besietett.

— Sire, késtem néhány órát. Különpostán jöt-
tem. Futárlovakat kellett volna kérnem, akkor már
itt lettem volna tegnap este. De fontos volt reám
nézve, hogy megismerkedjem azokkal a postaál-
lomásokkal, melyek a felséged által választott ut-
vonalon mentén vannak és mindenekelőtt megállá-
pítsam pontosan, mennyi idő alatt lehet megtenni
az utat Páris és Montmédy közt. Gondosan felje-
gyeztem mindent és megbízható felvilágosítások-
kal szolgálhatok.

— Bravó, Charny ur! — kiáltotta a király. —
Valóban összehasonlíthatatlan szolgálóm ön! Sze-

rencse, hogy ismét itt van. Rosszul áll dolgunk. Foglyok vagyunk a Tuilériákban. Éppen az imént mondtam Lafayette urnak, az én kedves tömlöctartómnak, hogy szívesebben volnék király Metzben, mint Franciaországban. Hallotta, Charny, hogy nénjeim Rómába menekültek?

— Ki ne hallotta volna, sire?

— Bátran el lehetne mondani, hogy Franciaországra nézve tökéletesen mindegy, hogy két magános öreg hölgy itt van-e vagy máshol; mert nénjeim nem jelentik az emigránspárt számottevő megerősödését. De azért még is volt ismét óriási botrány. Marat azt állította, hogy milliókat vitték magukkal, mikor megszöktek, Desmoulins tudni vélte, hogy magukkal vitték a trónörökös is. Néhány barátom — mert hiszen még mindig van néhány közülök — elhatározta, hogy megszöktet, vagy legalább reábir az elutazásra. Idejöttek. De a dolognak híre ment; Lafayette megjelent és ezeket a derék nemes embereket — számra mintegy százat — egyszerűen fogságba vetette. Kiabáltak, hogy nagy összeesküvést fedeztek fel s mikor tegnap, mint eddig minden évben, Saint Cloudba akartunk menni, a nép betódult, körülfogta hintainkat, zablán ragadta a lovakat, és arra kényszerített bennünket, hogy szálljunk ki és térjünk vissza. A királyné sirt mérgében.

— Vajjon nem tett Lafayette ur semmit, hogy megvédje felségteket? — kérdezte Olivér lehangoltan.

— Lafayette? Elfutott a városházára és kijelentette, hogy a haza veszélyben van. A haza veszélyben van, mert a király meg a királyné Saint Cloudba akar menni!

— Ha így állnak a dolgok, sire, akkor ajánlatos, sietni, — mondotta Charny.

— Igen, igaz, — felelte XVI. Lajos — azért hát mondja el, miben állapotodott meg Bouilléval? Mit szól szándékainkhoz?

— A hadügyminiszter néhány rendelete kissé rontott a dolgon, de ily vállalkozásnál egyet és más a szerencsére is kell bízni, és ha óvatosan és okosan végezzük dolgunkat, a kilátás javunkra még mindig 90 áll száz ellenében. Felsőged még mindig ragaszkodik a Montmédyen át való utirányhoz?

— Ugy van, közöltem okaimat Bouilléval, — felelte XVI. Lajos.

— Nagyon helyes, — folytatta Charny. — Látom, hogy felsőged azt a térképet terítette ki itt az asztalra, melyet én dolgoztam ki.

Reáhajoltak a térképvázlatra, melyből Charny nem felejtett ki egyetlenegy házat, sőt egyetlenegy fát és bokrot sem.

— A veszedelem felségtekre nézve, — mondotta — Sainte-Meneheouldnál kezdődik és csak Stenaynál ér véget. Ezen a tizennyolc mérföldes utvonalon kell elhelyezni osztagainkat. Közelebb vonni őket Párishoz nem lehet. Bouillé ur nyomatékosan kijelentette nekem, hogy csak a Menehould-Stenay utvonalaért vállalhat felelősséget. Az első osztagot mindenesetre lehetne előretolni Pont-de-Sommevelle-ig. Ez volna, mint felsőged látja, — tette hozzá a térképre mutatva — az első postaállomás Chalons mögött.

— Helyes, — felelte XVI. Lajos — 12 óra alatt meg lehet érkezni Chalonsba. Mennyi idő alatt tette meg azt a kilencven mérföldet?

— Harminc óra alatt, sire.

— De könnyű kocsiban és egy szolgálival.

— Igen, sire, de három órát mulasztottam Varennesben merő tudakozódással — többet nem lehet a nehéz kocsin való lassu utazásra sem számítani. Azért azt hiszem, felségtek harminchat óra alatt Montmédybe érhetnek. Jelentékeny pont, sire, a lovak felváltása Varennesben.

— Ez úgy van. Ott mindenesetre át kell fogatnunk, — jegyezte meg a király.

— Ugy van, még pedig a helységen túl. Mert, sire, Varennes két városrészből áll, melyet az Aire választ ketté. A hid mellett, mely összeköti a két városrészt, torony áll, és ezen a helyen elég volna három vagy négy ember is, hogy elállja az utat. Ezt a pontot a legveszedelmesebbek egyikének tartom, melyeken át kell haladnunk. Ha a hidon innen váltják a lovakat, feltűnést kelthetnek vele, gyanut ébreszthetnek, fennakadhatnak, sőt meglehet, hogy felismernék felségeiteket, és akkor nem jutnánk át a hidon. En azért amellet vagyok, hogy Clermonttól fogva megállás nélkül kell átkelni Varennesen és csak a városon túl váltani a lovakat.

— Igaza lehet, — mondotta a király. — De hiszen velünk fog tartani és szükség esetében majd találunk módot a továbbiakra. Bouillé márki ur kidolgozta-e az osztagok pontosabb szétosztásának tervét?

Olivér elővett zsebéből egy lap papirost és átnyujtotta a királynak. Az elolvasta, aztán így folytatta:

— Ezt a rendelkezést célszerűnek tartom. De ha a csapatok előre nem látható véletlenek folytán

kénytelenek az illető helyeken egy vagy két nappal tovább időzni, mivel fogják annak okát adni?

— Azzal az ürüggyel, sire, hogy az északi hadseregnek szánt pénzküldeményt várnak.

— No, így egyelőre talán rendben volna minden, — mondotta a király.

Az ajtó kinyílt: belépett a királyné s egy papirlapot tartott a kezében. Mikor megpillantotta Olivért, kiejtette kezéből a papirost.

— Charny ur a Tuilériákban! — hebegte. — S a királynál! — És halkan hozzá tette: — Nem szóltak nekem róla semmit!

— Olivér mélyen meghajolt.

— Éppen most érkeztem, — mondotta — és engedelmet akartam kérni ő felségétől, hogy lábához helyezzem hódolatomat legkegyelmesebb királynőmnek is.

A királyné arca kipirult. Régi hallotta már Charny hangját. És ez a hang annyiszor szólt a szívéhez.

Eközben a király felemelte a papirlapot a földről és ezt a három szót olvasta róla: »Menekülni! Menekülni! Menekülni!«

— Mit jelent ez? — fordult csodálkozva Mária Antoinettehez.

— Sire, — felelte a királyné — negyed órával ezelőtt meghalt Mirabeau ur és ez a tanács az utolsó, melyet számunkra hagyott.

— Jó tanács, — mondotta a király — és itt az ideje, hogy kövessük is. Gróf, kísérje el őfelségét és közölje vele mindazt, amit az imént jelentett nekem.

Charny meghajolt a király előtt és követte a királynét.

HATVANHATODIK FEJEZET

Az ígélet

A királyné, mikor visszaérkezett szobájába, ledőlt egy pamlagra, és intett Charnynak, hogy zárja be az ajtót. Egyedül voltak. A királyné tanuk nélkül beszélhetett azzal, kit oly régóta kívánt. Szerető szívének elfojtott bánata utat tört magának, kezét szeméhez szoritotta és zokogott. Charny érezte a nagy erővel elfojtott szerelem maradványának ujjáébredését. De nem akarta, hogy érvényesüljön ismét a mellett az új szerelem mellett, mely teljes hevével töltötte el férfias lelkét. A fellángoló érzelm kialudt és csak a részvét maradt meg helyén. Bár a királyné őszinte fájdalma erősen emlékeztette a multra, eszébe jutottak Mária Antoinette zarnoki szeszélyei és a hajthatatlan akarat is, melyet szenvedélyes szerelmének minden bizonyítéka mellett sem felejtett el vele szemben.

Mária Antoinette még mindig nem találta meg szavát. Nyolc hónapja nem látta Charnyt és nem hallott róla hirt. A gróf megígérte a királynak, hogy senkivel sem közli, hol tartózkodik, és lelkiismeretesen tett eleget annak az ígérétenek. Mária Antoinette soha sem hitte volna, hogy Charny képes volna elviselni ily hosszú távollétüket.

Olivér tiszteletteljesen közeledett hozzá.

— Asszonyom, — mondotta — eljárta a parancs szerint, melyet ő felségétől kaptam s mely feltétlen hallgatást tett kötelességemmé. Csak ma volt szabad viszontlátnom felségedet s most szabad elmondanom, mindazt, amiről eddig irnom sem volt szabad. Ő felsége felhatalmazott, hogy közöl-

jem felséggel, amit felségeitek megmentése érdekében tettem. Kegyeskedjék tehát meghallgatni jelentésemet.

A királyné reánézett s ekkor észrevette, hogy a poros uti ruhát levetette már és udvari ruhát öltött helyette.

— Mikor érkezett meg? — kérdezte tőle.

— Csak az imént, asszonyom.

— Honnan?

— Montmédyből.

— Lóháton?

— Nem, külön postán.

— Hogyan? fél Franciaországon át kocsin utazott és mégis ily gondosan öltözve látom?

— Azt hittem, kellemetlen feltűnést keltene, ha itt a palotában porlepte uti kocsiból szállok ki. Ő felsége épp az imént közölte velem, mily élesen figyelik felségeiteket, és ezért örülök, hogy óvatosságból gyalog jöttem ide, mint bármely tiszt, ki rövid távollét után jelentkezik.

— Megfeledkeztem róla, — felelte a királyné — hogy van Párisban még egy lakása is.

Charny meghökkent. Csak most találta el, mire gondolt. Mélyen sebezve érezte magát és szinte meghorkant, mint a ló, melynek fájó, mély sebébe vágják a sarkantyut. De erőt vett magán.

— Asszonyom téved, — felelte. — Izidor öcsém szobájában öltöztem át.

A királyné majd hogy fel nem sikoltott örömben és meg akarja ragadni kezét.

— Köszönöm, Charny! — mondotta akaratlanul.

— Köszöni? Mit? felséges asszonyom?

— Az örömek azt az egyetlenegy pillanatát,

melyben elutazása óta először volt részem, — felelte a királyné. — Igen, igen, Olivér, a féltékenység bolond dolog, mely részvétet érdemel... de ne feledje el, hogy volt egyszer féltékeny ön is. A féltékeny férfi megverekedhetik vetélytársával, mi asszonyok csak sirhatunk. De hiszen látja, hogy most már ismét örülök. Nem sirok már.

Kacagott, de kacaja oly szomoruan csengett, hogy Charny megijedt tőle.

— Lehetséges-e? — mondotta halkán. — Anyyira szenvedett?

A királyné összekulcsolta kezét. »Hála Istennek!« gondolta, »ha megérti fájdalmamat, nem veszi a szívére, hogy tovább gyötörjön«.

Charny érezte, hogy azon az uton van, hogy lecsusszon egy meredélyen, melyen nincs megállás. Összeszedte magát.

— Megengedi-e most már felséged, — mondotta — hegy jelentést tegyek arról, mit végéztem?

— Igaza van Charny, — felelte a királyné keserűen — mikor emlékeztet reá, hogy királyné vagyok. A nőnek nincs többé mit mondania — nos, követ uram, szóljon hát a királynéhez!

HATVANHETEDIK FEJEZET

Figyelmeztetés

1791 június 19-én reggel öt óra tájban Gilbert doktor hosszú léptekkel járt fel és alá Saint-Honoré-utcai lakásában. Néha ablakához lépett s kihajolt, mint aki türelmetlenül vár valakire, aki nem jön.

Négyszögletüre összehajtott papírt tartott a

kezében. Fontos irás lehetett benne, mert az aggodó várakozás ideje közben kétszer vagy háromszor is kibontotta, elolvasta, összehajtogatta újra, aztán újra kibontotta és újra összehajtogatta.

Végre kocsizörgést hallott és az ablakhoz sietett; de késő volt, a kocsiban érkező már belépett a házba. Gilbert kisietett az előszobába és azt kiáltotta az inasának:

— Bastian, azonnal bocsássa be Charny gróf urat!

Ujra szétbontotta a papírlapot s tovább akart olvasni belőle, de ekkor belépett a szolgálta és nem Charny grófot, hanem Cagliostro grófot jelentette.

Erre a névre Gilbert egyáltalában nem számított. Megrázkódott és sietve gyürte zsebébe a papírlapot.

— Tudom, tudom, kedves Gilbert, — mondotta Cagliostro, mikor belépett — azt várta, hogy Charny gróf jön. Dolga van — meg is mondom mindjárt, hogy mi. Csak fél óra múlva jöhet miatta. Nos, ha váratlanul jövök is, remélem, nem vagyok alkalmatlan?

— Drága mester, — felelte Gilbert — tudja, hogy házam mindig nyitva áll önnek s a szívem nem kevésbé.

— Köszönöm, — mondotta Cagliostro. — Be fogom bizonyítani önnek még valamikor én is, hogy mennyire szeretem. Beszélgessünk kissé — arról a tárgyról, mely most az egész világot érdekli — a király küszöbön álló elutazásáról.

Gilbert érezte, hogy hideg veriték gyöngyözik homlokán. Leült Cagliostro mellé.

— Mely — folytatta az — holnapra van ki-tűzve.

— Holnapra? — mondotta Gilbert. — Drága mester, engedem végig mondani, még ha téved is, mert abból, amit mond, mindig tanulhatok valamit.

— Mennyiben tévedek, kedves Gilbert? — felelte Cagliostro. A dologról tudnia kell, hiszen az ön munkájának is van része abban a menekülésben.

— Ha úgy áll a dolog, csak nem vár vallomást tőlem?

— Nics szükség arra. Elöttem nincs rejtve semmi, — felelte Cagliostro. — Hallgasson reám, kedves barátom! A királyné nem akarja nélkülözni utja közben megszokott kényelmeit, bár Charny ur biztosította róla, hogy ez az utazás csak harmincöt óra hosszúra fog tartani. Desbrossesnél, a Notre-Dame-des-Victoires-utcában, drága uti készletet rendelt, melyet tegnap szállítottak a Tuilériákba. Továbbá nagy uti kocsit készíttettek Louis udvari kocsigyártónál. Ebben a pillanatban fizeti ki Charny gróf a vételár felerészét, vagyis 125 Louisdort. Tegnap próbálták ki a kocsit négy eléje fofogott postalóval. Ma reggel Montmorin ur utlevelet állított ki Korff bárónénak, két gyermekének, komornáinak, felvigyázójának s három szolgájának. Ez a báróné senki más, mint Tourzel asszony, a királyi gyermekek nevelőnöje, két gyermeke madame royale és a trónörökös; komornái a királyné és madame Elisabeth, felvigyázója a király, szolgálói Charny Izidor vicomte, Malden ur és Valory ur. Ez az utlevél volt a kezében, mikor beléptem szobájába. Most a zsebében van. Ezuttal is tévedek, Gilbert?

— Kissé, — felelte Gilbert — mert az utlevélben csak egy komornát láttam.

— A dolog a következőképpen áll, — felelte Cagliostro. — Bondyban Tourzel asszonyt kiszállítják a kocsiból. Onnantól fogva a királyné utazik Korff báróné neve alatt. Akar még többet tudni? Szolgálhatok felvilágosítással mindenféle do'ogról. Az utazásnak már június 1-e előtt kellett volna megtörténnie — mert mint Bouillé ur írta a királynak, a csapatok szelleme mindjobban és jobban hajlik a forradalomhoz s nem állhat jót már soká királyhű érzelmeikről. De nem indulhattak oly hamar. Tizenegyedikére határozták el magukat. Csak az a baj, hogy éppen azon a napon Rocheveulné asszony, a buzgó demokrata nő volt szolgálatban a dauphin mellett s rögtön elárult volna mindent. Tizenkettedikén, mikor már utnak akartak indulni, a királynak eszébe jutott, hogy csak egy hétig kelene várnia, hogy felvehesse civilistájának negyedévi részletét s azt a pénzt még magával akarta vinni. Hat millió nem kicsiség, az ember szívesen vár egy hétig érte. Így aztán újra elhalasztották az utazást még pedig huszadikára. Ez az örökös habozás és lemondogatás a csapatokban természetesen rossz hangulatot, a népben pedig feltűnést keltett.

— Mindaz, amit mond, grófom, — felelte Gilbert — szóról-szóra igaz. Magam is mindig azt a nézetemet hangoztattam, hogy a királynak nem szabad elhagynia Franciaországot, de ha áll ez a királyra, mint népének atyjára, ne legyen szabad szökésre gondolnia, az övét fenyegető veszedelem miatt, a családapának?

— Kedves Gilbert, — felelte Cagliostro — nem az övéi miatt érzett félelem, nem a családapa szeretete üzi el innen, hanem az alkotmány, mely

elfogja tőle a levegőt. Nem a családapa szökik, hanem a király, ki fogolynak érzi magát a Tuilériákban. Ön még mindig hisz a királyság és az alkotmány megbékülésében. De itt Franciaországban a királyok Isten földi képviselőjének tartják magukat, kinek személye szent és sérthetetlen, kinek szolgálói olyanok, mint a pap. De hát az emberek áhitat nélkül léptek ebbe a templomba, nem térdeltek le az isteni emberalak előtt, és nem félnek többé sujtóvillámaintól. Szent Lajos utóda ezt nem bírja elviselni. Csak nehéz szívvel szánhatta reá magát, mikor Favras szökési terve meghiúsult, hogy Durand neve alatt és egy szolga álöltözetében meneküljön, de nem feledkezett meg róla, hogy becsomagoltassa arannyal himzett vörös frakkját és rendjeleit.

— Még egyszer, gróf, — vágott a szavába Gilbert — mindaz, amit mond, igaz, de mi szándékkal mondja nekem? Őszinte ellenségként jön-e, ki elő akar készíteni a küzdelemre, vagy jóbarátként, ki felajánlja támogatását?

— A mesterként, kedves Gilbert, ki óva akarja figyelmeztetni tanítványát, — felelte Cagliosiro. — Rossz uton jár, barátom. Ledől vagy összeomló épületet akar fenntartani. Árnyat hajszol. Ha már nem akar a forradalom érdekében cselekedni, legalább ne akarja útját állni a forradalomnak. Még az az óriási Mirabeau sem volt arra képes.

— Gróf, a király ebben a vállalkozásában meghittjévé, tehát bűntársává tett engem. Elfogadtam a megbízást és el fogok járni benne. Most feleljen a kérdésemre: Mire irányulnak titkos tervei? A menekülés sikerére, vagy kudarcára-e? Ha ön akarja meghiúsítani, mondja meg, s el fog maradni.

— Gilbert, — felelte Cagliostro — nem barát-ként jövök, mert a királyok barátja nem lehetek, de nem jövök ellenségként sem. Éretten fontolóra vettem mindent és nem hiszem, hogy ennek a Bourbonnak halála szükséges volna a nagy ügy előmozdítására. Én tehát ebben a dologban semleges maradok, sőt, mi több, felajánlom önnek, ha kell, a segítségemet.

A doktor nem felelt, csak fürkésző pillantást vetett Cagliostro arcára.

— Kétségbe vonja? — folytatta Cagliostro. — Nos, hát, ugyanazt a hölgyet, kit Versailles kertjeiben a királynénak hittek, nem lehetne most is a királynénak adni ki? Nem lehetne-e felhasználni arra, hogy elterelje a figyelmet az igazi királynéről?

— Gróf, csengetnek, — mondotta Gilbert.

— Baj is az? Hiszen tudjuk, hogy Charny gróf az érkező. Ő is meghallhatja és hasznára fordíthatja, amit önnek tanácsolok. Kerüljön beljebb, kedves gróf!

Charny, mikor idegen embert látott Gilbertnél, habozva állt meg a küszöbön.

— Oly tanácsot adok Gilbert doktornak, gróf ur, — folytatta Cagliostro rendületlenül — melyet meghallgathat ön is. Ez időszert veszedelmessé válhatnak a drága utikészletek, a nehéz utikocsik és a nagyon is szembeötlő áruhák. Nem mondhatom sem Gilbert doktornak, sem önnek azt, hogy: »Szerencsés utat!« hanem azt vagyok kénytelen mondani, hogy: »Isten óvja önöket!«

Barátságosan nyujtotta kezét a doktornak, meghajolt udvariasan a gróf előtt és kiment.

— Ki ez? — kérdezte Charny és utána nézett.

— Egy barátom, — felelte Gilbert — tud mindent, de szavát adta, hogy nem árul el bennünket. kinek hívják?

— Zannone bárónak.

— Nem ismerem a nevét, de az arcát, mintha láttam volna. Meg van az utlevél, doktor?

— Itt van, gróf.

Charny átvette az utlevelet, átolvasta gyorsan és egy pillanatra megfeledkezett a világ minden bajáról.

HATVANNYOLCADIK FEJEZET

Junius 20-ikának estéje

Nem ok nélkül bizalmatlankodtak az udvarnál Rochereulné asszonyban. Bár szolgálata tizenegyedikén megszűnt, mégis talált ürügyet, hogy visszatérjen a kastélyba, s ekkor észrevette, hogy a királyné ékszerdobozai ugyan helyükön vannak, de a gyémántok már nincsenek bennük. A királyné a fodrászára bizta az ékszert, meghagyva neki, hogy huszadikán este, egy órával felséges urnője előtt keljen utra Choiseul urral, a Pont-de-Sommevelében elhelyezett első csapatosztag parancsnokával. Lehet, hogy ostobaság volt, fodrászt vinni magával, de utközben ki fésülte volna a királynét? És mit tudhatta Mária Antoinette, hogy talál utközben is épp oly ügyes fésülőművészt, mint Leonard?

Ennek az volt a következménye, hogy Rochereulné, ki gyanította, hogy az elutazás idejét hétéfőre, huszadikán este tizenegy órára tűzték ki, nemcsak kedvesét, Gouvion urat, hanem Bailly urat is értesítette a dologról. Kedvese, Gouvion, baj-

társi összejövetel ürügyével összecsdítette a nemzetőrség tizenkét tisztjét, ötöt vagy hatot közülök örnek állított különböző ajtók elé, ő maga pedig azt a feladatot vállalta, hogy öt tisztjásával Villequier ur lakásának ajtait tartja szemmel, mert Villequier urat megkülönböztetett figyelmébe ajánlották.

A Coq-Héron-utca 9. számú házban Andrée körülbelül ugyanakkor sógorával, Charny Izidorral beszélgetett.

— Hálás vagyok önnek, — mondotta a grófné — hogy átadja bátyjának üdvözetét, de azt hiszem, férjem személyesen is elbucszhatott volna tőlem.

— Bizonyára nem volt lehetséges, asszonyom, — felelte Izidor.

Andrée szemére tette a kezét.

— Vicomte, — mondotta — teljes szívemből kérem, feleljen őszintén. Veszedelmekkel jár-e a gróf útja?

— Ki mondhatná meg mostanság, — felelte Izidor kitérően — hol van veszedelem, hol nincs? Ha György bátyámtól halála előtt való este azt kérdezte volna valaki, hogy veszedelemben forog-e, bizonyára azt felelte volna, hogy nem. És reggelre halva feküdt a királyné ajtaja előtt. Olyan időket élünk, mikor egészen váratlanul kerülünk szembe a veszedelemmel, a halállal.

Andrée elsápadt.

— Tehát halálos veszedelemben forog? — kérdezte.

— Nem mondtam, asszonyom.

— Nem mondtotta, de gondolja.

— Azt gondolom, asszonyom, hogy ha volna

még számára valami mondanivalója, jól tenné, ha tudtára adná, mielőtt elutazik.

— Jól van, vicomte. Várjon öt percig.

Bement szobájába. Izidor türelmetlenül nézett az órájára, mert már negyed tizedt mutatott, s fél tízre a király a Tuilériákba várta. De a grófné néhány perc múlva már kijött s lepecsételt levelet tartott a kezében.

— Vicomte, — mondotta — becsületére bízom ezt a levelet.

Izidor át akarta venni.

— Hallgasson reám, — folytatta Andrée, még mindig kezében tartva levelét — ha bátyja szerencsésen végezte utazását, akkor csak tiszteletem, hűségem és engedelmességem biztosítását adja át neki. Ha megsebesül, kérje, hogy adja tudtomra és engedje meg, hogy hozzá jöhessek, akkor én nyomban utra kelek. Ha sebesülése halálos, — és alig birta tovább mondani — akkor adja át neki ezt a levelet. Ha már nem volna képes elolvasni, akkor olvassa fel neki, amit irtam. Adja becsületszavát, hogy lelkiismeretesen végzi el mindazt, amit mondottam.

Izidor, mikor megjelent a Tuilériákban, az előszobában két fiatal nemessel találkozott, kiknek egyikét sem ismerte. De nyilván ugyanaz a cél hozta őket oda, amely őt, mert futáröltözetben voltak, mint Izidor. Egyébként nem igen értek reá, hogy kölcsönös magyarázatokkal szolgáljanak egymásnak, mert a király nem váratott magára.

Bemutatta egymásnak a három urat.

— Mindegyikük tudja, — mondotta — hogy miről van szó. Nem tévedtem, mikor önökre esett választásom. Tudják, mily felelősséget vállaltak ma-

gukra. Kezökbe teszem sorsomat és kedveseim sorsát. Minden készen áll a menekülésre. Nincs más teendőjük, mint hogy elsegítsenek innen ma este. Nem hagyhatjuk el együtt a palotát. A Saint-Niclaise-utca sarkán találkozunk. Ott vár bennünket Charny ur egy bérkocsival. Önnek, vicomte, a királynéra lesz gondja, neve, míg szökésünk tart, Menyhért lesz. Önnek, Malden ur, Erzsébet hercegnő és madame Royale gondját kell viselnie és a neve Jean. Ön, Valory ur, a trónörököst és Tourzelnét fogja kísélni. Françoisnak fogják szólítani. Ne felejtsek el nevüket és várják be itt további parancsainkat.

Eközben Choiseul ur Artois-utcai lakásában várakozott. Kijelentette, hogy nem lehet huszadikának estéjénél tovább várni. Ha addig nem kap hírt, akkor huszonegyedikén kora hajnalban egymaga utazik el és Dunbe Stenayba, Montmédybe vezeti vissza a csapatokat. Várta az udvar parancsait, s minthogy este kilenc óra volt, már nem remélt nagyon. Ekkor megjelent nála Leonard, a királyné fodrásza és megvitte neki a felséges aszszony parancsait. Leonardnak, ki Mária Antoinette gyémántjait rejtegette magánál, az volt az utasítása, hogy a herceggel együtt induljon utnak.

A herceg felvette kabrioletjébe a fodrászt és vágatva indultak el. Kocsijuk észrevétlenül robogott el öt ember előtt, kiknek csoportja bizonyára nem ment volna oly egykedvűen tovább, ha tudja, ki ül a kocsiban. Ez az öt ember Danton, Desmoulin, Chénier, Fréron és Legendre, a jakobinusok voltak.

— Mily csöndes ma este a város, — mondotta

Desmoulins — egyetlenegy őrjárattal sem találkoztunk.

— Nem pusztá véletlen, — felelte Fréron. — Szabadon tartják az utat a királynak.

— Hogyan? szabadon tartják az utat a királynak? — kérdezte Danton.

— No igen, a király ma éjjel elutazik, — mondotta Fréron.

— Tréfának vegyem? — kérdezte Legendre.

— Névtelen levélben adták tudtomra, olvasás! — mondotta s előmutatott nekik egy papírlapot. Az volt írva reá: »Fréron polgártársnak ezennel tudtul adják, hogy Capet ur, az osztrák nő és gyermekeik ma este el fogják hagyni Párist. Bouillé, Metz zsarnoka, a határon várja őket.

— Capet ur! — kiáltotta Desmoulins. — Jó név. Mától fogva mindig így fogom nevezni XVI. Lajost.

— XVI. Lajos nem Capet, hanem Bourbon, — jegyezte meg Chénier.

— Ki tudja azt? Csak az oly pedáns ember, mint te, — tette hozzá Desmoulins.

— Mindenekelőtt azt szeretném tudni, — mondotta Danton, hogy a királyi pereputty ma éjszaka csakugyan kereket old-e?

— Hiszen itt vagyunk a Tuilériák előtt, meggyőződhetünk a magunk szemével, — mondotta Desmoulins. — De nézzétek, itt jön Lafayette, ki jelen akar lenni a királyi család lefekvésénél; szolgálatunk ezzel véget ér, az övé most kezdődik. Jó éjszakát, uraim, ki tart velem? — mondotta Danton.

— Én, — felelte Legendre.

S a csoport két részre oszlott és eltűnt a sötétségben.

HATVANKILENCEDIK FEJEZET

Az elutazás

Este 11 órakor Lafayetteet és hadsegédét kihallgatáson fogadta a király, a királyné és Erzsébet hercegnő. Ugyanekkor a trónörököszt és madame Royalet, kikről azt mondták, hogy már lefeküdtek, uti ruhába bujtatták, a trónörököszt szoknyácskába, ami sehogy sem tetszett neki. Mária Antoinette kikocsizott a Boulognei erdőbe és este 8 órakor tért haza. Lafayette tudakolta, hogyan sikerült a séta, és azt a tanácsot adta neki, hogy ne maradjon ki oly soká, mert megérthat neki az esti köd.

— Esti köd júniusban? — mondotta a királyné. — Szeretném tudni, honnan vennék ködöt, hogy elleplezhessem vele szökésünket. Mert hiszen egyre azt rebesgetik, hogy meg akarunk szökni?

— Mindenesetre, asszonyom, sokkal inkább, mint valaha, — felelte a tábornok — sőt úgy mondták nekem, hogy ma este lesz az elutazás. Holott ő felsége a király megfogadta a nemzetgyűlésnek, hogy nem hagyja el Párist.

A királyné elpirult, más tárgyra fordították át a beszélgetést. Féltizenkettőkor aztán Lafayette kísérelésével együtt eltávozott.

Hadsegédeinek egyike a palotában maradt. A tábornok a városházára ment.

A felségek szokás szerint levetkeztették magukat, aztán elküldötték cselédségüket. A királyné és madame Elisabeth kölcsönösen segítettek egymásnak s magukra vették uti ruhájukat. Mikor vé-

geztek vele, megjelent a király sűrke frakkban, rövid nadrágban, sűrke harisnyában és csatos cipőben. Az örök hozzá voltak szokva ilyképpen öltözködött ember megjelenéséhez.

A királyné boudoirjából, hol a további rendelkezést várták, előszólitották most és madame Royale szobájába, vezették a három futárt. Junius 11-ike óta a királynét, leányát abba a szobába költöztették, melyben addig Villequier ur lakott. Villequier ur kivándorolt az országból. Szobájának rendkívül kedvező fekvése volt. Könnyűszerrel lehetett azon át elhagyni a palotát, mert senki sem tudta, hogy a királynak kulcsai vannak hozzá; általánosan azt hitték, hogy még lakatlan, az örök pedig hozzá voltak szokva, hogy éjfél tájban sokan mennek ki a palotából, mert olyankor távoztak el azok az udvari cselédek, kik a palotán kívül laktak.

Charny Izidornak az volt a megbízatása, hogy siessen előre és legyen reá gondja, hogy minden állomáson befogásra készen álljanak a lovak. Malden és Valory azt az utasítást kapták, hogy üljenek ki a bakra és borralalóval biztassák a kocsisokat a friss hajtásra. Kiszámították, hogy valamennyire gyors hajtással tizenhárom óra alatt Chalonsba érkehetnek. Ugy volt, hogy Charny Olivér gróf, jól felfegyverkezve, magában a kocsiiban fog helyet foglalni. A futárokat is ellátták pisztollyal.

A gyertyákat eloltották. Sötétben tapogatództak végig Villequier ur lakásán. Az óra tizenkettőt ütött, mikor madame Royale szobájából a szomszédos üres szobába léptek. Hosszu keresgélés után — mert napközben, hogy gyanut ne keltsenek,

soha sem jártak ebben a szobában — a király végre megtalálta az ajtót. Mikor éppen a zárba akarta tolni a kulcsot, kívülről neszt és lépteket hallottak. Tourzelné, ki gyakran járt éjnek idején a folyosókon, úgy, hogy megjelenése semmikor sem tűnhetett fel, ajánlkozott, hogy kimegy és megnézi, miniféle zaj az. Azzal a felvilágosítással jött vissza, hogy Lafayettenek egyik hadsegédét látta egy csomó tiszttel a folyosón.

Most már nem mehetek ki azon az ajtón. Más kijárót kellett keresniök. Madame Elisabeth visszaosont a hercegnő szobájába és meggyújtott egy viaszkgyertyát. Találtak egy másik ajtót, mely egy kis melléklépcsőre nyílt. Azon lejutottak a félmeletnek abba a kis szobájába, hol Villequier ur inasa lakott. Onnan a folyosón át egy hátsó lépcsőre jutottak. De ott zárva volt az ajtó. A király szerencsét próbált valamennyi kulcsával, de egyik sem illett a zárba. Charny vicomte vadászkésével akarta feltörni a zárat, de a vas nem engedett.

A király kezébe vette a viaszkgyertyát, felment hálószobájába és onnan a titkos lépcsőn műhelyébe, leakasztott egy csomó tolvajkulcsot és visszatért vele. Többel próbált szerencsét, míg végre talált egyet, mely szerencsésen megfordult a zárban. Valamennyien megkönnyebbülten lélegzettek fel. XVI. Lajos büszkeséggel telve fordult Mária Antoinettehez:

— Nos, asszonyom, mit szól hozzá? — kérdezte.

— Mindenestre nem is oly rossz dolog, lakatosnak lenni, — felelte a királyné kacagva — csak közben nem szabad elfelejteni azt, hogy az ember király.

Erzsébet hercegnő elsőnek hagyta el a palotát a kis hercegnővel. Husz lépéssel hátrább követte Tourzelné a trónörökössel. Kettőjük közt ment Malden ur. A gyermekek átsuhantak a fénysávon, melyet a kapu fölött égő lámpa vetett és az udvarba léptek. Az ör ügyet sem vetett reájuk.

Mikor a lovardatér ajtajához értek, a felső járó ör megállt.

— Néni, — sugta a kis hercegnő — el vagyunk veszve, a katona megismer bennünket.

— Hiába minden, tovább kell mennünk, — felelte Erzsébet hercegnő — mert csak akkor vagyunk igazán elveszve, ha megállunk.

Továbbmentek. Mikor már csak néhány lépésnyire voltak az ajtótól, a katona hátat fordított nekik és zavartalanul engedte őket tovább. Vajjon tudta-e, mily magasrangu szökevényeket bocsát el maga mellett? A hercegnők azt hitték, hogy tudta, és áldották magukban ismeretlen megmentőjüket.

Künn Charny már türelmetlenül várt.

— Istenem, — mondotta — végre jönnek? Hol vannak a felségek?

— Utánunk jönnek, — felelte Erzsébet hercegnő.

— Jöjjenek utánam, — mondotta Charny és sietve kísérte őket ahhoz a kocsihoz, mely a Saint-Nicaise-utca sarkán várt. A bérkocsi mellett egy kisebb fiáker állt.

— Ugy látszik, van már fuvarod, pajtás, — mondotta a fiákeros a kocsisnak öltözött Charnyhoz.

— Láthatod pajtásom, — felelte Charny és Maldenhoz fordulva, sugva mondotta: — Fo-

gadja meg ezt a fiákert és menjen rajta a szent Márton-kapuhoz. Könnyű lesz megismernie azt a kocsit, mely ott vár reánk.

Malden felszállt a fiákerre.

— No, most már neked is van fuvarod, — mondotta a kocsisnak. — Szaporán az operához.

— De hiszen már éjszaka van, — jegyezte meg a kocsis, ki cselédembernek nézte utasát s azt hitte róla, hogy uráért akar menni a színházba.

— Jól van, jól, csak induljunk, — mondotta Malden.

A kocsis nem bánta; mert akkoriban megeseett némelykor, hogy a szolgák épp akkora borraivalót adtak, mint uraságaik. Pattintott az ostorával és a kocsi utnak eredt.

Mindjárt azután kilépett a rácsoskapun egy szürke frakkos, szürke harisnyás ember, kezét olyanformán tartva zsebében, mint valami irnok, ki dolgát végezve, hazafelé indul. A király volt. Valory ur követte nyomon. Csak erről a kísérőjéről ismert reá Charny.

— Jöjjön, sire, — sugta a királynak. — És a királyné?

— Utánunk jön az ön öccsével.

— Helyes. Valory ur, menjen a lerövidebb uton a szent Márton-kapuhoz. Én a leghosszabb uton megyek. A kocsiban találkozunk.

Valory ur utnak eredt.

— Várták a királynét. Nehéz fél órájuk mult el. Charny odáig volt aggodalmában. Vissza akart menni a palotába, de a király megragadta karját és nem engedte. A trónörökös sirva szólitotta anyját. Madame Elisabeth és Tourzelné sehogy sem tudták megnyugtadni. Mindnyájuk rettegése

tetőpontjáig ért, mikor látták, hogy Lafayette tábornok fáklyásokkal kísért fogata a Lovarda-tér felé vágat.

Miért maradt oda oly sokáig a királyné és Charny Izidor? A királyné azt mondotta, hogy jól hallotta, mikor Olivér azt mondotta neki, hogy a Szajna partján találkoznak. Ezért választotta a három udvaron át vivő utat. Keskeny, lánccal elzárt átjárók vittek egyik udvarból a másikba. Az örök nem tartóztatták fel őket. Ki is gyanította volna a királynét abban a komornának öltözött nőben, ki egy szolgálka karján vezetettve, átugrált a láncokon? Leértek a folyó partjára, de ott nem találtak kocsit.

— Akkor mégis a Saint-Nicaise-utcán vártak, — mondta Izidor s vissza akart fordulni. De a királyné a Quai Royal és a hid felé vonta magával.

— Odaát a másik parton, — mondotta.

De odaát sem volt kocsi. Vissza kellett térniök, és ekkor a királyné végre Izidorra bízta a vezetést. Az visszatért vele a Lovarda-térre. Mikor áthaladtak azon, egy kocsi robogott feléjük s a világosság végigvetődött a tág térségen. Izidor a kapu boltive alá lépett a királynéval. Ugyanabban a pillanatban elrobogott mellettük Lafayette tábornok kocsija. A fáklyák világosságánál látiák, hogy ő ül benne. Izidor a legsötétebb sarokba akarta vonni a királynét. De az félretolta, közvetlenül a kocsi mellé toppant, kis botjával, melyet az akkori szokás szerint tartott kezében, a kerekekre vágott és így szólt halkán:

— Tömlőctartó, most már nem vagyok hatalmadban.

— Asszonyom, — sugta Izidor ijedten — mit cselekszik?

— Bosszut állok, — felelte a királyné.

A kocsi elröbögött. Vigan és boldogan, mint a gyermek folytatta útját a királyné.

HETVENEDIK FEJEZET

Etikettkérdés

A királyné tiz lépést sem tett még túl a rácsos kapun, mikor egy kék kocsisköponyeget viselő, viaszkosvászon-kalapos ember görcsösen megragadta a karját s egy kocsihoz vezette, mely a Saint-Nicaise-utca sarkán állt.

Charny gróf volt, a kocsiban pedig fél óránál hosszabb idő óta várt az egész királyi család.

Azt hitték, hogy ijedtnek és kimerültnek fogják látni a királynét, de Mária Antoinettenek általános csodálkozásra kitünő kedve volt. Nem gondolt már a veszedelemre, melyben forgott, nem gondolt arra a rettegésre, melyet miatta álltak ki a többiek, nem gondolt az elvesztegetett időre — az a botlítás, melyet Lafayette kocsijának kerekére mért, oly mély elégteliséggel töltötte el, mintha magát a tábornokot ütötte volna meg.

A bérkocsitól tiz lépésnyire egy szolga tartott féken egy lovat. A gróf intett öccsének, Izidor a nyeregbe pattant és elvágtatott. Előrelavagolt Bondyba, hogy megrendelje a váltáshoz való lovakat.

— Szálljon be, asszonyom, — sürgette Olivér — nincs perc vesztegetni való.

A királyné beszállt. Benn öten ültek már: a

király, madame Elisabeth, madame Royale, Tourzelné és a trónörökös. A herceget Mária Antoinette ölébe vette, a király melléje ült, a többi három a hátsó ülésen foglalt helyet. Charny betette az ajtót, felkapott a bakra és óvatosságból néhány kevésbé élénk utcába fordult.

A szent Márton-kapunál volt az utikocsi, Malden és Valory állt kinyitott ajtaja mellett. A menekülők sietve szálltak ki a bérkocsiból és átszálltak a nagy uti kocsiba, hol kényelmesebben értek el. Malden hátul foglalta el helyét. Valory Charnyval együtt a bakra szállt. A négy ló csakhamar vágatásnak indult.

Éppen negyedkettő volt. Egy óra múlva megérkeztek Bondyba. A pihent lovak felszerszámozva vártak az istálló előtt. Az országut másik oldalán egy postálovakkal befogott kabriolet állt; két komorna ült benn, mindketten a királyi gyermekek udvartartásához tartoztak. Remélték, hogy Bondyban bérelhetnek kocsit; de az egyetlen járművet, melyet egyáltalában kaphattak, gazdája nem akarta másképp odaadni, mint örök áron, és élve a jó alkalommal 1000 frankot kért érte. A komornák mit tehettek mást, belementek az alkuba. Örülve a jó üzleten, a derék ember a postaházban ült s evett, ivott, mikor előjárt a király kocsija.

Charny leugrott a bakról. Megállapodtak, hogy Olivér itt Bondyban elfoglalja Tourzelné helyét, Tourzelnét pedig visszaküldik Párisba. A nevelőnőnek mindaddig nem szóltak erről semmit. Csak most hallotta a királytól. Ámde Tourzelné nem csak hű szolgálója volt urának, hanem buzgón ragaszkodott a legszigorubb etikethez is. Kijelentette, hogy kötelességéhez képest nem szabad egy

pillanatra sem elhagynia »Franciaország gyermekeit«, ha csak kifejezetten a király nem parancsolja meg neki. De ily parancsot, hite szerint, a király nem adhat neki; következésképen maradni fog.

Mária Antoinette türelmét vesztette. Mint királyné, biztossága érdekében kívánta, hogy Charny üljön a kocsiba, mint nő, szerelemből vágyóit Charny társaságára.

— Kedves Tourzelné, — mondotta a nevelőnőnek — ön beteges, nagyon is messzire ment már feláldozó engedelmességével. Tehát maradjon egyelőre itt, hiszen bármikor utánunk jöhet.

— Asszonyom, — felelte Tourzelné, — ha őfelsége a király parancsolja, kiszállok bárhol a nyílt országuton is — de csakis őfelségének kifejezett parancsára teszem meg.

— Hailotta, sire? — a szavakkal fordult Mária Antoinette XVI. Lajoshoz.

De a király nem akart határozni ily fontos kérdésben; kibuvóhoz folyamodott.

— Charny ur, nem maradhatna mégis a bakon?

— Anint felséged parancsolja, — felelte Olivér. — De kocsisruhám nagyon is szerényen mutat ily előkelő uti kocsin, egyenruhámban pedig négy hónap óta majdnem minden nap láttak ezen az országuton és mindjárt reámismernének.

— Jöjjön be a kocsiba, gróf ur, — mondotta a királyné — a dauphint majd ölembe veszem, Erzsébet hercegnő pedig majd leányomat veszi ölébe. Kissé szoroson fogunk ülni, de azért elférünk.

— Lehetetlenség, asszonyom! — kiáltotta a király. — Jusson eszébe, kilencven mérföldes utat kell megtennünk. Nem foglalhatná el öccsének he-

lyét, Charny ur, s nem lovagolhatna előre ön, megrendelni a lovakat?

— Amint felséged parancsolja, — felelte a gróf — de ezt is csak egyenruhában tehetném, akkor pedig feltűnést keltenék.

— Nem, nem! — kiáltotta ismét Mária Antoinette — gróf, nem szabad elhagynia bennünket!

— Megfelel az én óhajtásomnak is asszonyom, — felelte Charny — de csak egy módot tudnék reá. Futárként lovagolok felséged kocsija mellett, évégből mindenesetre vissza kell mennem még egyszer Párisba, hogy átöltözhessem. Felsőgeitek addig folytatják útjukat, de mielőtt Chalonsba érkeznének, már utolérem a kocsit, és addig nem forognak semmi veszélyben.

— Ha nincs más mód, akkor igyekezzék, — határozta el a királyné. — Most pedig folytassuk utunkat!

Diadalmasan ült le ismét Tourzelné s a kocsi, a kabriolettal együtt, vágatva indult el.

Vitatkozás közben egyébként megfélekedtek róla, hogy Charny vicomtenak s Valory és Malden uraknak kiadják a pisztolyokat, melyek a kocsiládájában voltak.

HETVENEGYEDIK FEJEZET

Az országut

Reggel három óra tájban megvirradt. Meauxban ismét lovat váltottak. A magukkal vitt elemózsziából megreggeliztek a kocsiban. Minthogy nem volt sem késük, sem villájuk, a király elkérte Malden urtól a vadászkesét és azzal szelte fel a pecsenyét.

Eközben Mária Antoinette ki-kinézett a kocsiból, hogy nem jön-e még Charny ur.

— Mire gondol, asszonyom? — dohogott a király tele szájjal.

— Lafayette urra, hogyan érezheti az magát ebben a pillanatban? Éjszaka még nem fedezhettek fel szökésünket. mert akkor üldözőbe vettek volna és már utol is értek volna bennünket.

Reggel nyolc órakor egy magaslatra értek. Az országut mindkét oldalán a reggeli napsütés fényében fürdő szép erdőség terült el.

— Jean, — kiáltotta a király Malden urnak, állítsa meg a kocsit. Gyalog szeretnék felmenni a magaslatra. A kocsinak úgy is lépésben kell mozognia. A gyermekeknek és a hölgyeknek jól fog esni egy kis gyalogséta.

A kocsiban csak Tourzelné maradt, aki nem jól érezte magát; a többiek csakhamar elszéledtek az út egész szélességében. A trónörökös pillangót kergetett, Erzsébet hercegnő elfogadta bátyjának karját, a királyné egyedül ment. Az emberek valamennyijöket egy földesur családtagjainak tarthatták volna, kik visszatérnek a családi kastélyba, hogy nyugodtan élhessenek ott, de semmiesetre sem tartották volna a francia királyi párnak, mely éppen szökik az országból.

A királyné hirtelen megállt. Az országuton, porfelhőbe burkolva, egy lovas közeledett vágatva.

— Ez Charny gróf, — mondotta. — Mindjárt meghalljuk, hogyan állnak a dolgok Párisban.

Valamennyien körülnéztek, csak a trónörökös kergetett még mindig egy pillangót. Mit bánta a gondtalan gyermek a Párisból érkező híreket?

A kocsi felért a magaslatra, mikor a lovas

utolérte. Charny zöld kabátot, acélcsatos széles karimájú kalapot, bőrnadrágot és térdig érő csizmát viselt. Arca tüzelt a gyors lovaglástól. Mindannyian köréje sereglettek, ő leszállt lováról és állta a kérdések ostromát.

— Minden jól megy, felség, jelentette Olivér a királynak. — Hajnali két órakor még semmit sem tudtak a szökésről.

Elmondotta, mily nyugalom uralkodott a Tuiériákban; még Lafayette hadsegéde és barátai sem voltak a palotában, annyira fölöslegesnek tartottak minden óvatosságot.

A társaság most visszatért a kocsiba és Charny az első kocsi mellett lovagolt. A legközelebbi állomáson az előfogatok már készen álltak, de nem volt hátszó Olivér számára, mert hiszen Izidor öccse nem tudott róla semmit, hogy a grófnak szüksége van paripára.

A kocsi mindjárt elindult ismét. Olivérnek kis ideig még várnia kellett. Mikor aztán lóra ülhetett, az ut legközelebbi kanyarodójánál már utolérte a menekülőket. Utközben elszakadt egy istráng, nem mehettek tovább. De minthogy elláták magukat kiségitő készlettel, az elszakadt istráng helyett előkerült mindjárt egy új; a pótlás mindenestre kellemetlen késedelmet okozott. Fél óra vesztett kárba, pedig drága volt minden pillanat.

Délután két órakor az utasok elérték Chalonst. Mig a lovakat váltották, a király egy pillanatra kinézett a kocsi ablakán. A kíváncsiak közt, kik körülfogták a kocsit, volt két ember is, ki figyelmesen nézte az utasokat. Egyikük csakhamar eltűnt, a másik közelebb lépett.

— Sire, — mondotta halkán — ne mutatkozz

zék így, mert akkor elveszett. — Aztán odakiáltotta a postaszolgáknak:

— Előre, előre! harminc sou borra valóért gyorsabban kell hajtani. És maga segített a lovak felszerszámozásában. A postamester volt.

Végre elindultak; de alig, hogy a lovak neki-rugaszkodtak, kettő elbukott közülük. Ostoresapásokkal lábra állították őket; a következő pillanatban a másik kettő bukott el.

— Istenem, — kiáltotta Charny a postamesternek — miféle lovakat adott nekünk?

— A legjobbakat, melyek az istállómban voltak, — felelte a postamester.

A lovak belekeveredtek az istrángba és időbe telt, míg rendet teremthettek.

Eközben az a másik kíváncsi ember a község-házára futott és jelentette a polgármesternek, hogy a király szökésben van és éppen most vált lovakat a postaállomáson. El kell fogni családjával együtt.

A polgármester, szerencsére, nem volt buzgó köztársasági. Kijelentette, hogy tévedés lehet a dologban; semmiesetre sem tehet meg ily felelősségteljes lépést anélkül, hogy személyesen ne győződjék meg a valóságról. Mikor pedig felöltözködött és a feljelentővel együtt az állomásra érkezett, a kocsi már elment. De a lovak balesete miatt megint drága pillanatok mentek veszendőbe. Aggódás szállta meg az utasokat. Az egymásután elbukó lovak eszébe juttatták a királynénak a maguktól elalvó viaszgyertyákat.

De már túl voltak a város kapuján, könnyebben lélekzettek fel.

— Hála Istennek, megmenekültünk!

Ekkor, egy erdő szélén, egy ember lép elő és odaugrik a kocsi ajtajához:

— Rosszul csinálták, nem mennek innen tovább! — kiáltja és eltűnik.

A királyné szinte megdermedt rémületében, de hiszen már csak négy mérföldnyire vannak Pont-de-Sommevellettől, ott pedig Choiseul ur várja őket negyven huszárral. Hány óra van? Délután három óra! Több mint négy órát vesztettek ezen az uton.

HETVENKETTEDIK FEJEZET

A végzet

Eközben Choiseul ur Leonard fodrásszal együtt megérkezett Pont-de-Sommevellebe. Ott találta azt a negyven főből álló huszárosztatot, melyekkel a királyi családot várták. De a végzet itt is beavatkozott a játékba. Éppen akkor viszály támadt Elbocusnénak, az ottani földtirtokosok egyikének gazdatisztje és a földmivelők közt, kik nem fizették meg a haszonbért, s azt hitték, azért rendelték oda azt a negyven huszárt, hogy kényszereszközökkel hajtsák be az esedékes fizetnivalókat.

Falusiak és polgárok csődültek össze; számuk percről-percre nőtt, és Choiseul ur nem kételkedhetett ez emberek ellenséges szándékaikban. Ha tettelegességre kerül a sor, kénytelen visszavonulni embereivel.

Váratlanul újabb bonyodalom is támadt. Meg akarva nyugtatni az embereket, kijelentette, hogy a katonák azért vannak ott, mert pénzszállítmányt várnak, mely utban van Metz felé. Valaki ekkor

azt felelte hangosan a tömegből, hogy dehogyan várnak pénzküldeményt, hanem a királyi családot várják, mely múlt éjszaka megszökött a Tuilériák-ból.

Ezek a szavak nagy zavart idéztek elő. Choiseul ur nem tudta, mittevő legyen. Ha ott marad, megerősítik azt a gyanút, mely anélkül is nagyon könnyen talált hitelre az izgatott tömegben. Ha visszavonul, megszegi ígéretét, hogy itt várja be a szökevényeket. Ha minden az előre megállapított terv szerint történt volna, meg kellett volna már érkeznie az utikocsinak is. Végre még is legjobbnak tartotta, visszavonulni embereivel, mert míg ő itt marad, a nép sem mozdul helyéből, Tehát nem látott jobb módot, mint szabaddá tenni az utat.

Nagy nyugodtsággal fordult a postamesterhez.

— Pénzküldeményünknek rég itt kellett volna már lennie, — mondotta fennhangon. — Vajjon az utóbbi napokban vittek át többször itt eféle küldeményeket?

— Igen, csak ma reggel is egy postakocsi ment át két csendőr kíséretében s annak is száz-ezer tallért kellett Metzbe szállítania, — felelte a postamester.

— Oh, akkor értek mindent, — kiáltotta Choiseul ur. — A miniszter több kisebb küldeményre osztotta fel a nagy szállitmányt. Akkor fölösleges tovább is itt várnunk. Lóra, legények!

A legénység mindjárt nyeregbe ült.

— Előre, indulj! — vezényelte Choiseul. — Négyes rendek — lépésben!

Mikor a helységen túl megtettek egy darab utat, mellékutra tértek, megkerülni Saint-Méné-

houldot, hol állítólag épp oly nagy izgalom uralkodott, mint Pont-de-Sommevelében. De Charny Izidor most megérkezett a pont-de-sommevellei postahivatalba, kérdezősködött, hogy nem láttak-e a helységben huszárokat, s megtudta, hogy negyven huszár az imént indult el lépésben. Megrendelte a váltáshoz szükséges lovakat és utána száguldott Choiseul huszárjainak. De azok, mint tudjuk, rövid utat téve a helységen túl, mellékutra tértek s Izidor ilyképpen már nem találta meg őket.

Izidor után alig tíz perccel érkezett meg a királyi kocsi. De az ut szabad volt; a népsokaság szétoszlott. Csakhogy az érkezők nem látták sem Choiseul herceget, sem huszárjait. A király ezt agasztónak tartotta és kinézett a kocsiból.

— Az Isten szerelmére, sire, — sugta Charny Olivér, ki a kocsi mellett állt — ne mutatkozzék így. Majd érdeklődöm.

Öt perc múlva visszatért és jelentette, hogy mi történt. A hintó és kísérete folytatta útját. Olivér most is a kocsi mellett lovagolt.

Eközben Charny Izidor nem győzte csodálni, hogy nem lát egyentelenegy huszárt sem az országuton, pedig egy mérföldnyi messzeségig ellátott rajta. Megérkezett Saint-Ménèhouldba és látta, hogy ott nemzetőröket vezényeltek ki. A városban nagy mozgalmasság uralkodott. Dobpergést hallott. Nem törődött vele sokat, hanem a vásártérre lovagolt.

Az egyik háznak nyitott ablakában Dandoins márki állt. Izidor nem ismerte s minthogy a márki okvetlenül felismerhette benne a futárt s mégsem szólította meg, tovább lovagolt. A postaház előtt egy fiatalember állt, kinek álla alatt összeérő fe-

kete pofaszakála és Titusz-haja a forradalmárra vallott.

Izidor nem tudta, kihez forduljon.

— Mit kíván, uram? — kérdezte a pofaszakállas fiatalember.

— Beszélni akarok a postamesterrel, — felelte Izidor.

— Az éppen nincs itt, de én Drouet Jean Baptiste, a fia vagyok... Mondja meg, ha olyat kíván, amit én is megtehetek.

— Három pár lóra van szükségem két kocsi elé, meg hátszlóra egy futárnak.

Drouet biccentett a fejével, bement, az udvarba és hangosan megismételte a megrendelést. Ugyanabban a pillanatban érkezett oda Dandoins márki és megszólította Izidort.

— Uram, — kérdezte — ugy-e bár, a királynak rendelj meg a lovakat?

— Mindenesetre. De hol maradt ön és hol maradtak az emberei?

— Nem kaptunk hiradást, — felelte a márki. — Egyébként a nép fenyegetően viselkedik. Fel akarják izgatni és pártjukra akarják csábítani embereimet.

— A király kocsija minden pillanatban megérkezhetik, — mondotta Izidor. — Nézzon utána, mit lehet tenni. Mindenesetre fedezze a felségek hátát — de csitt, figyelnek bennünket, ez az ember talán meg is hallotta már, hogy mit beszéltünk egymással. Menjen ön embereihez és kövessen el mindent, hogy fenntartsa köztük a fegyelmet.

Dandoins elment. Mindjárt azután a postaház elé érkezett a királyi utikocsi. Dandoins megfordult s egy szökéssel ott termett, köszönteni a ki-

rályt. XVI. Lajos arca eközben többször megjelent az ablak mögött. Drouet Jean Baptiste kíváncsian oldalgott oda s kémlelő pillantásokat vetett a kocsi belsejébe. Láta már a királyt Párisban a Marsmezőn s úgy vélte, hogy reáismert. De meg akarva bizonyosodni dolgában, elővett a zsebéből egy bankópénzt s a királynak rajtalevő képét összehasonlította azzal az arccal, melyet a kocsi ablakában látott. Most aztán már nem kételkedett tovább: az utas senki más, mint a király.

Izidor figyelemmel kísérte Drouetet és átlövegolt Olivérhez.

— A királyt felismerték, — sugta gyorsan a fülébe. — El innen, nincs vesztegetni való pillanat. És ne vedd le a szemedet arról a fekete-zakállas emberről. A postamester fia. Drouet Jean Baptistenak hívják.

— Jól van, vigyázok reá, — felelte Olivér. — Te pedig siess!

Izidor elvágatott, megrendelni Clermontban a sorra következő előfogatokat. Néhány perccel utána elindult az utikocsi is.

Olivér élesen szemmel kísérte Drouetet; a postamester fia néhány halk szót mondott a lovászainak, egyébként pedig nem mozdult helyéből.

Charny odalépett hozzá:

— Nem rendeltek háttaslovat a futárnak? — kérdezte tőle.

— De rendeltek, csak hogy már nincs lovam, — felelte Drouet.

— Hogyan, hogy nincs? Hiszen itt áll egy, — mondotta Olivér.

— Saját lovam az. Magamnak van szükségem reá.

— Nem engedné át nekem? Bármily árat megfizetek érte.

— Fontos és halaszthatatlan ügyet kell elintéznem.

Charny nem ostromolta tovább kéréseivel, mert nem akart gyanut kelteni. De szerencsére ott állt még Dandoins márki, mert utána nézett a király kocsijának.

Olivér odalépett hozzá.

— Csitt, — mondotta neki halkán. — Én vagyok, Charny gróf... nem kapok lovat, engedjen át egyet dragonyosainak lovaiból... sietnem kell a király kocsija után.

— Gróf, — felelte Dandoins — adok önnek egyet a saját lovaimból.

De a márki szállása — szerencsétlenségre — ötszáz lépésnyire volt a vásártérről s elmúlt negyed óra, mire a lovat megnyergelték. Még végére sem jutottak ennek a munkának, mikor vad lárma riadt fel a vásártéren. Charny világosan hallotta ezeket a kiáltásokat: »A király! A királyné!«

Kisietett. Azt mondotta, vezessék utána a lovat a vásártérre, aztán elsietett. Mikor a vásártérre ért, éppen hallotta még, mikor a postamester fia hangosan kiáltotta: — Abban a kocsiban, mely éppen most indult el innen, a király ül a családjával. — Így szólva, lóra pattant és elvágatott.

Charny a lováért kiáltott. Futva ment vissza Dandoinshoz. Ott találta már a polgármestert a hatóság néhány hivatalnokával, kik felszólították a dragonyosokat, hogy térjenek vissza kaszárnyájukba, mert nyolc óra van.

Végre elővezették lovát.

— Hogy' vagyunk? Hogy' vagyunk? — kiáltotta a márki, míg Charny a nyeregbe ült.

— Felismerték a királyt! — fakadt ki a gróf.
— Drouet már utban van Clermont felé. Minden az ön lovának gyorsaságától függ. Jól fut?

— Mint a szél.

— Utol kell érnem, hogy lelőhessem!

Azzal megsarkantyuzta lovát és elvágatott.

— Lelőhesse? — kiáltotta utána Dandoins. — Megálljon! Megálljon! Hiszen elfelejtettem megtölteni a pisztolyokat.

De Charny már nem hallotta.

Dandoins nem küldötte dragonyosait a kaszárnyába, hanem lóra ültette őket. De az országuton oly sűrű néptömeg csődült össze, hogy lehetetlen volt előrejutniok. Az embersokaságban nagyon sok volt a fegyveres nemzetőr is. Összecsapni ezekkel, kárára lehetett volna a király érdekének. Tehát a márki jobbnak látta, az alkudozás útjára térni. Megkérdezte az emberektől, hogy mire vélje ezt a népcsődületet? Hogy mi a kívánságuk? Miért viselkednek oly fenyegetően?

Ezzel csak időt akart nyerni, mert a király eközben Clermontba érkezik, ott pedig Damas gróf várja már száznegyven dragonyossal. Ha lett volna neki is annyi lovasa, mégis szerencsét próbált volna. De mit tegyen harminc emberével ily népsokasággal szemben?

HETVENHARMADIK FEJEZET

Végzet

Eközben a király kocsija, melyet Charny Izidor előzött meg, vágatva közeledett Clermonthoz.

Alkonyodott már; az óra nyolcat ütött, mikor a kocsi behatolt az argonnei erdőbe és féltíz óra volt, mikor Clermontba érkezett. Oly gyorsan tette meg utját, hogy Charny Izidor már csak kétszáz lépéssel járt előtte.

Mária Antoinette sehogy sem örült ennek, mert Charny Olivér a nagy gyorsasági miatt még mindig nem érhetette utól a fogatot.

A városon innen Izidort, futárruhájáról felismerve, megszólította Damas gróf:

— Ön a király futárja?

— És ön Damas gróf? — kiáltotta vissza Izidor.

— Az vagyok.

— Én pedig a futár. A király minden pillanatban megérkezhetik. Szedje össze embereit és várja meg.

— Vicomte ur, — felelte Damas — ha embereim felismerik a királyt, nem állhatok jót semmiről. Csak azt ígértem meg önnek, hogy megszállom az országutat, mikor a kocsi elrobogott.

— Tegye meg, amit megtehet! — kiáltotta Izidor. — De itt jön a kocsi, sietnem kell!

Kezével egy sötét tömegre mutatott, mely lödögés közben és szikrákat csiholva közeledett hozzájuk a kocsiuton. De mire Izidor felpattanhatott volna új lovára, a kocsi odaérkezett s a királyné magához szólította a vicomteot. Izidor a

kocsinak egyik, Damas gróf a másik oldalra ment. Utánuk néhány perc alatt nagy néptömeg tödült a postaház elé.

— Miért nincsenek itt a dragonyosai? — kérdezte a király a gróftól, mikor az bemutatkozott.

— Felsőged teljes öt órával megkésett, — felelte a gróf. — Századom négy óra óta nyeregben volt. A városban nyugtalanság támadt. Kénytelen voltam embereimet szállásukra küldeni, más-képp félreverték volna a harangokat. De egy trombitást ott tartottam a lakásomon, hogy bármikor jelt adhassak az indulásra. Felsőgeitek láthatják, hogy minden rendben van, az út szabad.

— Helyes, — mondotta a király. — Ha tovább mentem, fuvassa meg a kürtöt, ültesse lóra századát és negyven mérföldnyi távolban kövesse vele kocsimat.

Közben a királyné Izidorral beszélt. — Sire, — e szavakkal fordult most férjéhez — hallgassa meg, mit mond nekem Charny ur. A st.-ménèhouldi postamester fia felismerte önt. A vicomte látta, mikor összehasonlította arcát egy bankjegyen levő arcképével. Fel is hívta erre Charny gróf figyelmét; a gróf ezért ott maradt. Hátunk mögött bizonyára valami kellemetlenség történik, mert a gróf még mindig nem ért utol bennünket.

— Ha felismertek bennünket, akkor sietnünk kell, — mondotta a király. — Izidor vicomte, vág-tasson előre!

A vicomte lóra pattant, odakiáltotta a postáslegényeknek: — Varennesbe! — s a következő pillanatban elvágatott.

A pihent lovakat néhány perc alatt befogták és a kocsit tovább robogott.

Clermont utcáin vad zavar uralkodott. A házból összecsendült a nép. Damas gróf a templomhoz sietett és ajtaja elé állt, hogy ne huzassák félre a harangokat. Azt remélte, hogy megérkezik Dandoins márki is harminc dragonyosával; úgy gondolta, ezzel a megerősítéssel nagyobb nyomatékkaal léphett közbe. De egy altiszt jelentette, hogy Dandoins márki éppen most üzeni egy parancsörtisztével, hogy St.-Ménèhouldban erőszakkal visszatartják s nem jöhet. Mindjárt azután a huszáraival Varennesben álló Rohrig parancsnok küldöncét jelentették. Ott is türelmetlenek már s nem tudják, mitevők legyenek; de Varennesben, mint a küldönc jelentette, egyelőre még nincs baj. A küldönc az országuton találkozott a menekülők két kocsijával. De megállás nélkül vágatott el mellettük, hogy pontosan és lehetőleg gyorsan tessen eleget megbízatásának. Damas most szálására ment, megadatta a kürtjelet, hogy legényei üljenek lóra s készült követni a királyt.

A menekülők most Clermont és Varennes közt jártak. A város tulsó végén akarták felváltani a lovakat s hogy oda juthassanak, át kellett menniök a vámörök tornyával őrzött hidon. Abban a házban, hol a pihent lovak voltak, az ifju Bouillé gróf és Raigecourt ur várta jöttüket. A fiatal Rohrig századost nem avatták be a titokba; az abban a hitben volt, hogy csakugyan pénzszállítmány-kiséretről van szó.

A megbeszélés értelmében Charny Olivér grófnak kellett volna átkalauzolnia a kocsit Varennes utcáin, melyeket kitünően ismert. Két hétfig tartózkodott Varennesben s ismert minden utcát, minden zugot, minden helyet, hol akadályra

bukkanhattak volna. De Charny Olivér nem volt ott. Az utnak éppen ezen a veszedelmes pontján nem volt jelen. Távollétét nem magyarázhatták mással, mint hogy valami szerencsétlenség érte. A király nagyon nyugtalankodott. Minthogy teljesen Olivérra bízta magát, nem vitte magával Varennes térképét sem. A királyné a legrosszabbtól féltette a szeretett grófot és alig tartóztathatta vissza könnyeit.

Az éjszaka oly sötét volt, hogy ismert helyen is könnyű volt eltévedni, hát még egy ismeretlen város szűk utcáiban! Ugy volt, hogy Izidor Varennesben bevárja bátyját, ki aztán felváltotta volna, hogy utat mutasson. De Izidor maga is nagyon aggódott bátyjáért. Már csak abban bizakodott, hogy Bouillé és Raigecourt a király elé lovagol és már Varennesen innen hozzá csatlakozik. — Hiszen ők már napok óta vannak a városban és, ha szüksége fordul, átvehetik a vezetést. Izidor, mikor a magaslat aljához ért és megpillantotta fenn Varennes első kivilágított ablakait, megállt, s előbb halkán, aztán hangosan kiáltotta el a két ur nevét, mert azt remélte, hogy ott találja őket.

Nem kapott választ; tehát elhatározta, hogy bevárja a királyt.

A kocsi robogva közeledett. A király és a királyné megkérdezte Izidortól, hogy mit tud bátyjáról.

— Még mindig nincs itt, — felelte a vicomte. — Ugy lehet, szerencsétlenség érte annak a nyomorult Drouetnek üldözése közben.

— Ismeri valaki önök közül Varennest?

— Nem, egyik ur sem tájékozódhatott a városban.

— Sire, — indítványozta Izidor — itt minden csendes. Ha felséged vár tíz percig, bemegyek lovamon a városba és megpróbálom, megtalálom-e Bouillét és Raigecourtot, vagy hogy legalább megtudhatom azt, hol találjuk a pihent lovakat. Tudja-e még felséged a nevét annak a fogadónak, hol az előfogatok várnak?

— Nem, a király elfelejtette. — De menjen be, vicomte, a városba, — mondotta. — Mindenestre menjen be.

Izidor elvágtatott az alsóváros felé és csakhamar eltűnt az első házak sorai közt.

HETVENNEGYEDIK FEJEZET

Jean Baptiste Drouet

Eközben a kíséret világosságot pillantott meg a legközelebbi házak egyikében. Malden ur odament és bezörgetett a kapun.

A kaput kinyitották. A királyné kiszállt a kocsiból, elfogadta Malden karját és a ház felé tartott. De a kaput ekkor már be akarták csapni. Malden odaugrott és hamar a kapu részébe dugta lábát.

Körülbelül ötven éves ember bujt elő hálóköntösben, papucsban s nagy mértékben csodálkozni látszott, hogy valaki erőszakkal akar behatolni a házába.

— Mit keresnek itt? — kérdezte.

— Csak azt akarjuk megtudni, merre visz az ut Stenayba, — felelte Malden.

A királyné melléje lépett s az ajtóból kieső

fény megvilágította arcát. A ház ura meglátta és meghökkent.

— De hátha veszedelmes volna, megmutatni önöknek az utat... — hebegte.

— Bizonyára nem fogja hátráltatni önt abban, hogy megtegye azt a szolgálatot egy hölgynek, ki arra kéri, — felelte Malden.

— A hölgyet ismerem, — mondotta a ház ura — a királyné.

Mária Antoinette visszahátrált.

— Mielőtt még bármit tennék, — mondotta kísérőjének — jelentse a királynak, hogy felismertek.

Malden a kocsihoz sietett.

— Jöjjön ide az az ember, — mondotta a király.

Az az ember nagyot sóhajtott, levetette a papucsát és meztláb ment oda:

— Kicsoda ön? — kérdezte tőle a király.

— Prefontaine lovas őrnagy, a Szent Lajos-rend lovagja vagyok, sire.

— Mint őrnagy és mint rendjellel kitüntetett lovag két ízben esküdött ön nekem hűséget, — mondotta a király — tehát kötelessége, segítenem rajtam.

— Mindenesetre, — hebegte az őrnagy — de felségednek sietnie kell... ha meglát valaki...

A királyné türelmetlenül toppantott a lábával. A király tovább kérdezte:

— Nem hallotta-e, hogy egy fogadóban pihent lovak várnak reám?

— De hallottam, a »Nagy királyhoz« címzett fogadóban.

— Köszönöm. Most már visszamehet. Nem látta senki, nincs mitől tartania.

Felsegítette feleségét a kocsiba és odakiáltotta a kocsisnak:

— Előre! A »Nagy király«-hoz, ott várnak az előfogatok!

De ugyanabban a pillanatban egy lovasnak kísértetszerű alakja pattant ki az erdőből és reáivalt a kocsivezetőkre:

— Állj! Egy lépéssel se tovább!

— Miért ne? — kérdezték csodálkozva a postáslegények.

— A királyt vizitek... a király szökik... megtiltom a nemzet nevében, hogy tovább hajtsatok!

A postáslegények egymásra néztek:

— A királyt visszük?

XVI. Lajos kinézett a kocsiból.

— Kicsoda ön? — förmedt reá a lovasra. — Mi jogosítja önt arra, hogy itt parancsokat osztogasson?

— Közönséges polgár vagyok, — felelte az ismeretlen — de a népet képviselem itt és a törvény nevében beszélek! Drouet Jean Baptiste, a st.-ménèhouldi postamester fia vagyok. A kocsisok ismernek.

— Gazember! — kiáltotta a két tiszt és vadászkeszüket villogtatva ugrottak le a bakról. De mire utolérték volna, Drouet megsarkantyuzta lovát és eltűnt.

— Charny! Charny! — sikoltotta a királyné. — Oh, mi lett belőle?

Visszaroskadt a kocsiba, mintha most már mindegy volna neki, bármi történik.

Igen, mi lett Charnyból? Dandoins márki lova kitünő paripa volt, de Drouet nagyon előtte járt. Tudta, hogy üldözik, s a legnagyobb sietségre unszolta gebéjét. A gróf mindjobban közeledett hozzá. Drouet minden pillanatban hátranézett és látta, hogy pillanatról-pillanatra fogy köztük a távolság. Nem félt a haláltól, de kár lett volna, ha elszalasztja a jó alkalmat, hogy hirnévre tehessen szert.

Két mérföldes ut volt még előtte Clermontig, de nem remélhette, hogy elérné a várost, mielőtt utólérik. Mégis továbbvágatott, lova engedelmeskedett biztató kiáltásainak és vágatott minden erejéből.

Mikor már csak negyedórányira volt Clermonttól, Charnyt csak kétszáz lépés választotta el tőle. Drouet tudta, hogy Varennesben nincs posta; tehát azt gyanította, hogy a királyi kocsit Verdun felé vette útját. Már felhagyott a reménnyel, hogy utólérheti a szökevényeket. Ekkor Clermont felől postáslegények közeledtek hozzá lovon. Drouet megismerte őket, ugyanazok voltak, kik a királyt elvitték St.-Ménèhouldból.

— Ugy-e, Verdunbe? — kiáltotta nekik.

— Mit, Verdunbe? — ismételték meg szavát, mert nem értették meg.

— Dehogy, — kiáltották utána. — Varennesbe!

Varennesbe? Drouet majd' hogy fel nem kiáltott örömeiben. Hiszen akkor még van remény. Mert ha a király Verdun felé vette volna útját, akkor Drouet kénytelen lett volna azon az országúton maradni, mely St.-Ménèhouldból egyenes irányban Verdunbe visz. De Varennesbe az ut Clermontból hegyes szögben kanyarodik le az országútról. Ismerte a környéket s elég volt, arra

a mellékutra térnie, mely balkéz felől az argonnei erdőbe visz. Remélte, hogy az erdő sötétjében megszabadulhat üldözőjétől.

Nem tudta, hogy Charny épp úgy ismeri a környéket, mint ő. S még mielőtt elérte volna az erdőt, hallotta, hogy utána kiáltják:

— Állj!

Drouet lovának sörényére hajolt és tovább vágatott. Ha eléri az erdőt, megmenekül!

Charny előkapott egy pisztolyt a nyeregkápából és elhuzta a ravaszát. Csattanás. Csak a kova vetett szikrát. Dühösen vágta a pisztolyt Drouet után, és előrántotta a másikat. Csattanás. Az sem volt megtöltve.

Mily végzetesség! De utóléri a nyomorultat — hiszen megfojthatja a puszta kezével. Ekkor... egy árok... a ló megbotlik és előrebukik... Olivér nagy ivben röpül ki a nyeregből. De mindjárt azután talpraugrik és lábrasegíti a lovat is. Fel a nyeregbe és újra tovább!

De Drouet eltűnt az erdő vak sötétjében.

Igy esett aztán, hogy Drouet kiért az ország-utra és megállást parancsolhatott a nemzet nevében a királynak. És ennek a névnek most már nagyobb nyomatéka volt, mint XVI. Lajos nevének.

Mindjárt ezután visszatért Izidor. Megerősítette, amit már hallottak Préfontainetől is. Bouillé és Raigecourt a »Nagy király«-ban vár. Izidor csodálkozott, hogy az utasokat a legnagyobb ijedelem közepette találja.

— Mi történt? — kérdezte.

— Nem találkozott egy magányos lovassal? — kérdezte Malden.

— De találkoztam, éppen most.

— Megismerte őt?

— Nem.

— Drouet volt.

— Drouet! — kiáltotta Izidor. — Akkor a bátyám meghalt!

A királyné felsikoltott és két kezébe rejtette arcát.

HETVENÖTÖDIK FEJEZET

A varenessi híd tornya

Egy pillanatig ki nem mondható levertség vett erőt a szörnyű veszedelemmel fenyegetett szerencsétleneken. Izidor szedte össze magát leg hamarább.

— Sire! — mondotta — akár meghalt bátyám, akár él, most ne gondoljunk reá, hanem gondoljunk felségeitekre! Ne vesztegessünk egy pillanatot se; a postáslegények tudják, hol van a »Nagy király«-hoz címzett vendégfogadó. Vágtatva, a vendégfogadó felé!

De a postáslegények nem mozdultak, mert Drouet ur megtiltotta nekik.

— Micsoda, a király parancsol, és ti egy Drouetnek engedelmesskedtek? — rivalt reájuk Izidor. Azok azt felelték:

— Mi a nemzetnek engedelmesskedünk.

A vicomte galléron ragadta az egyiket, Malden pedig a másikat; kihúzták mindketten a vadászkeszüket, s ledöfték volna őket, ha a királyné reájuk nem parancsol, hogy tegyék félre a fegyverüket. Aztán a postáslegényekhez fordult:

— Barátaim, itt van mindjárt huszonöt louis-

dor, melyen megosztozkodhatnak, azonkívül ötszáz frank nyugdíj mindegyiküknek, ha megmentik a királyt.

Akár azért, mert megijedtek a két fiatal lovag támadásától, akár azért, mert csábitotta őket a királyné ajánlata — a postáslegények elindították lovaikat.

A kocsi a legnagyobb sietséggel robogott lefelé a lejtőn, mely az alsóvárosba visz. De annál a boltozatnál, mely a vámörök tornyát tartja és átíveli a hidat, látták, hogy a kapu félszárnya be van hajtva.

Kinyitották a kapu másik szárnyát... Ekkor látták, hogy néhány szekér zárja el a hidat.

— Ide, urak! — kiáltotta Izidor s leugrott lováról, félretolni a szekereket.

Ebben a pillanatban hallatszott fel az első dobpergés s a félrevert harangok első megkondulása.

Drouet sietett.

Két szekeret már félreállítottak az utból. Most a harmadikra került a sor — de hátulról ugyanabban a pillanatban puskacsövek villantak meg Izidor háta mögött.

— Állj! Egy lépéssel se tovább, mert halál fia! vagytok! — kiáltotta egy hang.

— Uraim, — mondotta a király a kíséreihez és kihajolt a kocsiból. — Megtiltom önöknek, hogy erőszakot alkalmazzanak.

Izidor és Malden visszaléptek.

— Mit akarnak tőlünk? — kérdezte a király.

A kocsiban ülő nők felsikoltottak ijedükben; mert most hátulról is mutatkoztak emberek s néhány fegyver jelentkezett az ablakok előtt. Valaki

célbavette a királynét, Izidor látta és félreütötte a puskát.

— Tüzelj! Tüzelj! — kiáltották többen.

A fegyveres emberek egyike engedelmeskedett; de lövése szerencsére csütörtököt mondott.

Mária Antoinette megragadta Charny karját.

— De engedje meg, felség, hogy elkeressem ezt a csöcseléket! — kiáltotta Izidor.

— Nem, vicomtè, semmi vérontást! — felelte a királyné.

— Még egyszer kérdem, emberek, — szólalt meg újra a király — mit akarnak tőlünk?

— Látni akarjuk az utleveleket, — hallatszott a válasz.

— Helyesen van, hívják ide a hatóságot, majd megmutatjuk utleveleinket.

Ekkor megjelent két egyenruhás ember; az egyik Sausse községi bíró volt, a másik Hannonet, a nemzetőrség parancsnoka. Mögöttük a polgárőrségnek vagy husz embere mutatkozott.

— Uraim! — kiáltotta a király a két hivatalos embernek — kész vagyok kíséretemmel együtt reábizni magamat önökre, de védjenek meg bennünket ez emberek erőszakosságaitól.

— Lábhoz a fegyvert! — parancsolta Hannonet.

— Bocsánatot kérünk, — mondotta a bíró — úgy hallatszík, XVI. Lajos ő felsége szökésben van, és nekünk kötelességünk megállapítani, igaz-e.

— Ha igaz és ha a király ül ebben a kocsi-ban, — kiáltotta Izidor — akkor kötelességük, lábához borulni; ha pedig magánember ül benne, akkor miért tartóztatják fel?

— Uram, — felelte a bíró és XVI. Lajoshoz

fordult — önhöz szólok. Sziveskedjék felelni kérdésemre.

— Ha utleveleink rendben vannak, el fog-e bocsátani bennünket akadálytalanul? — kérdezte a király.

— Mindenesetre, — felelte a bíró.

— Kérem, bárónő, — fordult a király Tourzelnéhez — mutassa elő az utlevelét.

Tourzelné keresgélt a tarsolyaiban, de nem találta az írást.

— Tessék, — mondotta a bíró — nincs utlevele.

— Dehogy nincs, uraim, — avatkozott a királyné a beszélgetésbe. — Korff báróné csak nem tudja, hova tette.

A körülállók hangos gunyakaja válaszolt szavaira.

— Postáslegények! — kiáltotta Sausse bíró — hajtsatok a házam elé; az urak és hölgyek majd kiszállnak a kocsiból és tisztába hozunk mindent! Előre! Nemzetörök, kísérik a kocsit!

A felszólítás sokkal parancsolóbb volt, semhogy ellene lehetett volna szegülni. Hiába is lett volna megkísérteni.

A vészharang még egyre rikoltott, a dobok peregtek, a kocsit körülvevő sokaság nőttön-nőtt.

— Oh, Damas, Damas! — gondolta a király. — Bár jönne már, míg abba az átkozott házba nem visznek bennünket!

A királyné csak Charnyra gondolt s igyekezett elfojtani könnyeit.

De megérkeztek a bíró háza elé, anélkül, hogy jött volna Damas vagy csak hírért is hallották volna. Mert Damas gróf nem jöhetett. Mikor

éppen el akart indulni embereivel, eléje álltak a hatóság emberei és felszólították, hogy maradjon a városban. Mint katona, ki parancsot kapott s kitől a fegyelem megköveteli, hogy eleget tegyen annak a parancsnak, mosolygott amaz emberek követelésén, felmutatta parancsát és kijelentette, hogy el fog indulni. Nem tudott semmit Drouet szándékairól; meg volt győződve, hogy a király már megmenekült, mert azt hitte, hogy a felkelés nem terjedt túl Clerminton, melyet a menekülők mindenestre már hátuk mögött hagytak. Óvatosság kedvéért mégis követni akarta az utikocsit s ennek következtében mindenekelőtt a szállásmesterét küldötte utána.

De a szállásmester ott, ahol az ut az országutból Varennes felé ágazik el, helytelen irányba, tudnillik Verdun irányába tért el. Mert ezen a végzeteljes éjjelen balul történt minden.

Damas, mikor végre összegyűjtötte embereit s el akarta hagyni a várost, kénytelen volt azt a tapasztalást tenni, hogy katonái megtagadják az engedelmességet. A nép felbujtotta őket. A községi hivatalnokok odakiáltották nekik:

— Dragonyosok, a parancsnoktok áruló, vágóhidra akar vinni benneteket! De ti jó hazafiak vagytok! Éljenek a dragonyosok!

A nemzetőrség és a nép egy lélekkel kiáltotta:

— Éljen a nemzet!

Damas így kiáltott:

— Előre, indulj!

De nem követte senki. A katonák leszálltak lovaikról és a néphez csatlakoztak.

— Uraim, — szólt Damas a tisztjeihez —

embereink elárulják a királyt — önök nemes emberek — aki szereti ő felségét, velem tart!

Megsarkantyuzta lovát és elvágtatott. Négy tiszt és vagy hat dragonyos követte. Utánuk röpitettek néhány golyót, de nem találtak senkit.

Igy történt aztán, hogy Damas gróf nem védhette meg dragonyosaival a királyt s hogy XVI. Lajos kénytelen volt engedelmeskedni Sausse községi birónak.

HETVENHATODIK FEJEZET

Sausse ur háza

Sausse ur polgári foglalkozására nézve szatócs volt. Boltja mögött volt a hálósobája s a boltból lépcső vitt fel a ház első emeletére, mely két lakószobából állt.

A biróné, csak félig öltözötten, éppen akkor lépett a hálósobából a boltba, mikor bevezették oda a királyt, a királynét, »Franciaország gyermekeit«, Erzsébet királyi hercegnőt és Tourzelnét: az emberek százai jöttek velük és álltak meg künn a ház előtt.

— Az a hölgy, ki a kocsi urnőjének mondja magát, — mondotta Sausse — adja át az utlevelet. Haladéktalanul viszem a községházára és megvizsgálattom.

Mária Antoinette a király egy intésére elővette a magánál tartott utlevelet és átadta a birónak. Az zsebetette az irást és elindult vele a községház felé.

Ott már összegyülekeztek a városi tanács tagjai s nagy élénkség uralkodott, mert köztük volt

Drouet is. Valamennyien tudták már, hogy az utasok Sausse házában vannak. A kíváncsiság mély hallgatásával fogadták a szatócsot. Az átadta az utlevelet a polgármesternek.

— Uraim, — jelentette ki a polgármester, mikor szemügyre vette az irást — az utlevél rendben van. Rajta van a király aláírása.

Minden kéz az irásért nyult. De Drouet megelőzte őket és magához ragadta.

— Hogyne, — mondotta — de hol van rajta a nemzetgyűlés aláírása?

— Tessék, — mondotta valaki, ki mellette állt — itt irták alá a bizottság tagjai.

— De hol van a nemzetgyűlés elnökének aláírása? — kérdezte ismét Drouet. — Egyébként, — folytatta — nem is az aláírásokról van itt szó. Ezek az utasok nem Korff orosz báróné a gyermekeivel és cselédségével, hanem valóság szerint a király, a királyné, a dauphin, madame Royale, Erzsébet királyi hercegnő, egy udvarhölgy és három futár — szóval a királyi család. Megengedik-e, hogy megszökhessenek Franciaországból?

A kérdés világos volt, de oly kis város hivatalnokainak nehéz volt felelni reá. Kezdtetek tanakodni, mire a községi bíró türelmét vesztette és hazament házába. Ott Saussené asszony saját szobájába akarta vezetni az utasokat, székkel kínálta meg őket és hideg husételt tálalt eléjük az asztalra; de az utasok nem fogadtak el semmit. Ott maradtak a boltban és lázas feszültséggel várták a szatócs visszajöttét. Sausse végre utat tört magának az embersokaságon át, mely sűrű tömegben állt az ajtaja előtt.

— Hogy' vagyunk az utlevéllel? — kiáltotta eléje a király.

— A községtanács még foglalkozik vele, — felelte Sausse.

— Hogyan? Kétségbevonják érvényességét?

— Azt vonják kétségbe, hogy csakugyan Korff-nét illetné meg; és az a híresztelés terjedt el a városban, hogy csakugyan a királyt és családját volna szerencsénk falaink közt tisztelni.

XVI. Lajos nem tudta, mit feleljen, de aztán gyors elhatározással így szólt:

— No, igen, uram, én vagyok a király, ez itt a királyné, ezek a gyermekeim. Kérem, fogadjon bennünket azzal a tisztelettel, melyet a franciák mindig megóvtak királyaikkal szemben.

Az ajtó nyitva maradt s a király szavait nemcsak a boltban, hanem az utcán is hallották.

XVI. Lajos méltóságteljesen beszélt, de szerencsétlenségre egyáltalában nem felelt meg ennek a méltóságnak a rajta levő sűrke frakk, a barkent mellénye, nadrágja, sűrke harisnyája és kisméretű parókája. Hogyan is lehetett volna ily közönséges mezben képzelni el Franciaország királyát!

A királyné megérezte, milyen hatást tett külsejével a király a künn ólalkodó tömegre és elpirult szégyenletében.

— Fogadjuk el, amivel Saussenné asszony megkinált bennünket, és menjünk fel az első emeletre, — mondotta hirtelen.

Sausse égő gyertyát vett a kezébe s a lépcsőre sietett, megmutatni az utat felséges vendégeinek.

A hír, hogy csakugyan a király érkezett Varennesbe s hogy ő maga tette ezt a vallomást, villámgyorsan terjedt szét a város utcáin. A tömegből valaki futva ment fel a városházára.

— Uraim, — mondotta — azok az utasok, kik Sausse urnál vannak, csakugyan a király és a királyi család. Éppen most hallottam magának a királynak szájából.

— Nos, uraim, — kiáltotta Drouet — mit mondottam?

Hogyan történhetett mégis, hogy Bouillé és Raigecourt nem siettek a szorult helyzetben levő király segítségére? A két tiszt este kilenc óra tájban tért vissza a »Nagy királyhoz« címzett fogadóba, de előbb még körülnéztek embereik közt, hogy rendben van-e minden. Ekkor megállt egy kocsi és bejelentette magát egy ember, ki Leonard udvari fodrásznak mondotta magát és meghallgatását kérte. Bebocsátották s ő közölte velük, hogy a király mindenestre lemondott utjának folytatásáról, mert Clermontban minden visszájára fordult; a dragonyosok megtagadták az engedelmességet parancsnokuknak; ő maga csak a legnagyobb bajjal juthatott ide.

Míg Leonard igyekezett lovakat szerezni magának, Bouillé és Raigecourt végiglovagoltak a városon s egy darabig az országútra is kimentek Clermont felé; de nem látták, hírét sem hallották az utikocsinak, s minthogy a király nyolc órát késett, csakugyan hinni kezdték, hogy már nem is jön. Visszatértek a fogadóba, üzenetet küldöttek Damas grófnak, s minthogy már éjfél volt, ruházatosan az ágyra vetették magukat.

Fél egy óra tájban félrehuzott harangok zúgása és dobpergés ébresztette fel őket. Felugrottak és kinéztek az ablakon. Az egész város megmozdult. Puskával, karddal és pisztollyal fegyverzett emberek futkostak az utcákon. Mikor el akarták

hagyni a fogadót, megtudták, hogy a királyt feltartóztatták és a községi bíró házába vitték.

Mit tegyenek? Próbálják meg kiszabadítani a királyt, vagy pedig siessenek Bouillé márkához, kit mindenesetre meg fognak találni Stenayban? Stenay nyolc mérföldnyire volt Varennestől, két óra alatt odaérhettek és egy kis hadtestet vezethettek Varennesbe. Ezt tartották leghelyesebbnek, elhagyták helyeiket és vágatva indultak Stenay felé. Így aztán a király nem kapta meg ezt a segítséget sem, melyre biztosan számított.

HETVENHETEDIK FEJEZET

A kétségbeesés tanácsa

Choiseul herceg, az első őrség parancsnoka, melyet Pont-de-Sommevelle közelében helyeztek el, meg akarva kerülni St-Pont-Ménèhouldot, embereivel mellékuton Clermont felé menetelt, és így nem érhetette utól Charny Izidor, ki mögötte lovagolt. Choiseul azt hitte, hogy a királyt feltartóztatta valami előre nem látott eset; de ha nem így történt, akkor a királynak St.-Ménèhouldban kellett találnia Dandoinst és dragonyosait, Clermontban pedig Damast még nagyobb csapat osztagával. Arról persze nem is álmodott, hogy St.-Ménèhouldban visszatartották Dandoinst, Clermontban pedig Damasnak majdnem egymagában kellett elmenekülnie. Choiseul mellékuton ugyanabba az argonnei erdőbe jutott, melynek egy másik helyén játszódtott le Charny és Drouet hajszája. A csöndes éjszakában mindenfelől félrevert harangok szavát lehetett hallni.

A kalauz, kit egyik faluból vittek magukkal, el-
tévedett, és Choiseul nem bolygathatta, szándéko-
san-e, vagy szándéktalanul. A huszárok többször
kénytelenek voltak leszállni a nyeregből és kantár-
száron vezetni fel lovaikat a nagy meredélyeken.
Akárhányszor oly keskeny volt az ut, hogy ketten
sem lovagolhattak egymás mellett.

Végre fél egy órákor, mikor Bouillé és Raige-
court éppen utnak indultak Stenay felé, Choiseul
az alsóvárosba érkezett. A hidnál eltorlaszolták ut-
ját. Nemzetőrök két kis ágyut szegeztek reá és
csapatára.

Itt tudta meg azt is, hogy a királyt feltartóz-
tatták. Ugyanabban a pillanatban érkezett meg
Damas gróf azzal a néhány emberrel, ki még ki-
tartott mellette. Choiseul habozás nélkül elhatá-
rozta, hogy mentőkísérletet tesz és benyargalt az
emberektől hemzsegő utcába.

Damas és a katonák nyomában voltak. Nem
törődve a vad kiáltozással, mely körülombolta
őket, előnyomultak a vásártérre. Ott látták a ki-
rály kocsiját, melyet a nemzetőrök serege őrzött.
De a nép fenyegető magatartása aggályosnak tűn-
tette fel Choiseul herceg előtt azt a gondolatot,
hogy harcba elegendjék. Damas gróf elmondotta
neki, hogy állnak a dolgok Clermontban, és tar-
tani lehetett tőle, hogy Varennesben sem más a
hangulat. Az a nem nagy számú ember, kit Da-
mas hozzávezérelt, nem volt számottevő megerő-
sítés. Choiseul tehát elhatározta, hogy a kaszár-
nyába lovagol és segítségül hívja az ott levő ka-
tonaságot.

De csak két embert talált ott, akit az istálló
őrizetére hagytak hátra; a többiek engedtek a

polgárok rábeszélésének s bementek, jól tölteni estéjüket, a városba. Ugy hát Choiseul kénytelen volt beérni azzal a negyven emberrel, ki rendelkezésére állt. Kilovagolt a vásártérre, elszántan kergette szét az embereket és őrséget állított az elé a ház elé, melyben a királyi család tartózkodott.

Oda éppen akkor vitte a városi hatóság küldöttsége azt a jelentést, hogy a város képviselői úgy hallják, hogy ő felsége látogatásának tisztesége érte őket, és alázatosan kérték a király parancsait.

XVI. Lajos azt felelte, hogy állítsák elő kocsiját és engedjék továbbutazni.

Mielőtt a küldöttség felelhetett volna, lenn a téren megjelentek Choiseul huszárjai. A királyné látta, hogy a lovasok kardot rántva hatolnak át a tömegben.

— Megmenekültünk, — kiáltotta.

— Künn éktelen lárma keletkezett, fegyverek csattogása hallatszott, aztán hirtelen kinyílt az ajtó és Choiseul megjelent. Mögötte feltűnt Damas gróf sápadt, de elszánt arca. A községi hivatalnokok ijedten vonultak félre.

Ebben a pillanatban nagy rendetlenség látszott a szobában. Az asztalon tányérok, poharak és tálak voltak szanaszét. A király és a királyné állva hallgatták meg, amit a küldöttség mondott nekik; madame Elisabeth és madame royale kihajolt az ablakon; a trónörökös az ágyon feküdt és aludt; Tourzelné fejét két kezére támasztva ült mellette. Háta mögött álltak Brunier és Neuville komornák. Malden, Valory és Izidor halálosan kimerülve roskadtak székre.

A királyné nyomban Choiseulhoz lépett.

— Áh, Isten hozta, herceg!

— Gondolom, későn, felség? — hebegte Choiseul.

— Oh, de ha elég embert hoz magával, akkor még helyre lehet hozni a mulasztást, — felelte a királyné.

— Sajnos, majdnem egyedül jövünk, asszonyom, — jelentette. — Dandoinst Ménèhouldban tartóztatják vissza, Damast cserben hagyták emberei. De miért nincs itt Bouillé és Raigecourt?

— Még nem láttam őket, — mondotta a király, hozzájuk lépve. — Mit tegyünk?

— Meg kell mentenünk felségedet — jelentette Damas — adja ki parancsait.

— Sire, azt hiszem, már csak a következő mód lehetséges, — mondotta Choiseul. — Negyven huszárom közül heten átadják lovaikat. Az egyikre felséged ül és ölébe veszi a trónörököst. A többire a királyné Erzsébet hercegnő, madame royale és ez a három hölgy száll fel. Mi közrefogjuk a királyi családot és átvágjuk magunkat a népen. De ennek most mindjárt meg kell történnie — fél óra múlva már a huszárok is másképp gondolkozhatnak a dologról és átcsaphatnak ellenfeleinkhez.

A király tétován nézett a földre.

— Igen, úgy látszik, a menekülésnek ez az egyetlen módja, — mondotta. — De ki kezeskedik arról, hogy az emberek százaival való küzdelemben nem éri-e golyó a királynét, vagy gyermekeimet?

— Arról természetesen, senki sem kezeskedhetik, — felelte Choiseul vállát vonva.

— Nos, akkor lemondunk minden efféle erőszakos módról. Inkább várjunk nyugodtan, — mondotta ki XVI. Lajos a határozatot.

Mária Antoinette türelmetlenül sóhajtott fel. Félrevonult s néhány szót sugott Charny Izidor-nak. Az felállt és kiment.

— Nézze, Choiseul, — folytatta a király — a községi hivatalnokoknak nincs semmi ellenvetésük továbbutazásom ellen, csak azt akarják, hogy várjam be a virradatot. Ugy hallottam, Bouillé és Raigecourt Stenayba lovagolt, hogy segítségül hozza onnan az ott állomásozó egész legénységet. Fél egy órakor indultak utnak. Most fél három. Öt, vagy hat órakor Bouillé márki személyesen itt lehet, akkor aztán veszedelem és erőszak nélkül hagyhatjuk el Varennest.

A hercegnek nem volt semmi ellenvetése e kijelentések ellen; de a királyné nem látszott helyeselni a király beszédét. Mikor Choiseul a véleményét kérte, Mária Antoinette vállát vontá és így felelt:

— Itt ő felsége, a király parancsol; én csak engedelmeskedni tartozom.

Choiseul biccentett fejével és visszalépett. Aztán odaintette magához Valoryt, Maldent, Damast és azokat a tiszteket, kik Damassal együtt jöttek Clermontból. Egészben tizen voltak.

— Uraim, — mondotta gyorsan — őszintén el vannak-e szánva, hogy kockára vetik életüket a királyért? Akkor hallgassanak reám. A helyzet még nem reménytelen, de készülni kell mindenre. Há Bouillé nagyobb csapattömeggel vonul fel, itt harcra kerül a sor. Megpróbálják majd, elvinni innen a királyt, mielőtt Bouillé idáig juthat, s akkor a mi dolgunk, hogy szembeszálljunk a roham-

mal. Minden körülmények közt ellen kell állnunk, míg Bouillé ideérkezik. Még a legtüzesebb harcban is alig esik el több közülünk, mint percenként egy, tehát tíz percig védhetjük a királyi családot, és annyi elég lesz.

A férfiak némán szorították meg egymás kezét, Choiseul aztán a következőképpen osztotta szét őket: Charny Izidor, kit minden pillanatban visszavártak, Maldennel és Valoryval az ablakokat fogja védeni. Choiseul a lépcsőt és a földszinten levő boltot vállalta magára. Damasnak és a hozzá hiven maradt tiszteknek a kaput kellett tartaniok.

HETVENNYOLCADIK FEJEZET

Szegény Katalin

Mikor ezek a rendelkezések megtörténtek, a községnek egy második küldöttsége jelentette be magát és a király nyomban fogadta a küldötteket. Ugyanakkor megjelent Izidor, néhány szót sugott a királyné fülébe és újra eltűnt. Mária Antoinette elsápadt és megfagódzott az ágyba, melyre most madame royale is lefeküdt a trónörökös mellé.

— Sire, — szólalt meg Hannonet — szerencsésnek vallanók magunkat, ha teljesíthetnők azt a parancsot, melyet felségedtől kaptunk, de az új alkotmány egyik cikkelye megtiltja az uralkodónak az országból való elmenekülést és minden hű alattvalónak, hogy ebben segítségére legyen. Tehát a községtanács elhatározta, hogy futárt küld Párisba és kérdést intéz a nemzetgyűléshez, mielőtt megengedi felségednek a továbbutazást.

A király letörölte homlokáról a verítéket;

Mária Antoinette a halovány ajkába harapott; Erzsébet hercegnő ég felé emelte ájtatos szemét.

— Hogyan? — kiáltotta a király. — Nem szabad már nekem oda menni, ahova akarok? Hiszenn akkor nagyobb rabszolga vagyok, mint legegyszerűbb alattvalóm! Erőszak, itt tartóztatni engem, de nem vagyok úgy elhagyatva, mint önök hiszik. Vannak itt még hű tisztjeim és katonáim.

Choiseul egy pillantást vetett a királynéra, s minthogy úgy vélte, jól magyarázza néma válszának értelmét, eltávozott.

— Sire, — fordult Mária Antoinette a királyhoz — kockára kell vetni életünket. Becsületünk mindennek fölötte áll.

Ugy látszott, mintha XVI. Lajos nem is halaná; még mindig Hannonet urat nézte.

— És ha nem engedelmeskedünk felségednek, mi történik akkor? — kérdezte Hannonet.

— Akkor erőszakkal erőszakot állítunk szembe, és ön lesz a felelős azért a vérért, melyet itt ontanak.

Hannonet vállát vont.

— Jól van, — felelte — vegye maga mellé a negyven huszárját, én pedig a nemzetőrséget helyezem készenlétbe.

Kiment. A felségek megdöbbenve néztek egymásra. Talán még sem vitték volna a végletekig, ha Saussené egyszerre a műveletlen nő nyersségével Mária Antoinettehez nem fordul.

— Ugy-e bár, — mondotta — ön a királyné?

Mária Antoinette hátat fordított neki, sértette a rövid kérdés.

— Ugy van, — felelte — legalább egy óra előtt még azt hittem, hogy az vagyok.

— No hát, ha királyné, akkor elvégre huszon-
négy milliót kap érte, hogy az. Miért akar koc-
kára vetni oly állást, melyért oly jól megfizetik?

— Oh sire, — kiáltotta Mária Antoinette fel-
háborodva — mindent, csak ily gunyt nem!

Odalépett az ágyhoz, karjára vette az alvó
trónörököst és az ablakhoz sietve így szólt:

— Sire, megmutatjuk magunkat a népnek.
Jöjjön! Hadd lássuk, csakugyan egészen elha-
gyott-e már bennünket az Isten.

A király követte. A legszörnyűbb izgalom
képe tárult fel szemük előtt. Choiseul ur huszár-
jai elvegyültek a nép között, már megnyerték őket
a nemzetnek, s ők csak nézték, hogyan vezetik el
lovaikat. Csak páran ültek még nyeregben és úgy
látszott, engedelmeskednek az ezredesnek, ki be-
szélt velük. Charny Izidor vadászését markolva
állt a tóduláson kívül, mintha várna valakit. Ek-
kor felharsant a százhangú kiáltás:

— A király! A királyné!

Csakugyan mindketten megjelentek a nyitott
ablakban. A királyné a trónörököst tartotta karján.

Ha XVI. Lajos királyi ruhában, joggal és
karddal mutatkozik, ha azon a hatalmas hangon
szólal meg, mely a népnek még mindig olyan volt,
mint az Isten hangja, akkor talán még tett volna
hatást a sokaságra. De a reggel szürke félhomályá-
ban, a fáradalmas és izgató utazástól eltorzítva,
szolgaruhában, hajporozatlan, rossz parókában, fel-
puffadt arccal, három nap óta borovátlanul, pety-
hüdt, kifejezéstelen vonásokkal! És ebben az el-
határozó pillanatban nem volt mit mondania. Csak
azt hallották, hogy hebegve mondja:

— Uraim... gyermekeim!

Ennyi volt az egész, de a királyságnak ugy ellenségei, mint barátai többet vártak ennél.

Choiseul ur mégis elkialtotta:

— Éljen a király!

Es oly nagy volt még az Ur felkentjének varázsa, hogy többen a népből megismételték: »Éljen a király!« De a polgárörség parancsnoka sietett azt kiáltani: — Éljen a nemzet! — s ezt a kiáltást már viharosan visszhangoztatták.

Mária Antoinette mélyen felháborodott. Hiszen ez nyílt lázadás! Kihajolt az ablakon és hangosan kiáltotta ki:

— Nyomorult csöcselék!

Szavait megértették és szájról-szájra adták. Most már fenyegetések hallatszóttak.

Choiseul herceg átlátta, hogy tétovázásnak nincs tovább helye. Utoljára szólította fel huszárokat, hogy maradjanak hivek királyukhoz. De ekkor, a városházáról jövet, megjelent egy fegyveres csapat Drouet.

— Micsoda, — kiáltotta, Choiseulhöz tartva — el akarja szöktetni a királyt? Én pedig azt mondom önnek, nem kerül élve a kezeibe!

Choiseul kivont karddal közeledett hozzá. De a nemzetörség parancsnoka elállta útját.

— Ha még egyet lép, leszurom! — rivalt Choiseulre.

De ügyet sem vetve semmi fenyegetésre, Izidor most a sokaságba lovagolt. Ráismert Drouetra.

— Vissza! — kiáltotta — ez az áruló az enyém!

De mielőtt elérte volna Drouetet, eldőrdült két lövés. Egy pisztolygolyó a kulcsontját érte, egy puskagolyó a mellét ütötte át. Szétvetette a karját és így kiáltott:

— Szegény Katalin!

Aztán lebukott a lóról.

A királyné iszonyodva sikoltott fel. Majdnem leejtette a trónörököszt s hátra tántorult, nem látva már azt a másik lovast, ki kantárszárát eleresztve Dun felől vágatott az embersokaságba.

A királyné után a király is visszalépett és bezárta az ablakot. Odalenn most már még többen kiáltották:

— Éljen a nemzet!

Mária Antoinette egy székre roskadt és kezeibe rejtette arcát. Mint egykor Charny György, most Izidor is holtan esett a lábához.

De az ajtó előtt egyszerre nagy zaj támadt s kénytelen volt kinyitni szemét. Sápadtan és egész véresen öccsének utolsó ölelésétől, Charny Olivér állt a küszöbön.

HETVENKILENCEDIK FEJEZET

Charny

A szoba tele volt nemzetőrökkel és idegenekkel, kiket a kíváncsiság csődített oda.

A királynét ez tartózkodóvá tette első mozdulataiban; eléje akart volna sietni Charnynak, szeretett volna letörölni róla a vért zsebkendőjével, szeretett volna néhány vigasztaló szót mondani neki, mely szivből fakad és szivhez szól; de nem tehetett mást, csak felállt székéről, feléje nyújtotta karját és rebegve mondotta:

— Olivér!...

Az komoran és nyugodtan intett a jelenlevő idegeneknek és szelid, de határozott hangon mondotta:

— Bocsássanak meg, uraim, beszélnem kell
ő felségeikkel.

A nemzetőrök azt felelték, hogy ellenkezőleg,
azért vannak ott, hogy megakadályozzák a király-
nak és a királynénak minden idegennel való érint-
kezését. Charny összeráncolta homlokát, kigom-
bolta felső kabátját és kezét pisztolyaira tette.

— Mondottam önöknek, hogy beszélnem kell
ő felségeikkel, — ismételte meg hidegen. Nyugodt-
ságával és elszántságával bátorságot öntött Da-
masba és Valoryba, kik már egészen elcsüggedtek.

A szoba egy szempillantás alatt kiürült.

Olivér ekkor a királynéhoz fordult.

— Asszonyom, — mondotta — hetven hu-
szárom van a város kapuja előtt, s azt hiszem,
számíthatok rájuk. Mit parancsol nekem?

— Mindenekelőtt mondja meg, Charny, mi
történt önnel? — felelte a királyné. — Minthogy
nem láttuk, azt hittük, meghalt.

— A halál, fájdalom, előbb öcsémet szemelte
ki áldozatul, — felelte Olivér keserűen. — De, —
mondotta halkabban — reám is rámkerül a sor.

— Charny, Charny! — mondotta a királyné
— kérdezem, mi történt önnel? Miért tűnt el
hirtelen?

Olivér gyors szavakkal mondotta el, hogyan
vette üldözőbe Drouetet, hogyan bukott le lováról.

— Aztán eltévedtem az erdő sötétségében, —
folytatta — amikor reggeledett, Gèvesben voltam
Varennes és Dun között. Azt reméltem, hogy már
átjutottak Varennesen, azért elhatároztam, hogy
Dun irányába folytatom utamat. Dun előtt talál-
koztam Deslonnal; még nem tudott semmit; csak
azt látta, hogy elvágattak előtte Bouillé és Raige-

court. De nem mondtak neki semmit. Hű nemes embernek ismertem Deslont és elmondottam neki mindent. Mindjárt kész volt, követni a huszárjaival. Most itt vagyunk. Legjobban szerettünk volna leverni mindent; de nagy türelő állt szemben velünk. Egyedül vágattam ide és várom felségeitek parancsait.

Mária Antoinette újra megszorította Charny kezét.

— Hallotta, sire, — mondotta a királynak. — Itt van Charny ur.

A király nem felelt semmit.

— Sire, — sürgette a királyné — nincs idő vesztegetni való. Nagyon is soká tétováztunk. A gróf hetven emberével várja parancsait, nem hallja?

XVI. Lajos a fejét rázta.

— Sire, az Isten szerelmére, — kiáltotta a királyné — adja ki parancsait!

— Parancsaimat? — mondotta utána a király. — Nem parancsolhatok, fogoly vagyok. Tegyétek, amit akarnak és tudnak.

— Jól van, mást nem kívánunk, — felelte a királyné. — Charny, korlátlan felhatalmazása van. De most már semmi késlekedés, nyomatékkal járni el — másképp elvesztünk!

— Jól van, asszonyom, — felelte Olivér. — Sietve megbeszélem a dolgot ezekkel az urakkal, s amit elhatározunk, nyomban végre is hajtjuk.

Belépett Choiseul s átadott Charnynak egy véres zsebkendőbe csavart néhány írást. A gróf eltalálta, kitől erednek, és ajkához szorította a vérfoltos zsebkendőt.

— Uraim, — mondotta bajtársaihoz fordulva

— meg akarok tenni még egy végső kísérletet. Segítenek benne?

— Készek vagyunk feláldozni életünket, — felelték mindannyian.

— Hiszik-e, hogy előteremthetek még egy tucatnyi embert?

— Hiszen már magunk is kilencen vagyunk.

— Akkor figyeljenek! Visszavágtatok a hetven huszáromhoz és előnyomulok velük a torlaszok ellen. Támadják önök hátba a lázadókat. Egyesülten átvágjuk magunkat és erőszakkal visszük ki a városból a királyt.

A fiatal emberek minden válasz helyet kezüket adták a grófnak. Charny aztán a királynéhoz fordult és így szólt hozzá:

— Asszonyom, egy óra múlva vagy szabad lesz felséged, vagy nem élek!

Meghajolt és ki akart menni; ekkor belépett a szobába egy negyven-negyvenkét éves sötétképű ember. Porlepte ruhája elárulta, hogy ő is messziről jött nagy sietséggel. Övében néhány pisztoly s egy kard villogott.

Mikor megpillantotta a királyi párt, megkönnyöbbsülten lélezett fel. A kielégült bosszu mosolygása futott át arcán. Már az ajtóból előrenyújtotta karját s így kiáltott:

— A nemzetgyűlés nevében letartóztatom önöket. Mindnyájan foglyaim!

Choiseul előrántotta pisztolyát s le akarta löni a vakmerőt, de a királyné megragadta karját s így szólt hozzá halkán:

— Ne siettesse romlásunkat, uram; okosság... mindezzel időt nyerünk, és Bouillé ur már nem lehet messze.

— Igen, igaza van, asszonyom, — felelte Choiseul és visszarejtette pisztolyát.

Mária Antoinette egy pillantást vetett Charnyra. Ugy vette észre, mintha Olivér nem akarná észrevéttetni magát az idegennel, mert a szoba leg-sötétebb zugába vonult vissza. De a királyné, ki ismerte őt, azt gondolta magában, hogy abban a pillanatban, mikor szüksége fordul, kilép abból a homályból.

NYOLCVANADIK FEJEZET

Több egy ellenséggel

A Choiseullel való jelenet elmúlt anélkül, hogy a nemzetgyűlés nevében beszélő észrevenni látszott volna, hogy halálos veszedelemből menekült. De arra a szóra, hogy: foglyaim, felállt a király.

— Foglyai! A nemzetgyűlés nevében foglyai! Mit akar azzal mondani? Nem értem önt.

— Pedig nagyon egyszerű, és könnyű megérteni, — felelte az idegen. — Megesküdött, hogy nem hagyja el Franciaországot, de megszegte szavát és a nemzet árulója lett. A nemzet ezért, mint árulót, fogságba veti.

— Asszonyom, — sugta Choiseul a királynénak — ha nem tartóztat vissza, megkimélhette volna magát ettől a sértéstől.

— Nem baj, — felelte a királyné — majd bosszút állunk.

Charny megérintette a királyné karját.

— Hadd beszéljen és tegyen az az ember, amit akar, velem lesz dolga, — mondotta halkan.

A király csodálkozva nézett a sötét arcu em-

berre, ki oly határozottan lépett fel ellene, és csodálkozásához némi kíváncsiság vegyült; mert úgy rémlett neki, nem most látja először azt az embert.

— De mit akar tőlem? Beszéljen! — mondotta.

— Felség, azt akarom, hogy se ön, se a királyi család ne tegyen több lépést az ország határa felé.

— Bizonyára a fegyveresek ezreivel jött, hogy visszatartóztasson bennünket.

— Nem, egyedül vagyok, vagyis jobban mondva ketten vagyunk: Romeuf, Lafayette tábornok hadsegéde, meg én, ki egyszerű falusi ember vagyok, sire.

— Mutassa elő a nemzetgyűlés határozatát, — mondotta a király.

— Társamnál van.

A királyné, Choiseul ur, Damas ur és a többiek csodálkozva néztek egymásra; sohasem látták máskép a népet, mint elnyomva, vagy dühöngve, kegyelmet kérve, vagy gyilkolva, most látták először nyugodtan, szilárdan, karját keresztbe fonva, erejét érezve és jogait hangoztatva.

— Hol van a társa? — kérdezte XVI. Lajos.

— Éppen itt jön, — felelte az idegen.

Fiatal ember lépett be, a parancsörtszt egyenruhájában, szintén porlepetten. Romeuf, Lafayette hadsegéde volt.

XVI. Lajos siető léptekkel közeledett hozzá és kiragadta kezéből azt a papirlapot, melyet kezében tartott. Mikor elolvasta, így kiáltott:

— Nincs többé francia király! — és feleségéhez fordulva így szólt: — Hallotta, madame. A nemzetgyűlés megparancsolja a belügyminiszternek, hogy tartóztassanak le mindenkit, ki el akarja hagyni az országot és akadályozza meg minden

ingóság, fegyver, hadiszer, arany és ezüstpénz, kocsí és ló kivitelét. Különösen pedig akadályozza meg a királynak, családjának és teljes kíséretének menekülését.

Mária Antoinette kábultan hallgatta. Kinyújtotta kezét.

— Adja ide, — rebegte, mintha saját szemével akarna meggyőződést szerezni. Mikor pedig elolvasta, ami az írásban állt, körülnézett és így kiáltott:

— Ki merészkedett ily rendeletet adni ki és írni alá?

— A nemzetgyűlés elnöke, — felelte a király keserűen. — Nemes ember, Beauharnais márkí.

Mária Antoinette még egy pillantást vetett az írásra, aztán összegyűrte remegő kezével és a földre dobta.

A szomszéd szobában vad lárma keletkezett. A nemzetörök olyan mozdulatot tettek, mintha beakarnának törni. Romeuf reájuk rivalt; de az idegen dörgő hangon kiáltotta:

— Gyalázzák a nemzetgyűlést, becsmérlik a népet! Ide barátaim!

Ki tudja, hogy végződik az elkeseredett összeütközés, ha e pillanatban nem lép előre Charny és karon nem ragadja az idegent.

— Előbb egy szavam van önhez, Billot ur! — mondotta.

Billot — mert ő volt — csodálkozva nézett a grófra, aztán halálisan elszánva félig kihuzta kardját hüvelyéből, de aztán mindjárt vissza is lökte.

— Helyes, nekem is van mit mondanom önnek, Charny ur, — mondotta. — Bocsássatok át, bará-

taim — folytatta az ajtóhoz tartva — és viselkedetek nyugodtan.

Charny eközben odasugta a királynénak:

— Romeuf hű felségedhez. Igyekeztek javára fordítani jelenlétét.

Ez annál könnyebb volt a királynénak, mert Charny, mikor a külső szobába ért, megint bezárta az ajtót, s az ajtóhoz támaszkodva, megakadályozott mindenkit, még Billotot is, hogy belépessen a királynéhoz.

A nép embere és a nemes ur kis ideig némán néztek egymásra. Aztán megszólalt a paraszt:

— Gróf ur beszélni akart velem. Hallgatom.

— Hogyan van az, Billot, hogy a bosszu eszközöként találom itt? — kérdezte Charny. — Mindig a király hű alattvalójának ismertem.

— Az is voltam, gróf ur, és ép úgy engedelmes szolgája voltam önnek is, de most már nem vagyok az. Valamint önnek is meg vannak az okai — melyekre nem vagyok kíváncsi — hogy megőrizze hűségét a királyhoz, azonképpen nekem is meg vannak az okaim ellenkező magamtartására. Mindig becsületes, lelkiismeretes embernek ismertem be kell vallania magában, hogy amikor erre az ellenkező magamtartására léptem, okvetlenül számot vettem lelkiismeretemmel.

— Nem régen még egészen másképp beszélt, — felelte Charny.

— Igen, gróf ur, rövid idővel ezelőtt még jó hazafi voltam és szerettem a királyt és hazámat. De megértem, hogy Gilbert doktort fogságba vetették, hogy engem magamat is üldözőbe vettek és házamat királyi megbizottak kutatták át, hogy királyi lovasok aggokat, asszonyokat és gyerme-

keket gázoltak le — ez kissé másképp hangolt a királlyal szemben. Aztán hozzájárult mindehhez még öccsének, az ifju Izidor urnak esete...

— Mi baja volt öcsémnel? — kérdezte Charny megütközve.

— Nekem tulajdonképpen semmi, hanem a leányomnak, — felelte Billot kerülgetés nélkül. — Igen, gróf ur. Közeledett Katalin leányomhoz, magába háborította, nem tekintette főuri méltóságán alul levőnek, hogy kimutassa iránta szerelmét, azon az utón-módon, ahogy az arisztokrata urak oly szívesen cselekszik — szóval megbecstelentette, meggyalázta — őt és házam becsületét. Tudtam, hogy a királyi család mellé kísérvőnek szemeltek ki, reméltem, hogy itt találom — de kimenekült karmaimból...

Charny lehajtotta fejét.

— Meghalt, — mondotta.

— Meghalt? — kiáltotta Billot. — Akkor van még igazság az égben!

Olivér végighuzta kezét a homlokán, mintha teljességgel nem értené mindazt, amit hallott.

— De... — mondotta halkán — de... hogyan van, hogy mint a nemzetgyűlés küldötte éppen ön...?

— Otthon voltam s a munkámat végeztem, — felelte a parasztember. — Hallottam ugyan hébe-korba, hogy a király menekülni akar, sőt, hogy meg is szökött. Egyszer úgy mondták, hogy Rouenbe, máskor meg, hogy máshová. De nem hittem el. Hiszen a magam szemével láttam, hogy a király a Marsmezőn háromszázezer polgár előtt letette az esküt, hogy nem fogja elhagyni az országot. Lehetséges volna-e, hogy a király kevésbé

tartsa szentnek az esküt, mint minden más ember? Szóval, nem hittem a szökésről elterjedt híresztelésekben. Ekkor tegnapelőtt Meauxban jártam a postamesternél, gabonát akartam eladni. Láttam ott egy nagy utikocsit és felismertem benne a királyt meg a királynét. Nem kételkedhettem. Közvetlen közelből láttam őket, mikor Versaillesből Párisba mentek. Aközben, hogy befogták a lovakat, egészen nyugodtan szemügyre vehettem őket. Hallottam, mikor a kísérek egyike odakiáltotta a postáslegényeknek: »Chalonsba!« Ez a hang ismerősnek tűnt fel előttem, jobban odanéztem és felismertem öccsét, Katalinom csábitóját, a fiatal Izidor urat, ki gyermekkorában oly sokszor játszadozott nálunk a tanya udvarán. Éppen akkor vágatott el lován — utána akartam vetni magam — de mire lóra kaphattam volna, már oly előnyt szerzett előttem, hogy nem érhettem volna utól. Elfojtottam személyes haragomat és csak a királyra és a hazára gondoltam. A király menekül? Akkor nem vesztegethettem az időt. Tíz mérföldnyi utat kellett megtennem Párisig, és hajnali három óra volt. Jó lovon két óra alatt odaérhettem. A postamestertől, a nélkül, hogy beavattam volna szándékomba, elkértem legjobb lovát, és vágatva mentem a fővárosba. Éppen jókor érkeztem meg. A királyi család menekülését észrevették, de nem tudták, hogy mely uton menekülnek. Lafayette elküldte tudakozódní Romeufot Valenciennesbe. De közben én már megfordultam a városházán és közöltem Baillyval a megfigyelésemet. Romeufot történetesen feltartóztatták a város kapujánál, s minthogy közben a király utirányát illetőleg eloszlott minden kétség, Romeuf lemondhatott va-

lenciennesi utjáról. Haladéktalanul intézkedtek, hogy Chalonsba menjen, engem pedig megbiztak, hogy tartsak vele. Én magam azon kívül azt a megbizást kaptam még a nemzetgyűléstől, hogy tartsam szemmel Romeuf urat és egyszerűen löjtem le, ha olyan szándékát árulná el, hogy előmozdítja a király továbbutazását. Most már tud mindent, gróf ur, s azt hiszem, hogy nincs többé mit mondanunk egymásnak.

Charny intett neki, megfordult és visszament a szobába, ahol a menekülőket hagyta. A királyné magához intette és sugva mondotta neki:

— Romeuf ur a mienk.

— Szerencse! — mondotta halkán Charny. —

A másiktól nincs mit remélnünk.

— És mit tegyünk?

— Időt kell nyernünk, míg Bouillé megérkezik.

— Ó is eljön?

— Igen, én megyek érte.

— Olivér, Olivér az utak tele vannak néppel... nem fogják átengedni... meg fogják ölni.

De Olivér egy ablakhoz sietett, mely nyitva volt, leugrott a kertbe, s a következő pillanatban átvette magát a kert falán.

NYOLCVANEGYEDIK FEJEZET

Kétségbeesés

Este kilenc órakor Bouillé márki, fiától és Raigecourt urtól értesítette, elindult Stenayból. Tele volt bizalommal, hogy sikerülni fog, megszabadítani a királyt. Számítása szerint közben már a csapatok nem jelentéktelen tömege gyűlt a király

köré, s az uralkodó bizonyára már csak a Bouillé vezetése alatt álló főseregre vár, hogy döntő csapásra szánja el magát.

De hogy ez a számítása nem vált be, csakhamar megtudta Rohrig hadnagytól, kit Damas gróf küldött hozzá s ki részletes jelentést tett neki a történetekről. Bouillé márki nyomban megtette intézkedéseit, futárokat küldött a Stenay és Dun közt elhelyezett osztagokhoz és megparancsolta valamennyinek, hogy haladéktalanul nyomuljon előre Varennes felé. Fiát Montmédybe küldötte, hogy segítségül hívja az ott táborozó nassauai gyalogezredet is.

Mindenesetre beletelt fél óra, míg a Stenayban levő ezred indulásra készen állhatott, végre a sereg elindulhatott Dun felé. Az országut mentén levő minden faluban kongott a vészharang; mindenütt összesereglett a nép; ellenséges földön nyomultak előre. Némi távolból puskaropogást véltek hallani. Grange-au-Bois közelében egy lovas vágatott feléjük és már messziről intett nekik. Nem volt kalap a fején. Charny gróf volt.

— Hamar! Sietve! a király segítségére! — kiáltotta.

— Igen, a király segítségére! Éljen a király! — kiáltották katonák és tisztek lelkesedve.

Charny csatlakozott az ezredhez és néhány szóval elmondotta, mint állnak a dolgok.

Találkoztak Deslonnal, kit hetven huszárral a nemzetőrségnek egy csapata tartóztatott fel. Rövid idő alatt szabaddá tették az utat és továbbhaladtak Varennes felé. De a várost oly erősen eltorlaszolva találták, hogy elhatározták, hogy megkerülik és oldalról nyomulnak be.

Csak balfelől volt lehetséges. Ott volt ugyan a folyó, de Charny biztosította Bouillét, hogy a víz nem mély. Elsőnek ugratott bele, tisztek és legénység követték példáját. A hideg fürdő felüditette a katonákat, és tiz perc alatt az egész ezred átkelt a tulsó partra. Most aztán vágatva robogtak át a réteken.

De egyszerre — egy új akadály — egy mély csatorna, melyre Charny már nem is gondolt. Mihaszna? Át kell menni azon is.

Olivér előbb maga próbálkozott. Uszva vágott át lova a keskeny csatorna medrén, de a tulsó part meredek töltés volt, melyen a ló sehol sem vehetett lábat. Hiába igyekezett felkapaszkodni, mindig csak visszazuhant a vízbe. A grófnak be kellett látnia, hogy azt, amire telivér lova nem képes, nem lehet elvárni a közönséges katonalovaktól sem. Itt tehát megbukott a kísérlet, hogy segítséget vigyenek a királynak és a királynénak. Elvesztek, és számukra már csak egy maradt hátra: velük együtt halni meg.

Charny beledöfte kardját az agyagpartba, megkapaszkodott belé, sorsára bizta lovát és maga felmászott a töltésen.

A tisztek és a katonák csak nézték a tulsó parttól. Bouillé márki és fia sirtak fájdalemben. A tisztek sötétben nézték.

A márkinak eddig egész katonai pályáján kívánsága szerint történt minden, úgy, hogy közmondásszerű volt a hadseregben: »Szerencsés, mint Bouillé!« Most kétségbeesetten tördelte kezét és keserűen kiáltotta: — Most mondják, hogy szerencsés vagyok!

— Legyen nyugodt, tábornok, — kiáltotta visz-

szja Charny. — Bizonyságot fogok tenni róla, hogy elkövetett mindent, ami ember erejéből telik, és ha én tanusítom, el fogják hinni. Isten önnel!

Iszappal boritva, csuronvizesen, kardjától megfosztva sietett Olivér át a réteken és csakhamar eltűnt a fák csoportjai közt.

Billot mikor visszament a szobába, éppen látta még, hogy Charny kiugrott az ablakon, melyet aztán Damas zárt be utána. Egy pillanatig nem tudta, mit is gondoljon a dologról; de aztán eltalálta, hogy Charny ezen az uton akar kijutni a városból és segítséget hívni. Azzal a megnyugvással, hogy ez nem sikerül neki, Billot gondolta, hadd meneküljön.

— Nos, — fordult Romeufhoz — indulhatunk Páris felé?

Romeuf csakugyan megígérte a királynénak, hogy semlegesen fog viselkedni.

— Ő felsége kis ideig még várni akar, — felelte Romeuf. — Mult éjszaka nem pihent senki; valamennyien nagyon ki vannak merülve.

— Tudhatja, Romeuf ur, — felelte Billot — hogy a kimerültség csak ürügy. Az igazi ok az a reményük, hogy Bouillé még el fog jönni. Tehát haldéktalanul indulnunk kell Páris felé, és ha a felségek nem jönnek a maguk jószántából, akkor erőszakkal vitetjük őket a kocsiba.

— Nyomorult! — kiáltotta Damas és kardját kirántva rohant Billotnak, de az egész nyugodtan nézte és karját keresztbe fonva várt. Tíz nemzetőr toppant a gróf elé és mellének szegezte fegyverét. Billot tudta, hogy nem kell a kezét sem megmozdítania.

— Jól van! — kiáltotta közbe a király. — Fogasson. Visszamegyünk.

— Befogtak! — mondotta Billot. — A kocsi künn áll az ajtó előtt.

A király kinézett az ablakon. Csakugyan úgy volt. A nagy riadalomban nem hallották a kocsi-zörgést.

— Felség, — fordult Choiseul a királynéhoz — mit parancsol, hogy mit tegyünk? Inkább meghalunk, semhogy tovább nézzük mindezt.

— Hiszi-e, hogy Charny megmenekült? — sugta a királyné.

— Oh, mindenesetre.

— Akkor megyünk, de ön és barátai maradjanak mellettünk.

— Ugy van, — mondotta a király Choiseulre és a többi tisztre mutatva — ezek az urak fognak kísérni bennünket. Nem indulok addig, míg nem adják oda nekik a lovaikat.

— Azt nem tagadhatjuk meg tőlük, — jegyezte meg Romeuf, Billotra nézve.

— Azt a parancsot kaptam, hogy vigyem vissza a királyt és a királynét, — felelte Billot. — Ezek az urak tehetnek amit akarnak, nincs közöm hozzájuk.

— Akkor elővezeltetem lovaikat, — mondotta Romeuf és olyan mozdulatot tett, mintha ki akarna menni, de Choiseul elállta útját.

— Nem szabad elhagynia a felségeket, — mondotta. — Megbizása bizonyos hatalmat kölcsönöz önnek a nép fölött, s ön becsületével felelős érte, hogy az utasoknak hajaszála se görbüljön meg.

Romeuf habozva állt meg.

— Jól van, akkor megyek én, — mondotta Billot — de ön engedelmességgel tartozik nekem.

— Oh, legyen nyugodt, polgártárs, — kacagtak a nemzetőrök — lesz gondunk reá.

Billot kiment. Nem is kellett körülnéznie. Azok az emberek annyira el voltak keseredve, hogy erőszakot alkalmaztak volna bárki ellen, aki ellenszegülni próbált volna. Az egyik nemzetőr az ablakhoz ment s most azt kiáltotta:

— A lovak itt vannak! Előre!

A király előrement. A királyné Choiseul karjára támaszkodva követte. Damas gróf Erzsébet királyi hercegnőt kísérte; Tourzelné a két gyermeket fogta kézen és utánuk ment a hivek kis serege. Romeuf ur, ki, mint a nemzetgyűlés megbízottja, sérthetetlen volt, lekísérte őket a kocsihoz. Mikor becsapták a kocsi ajtaját, Valory és Malden megint felszállt a bakra; a többi ur nyeregbe vette magát.

A néptömeg tompa hallgatással és csendesen ujjongva nézte a jelenetet.

— Kifejezetten megparancsolom, — mondotta XVI. Lajos — hogy Montmédybe vigyenek. Postások, előre!

De egy hang ezt kiáltotta:

— Párisba megyünk!

Mély csend következett, Billot kardjával mutatott irányt a kocsisoknak. Azok engedelmeskedtek, s a kocsi elindult.

— Tanunak szólítom mindannyijokat, — mondotta a király — mily erőszakot alkalmaznak ellenem.

A menekülő király visszatérése megkezdődött. Határtalanul lassabb volt, mint az odautazása;

mert kíséretének volt gondja reá, hogy a kocsi mindig lépést tartson vele, s ez a kíséret férfiak, asszonyok és gyermekek vad sokaságából állt, melyből a kaszák, szénásvillák, kardok és cséphadarók erdeje meredt az égnek. E tömeg közepette, mely nem fért el az országúton és elárasztotta a szomszédos földek és kaszálók egy részét is, az előredöcögő nagy utikocsi és utána a kabriolet olyan volt, mint a vészés hullámokon hanyatott hajó és a vontatókötélen utánakötött csónak.

Időről-időre magasabbra csapott a hullámok zugása; szitkok és fenyegetések hallatszottak. A rémesen felmeredező fegyverek zörögve és összesörrenve mozdultak meg. Ugy látszott, mintha az ár el akarná nyelni a hajótörötteket.

Megérkeztek Clermontba és a szörnyű kíséret még mindig nem fogyott. Ha néhányan elmaradotak, mindenfelől új pótlás érkezett helyettük.

A királyi család a nemzeti gyűlés határozata értelmében sérthetetlen volt; de Maldent és Valoryt, a két nemes urat, kik a szolgák helyét foglalták el, minden pillanatban halálos fenyegetések kísérték. Néha-néha fejük fölé emelkedett a halál valószínű jelképe, egy kasza, néha-néha szuronyt szegeztek a mellöknek.

Egyszerre csak láttak kalap nélkül, fegyvertelenül, csuronvizesen, feldult arccal odalépni egy embert s beköszönni a kocsiban ülőknek. Az az ember aztán felszállt a két szolgálóhoz, és helyet foglalt kettőjük között. A királyné felkiáltott örömeiben és fájdalmában. Charnyra ismert benne.

Billot is felismerte. »A vakmerő!« gondolta magában. »De örülök, hogy nem történt baja«.

Délután két óra tájban St.-Ménèhouldbba értek. Az álmatlan éjszakák, melyeket a foglyok átéltek, és a legutóbbi órák izgalmi most megtették utóhatásukat mindenkire. A trónörököszt heves láz ragadta meg; de a nép nem irgalmazott. A pihenőt, melyet a beteg gyermek miatt kértek, megtagadták; Billot kénytelen volt elrendelni, hogy menjenek megállás nélkül tovább.

St.-Ménèhouldbán példátlan lelkesedés fogadta Drouetet; de a szerencsétlen király és a még mindig büszke királyné nem vették tudomásul még ezt a figyelmeztető jelet sem; az ujjongásban ők vak gyűlöletet s a fellelkesült hazafiakban bűnös lázítókat láttak. A király magánkívül volt; Mária Antoinette reszketett haragjában és bosszuszomjában; Erzsébet hercegnő összekulcsolta kezét és imádkozott.

NYOLCVANKETTEDIK FEJEZET

A fájdalom utja

A király, mikor menekülni indult, azt remélte, hogy hűnek találja a tartományokat. Azt hitte, csak Párisban van megmérgezve a nép lelke. S most látnia kellett, hogy a tartományokban nemcsak, hogy nem segítették, hanem még durvábban bántak vele, mint Párisban. És ha jelen lehetett volna mindenütt, ahol most elfogatásának híre ment, még rosszabb tapasztalásokat tett volna.

A népet mindenütt vad izgalom fogta el. És azokról a helyekről, melyek az országot közelében voltak, tömegesen csődültek ki az emberek, hogy lássák, hogyan vonul tovább a menet.

De a király el volt fáradva; egy pillantást sem vetett ki a kocsiból; kicsiny hija volt, hogy el nem aludt. A királyné nem akart látni semmit; nem is láthatott semmit, mert a düh könnyei vakították szemét. Csak madame royale, az ifju, szőke hercegnő nézett nyugodtan és keményen a népsokaságba.

Végre kielégült a csöcselék vérszomjassága is. Mikor elhagyták St.-Ménèhouldot, mellén a Szent Lajos-rend szalagjával, egyenruhás lovas közeledett a királyi kocsizhoz, levette kalapját, benézett a kocsi ablakán és »felség«-nek mondotta köszöntve a benne ülőket.

Ezt a köszöntést pedig a nép nem akarta többé hallani. Nem érzett már tiszteletet e cím iránt; és csakhamar szitkokban tört ki a nemes urral szemben.

— Lovag ur, — mondotta az érkezőnek a király — meg vagyunk hatva hűségének és tiszteletének ezektől a tanubizonyságaitól; de itt nem segíthet rajtunk, csak romlásba dönti magát. Kérem, távozzék el!

— Sire, életem a királyomé, — felelte a nemes — és az lesz életem legszebb napja, melyen meghalhatok királyoméért.

A kocsi körül állók hallották ezeket a szavakat és vad gunnyal kiáltottak fel:

— Menjen innen, menjen innen! — kiáltotta a király a nemesnek. — Emberek, bocsássátok át Dampierre urat!

Eleinte utat engedtek, de mindjárt azután vad csődület vette körül a lovast. Hiszen csak áldozatra vártak, s mikor szájról-szájra mentek azok a szavak, melyeket a lovas a király kocsijánál mon-

dott, véres gunnyal jelentették ki, hogy kivánsága könnyen teljesülhet. Öklök emelkedtek föl fenyegetően; Dampierre megsarkantyuzta lovát, úgy, hogy az állat felágaskodott és lecsapott patáival az emberek fejére. Ekkor többen kantárszáron ragadták a paripát. Eldördült egy lövés. Dampierre előkapta pisztolyát a nyerekápából és vaktában a tömegbe lőtt. Ekkor úgy tünt fel, mintha lavina zugna át az őszhaju nemesen. Egy szempillantás alatt letépték az öreg embert a nyeregből; kiabáló, örvénylő, vonagló embergomoly hömpölygött néhány pillanatig azon a helyen, ahol eltűnt, aztán lándzsavégen őszhaju véres fej emelkedett magasra az összevisszaság fölött.

A királyi kocsiból az iszonyat kiáltása halatszott ki.

— Gyilkosok! Kannibálok! — ordította Charny.

— Legyen csendben gróf ur, — kiáltotta Billot, mert nem kezeskedhetem semmiről.

— Torkig vagyok az étellel, — felelte Olivér. — Mi rosszabb történhetik velem, mint az öcsém-mel.

— Ő megérdemelte, — felelte a parasztember — ön nem.

Charny olyan mozdulatot tett, mintha le akart volna ugrani a bakról; Malden és Valory visszatartóztatták, mert másképp beleesett volna a szuronyok fokába, melyek már felemelkedtek hozzá.

— Emberek! — kiáltotta Billot dörgő hangján. — Megtiltom, hogy ennek az embernek megörbítsétek a hajaszálát is, bármit cselekedjék. Megesküdtem a feleségének, hogy épségben viszem haza.

Mária Antoinette hallotta ezeket a szavakat. Ugy érezte, mintha tört döftek volna szívébe. »A feleségének?« ismételte meg magában »a feleségének? Miért?«

Billot maga sem mondhatta meg. Mert csak éppen eszébe jutott, hogy ily hadicsellel éljen, mert azt hitte, ilyképpen még legtöbbre megy abban a tömegben, mely nagyobbbrészt feleséges emberekből állott.

Az idő későre járt, mikor a menet elérte Chalons. Futárokat küldöttek előre, hogy rendbehozzassák a gondnoki lakást. Az udvar tele volt nemzetőrökkel és kíváncsi polgárokkal; és ki kellett küldeni az embereket, hogy helyet csinálhassanak a királyi családnak.

A király elsőnek szállt ki a kocsiból, utána következett a királyné a dauphinnel karján, Erzsébet hercegnő a király leányával és végül Tourzelné. Mikor XVI. Lajos a gondnoki épület lépcsőjére tette lábát, eldőrdült egy lövés és a golyó közvetlenül a király füle mellett füttyült el. Gyilkosságot akartak-e elkövetni, vagy csak gondatlanság történt? Sohasem lehetett megállapítani.

— Mily vigyázatlanság! — mondotta a király hangosan. — Még is csak jó volna vigyázni, hogy ne süljön el a fegyver. Mily könnyen megesik a szerencsétlenség!

De a fogadtatás Chalonsban barátságosabb volt, mint ez után a halálos üdvözet után várni lehetett volna. Az első emelet egyik szobájában terített asztal várta a királyi családot. A hálószo-
bákat szép tisztán rendezték be; sőt még a cse-
lédséget is rendes szállás várta.

A foglyok csodálkozva néztek egymásra.

Charny Maldenhez és Valoryhoz csatlakozott és kivette magának azt a jogot, hogy most a királyi család szolgájaként viselkedjék. Remélte, hogy ilyképpen a királyné közelében marad és szükség esetében mindjárt rendelkezésre állhat. Mária Antoinette megértette, hogy mire gondol; de reá sem nézett; sem szóval, sem pillantással nem köszönte meg feláldozását. Mióta Billot azt mondotta, hogy kezeskedett feleségének szemben az életéért, ellenséges indulattal viseltetett iránta.

Charny nem gyanította, hogy mi történik a királyné szívében; mert nem tudta, hogy a királyné hallotta azokat a szavakat. Új remény ébredt benne. Chalonsban sok jómódu polgár, nyugdíjas, nemes és tőkepénzes lakott; azt hitte, hogy van ott még királyhűség.

Ugy látszott, nem is csalódott ebben, mert míg a királyi vendégek asztalnál ültek, belépett a ház ura, ki a városnak bírája volt, meghajolt a királyné előtt és így szólt:

— Asszonyom, Chalons fiatal leányai azt a kegyet kérik, hogy virágot adhassanak át felségednek.

Mária Antoinette előbb a leányára, aztán a királyra vetett csodálkozó pillantást.

— Virágot? — mondotta.

— Asszonyom, — mondotta a bíró — ha rosszul választottuk meg az időt, vagy merésznek tűnik fel kérésünk, nem fogom felengedni a leányokat.

— Ellenkezőleg, — felelte Mária Antoinette.
— Vezesse fel őket.

A bíró kiment. Néhány perc múlva tizenkét

fiatal leány lépett be. A város legszebb leányai voltak.

— Jertek csak közelebb, gyermekek! — kiáltotta nekik a királyné és eléjük tárta karját...

A legnagyobb leány csinos beszédet gondolt ki, s most el akarta mondani; de a fogadtatás, melyben a királyné részesítette őket, oly mélyen meghatotta a szegény gyermeket, hogy sirva fakadt és csak ennyit mondhatott:

— Oh, felség, — mily szerencsétlenség...!

Mária Antoinette átvette a virágbokrétát és megcsókolta a leányt.

Eközben Charny lehajolt a királyhoz és sugva mondotta:

— Sire előnyösen lehetne kihasználni azt a kedvező hangulatot, mely ebben a városban uralkodik. Kérem felségedet adjon egy órai szabadságot. Meg fogom látni, hogyan állnak a dolgok, aztán jelentést teszek felségednek.

— Menjen, gróf, — helyeselte XVI. Lajos — de legyen óvatos. Vigasztalhatatlan volnék, ha szerencsétlenség érné. Két öccse már elesett érettem.

— Sire, életem, mint testvéreim élete is, az öné, — felelte Olivér.

Kisietett. A királynak nem kellett volna Györgyre és Izidorra emlékeztetnie. Olivér belső zsebében tartotta még azokat a vérfoltos irásokat, melyeket a legutóbb elesett Charny adatott át az életbenmaradottnak. Elhatározta magában, hogy elolvassa, mielőtt szabad pillanata lesz, és lelkiismeretesen teljesíti öccsének minden abban kifejezett kívánságát.

A leányok mögött a szülők is mutatkoztak,

bátortalanul, tiszteletteljesen, attól a kívánságtól hatva át, hogy üdvözölhessék a szerencsétlen uralkodópárt. Tekintélyes polgárok és öreg nemesek voltak.

XVI. Lajos felállt, és Mária Antoinette legszelidebb hangján mondotta:

— Csak jöjjenek be!

A foglyok azt hitték, hogy álmodnak; úgy tűnt fel nekik, mintha más világba jutottak volna. Csak az imént látták Dampierre ur fejét egy dárda hegyén. Most pedig alázattal meghajló alakok álltak előttük.

Charny fél óra mulva visszatért. A királyné látta elmenni és látta visszajönni; de arcának semmi kifejezésével nem árulta el, hogy érdeklődik azok iránt a lépések iránt, melyeket tenni szükségesnek látott.

Charny a királyhoz lépett és halkán mondotta:

— Minden jól megy, felség. A chalonsi nemzetőrség kész, holnap Montmédybe kísérni felségeiteket. Fejezze ki felséged holnap reggel azt a kívánságát, hogy misét akar hallgatni. Nem tagadhatják meg felségedtől, mert Urnap lesz. Mikor ki fog jönni a templomból és kocsijába lép, adja ki újra a parancsot, hogy Montmédybe akar menni.

— Jól van, gróf, — felelte a király. — Köszönöm. Ha holnapig minden úgy marad, követni fogjuk tanácsát. De most pihenjen le a többi urral együtt. Nagyobb szüksége van a pihenésre, mint nekünk magunknak.

Kiki a hálószobájába vonult. Csak az ajtó előtt álló őr emlékeztette a felségeket arra, hogy fogolyként őrzik őket; de az őr tisztelgett.

Eközben Billot és Drouet észrevette, hogy a hangulat Chalonsban nem kedvez szándékaiknak. A környékbeli falvak népe kíváncsiságból a városba özönlött, de mikor látta a királyt, hazatért, hogy otthon vehessen részt az urnapi körmenetben. Az a nagy néptömeg, mely Varennesből jött oda, szintén jelentékenyen megcsökkent. Ennek következtében komolyan lehetett tartani tőle, hogy siker koronázza minden oly merész kísérletet, mellyel ki akarnák szabadítani a királyt. Billot gyors elhatározással éjnek idején lóra vetette magát és Reimsbe vágatott, Drouet pedig Vitry-le-Français-ba lovagolt.

Charny lelkiismeretesen maradt őrhelyén; nem kerülte el éberségét e különböző mozdulatok egyike sem. Kiszámította magában, hogy Billot legfeljebb néhány száz emberre számíthat. Chalons királyhű polgárai közt legalább ép oly számú ember akadt. Több katonatiszt buzgón támogatta toborzó munkájában és reggel hat órára a birói lakudvarán összesereglettek a királpártiak és polgárok legmegbízhatóbb emberei.

Reggel hét órakor a király felkelt és kifejezte azt a kívánságát, hogy misére viteti magát. Keresték Billot-t, keresték Drouetet, hogy közöljék velük ezt a kívánságot, de nem találták egyiköket sem. Charny sietve ment a királyhoz és megmondotta neki, hogy az ellenség két vezető embere mincs Chalonsban. XVI. Lajos örült, de Charny, rosszat gyanítva, a fejét rázta.

Eközben minden kedvezni látszott. Az utcákon hemzsegett a nép, melynek őszinte részvételében nem lehetett kételkedni. Bár nagy volt a tömeg, mindaddig, míg a hálósobák ablakai ki nem

nyiltak, nem volt semmi lárma, semmi kiabálás, mely megzavarta volna a királyi utasok pihenését. Mikor aztán Mária Antoinette megjelent a nép előtt, hangos üdvriadal támadt és a szerencsétlen királyi család először hallotta ismét, hogy:

— Éljen a király! Éljen a királyné!

A templom tornyában megszólaltak a harangok. Charny megkopogtatta a király ajtaját.

— Jól van, — mondotta XVI. Lajos — késsen vagyok.

A kocsi ott állt az ajtó előtt. A királyi család helyet foglalt benne. Nem hallatszott most gunyolódó kiáltás a sokaságból; sokan tódultak oda, hogy egy pillantást, egy kegyes szót kaphassanak vagy éppen, hogy megcsókolhassák egy ruha szegélyét.

Ellenkezés nélkül hajtatott a kocsis a templom elé. Ott Charny, ki semmitől sem félt annyira, mint az újabb idővesztéstől, megüzente a papnak, hogy a mise nem tarthat negyed óránál tovább.

A mise csakugyan nem tartott tovább egy perccel sem; a királyi család visszatért kocsijába, s mikor a kíséret is elfoglalta helyét, XVI. Lajos így szólt hangosan:

— Uraim, tegnap erőszakot alkalmaztak ellenem Varennesben. Montmédybe akartam menni, de kényszerítettek, hogy idejőjtek, hogy kiszolgáltassanak a fővárosban levő lázadóknak; tegnap lázadók vettek körül, ma hű barátok közt vagyok. Tehát megismétlen parancsomat, melynek tegnap megtagadták az engedelmességet: Montmédybe!

— Montmédybe! — ismételte meg Charny.

— Montmédybe! — kiáltotta a chalonsi nemzetőrség.

Billot kísérete nem mert ellenvetéssel élni, mert látta, hogy kisebbségben van. A kocsi elindult abban az irányban, melyből tegnap érkezett.

Charny ujjongott — sajnos korán. Alig, hogy kiértek a városból, az országuton zsvajt hallottak, mely mjndjobban és mind hangosabban közeledett hozzájuk.

Olivér elsápadt és Malden karjára tette kezét.

— Minden elveszett! — kiáltotta.

— Hogyan? — mondotta Malden és Valory.

— Mog fogják látni! — mondotta Charny.

Néhány perc mulva nagy nemzetőrsereget láttak közeledni dobpergés és zászló lobogása közben Montmédy felől a kocsihoz. Élén Billot és Drouet haladt. Az osztagok, melyeknek egyikét Reimsből, másikát Vitry-le-Françaisból hozták, nem sokkal Chalons előtt egyesültek.

A kocsi nem mehetett tovább. XVI. Lajos kinézett és kérdezte, hogy mi történik. Csakhamar megértette.

— Sire, — mondotta Charny — parancsolja, és megszalasztjuk őket.

De a király szomoruan rázta fejét.

— Elég vér folyt érettem, vér, melyet keservesen siratok. Nem akarom, hogy még egy cseppet is kiontsanak. Visszatérni!

Charny leugrott a bakról, gyepelön ragadta a hámoslovakat és visszafordította a kocsit.

— Uraim! — kiáltotta — visszafordulni, őfelsége kívánja!

NYOLCVANHARMADIK FEJEZET

A fájdalom utja

A királyi kocsi szomoruan indult el Páris útján. Az a két sötétarcu ember tartotta szemmel, mely visszafordulásra kényszerítette, mikor Charny Epernay és Dormans közt magas üléséről meglátott egy kocsit, mely négy postalóval sebesen közeledett Páris felől.

Charny mindjárt kitalálta, hogy ez a kocsi komoly hírt, vagy fontos személyiséget hoz.

Az érkező kocsi megállt és három ember szállt ki belőle. Kettőjüket az utasok nem ismerték, de a harmadiknak nevét Mária Antoinette megsugta férjének:

— Latour-Maubourg ur!

— Lafayette jobb keze, — mondotta halkán a király — számunkra ez sem jelent semmi jót.

A három jövevény közeledett és köszöntötte a királyi párt. Latour-Maubourg ur Pétionnak és Barnavenak, a nemzetgyűlés tagjainak mutatta be két társát.

Pétion mindjárt megszólalt:

— Azért küldöttek ide bennünket, hogy kísérjük és megvédjük önöket. Igyekezni fogunk gondoskodni arról, hogy a nép haragja ne szolgál-tasson önkényesen igazságot. Kérem, szoruljanak össze, hogy jusson hely nekünk.

Mária Antoinette megsemmisítő pillantással felelt erre a vakmerőségre.

Latour-Maubourg ur régi udvaronc volt.

— Ő felségeik amúgy is nagyon szorosan ülnek, — mondotta. — Én a másik kocsiba megyek.

— Amint akarja, — felelte Pétion. — Engem a királyi kocsiban illet meg helyem. Én beszállok.

És csakugyan be is szállt. A hátsó ülésen ült a király, a királyné és Erzsébet királyi hercegnő. Pétion egymás után vette szemügyre őket.

— Asszonyom, — e szavakkal fordult a királyi hercegnőhöz — engem, mint a nép képviselőjét, ezen az ülésen illet meg a hely. Kérem, álljon fel és üljön a szemközti ülésre.

— Még is sok! — kiáltotta Mária Antoinette.

— Uram! — rivalt a király a képviselőre. Az pedig egész nyugodtan felelte:

— A mellett maradunk. Asszonyom, álljon fel és engedje át helyét nekem.

A szelidlelkű Erzsébet intett a királynak, hogy őrizze meg nyugalmát, és felállt.

Eközben Latour-Maubourg a másik kocsiban sokkal nagyobb udvariassággal kért helyet a két komornától, mint aminőt Pétion a királyi kocsiban szükségesnek tartott. Barnave még künn állt.

— No, nem jön? — kiáltotta neki Pétion.

— Hova üljek? — mondotta amaz.

— Talán az én helyemet kívánja? — kérdezte Mária Antoinette gunyosan.

— Oh, nem, — felelte Barnave kikelve magából — elég jó nekem egy hely a szemközti ülésen is.

Erzsébet hercegnő magához vonta a király leányát; a királyné ölébe vette a trónörököszt és Barnave a királynéval szemben foglalt helyet.

— Indulás! — adta ki a parancsot Pétion, kérést sem téve előbb a királyhoz.

Ez a Pétion, kit Villeneuvek is hívtak, harminckét éves, zömök, szöke, viruló külsejű em-

ber volt. Meggyőződésből állt a köztársaság pártján, egyike volt azoknak, kik nagyon jól tudták, mit akarnak, és rendületlenül ragaszkodtak elhatározásukhoz. Ügyvéd volt szülővárosában, Chartresben; 1789 óta ezt a várost képviselte a nemzeti gyűlésben. Később Páris polgármestere lett s ebben a minőségében sokkal nagyobb mértékben nyerte meg a nép kegyét, mint egy Bailly, vagy egy Lafayette. Barátai az »erényes Jérôme«-nak hívták, ő meg Desmoulins Kamill köztársasági pártiak voltak már akkor, mikor rajtuk kívül még senki sem volt republikánus Franciaországban.

Barnave Péter József Mária Grenobleból származott. Nem volt még harminc éves sem. Mirabeauval vívott parlamenti harca közismeretüvé tette. Olyan volt még, mint egy fiatal gyermek, szép kék szeme volt, de az orra tömpe, a szája nagy. Hangja rikácsolt. Majdnem ficsur módjára ruházkodott és egész magatartása nagy öntudatosságra vallott. Volt benne bizonyos hidegség és dölyf, de közelebbi ismeretség után kedvezőbb hatást tett az emberekre. Egyelőre még az alkotmányos királyság elvét vallotta magáénak.

Mikor elfoglalta helyét, XVI. Lajos reánézett és így szólt:

— Uraim mindenekelőtt kijelentem, hogy nem volt szándékomban elhagyni Franciaországot.

Barnave viszonzta pillantását.

— Igaz ez, sire? — felelte. — Ez a kijelentés megmentené Franciaországot.

Szavai közben egy pillantást vetett a királynéra, ki a kocsi egyik sarkába támaszkodott és vizsgálódva nézte. A vidéki ember, kit a forradalom örvénye és hullámai vetettek hirtelen a föl-

szinre, érezte magán a királyi nő vizsga pillantásait. Mirabeau egykori politikai vetélytársa mindenben a volt ellenfél utódának és örökösének játszotta ki magát. Tudta, hogy Mirabeaunak része volt a királyné különös bizalmában és a becsvágyó Barnave ezen a ponton most ép annyit akart elérni, mint Mirabeau, kinek titkos kihallgatásait a büszke uralkodónővel szemben elért nagy sikerének fújták fel.

Mária Antoinette biztos pillantásával eltalálta ezeket a gondolatokat és kedvét lelte abban a nyugtalanságban, melybe mustráló pillantásaival a fiatal képviselőt ejtette. Barnave nem merte megszólítani a királynét. Várt, hogy hátha lesz hozzá szava. Öntudatos lénye az alázat és engedelmeség látható jeleit árulta el. Pillantásában, mikor a királynéra nézett, volt valami kérő kifejezés. Nyilvánvalóan vágyódott az alkalomra, hogy kifejezze hódolatát a fenséges asszonynak.

A véletlen kedvezett neki. Egy papi ember közeledett a kocsihoz, ég felé emelte könnyeborult szemét s esdeklő karjait és így kiáltott:

— Isten óvja meg felségedet!

A csöcselék már jó ideje nem talált alkalmat, hogy dühbe guruljon, mióta agyonütötte a szent Lajos-rend öreg lovagját, kinek fejét még mindig ott hordozták egy lándzsa hegyén. A sokaság most őrzöngő kiáltással vetette magát a papra.

— Uram! — kiáltotta Mária Antoinette a fiatal képviselőnek — nem látja, hogy mi történik itt? Barnave kinézett az ablakon.

— Nyomorultak! — kiáltotta és oly heves mozdulatot tett, hogy az ajtó kinyílt ő pedig kiesett volna, ha Erzsébet hercegnő meg nem fogja

a kabátja szárnyánál fogva. — Franciák vagytok-e, vagy fenevadak?

A nép meghátrált, a pap megmenekült. Felállt és így szólt Barnavehoz:

— Jót cselekedett, fiatal ember — egy aggasztán imádkozni fog önért.

Keresztet vetett magára és elment. Barnave pedig nyugodtan ült vissza helyére, mintha semmi sem volna, megmenteni egy ember életét.

— Köszönöm, — mondotta a királyné.

Ezek a szavak villamos ütésként érték a fiatal képviselőt.

Mária Antoinette régebben bizonyára szebb volt, de sohasem volt oly megindító, oly bájos, mint legmélyebb szerencsétlenségének ezekben a napjaiban. Nem volt már a büszke, megközelíthetetlen uralkodónő, anya volt, ölében tartotta a szőkefürtű szép trónörököszt, ő maga pedig a szenvedés töviskoszoruját viselte szőke haján, melyet már ezüstszalak tarkítottak.

Barnave reánézett és mélyen megindult, látára valóban királyi alakjának. Ekkor történt, hogy Pétion kissé játszadozott a dauphin hajfürtjeivel. A fiu ezen felháborodott és indulatosan huzódott félre. Eközben lecsuszott anyja öléből és Barnave térdei közé esett. Mária Antoinette sietve akarta visszahuzni magához, de a fiu a következő pillanatban már a fiatal képviselő térdén ült és így kiáltott:

— Engedd, mama, jó helyem van itt.

Barnave magához ölelte karjával. A trónörökös kezdett bizalmasan játszadozni Barnave kezélgombjaival s észrevette, hogy felírás van raj-

tuk. Jobban odanézett és olvasta: »Szabadság, vagy halál!« Mit jelent ez? — kérdezte.

— Megmondom neked, kis fiu, — felelte Pé-tion szokott nyers modorában — a franciák meg-fogadták, hogy nem ismernek többé urat maguk felett. Érted már...

— Pé-tion! — kiáltotta Barnave szemrehányó hangon.

— Miattam magyarázhatod máskép, — mon-dotta Pé-tion nyugodtan.

Barnave hallgatott. Egy nappal azelőtt még nagyon szépnek tartotta azt a kézelő gombján ol-vasható írást. Most kegyetlennek és kérhetetlen-nek tűnt fel előtte. Minthogy nem mondhatott sem-mit, megfogta a trónörökös kezét és tisztelettel-jesen az ajkához emelte.

A kocsi továbbrobogott a tomboló, rivalgó sokaság közt; az a nyolc ember, ki belsejében ült, ebben a pillanatban nem sejtette, hogy hatot kö-zülük a halálba visz.

Megérkeztek Dormansba.

Ott egyáltalában nem készültek semmivel az utasok fogadására. A kocsi egy fogadó előtt állt meg. Mikor kiszálltak, Charny, szokása szerint, se-gíteni akart, de Mária Antoinette intett neki, hogy maradjon távol.

Charny engedelmeskedett, nem értve meg, hogy miért történik.

Közben Pé-tion, ki elsőnek szállt ki, bement a fogadóba, megkérdezni, hogy kaphatnak-e szál-lást.

Nem tartotta szükségesnek, hogy újra kijöjjön, hanem a pincérrel üzent ki.

Barnave zavarodottan állt. Nagyon szerette

volna, de nem merte karját ajánlani a királynénak.

Elsőnek XVI. Lajos szállt ki a bennmaradottak közül, utána a királyné. Ki akarta adadni magának, a trónörököst, de a gyermek így kiáltott:

— Nem, Barnave barátomnál maradok!

Mária Antoinette mosolyogva intett.

Barnave előrebozsátotta Erzsébet hercegnőt és a király leányát és csak azután szállt ki maga, karján a trónörökössel.

Utoljára került elő Tourzelné; ki akarta ragadni a trónörököst egy képviselő méltatlan kezéből, de a királyné titkos jeladással utasította rendre arisztokratikus felbuzdulásáért.

Férjének karjára támaszkodva ment fel Mária Antoinette a lépcsőn. Az első emeleten megállt, de a pincér odaszólt:

— Csak feljebb! Itt az étterem van, meg a nemzetgyűlés képviselő urainak szállása.

Barnave ki volt kelve magából. Tehát Pétion maga számára foglalta le az elsőemeleti szobákat, a felségeknek pedig a padlásszobákat rendelte lakásul. Nem tudott mit mondani, csak letette a trónörököst és megszegyenülten maradt hátra.

De az utasok azok után, amiket átéltek, szerencsére halálosan fáradtak voltak, úgy, hogy nem haboztak, oly kényelemmel helyezkedni el a szegényes helyiségekben, amilyenel csak lehetett. Vittek nekik ennivalót, aztán éppen le akartak pihenni, mikor Barnave a pincér utján felajánlotta a felségeknek saját szobáját.

XVI. Lajos és Mária Antoinette kérdő pillantást vetettek egymásra. Visszautasítsák-e az egyiknek udvariasságát csak azért, hogy megbüntessék a másikat az udvariatlanságáért? Ugy látszott,

a király erre gondol, de a trónörökös eldöntötte a kérdést azzal, hogy mindjárt kiszaladt, kiáltva:

— Hol van az én Barnave barátom?

A királyné nyomon követte a dauphint, a király nyomon követte a királynét. A fiatal képviselő nem volt ott, valószínűleg ki akart térni a felségek köszönete elől.

A szoba akkora volt, mint egy táncterem és bőségesen szolgált hellyel mindnyájuknak. Barnave viaszgyertyákat tétetett a fényesre tisztított gyertyatartókba és virágokkal töltötte meg a vázákat; az ablakok félig nyitva voltak, de a függönyöket összehuzták, hogy megvédjék a vendégeket a tolakodó pillantásoktól. Ez nagy figyelmességre vallott. Kellemesen érintette Mária Antoinette finom érzékét, de a királyné ökénytelenül arra gondolt, hogy néhány év előtt még bizonyára Charny Olivér gondoskodott volna számára mindenről.

Olivér most nem volt nála. De nem ő adta-e értésére kívánságát, hogy vonuljon vissza? Cso-da-e, hogy élt az alkalommal s egyszer magára is gondolt, holott napokon át csak neki és családjának élt? Nem vesztette el második öccsét is? Bizonyára kár volna sajnálni tőle néhány szabad pillanatot, hogy megsirathassa a szeretett halottat.

Az utolsó időben, mikor Izidor közbenjáró volt közte és Andrée közt, ez a második öccse különösen kedves volt Olivérnek. Őszintén megsiratta és mélyen fájlalta, hogy nem beszélhetett vele még egyszer Andrééről. Hogy hogyan történt a grófnénál tett utolsó látogatása, mit felelt neki Andrée férjének köszöntésére, minderről nem kérdezhetett ki többé Izidort. De — hogyan is feledhetett meg róla? Hiszen Izidor levelet küldött neki.

Olivér magánál hordotta az irást, melyet öccsének vére nedvesített meg.

Először volt most egyedül Izidor halála óta. Először engedhette át magát zavartalanul fájdalomának. Leült egy asztalhoz, meggyújtotta a rézgyertyatartóban lévő gyertyát és elővette a vérfoltos irásokat.

Kezébe vette az első levelet. Billot Katalin írta a halottnak. Olivér rég sejtette már, hogy szerelmi viszony van a két fiatal teremtés közt, de csak Billot apó szavai erősítették meg gyanújában. Most pedig megtudta ebből a levélből, hogy Katalin egy gyermek anyja, és minden sorából, minden szavából a legmeghatóbb, legbensőségsőbb szerelem, a leggyöngédebb érzés szólt. Ezután nem neheztelhetett sem öccsére, hogy bünbe esett vele, sem reá, hogy odaadta magát neki.

Volt ott egy második, egy harmadik levél, valamennyi tele ugyanazzal a bensőséges érzelmmel, ugyanazokkal az aggodalmakkal és tervekkel, ugyanazzal a fájdalommal és ugyanazzal a megbánással.

De aztán sorra került egy levél, melynek címírása megdöbbenetett — mert Andrée kezeírását ismerte fel rajta. És neki szólt! Izidor pecsétjével lezárt levélke függött ezen az iráson. Charny levette róla és kibontotta. Bizonyára magyarázatokkal, vagy rendelkezésekkel szolgál e levél felől, melyet el kell olvasnia, mielőtt felbontaná a levelet.

A levélkét Izidor írta ceruzával. — Ugy lehet, valami csapszékben az alatt a rövid idő alatt, míg lóváltás közben ott tartózkodhatott. És Charny olvasta:

»Ez a levél nem nekem, hanem bátyámnak, Charny Olivér grófnak szól: felesége, Charny grófné írta. Ha szerencsétlenség érne, felkérem azt, ki megtalálja ezt az irást, juttassa el Charny Olivér grófhoz, vagy juttassa vissza Charny grófnéhoz.

A grófné a következő utasítással adta át nekem ezt a levelet:

Ha a gróf szerencsésen viszi végbe azt, amire vállalkozott, akkor ez a levél a grófnénak visszaadandó.

Ha megsebesül, kérdezzék meg tőle, megengedi-e feleségének, hogy elmeheessen hozzá.

Ha sebesülése halálos, úgy, hogy már nem olvashatja el maga a levelet, olvassák fel neki, hogy halála előtt megtudja a benne levő titkot.

Gondjaira bízom a szegény Billot Katalint, ki Ville-d'Avray faluban lakik.

Charny Izidor«.

Olivér meredten nézett meghalt öccsének soraira és patakként omlott a könny szeméből. Végre aztán eszébe jutott a másik levél. Kezébe vette, sokáig nézte mély elfogódottsággal, s reászorította ajkát papirosára. Aztán még egyszer elolvasta azokat az utasításokat, melyeket Andrée adott az utra megbizottjának.

Ezek szerint, mondotta magában, nincs jogom felbontani ezt a levelet. Igaz, hogy nem végeztem szerencsével megbízásomat, de nem is sebesültem meg. Nem szabad elolvasnom.

És nem is olvasta el. De mikor a nappal szürkülni kezdett, még mindig ott ült annál az asztal-

nál, ábrándosan nyugtatta pillantását feleségének kézvonásain, és a papir nedves volt könnyeitől.

Ekkor zaj hallatszott fel alulról. Odalenn készültek az indulásra. Malden Charny grófért kiáltott.

— Itt vagyok! — felelte Olivér. Zsebébe rejtette az Izidortól kapott irásokat. Sietve mártotta meg fejét a mosdótálban, felüditeni magát, aztán lesietett.

A lépcsőn Barnaveval találkozott, ki éppen a királyné parancsait kérdeztette.

A két férfi köszöntötte egymást, de mikor Olivér maga jelentette be magát a királynéhez, az irigység villáma cikázott fel a népképviselő szemében. Ha tudta volna, hogy Charny csak feleségének levelére gondol, melyet szive fölé rejtett, nem kellett volna mint vetélytársától tartania tőle.

Utközben Erzsébet hercegnőn, ki egész éjjel nem aludt, oly mély fáradtság vett erőt, hogy csak úgy támolyogva ment helyére. A király felállt és saját sarokhelyét ajánlotta fel neki a hátsó ülésen. Pétion nem zavarta benne. Egyáltalában eszébe sem jutott, hogy maga álljon fel és átadja helyét.

Barnave elpirult bosszuságában.

Meauxban rövid pihenőt tartottak a püspöki palota előtt. Barnave karján a királyné körüljárt az ősrégi épületben. Az egyik szobában feltűnt neki egy női arckép, melynek ez volt az aláírása: »Madame Henriette«.

A királyné megijedt, mikor ezt a nevet olvasta. Barnave eltalálta gondolatait és sietve mondotta:

— Ez nem I. Károly angol király szerencsétlen felesége, hanem lányának arcképe. Ez a ma-

dame Henriette a szivtelen Orleans Fülöp felesége volt. Én ugyan jobban szeretném, ha a másiknak arcképe volna.

— Miért? — kérdezte Mária Antoinette.

— Azért, mert csak kevesen tudnak jó tanácsot adni, de leginkább mégis azok, kiknek ajkát lezárta a halál.

— Hogyan? Mit tanácsolhatna nekem I. Károly özvegye? — kérdezte a királyné.

— Ha felséged megengedi, megkísérlem, megmondani. »Oh testvérem«, így szólta, »nem látja-e mennyi hasonlóság van kettőnk sorsa között? Én Franciaországból jöttem Angliába, mint ahogy ön Ausztriából Franciaországba. Idegen voltam a britek szemében, mint ahogy ön is idegen a franciák szemében. Jó tanácsokat kellett volna adnom félrevezetett férjemnek, de rossz tanácsokat adtam neki. Szorosabbra kellett volna fűznöm a köteléket közte és népe között, de háborura ingereltem. Azt ajánlottam neki, hogy vonuljon az irekkel London ellen, Franciaországba mentem, idegen zsoldosokért; végre...«

Barnave elhallgatott, megrázta fejét és így szólt:

— De miért folytassam? A véres dráma régi, épp úgy ismeri, mint én.

— Akkor magam mondom meg, mit mondana nekem tovább e királyné arcképe, — egészítette ki az előbbi szavakat Mária Antoinette. »Végre«, így folytatná, »a skótok elárulták és kiszolgáltatták a királyt. Mikor aztán menekülni akart Franciaországba, elfogták. Egy szabómester fogta el, egy mészáros vetette börtönbe, egy sörfőző volt az elnöke a bíróságnak, mely kimondotta a hallatlan

ítéletet, és — hogy teljes legyen a gyalázat, — egy álarcos bakó leütötte a fejét.« Oh, uram, nagyon jól tudom én mindazt. És tudom azt is, hogy nekünk is van itt egy olyan sörfőzőnk, csakhogy azt nem Cromwellnek, hanem Santerrenek hívják, van nekünk is egy oly mészárosunk, Legendrenek mondja magát, és van egész csomó álarcos hóhérunk, kiket nem ismerek névszerint, mint például azt a közönséges parasztot és annak a postameszternek a fiát. De én azt felelném annak az özvegy királynénak: Tisztelt Asszonyom, ön történelmi előadást tart nekem, pedig én tanácsát akarnám hallani.

— Oh, felség, ha kész volna megfogadni egy tanácsot, megkaphatná azt nemcsak halottaktól, hanem élöktől is, — felelte Barnave.

— Mindegy, holtaktól-e, vagy élöktől, a fő, hogy jó legyen, — felelte Mária Antoinette.

— Felség, holtak és élők csak ezt az egy tanácsot adhatják önnek: kedveltesse meg magát a néppel.

— A népkegy ingatag... ön maga...

— Ha a nép kedvel engem, mennyivel könnyebben kedveltethetné meg magát ön, asszonyom! De ön félreismerte a francia nép szellemét. Én magam csak azért igyekeztem részt venni felségeiteknek ebben a visszahozatalában, hogy megmondhassam ezt önnek. Hányszor nem készültem már, felajánlani felségednek életemet, odaadni felségédért a véretem!

— Csitt, — vágott szavába a királyné — valaki jön. Más alkalommal folytathatjuk majd. Kész vagyok meghallgatni és követni tanácsát.

A királynét az asztalhoz kérték. XVI. Lajos

Pétionnal való beszélgetése után nagyon izgatottan jelent meg.

— Uraim, — mondotta a tiszteknek — ebéd után beszélnem kell önökkel. Akkor majd jöjjenek be velem a szobámba.

A király sokat evett, bár a fogások nem értek sokat. Erzsébet hercegnőnek nem volt étvágya. A királyné csak két hig tojást fogadott el. A dauphin, mint aznap már nem először, számócát kért. Az országuton látta, hogy a paraszt gyerekek az erdőben szedett számócát eszik. De egy trónörökös nem mehet eprezni, mikor kedve volna reá. Most pedig ráadásul azt kellett hallania, hogy nem kaphat számócát.

A királyné körülnézett, hívni akarta Charnyt s őt küldeni ki az erdőbe eperért. Ekkor belépett Barnave s egy tál számócát hozott a kezében.

— Bocsássanak meg felségeitek, — mondotta — hogy bejelentés nélkül jövök. De a trónörökös ő fensége ma ismételve kért friss gyümölcsöt; a püspök asztalán láttam ezt a gyümölcsöt s ime, itt hozom. Kegyeskedjenek elfogadni felségeitek!

Charny az asztalhoz lépett, de a királyné most már így szólt hozzá:

— Köszönöm, gróf ur. Barnave ur éppen most hozza nekünk, amit kívánunk. Nincs már szükségem önre.

Charny meghajolt és, szót sem szólva, ment vissza helyére.

— Köszönöm, Barnave barátom! — kiáltotta a kis herceg elragadtatva.

— Barnave ur, — mondotta a király — az ebédünk ugyan nem sokat ér, de örülnénk, ha velünk tartana.

— Sire, — felelte Barnave mélyen meghajolva — felséged meghívása parancs. Kegyeskedjék helyet jelölni meg számomra.

— Foglaljon helyet a királyné és a trónörökös közt, — mondotta XVI. Lajos.

Barnave örömtől mámorosan foglalt helyet. Charny a féltékenység minden érzelme nélkül nézte. Sajnálta a szegény molypillét, mely a királyi gyertyafény körül röpköd, hogy megperzselje rajta szárnyát.

Ebéd után Charny, Valory és Malden nyomon követték a királyt szobájába. XVI. Lajos közölte velük, hogy Pétion kijelentette neki, hogy Párison át való utjuk közben sem ő, sem Barnave, sem Latour-Maubourg nem kezeskedhetnek kisérőinek életéért. Pétion tehát azt az ajánlatot tette, hogy nemzetőr-egyenruhát szerez annak a három urnak és éjszakán át megszőkteti őket a püspöki palotából.

A három tiszt egybehangzóan visszautasította azt az ajánlatot, hogy hagyják el a királyi családot.

— Életünket, — felelte Charny — felségeiteknek szenteltük. Könnyebb lesz meghalnunk felségeitekért, mint elszakadnunk tőlük. Egyetlen hiveik vagyunk, s erre büszkék vagyunk. Részletesenek bennünket abban a kegyben, hogy halálunkig hivek maradhassunk felségeitekhez.

— Elfogadjuk nagylelkü felhívását, — mondotta Mária Antoinette — de mondja meg, hogy abban az esetben, ha Párison át vivő utunk közben meghalnak — vannak-e hozzátartozóik, kiket gondjainkba ajánlanának. Leghívebb szolgálaink hátramaradottjaiért meg fogunk tenni mindent, ami erőnkből telik.

Malden ur anyját, a beteges, öreg hölgyet ajánlotta, ki Blois közelében lévő birtokán lakott; Valory ur a nővérét, aki árva leány és egy soissons-i kolostorban élt.

Mária Antoinette kérdő pillantást vetett Olivérre.

— Oh, tudom, — mondotta — ön, gróf ur senkit sem ajánlhat pártfogásunkba, szülei meghaltak már, két öccse érettünk esett el.

— De egyikök, felség, — felelte Charny — hátrahagyta kedvesét gyermekével, egy falusi leányt, ki nem várhat bocsánatot szüleitől. Ezt a szegény leányt, Billot Katalint és gyermekét ajánlom felséged gondviselésébe. Ville-d'Avrayban fogják őket megtalálni.

Az a feltevés, hogy Charny életét vesztheti az őrzöngő csöcselék között, túlrémes volt Mária Antoinettere nézve. Kiesett kezéből az a jegyzőkönyvecske, melybe feljegyezte a gondjaiba ajánlottak nevét és halk sikollyal roskadt vissza székére. De gyorsan összeszedte magát. A három tiszt visszalépett és távozni készült s a királyné így szólt:

— Uraim, remélem nem mennek ki a nélkül, hogy meg ne csókolják kezem.

Malden és Valory lehajoltak Mária Antoinette ujjai hegyére. Charny harmadiknak lépett elő. Reszketve várta a királyné ezt a csókot, mert ezért nyujtotta kezét a másik kettőnek. De Charny alig, hogy megérintette ajkával azt a kezet. Sőhajtva bocsátotta el a királyné. Látta, hogy örökre elvesztette.

Öt nappal azelőtt hagyta oda Párist a királyi kocsija s ezen a mai napon kellett ismét vissza-

térnie a fővárosba. Mily feneketlen örvény nyílt meg e rövid időköz alatt!

Most újra nagy embertömeg kezdett seregleni a kocsi köré. A környék valamennyi falvából özönével tódultak elő a kíváncsiak. A nemzetőrök nem tudták többé elzárni az országutra torkolló mellékutakat. Mindenfelől kisebb patakok szakadtak a nagy folyamba, mely oly szorosan vette körül a kocsikat, hogy már csak lépésben juthattak előre. Rendkívüli forróság volt; úgy rémlett, mintha forró kemencéből áradt volna a levegő. A kocsiban ülők borzasztóan szenvedtek, mert biztosság okáért zárva kellett tartani az ablakokat.

Csodák csodája, hogy Charny és társai még mindig életben voltak. Barnave jobbról és balról deszkát helyeztetett el az ülések mellé és egy-egy nemzetőrt ültetett melléjük, hogy megvédjék a tiszteket minden támadástól. Azok megtettek minden tőlük telhetőt, kértek, rimáncodtak, parancsot osztottak a nemzetgyűlés nevében, de hangjuk csakhamar elenyészett abban a szörnyű zivajban, mely ostromolta a kocsit.

Több, mint kétezer emberből álló elővéd járt a kocsik előtt, több mint négyezer főnyi utóvéd sorakozott utánuk. Két oldalról nem kevésbé népes sokaság hullámozott és nőtt pillanatról-pillanatra.

Igy haladtak lépésről-lépésre abban a rémes hőségben, majdnem áthatolhatatlan porfelhő közepette. Mária Antoinette ájuláshoz volt közel. XVI. Lajos egy pohár bort kért. Egy hang a tömegből azt felelte, hogy ecetbe és epébe mártott szivacsot adjanak neki; de ezt az indítványt szerencsére nem fogadta meg senki.

A menet La-Villettebe ért. Egy óránál tovább tartott, míg a tömegek átjutottak a házak két sora közt, mely az országutat szegélyezte. A fehér falaknak ebben a szorosában, mely visszaverte a nap tűzét, a hőség kétszeresen érezte hatását.

Mikor a Saint-Martin-utcához közeledtek, elhatározták, hogy kerülőutat tesznek a boulevardokon és az Elyséi-mezőkön át. Ez három órával hosszabbította meg a gyötrelmeket; de az utasok nem bánták: mert a Saint-Martin-utca rossz-
hirben állt Berthier meggyilkolása óta.

A város kapujánál a gránátosok erős készenléte várta és fogta közre a kocsikat. Az Elyséi-mezőkön hemzsegett a nép, de félelmetes és fenyegető hallgatás lebegett fölötte. Gyásznapi volt az — gyász a Bourbon család meghalt uralkodóházáért és Franciaország ötszáz éves királyságáért. Az utikocsi a halottas kocsi volt, mely sírjához vitte a királyságot.

Csak mikor a kocsit egészen körülvette az embersokaság, csak akkor tört meg a tompa igény, mely viharfelhőként függött a levegőben, és mennydörgés módjára dördült végig az ezer hangu kiáltás:

— Éljen a nemzet!

Egy óra múlva a XV. Lajos-téren voltak. A király észrevette, hogy bekötötték őse szobrának szemét. Minden óvatósági rendszabály és minden előre meghirdetett tilalom mellett sem sikerült teljesen megóvni az uralkodópárt a becsmérlésektől. A sokaság néha-néha áttörte a katonák sorfalát és ekkor Mária Antoinette rémes, visszataszító arcokba nézett, melyek tájtékozottak dühökben s kikeltek magukból a hőség miatt: rémalakokat,

melyek az emberiség söpredékéhez tartoztak s most elótolakodtak a napfényre, mert idejük elérkezett.

A Pont Tournantnál a nemzetgyűlés husz képviselője várta a kocsit. Ott állt Lafayette tábornok is.

— Oh, Lafayette ur, — kiáltotta a királyné, mikor megpillantotta — mentse meg kíséroinket!

Ez a kiáltás nem volt felesleges, mert Charny, Malden és Valory a legnagyobb veszedelemben forgott. Hajótörötteket soha ennél szilajabb tenger nem zúgott körül. El akarta nyelni őket, és senki sem tudhatta, hogy elérnek-e a Tuilériákig, mely menekvésük révpartja volt.

A kocsi végre a nagy terász előtt megállt.

— Oh, uraim! — fordult a királyné ezuttal Pétionhoz és Barnavehoz — mentsék meg kíséroimet!

— Van valaki ez urak között, akit különösebben ajánl figyelmembe? — kérdezte Barnave.

A királyné erősen szemébe nézett és azt felelte: — Nincs.

Az a tíz perc, mely ezután következett, bizonyára életének leggyötrelmesebb időpontja volt, nem véve ki azt sem, mikor a vérpad felé tartott. Mária Antoinette nem félt a haláltól, de azt hitte, a nép meg fogja ragadni és bántalmazni fogja. De mielőtt lezárta volna szemét, melyet már környékezett az ájulás, úgy vélte, felismeri azt a titokzatos, borzasztó embert, ki mindig csak valami nagy szerencsétlenség hirhozójaként szokott megjelenni előtte: azt az embert, ki egyszer Taverney kastélyban félrevonta előtte a jövődő fátylát, kit október 6-án a Versaillesből Párisba vivő uton látott.

A királyné felsikoltott. Erős karok ragadták meg és átvitték a dühöngő csöcselék ordításai közben.

Még egyszer kinyitotta szemét — ekkor látta, hogy a három tisztet leráncigálják az utikocsiról. Látta Olivért sápadtan és szépnek, mint mindig, a vértanu fénylő pillantásával és megvető mosolylyal küzdve ugyanegy pillanatban két ember ellen.

A néptömeg pedig darabokra akarta tépni Charnyt, Maldent és Valoryt, Drouetet és Billot-t pedig diadalmenetben hordotta körül.

NYOLCVANNEGYPEDIK FEJEZET

Titok

Mikor a királyné magához tért, hálósobájában volt, a Tuilériákban.

Misery asszony és madame Campans, a két legkedvesebb komornája, mellette volt.

Első szavával azt kérdezte, hogy hol van a trónörökös. A dauphin szobájában van; ágyában fekszik és Tourzelné, a nevelőnője és Brunyer asszony, a komornája örködik rajta.

A királyné nem elégedett meg ezzel a megnyugtatóssal; mindjárt felemelkedett és azon rendetlenül, amint volt, fiának lakosztályába sietett.

A gyermek nagyon félt és sokat sirt, de megnyugtatták és most aludt. Csak könnyű meg-rázkódások zavarták álmát.

A királyné sokáig maradt ágyánál és könny-belábadt szemmel nézte. Aztán visszatért szobájába és csak ekkor vette észre, hogy mily rendetlenségben van. Ruhája gyürődött, szagpatott volt

és portól volt szennyes. Megparancsolta, hogy más ruhát hozzanak neki, és készítsenek fürdőt számára.

Barnave már két izben érdeklődött hogyléte felől. Madame Campans nagyot nézett, mikor Mária Antoinette azt felelte erre a jelentésre, hogy fejezzék ki előtte köszönetét szives érdeklődésért.

Aztán Malden és Valory felől kérdezősködött. Hozzá akarta tenni még Charny nevét is, de az a szó sehogy sem akart kimenni ajkán.

Míg a királyné a fürdőben volt, XVI. Lajos sült csirkét adatott magának, hogy végre megint valami jó falatokhoz is juthasson. A királynénak a fürdőszobába vitték a kért hireket.

Charny gróf, mondották neki, megegyezett barátjaival, hogy leugranak a kocsi bakjáról, mihelyt a kocsi megáll a Tuilériák előtt. Különböző irányban a tömeg közé akartak rontani s mind a hárman remélték, hogy ilyképpen elterelik a nép dühét a királyi párról, úgy, hogy a királyi család talán baj és megaláztatás nélkül juthat be a palotába. Csakugyan végre is hajtották vakmerő elhatározásukat. A terász előtt leugrottak és már ugrásuk erejével több embert rántottak magukkal a földre.

Maldent csakhamar több ember ragadta meg és nem engedte tovább.

— Rajta, üssetek, gyilkos gazemberek! — kiáltotta.

Lesujtott reá egy szekerce, de egy puskacső, melyet gyorsan odatoltak, felfogta a csapást és Malden csak a nyakára kapott könnyü sebbel menekült. Talpra szökött és a népsokaságba vetette magát. Néhány tiszt visszarántotta és a nemzetőrök közé szorította, kik aztán közrefogták. Mal-

den reáismert Lafayettere és odakiáltotta neki, hogy bizza sorsára és csak a királyi családot védje.

E szavakkal újra a tömeg közé rontott. Néhány katona Lafayette parancsára utánavetette magát és nagy bajjal megint a lépcsőfeljártat felé taszigálta. Több sebből vérezve ért oda Malden; de a tömeg bizonyára még ott is elfogta és szét-tépte volna, ha a nemzetőrség egyik tisztje meg nem ragadja a gallérjánál fogva.

— Polgárok! — kiáltotta a tiszt az őrjöngőknek — ily arisztokrata szörnyeteget nem szabad csak amolyan egyszerű hallálal küldeni a másvilágra. Különleges halálnemet kell kitalálni ennek a fajzatnak. Engedjétek át nekem! Ide hozzám, gézenguz, én számolok le majd veled!

Felrángigálta magával a lépcsőfokokon és eltűnt vele a palotában. Ott aztán így szólt Maldenhez:

— Megmenekült. Bocsásson meg a cselért, melyhez kénytelen voltam folyamodni. Másképp nem szabadíthattam ki e fenevadak karmai közül.

Hasonló volt az eset Valoryval is. Mikor fején már két sebéből vérzett, Pétion ragadta el a csőcseléktől. Charnyt Barnave mentette meg hasonlóképen.

A királyné elsápadt, mikor ezeket hallotta. Vajjon hol lehet Charny?

A palotában nem látta senki. Megmentői talán a lakására vitték. Éppen erre gondolt a királyné maga is, s ez a gondolat szinte még fájóbban érintette, mint ha Charny halálát jelentették volna neki.

— Hamar, öltöztessen fel, Campan! — parancsolta — meg kell tudnom, mi lett a grófból.

Ekkor belépett Misery asszony és jelentette, hogy Charny gróf ő felsége előszobájában vár és rövid beszélgetésre kéri a királynét.

Mária Antoinette szobájába sietett és azonnal bebocsátotta magához Olivért. Charny is arra használta az időt, hogy megtisztította magát a szörnyű utazás nyomaitól, és szép, elegáns volt, mint mindig. A királyné szinte el sem akarta hinni, hogy ez az ember az, kit egy órával azelőtt még a háborgó tömegben látott.

— Oh, gróf, — kiáltotta — hallom, hogy Barnavenak köszönheti megmentését. — Igaz-e? Ezért is annak az embernek vagyok hálára kötelezve?

— Igaz, felség.

— Lakására vitte önt?

— Igen, asszonyom, tudniillik a manzard-szobába, a palotában lévő szállásomra.

Mária Antoinette megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Köszönöm, gróf, — mondotta, — hogy jelentkezett nálam. Bizonyára nem is hitte, menyire aggódtam miatta.

— Bizonyára nem, de kérem, vegye tekintetbe felséged, hogy a grófné is aggódhatik miattam, és . . .

— Hogyan, gróf? — kiáltotta Mária Antoinette — csakugyan nem tett még eleget ennek a kötelességének?

— Felsőged elfelejti, — felelte Olivér, — hogy szavamat adtam, hogy engedelme nélkül nem látogatom meg a grófnét!

— Áh, és ezt az engedelmet kéri most tőlem?

— Ezt.

— Máskülönben, ugy-e bár, engedelem nélkül látogatná meg?

— Felséged igaztalan hozzám, — felelte Olivér. — Nem én vagyok a hibás, hogy még életben vagyok, hogy nem vesztettem életemet ezen az uton ép úgy, mint Izidor öcsém, vagy Dampierre lovag. Felséged tudja, hogy még a palota lépcsője előtt is kerestem a halált. Ha az a szerencse ért volna, hogy átvezethetem felségedet a háttáron, a számkivetésben maradtam volna és talán életem végéig sem láttam volna viszont a grófnét. De minthogy ismét Párisban vagyok, kiméletlenség volna tőlem, h iradás nélkül hagyni azt a nőt, ki elvégre nevemet viseli. Öcsém, kivel hirt adhattam volna neki, nincs többé. Egyébként vagy Barnave ur tévedt, vagy pedig felséged tegnap még maga is azt a felfogást vallotta, hogy értesítenem kell a grófnét visszajöttömről.

— Bizonyára nagyon szereti, mert másképp nem okozna nekem ily fájdalmat, — felelte a királyné.

— Felséged hat évvel ezelőtt feleségül jelölte ki nekem Tavarney Andrée kisasszonyt, — felelte Olivér. — A dolog váratlanul ért, mert mást szerettem, de Isten azt a mást nagyon magasra helyezte, számomra az a más utólérhetetlen volt. Kezem ez alatt a hat év alatt kétszer sem érintette meg feleségem kezét, tizszer is alig beszéltem vele. Életem annak a másik szerelemnek volt szentelve; e szerelem és ama feladatok közben, melyekkel a király bizalma tisztelt meg, oly gyorsan mult az idő, hogy észre sem vettem, mióta hitvesem már Andrée. Ő most oly szerencsétlen volt, hogy felkeltette felséged visszatetszését és magányos életet

él. Zugolódás nélkül türi ezt a számkivetést, mert nem vágyódik, mint más asszonyok, szerelemre; de a legegyszerűbb figyelem, sőt a közönséges illedelem semmibevevését bizonyára még is rossz néven venné tőlem...

— Oh, máskor nem aggódott úgy miatta, — felelte Mária Antoinette, és egy gyanu villant át hirtelen agyán. — Ismerje csak be, hogy, ugy-e, irt önnek?

— Átadott Izidor öcsémnek egy nevemre szóló levelet, — felelte Charny.

— És mit irt önnek? — kérdezte tovább möhón a királyné.

— Nem mondhatom meg felségednek, még nem olvastam el azt a levelet.

— Nem olvasta el? — mondotta a királyné, és keserű kétség érzett ki hangjából. — Nem olvasta el? Vajjon miért nem?

— A levelet csak abban az esetben kellett volna átadni, vagy felolvasni nekem, ha halálos sebet kapok. Meghalt öcsémnél találták. Izidor rövid írást csatolt a levélhez, arra jegyezte fel azt a megbizást, melyet a grófnétől kapott. Kérhetem-e fenségedtől azt a kegyet, hogy vegye ezt tudomásul?

Átadta a királynénak Izidor sorait. Mária Antoinette reszkető kézzel vette át tőle.

Időközben úgy besötétedett, hogy már nem lehetett olvasni semmit. A királyné csengetett és gyertyát hozatott be. A rövid szünet közben halani lehetett a szoba csendjében remegő lélekzétvételét és szívének dobbanásait.

A komornyik behozott két karosgyertyatartót. Mária Antoinette azonnal a kandallóhoz lépett Izi-

dor irásával. Mikor ezeket a szavakat olvasta: »hogy halála előtt megtudja a benne levő titkot . . .«, felpillantott.

— Még mindig tagadja? — kiáltotta.

— Mit, fenség?

— Hogy szereti önt?

— Szeret? Ó? Istenem! — kiáltotta Charny.
— Nem, lehetetlen!

— Miért lehetetlen? Hiszen szerette önt egy királyné is!

— De a grófné megmondotta volna nekem az alatt a hat év alatt...

— Oh nem, nem vétette észre magát, — felelte Mária Antoinette gúnyval — mert tudta, hogy elvégre nem lehet az ön hitvese.

Olivér hátrált egy lépéssel és bámészul nézett a királynéira.

Ugy látszott, mintha Mária Antoinette gyönyörködni akart volna fájdalmában.

— Tudja, hogy közte és ön között egy titok lappang, mely az ön részéről okvetlenül semmivé tenne minden szerelmet. Tudja, hogy csak férjének megvetése érné, ha elárulná azt a titkot.

— Megvetése? — hebegte Charny. — Asszonyom, vagy sokat, vagy nagyon keveset mondott . . . kénytelen vagyok magyarázatát kérni . . .

— Hova gondol, gróf? — felelte Mária Antoinette gögösen. — Tőlem, a királynétól kér magyarázatot?

— Ugy van, asszonyom! — felelte Charny.

Az ajtó hirtelen kinyílt.

— Mi baj? — kérdezte a királyné ingerülten.

— Bocsánat, felség, — mondta a komornyik

— Gilbert doktor... felséged úgy parancsolta,

hogy bocsássam be, bármikor jönne... Gilbert doktor azt a kegyet kéri, hogy üdvözölhesse felségedet.

— Gilbert doktor? — kiáltotta Mária Antoinette ujjongva. — Jöjjön be!

Aztán ismét Olivérhez fordult:

— Magyarázatot kér? Gilbert doktor megadhatja önnek! — mondotta ridegen.

A doktor belépett és meghallotta ez utóbbi szavakat. Mária Antoinette odadobta Olivérnek az öccse irását és vissza akart vonulni öltözőjébe, de Charny megragadta kezét és ott tartóztatia.

— Felség, — mondotta — ennek a magyarázatnak felséged jelenlétében kell megtörténnie.

— Gróf ur, — kiáltotta a királyné — úgy látszik elfelejti, ki vagyok!

— Hálátlan barátnő ön és rágalommal illeti barátnőjét, — felelte Olivér. — Féltékenységében megsérti a feleségét annak az embernek, ki a legutóbbi három nap alatt huszszor vetette kockára önért az életét. Az ön jelenlétében kell igazságot szolgáltatni az elrágalmazottnak. Tehát maradjon!

— Jól van, legyen úgy, — felelte a királyné fanyar mosollyal. — Gilbert ur, hallotta, mit kíván öntől Charny gróf!

— Doktor ur, — tette hozzá Olivér — hallja, mit parancsol a királyné!

Gilbert előlépett és mély fájdalommal te'i pillantást vetett Mária Antoinettere.

— Oh asszonyom, asszonyom! — kiáltotta szemrehányó hangon.

De rövid hallgatás után összeszedte magát és így szólt:

— Gróf ur, az, amit mondanom kell önnek,

egy férfi gyalázata és egy nő dicsősége. Egy fiatal gyerek, ki alig hogy felcseperedett, bűnös szenvedélyre gyult Taverney André bárókisasszony iránt. Nem tisztelte tisztaságát, szépségét és ártatlanságát. Egyszer ájultan találta és visszaélt helyzetével. Így esett meg, hogy a fiatal leány anyává lett és csak azután viselhette a hitves nevét. Taverney Andrée angyal volt — Charny grófné vértanu.

Charny megtörölte homlokát.

— Köszönöm, doktor, — mondotta, és a királynéhoz fordulva, hozzátette:

— Asszonyom, nem tudtam, hogy Taverney kisasszonyt ily szerencsétlenség érte. Nem tudtam, hogy Charny grófné ennyire mehetett becsület-érzésében. Ha tudtam volna, az alatt a hat év alatt rég lábához borultam volna és úgy imádtam volna, mint megérdemli.

S meghajolt az elámult királyné előtt és elment anélkül, hogy az egy mozdulattal is merte volna visszatartani. Charny csak azt a fájdalmas kiáltást hallotta, mely kitört a királynéből, mikor bezárult mögötte az ajtó.

Mária Antoinette megértette, hogy a féltékenység ördöge erre az ajtóra is felírta azt, ami a pokol kapuján áll:

Lasciate ogni speranza.)*

*) Hagyjatok fel minden reménnyel.

NYOLCVANÖTÖDIK FEJEZET

Date lilia

Mély aggodalomban élt e három nap alatt Andrée.

Gyanította, miről van szó, a királyi család szökéséről. Ha sikerül a terv, akkor a gróf az uralkodó iránt való hűségéből száműzetésbe megy, megosztani uralkodójának sorsát. Ha nem sikerül, akkor, Olivér bátorságát tekintve, bizonyosra lehet venni, hogy utolsó pillanatáig kitart és szembeáll minden akadállyal.

Az Izidor távozása után következő napon megtudta, hogy az egész királyi család odahagyta a Tuilériákat.

Két napig minden hallgatott. Nem érkezett Párisba semmi hír.

Végre a harmadik nap reggelén elterjedt a híresztelés, hogy a királyt Verannesben felismerték és feltartóztatták. Senki sem tudott pontosabban a dologról semmit.

Andrée, mint a franciák közül akárhányan, nem is ismerte a nevét annak a kis városnak — soha nem hallotta még említeni sem, és nem mondhatta volna meg, az ország melyik táján van. Végre keresni kezdte egy térképen és csak hosszú keresgélés után találta meg Stenay, Verdun és Châlons közt...

Az emberek lassan-lassan megludták aztán a részleteket is, aztán közhírré ment, hogy valaki a király kíséretéből, az egyik Charny, a Varennesi küzdelemben életét vesztette. Hogy a vicomte volt-e, vagy a gróf, nem mondhatta meg senki, és

Andrée nem tudhatta, Izidor-e, vagy Olivér az áldozat.

Az alatt a két nap alatt, míg ez a kérdés eldőlt, Andrée a legnagyobb lelki aggodalomban élt. Végre hire ment, hogy szombaton, 26-án, a királyi család visszaérkezik Párisba, s hogy a legutóbbi éjszakát már Meauxban töltötte.

Tehát a menet már déltájban megérkezhetett. Tizenegykor a grófné mélyen lefátyolozva a város kapujához ment és ott várt délután háromig. De minthogy a kocsik sora nem a Saint-Martin-utcán át vette útját, hiába várt. Utóbb hire ment, hogy a király az Elyséi-mezők kapujához megy. Andréenak gyalog kellett odamennie, mert a nagy tolongásban nem akadt kocsis, ki kocsijával és lovával a nép közé mert volna hajtani.

Andrée az Elyséi-mezőkön át ment a kapuhoz és elég jókor érkezett is oda.

Megint várt három gyötrelmes órán át. Végre feltűnt a menet. Andrée első pillantásával Olivért ismerte meg a bakon. Felkiáltott örömeiben, de ugyanabban a pillanatban közvetlenül a háta mögött egy másik kiáltás hallatszott. Megfordult s egy fiatal nőt látott, ki a legmélyebb fájdalommal kapott a szeméhez.

Bizonyára érdeklődött volna e leány iránt, ha azok a hangos szitkok, melyeket a tömeg a bakon ülő három tisztre szórt, nem terelte volna ismét minden figyelmét Olivérre. Lépést tartott az emberáradattal. Huszszor is forgott abban a veszélyben, hogy agyonnyomják. De makacsul állt helyt, s végre kellő közepére jutott annak az embertömegnek, mely a Tuilériák előtt a nagy terasz lépcsőfokain torlódott össze.

Andrée pillantása Olivér sápadt, eltorzult arcán függött. Szeretett volna kiáltani neki. Remélte, hogy kitartó, merő pillantása reá fogja irányítani szemét; de nem! Bizonyára csak arra gondol, hogy megvédje vetélytársnőjét. Oh, ha tudta volna, hogy szive fölött hordja levelét!

Ekkor látta, hogy Charny az embertömegbe ugrik és eltűnik a sokaságban. Hallotta azt a kiáltást, mellyel az örvongó tömeg reávetette magát arra a három emberre, kiknek vére három óra óta szomjuhozott. Andrée már kiáltani sem tudott. A rémület összeszorította torkát; csak szétvetette karjait és ájultan roskadt össze.

Valami hidegséget érzett, s az magához térítette.

Egy nő szajnavizbe mártott zsebkendőt szorított a homlokára. Andrée felpillantott és reáismert arra a leányra, ki a királyi kocsi megérkezéne pillanatában ugyanakkor kiáltott fel, mikor ő.

— Meghaltak? — ezek voltak az első szavak, melyeket Andrée kimondhatott.

A másik nő mindjárt megértette, hogy arra a három férfira gondolt, kiknek élete oly nagy veszedelemben forgott a Tuilériák előtt.

— Nem, — felelte — mind a három megmenekült.

— Hála Istennek! Hol vannak?

— Valószínűleg a palotában.

Andrée megköszönte felvilágosítását, aztán utnak indult a Tuilériák felé.

A torlódás kissé enyhült. Andrée minden nehézség nélkül jutott el a lovarda-térig és a hercegek udvaráig. A kapus ismerte és megmondta

neki, amit tudni kívánt. Igen, a grófnak nem esett baja. Éppen most van a királynénál.

Megnyugtatta ment haza Andrée. Imazsámo-lyán térdelve, forrón mondott köszönetet Istennek.

Ekkor kinyílt ajtaja. Belépett komornája és kereste a grófnét. A leány mögött feltűnt egy férfi alakja.

— Charny gróf, — jelentette a komorna.

Andrée fel akart szökni, de nem volt ereje hozzá — s Olivér már előtte állt.

A komorna visszavonult. Magukra maradtak.

— Hallottam, asszonyom, — szólalt meg Olivér — hogy éppen most érkezett haza. Ne nehezteljen reám, hogy nyomon követtem.

— Szívesen látom, gróf, — felelte Andrée. — Annyira aggódtam, hogy elmentem hazulról, megtudni, mi történt. Előbb a Szent Márton-kapunál voltam, aztán az Elyséei-mezők kapujánál. Ott láttam... — szava elhalt — a királyt... a királyi... családot... és önt. Aztán a Tuilériák kertjébe siettem... Oh, borzasztó volt.

— Igen, szörnyű tolongás volt, — mondotta Charny. — Bizonyára közel volt hozzá, hogy agyonnyomják.

— Oh nem, rólam nem beszélek, — felelte Andrée. — Végre hallottam, hogy megmenekült és hazajöttem. Most pedig imádkoztam.

— Foglalja imádságába, grófné a szegény öcsémet is — mondotta Charny halkán.

— Meghalt? — hebegte Andrée.

— Elesett, ép úgy, mint György, ugyanoly kötelességének teljesítése közben. De nem mulasztotta el, teljesíteni azt a megbízást, melyet kegyedtől kapott.

Andrée felegyenesedett és aggódó pillantást vetett férjére.

— Néhány levelet találtak elhalt öcsémnél s köztük az ön levelét is, — folytatta Charny.

— És elolvasta, gróf? — kérdezte Andrée, arcához szoritva kezét.

— Nem, hiszen csak akkor lett volna szabad, ha halálosan sebesülök meg, és láthatja, hogy ép-ségben tértem vissza. Itt van a levél, felbontatlanul, úgy, mint öcsém kezére bízta.

— Gróf, — mondotta Andrée, átvéve a levelet — az, amit most tesz, vagy nagyon szép, vagy nagyon kegyetlen öntől.

Charny megragadta kezét. Andrée oly moz-dulatot tett, mintha ki akarna szabadulni, de Charny nem bocsátotta el. — Kérem, asszonyom! — sut-togta.

Ekkor Andrée átengedte neki reszkető kezét, csak azt nem tudta, hogy merre nézzen.

— Andrée...

Első izben történt, hogy kiejtette nevét.

Kimondhatatlan gyönyör érzése ejtette hatal-mába a grófnét. Balkezét féktelenül dobogó szí-vére szoritotta.

— Andrée, bocsánatot kell kérnem öntől! — mondotta Olivér.

— Bocsánatot? — mondotta halkán Andrée.
— Tőlem? Miért?

— Hat éve már hogy a legdurvábban hanyagoltam el.

— Felpanaszoltam valaha?

— Nem, grófné, mert angyal!

Andrée elfordult, a két szeme megtelt könnyel.

— Andrée sir? — kiáltotta Charny.

— Bocsásson meg, de nem vagyok hozzá-
szokva, hogy így beszéljen velem! Oh Istenem!

Egy székre roskadt és eltakarta arcát mind a
két kezével. Mikor felpillantott, Olivér előtte tér-
delt.

— Gróf! ön . . . a lábam előtt? — kiáltotta.

— Hiszen mondtam, Andrée, hogy bocsána-
tot kell kérnem öntől, — felelte Charny. — A
kezét!

Andrée újra odanyujtotta kezét, de oly moz-
dulattal, mintha meg akarna hátrálni.

— Mire véljem? — hebegte.

— Arra, hogy szeretem, Andrée!

Andrée felszökött.

— Szeret! — kiáltotta. — Nem lehet!

Charnyra nézett, s Olivér sötét, nagy szemé-
párja még többet mondott neki, mint szavai.

— Istenem, Istenem! — sóhajtott. — Van-e
a világon boldogtalanabb teremtés, mint én?

— Andrée, — mondotta Olivér szeliden — ha
nem szerethet, legalább ne gyűlöljön.

— Hogy én . . . gyűlölném önt? — kiáltotta
Andrée. — Oh, hogyan is mondhatja!

— De ha nem gyűlölet és nem is szerelem,
melyet irántam érez, akkor mi más az, Andrée?

— Szerelem nem lehet és nem is szabad len-
nie, mert nem szabad szeretnem, — felelte Andrée.

— Nem szabad? És miért nem? Mikor én
teljes szivemből szeretem?

— Oh, — kiáltotta Andrée, kezét tördelve,
— nem mondhatom meg, nem szabad megmon-
danom!

— De ha máshonnan már megtudtam volna,
ami mondani valója van számomra, Andrée? —

felelte Charny. — Ha már tudnám, amit nem mondhat meg s amit nem szabad nekem megmondania? És ha az a szerencsétlenségi csak még méltóbbnak, tiszteletet érdemlőbbnek tüntetné fel szememben, ha éppen az a szörnyü titok birt volna mindenekfölött arra, hogy megmondjam, hogy szeretem?

— Oh gróf, ha úgy volna, akkor ön volna a legnemesebb, legnagyobbember a világon!

— Szeretem, Andrée, — ismételte Charny — szeretem!

— Oh, Istenem! — kiáltotta Andrée, égnek emelve kezét — van-e még oly nagy boldogság, mint az enyém?

— De mondja már, Andrée, hogy ön is szeret! — esdekelt Charny.

— Oh nem, nem tehetem, nem szabad megtennem, — ismételte Andrée. — De olvassa el ezt a levelet, melyet csak halálos ágyán lett volna szabad átadni önnek.

Visszaadta a levelet. Charny felbontotta, de mikor elolvasta első sorait, Andréehoz sietett, karjaiba zárta és így szólt:

— Attól a naptól fogva, mikor először láttál! Hat év óta! Oh, angyal vagy! Szerethetlek-e valaha úgy, mint megérdemled, jóvátételem-e valaha, amit szenvedtél miattam?

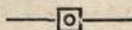
— Istenem, — mondotta Andrée halkán — ha álom ez, engedd, hogy soha se ébredjek fel, vagy hogy meghaljak, mikor felébredek...

E regény közvetlen folytatása ugyanebben a kiadásban már megjelent ezzel a címmel: „Király a vérpadon.“ A rémuralom eseményei kerülnek sorra benne, XVI. Lajos tragédiája és a Charny gróf-pár végzete. A „Király a vérpadon“ befejező része annak a hatalmas regényciklusnak, mely „A varázsló“ című kötettel indult meg és a nagy író fölülmulhatatlan művészetével mondja el a forradalom rémes eseményeit, s keretükben a nagy kor sok nevezetes alakjának heroikus küzdelmét, meg azokat a legfinomabb és gyöngédebb érzelmeket, melyek a világtörténelmi eseményeket mozgatták.

DUMAS VÁLOGATOTT MŰVEI

- Dumas: A korinthusi leány
Nero császár regénye
- Dumas: A varázsló
Gróf Cagliostro, a világ legnagyobb
kalandorának története
- Dumas: Madame Dubarry bukása
A varázsló további cselszövései
- Dumas: A Bastille lerombolása (Ange Pitou)
A forradalmi borzalmak első nagy kitörése
- Dumas: Charny grófné
A szép Taverney Andrée regénye
- Dumas: Király a vérpadon
Az összeomlás
- Dumas: A vérnász
Margot királyné I. része
- Dumas: Margot királyné szerelmese
Margot királyné II. része
- Dumas: A monsoreau-i hölgy
- Dumas: A negyvenötök

SZERELMES SZÁZADOK

Szerkesztik: FORRÓ PÁL és SZINI GYULA

F. BAYROS és GUSZTÁV DORÉ világhírű illusztrációival

Don Juan
Heptameron
Boccaccio: Dekameron

1001 éjszaka
Faublas
Balzac: Borsos történetek

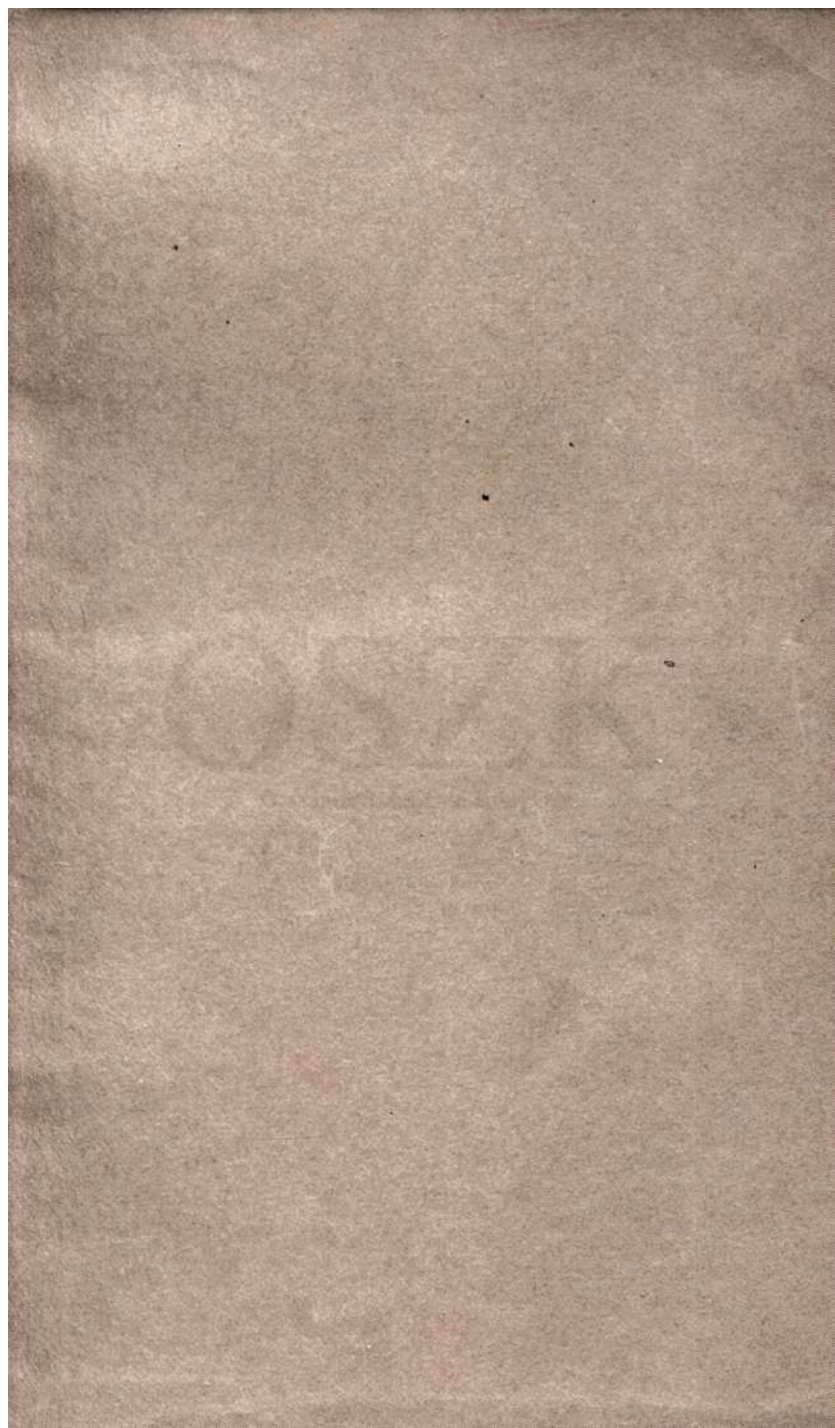

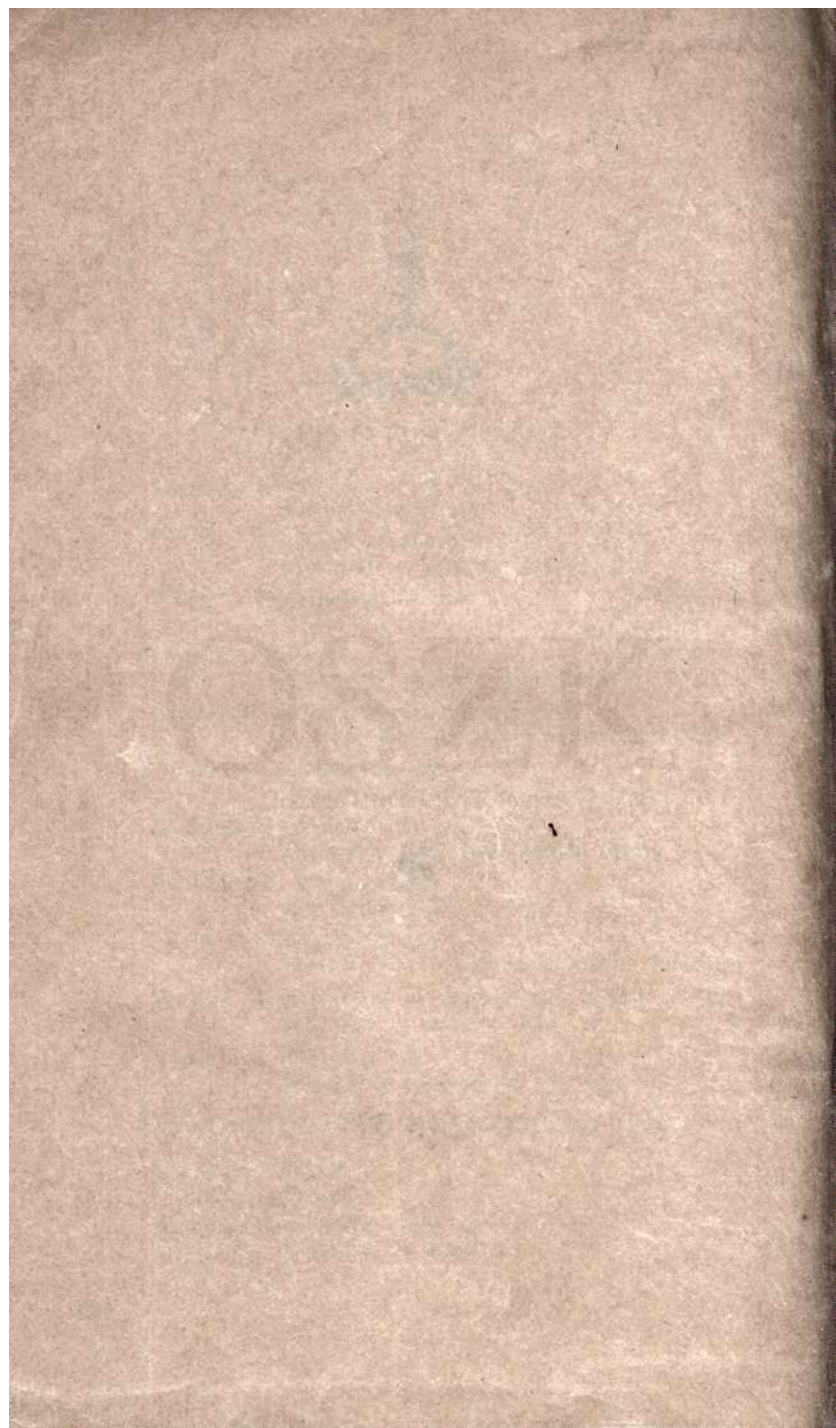
UJDONSÁGAI

- Ewers: Lidérc
Fantasztikus könyv
- Forró: Kegyetlen asszonyok
A szerelem és szenvedély írása
- Gergő: Materialista lélektan
Van-e lélek?
- Goethe Szerelmei
Klasszikus szépségü vallomások
- Kuprin: Jama, a vöröslámpás negyed
A leghatalmasabb világvárosi erkölcsregény
- Kuprin: Salamon csillaga
A nagy orosz író világhírű munkája
- Landsberger: Maison Olga R.-T.
Szenzációs finom pikantériájú regény
- Landsberger: Lu, a kokott
Egy berlini leány regénye
- London: Magas északon
A népszerű író legérdekesítőbb munkája
- Marés: Egy asszony, aki úgy él, mint a férje
Egy garszon asszony élete
- Ujhelyi: Pénzt és Nőt!
Szenzációs modern erkölcsregény

ELŐKÉSZÜLETBEN LÉVŐ KÖNYVEK

- Kuprin: Moloch
- Poe: Hopp-Frosch
- Marés: Szervedély, amely öl
- Bölsche: A természet csodái

OSZK

